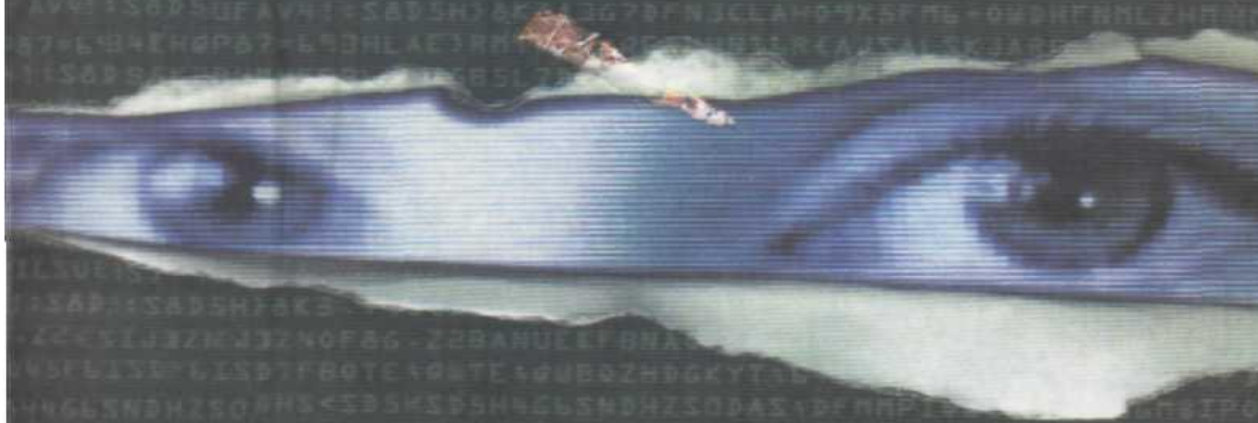
Dan Brown - Dijital Kale

DİJİTAL KALE

Da Vinci Şifresi ile *Melekler ve Şeytanlar* yazarından

DAN BROWN

Çeviren: Sezer Soner

ODTÜ Yayıncılık

13. BASKI

DİJİTAL KALE

DAN BROWN

Orijinal Adı: Digital Fortress

Çeviren
Sezer SONER

Yayına Hazırlayan
Muharrem Nesil HUVAJ

Öğretmenlerim ve kahramanlarım olan annem ve babama...

Teşekkür

St. Martin's Press'teki editörlerim Thomas Dunne'ye ve çok yetenekli Melissa Jacobs'a; New York'taki temsilcilerim George Wieser, Olga Wieser ve Jake Elwell'e; yayına hazırlığı sırasında kitabı okuyarak katkıda bulunan herkese ve özellikle de heyecanı ve sabrı için karım Blythe'e teşekkür ederim.

Bir de... gönderdikleri, anonim e-posta iletileriyle çok değerli katkılarda bulunan, kimlikleri gizli iki eski NSA kriptografına sessiz teşekkürlerimi sunarım. Onlar olmasaydı bu kitap yazılamazdı.

Giriş

PLAZA DE ESPANA SEVİLLA - İSPANYA
11:00

Denir ki, ölüm anında her şey açıklığa kavuşur. Ensei Tankado artık bunun doğru olduğunu biliyordu. Göğsünü tutup acı içinde yere yığılırken, yaptığı hatanın korkunçluğunun farkına varmıştı.

İnsanlar çevresine toplanmış, yardım etmeye çalışıyorlardı. Ne var ki Tankado yardım istemiyordu. Artık bunun için çok geçti.

Sol elini havaya kaldırıp parmaklarını açtı. Eli titriyordu.

"Elime bakın!"

Çevresindekiler dikkatle baktılar ama o, söylediğini anlamadıklarından emindi.

Parmağında, üzerine birtakım işaretler kazınmış altın bir yüzük vardı. Yüzüğün üzerindeki işaretler bir an için Endülüs güneşinde parladı. Ensei Tankado bu güneşin görüp gördüğü son ışık olduğunu biliyordu.

1

Puslu Dağlardaki en sevdikleri otelde, yatakta kahvaltı yapıyorlardı. David kadına gülümsedi. "Ne dersin güzelim? Benimle evlenir misin?"

Kadın kubbeli yataktan bakarken David'in aradığı adam olduğunu biliyordu. Sonsuza kadar da öyle kalacaktı. Bakışları adamın koyu yeşil gözlerine kilitlendiğinde uzakta bir yerlerde kulaklarını sağır eden bir zil çalmaya başladı. Bu ses adamı çekip ayırıyordu ondan. Uzandı ama elleri boşlukta kalakaldı.

Susan Fletcher'ı gördüğü rüyadan uyandıran şey telefonun sesiydi. Soluk soluğa yatakta doğruldu ve el yordamıyla ahizeyi arayıp buldu. "Alo?"

"Susan, ben David. Uyandırdım mı?"

Susan yatakta diğer yanına dönerken gülümsedi. "Ben de tam rüyamda seni görüyordum. Çıkıp gelsene, oynaşırız biraz."

Adam güldü. "Dışarısı hâlâ karanlık."

"Mmm." Sesinde davetkâr bir hava vardı. "Öyleyse kesinlikle gelmelisin. Kuzeye doğru yola çıkmadan önce bir şeyler yapabiliriz."

David hüsran dolu bir sesle içini çekti. "Seni aramamın nedeni de bu zaten. Yolculuğumuz hakkında. Bu geziyi ertelememiz gerekecek."

Susan birdenbire tamamen ayılıverdi. "Ne!?"

"Üzgünüm. Kentten ayrılmak zorundayım. Yarın geri döneceğim. Sabah ilk iş olarak yola çıkarız. Önümüzde hâlâ iki gün var."

"Ama rezervasyon yaptırmıştım," dedi Susan, incinmişti. "Taş Köşk'teki eski odamızı ayarlamıştım."

"Biliyorum, ama..."

"Altıncı ayımızı kutlayacağımız bu gece özel olacaktı. Nişanlı olduğumuzu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Susan," diye iç geçirdi David. "Şu an bunu açıklamaya gerçekten zamanım yok, dışarıda bekleyen bir araba var. Uçaktan seni arayıp her şeyi anlatacağım."

"Uçak mı?" diye tekrarladı Susan. "Neler oluyor? Üniversite niye sana uçak...?"

"Üniversite değil. Daha sonra telefon edip açıklayacağım. Şimdi gerçekten gitmem gerek, beni çağırıyorlar. Seni arayacağım. Söz veriyorum."

"David!" diye bağırdı Susan. "Neler...?"

Ama artık çok geçti. David telefonu kapatmıştı.

Susan Fletcher, onun yeniden aramasını bekleyerek, uyumadan, saatlerce yatakta kaldı. Telefon bir daha çalmadı.

O gün öğleden sonra banyo küvetinde keyifsiz keyifsiz yattı. Sabunlu suya dalıp çıktı ve Taş Köşk'le Puslu Dağlar'ı unutmaya çalıştı. *Nerede olabilir ki?* diye düşündü, merak içindeydi. *Neden aramadı?*

Vücudunu saran su giderek ılıklaştı, en sonunda da soğudu. Telsiz telefonu çaldığında artık küvetten çıkmak üzereydi. Lavabonun üstünde bıraktığı ahizeye ulaşmaya çalışırken yere su sıçratarak küvetten fırladı.

"David?"

"Ben Strathmore," diye yanıtladı karşıdaki ses.

Susan'ın omuzları çöküverdi. "Ah," Duyduğu hayal kırıklığını gizleyemiyordu. "İyi günler, komutanım."

"Daha genç bir adam mı bekliyordun?" Komutan kendi kendine gülüyordu.

"Hayır, efendim," dedi Susan, utanmıştı. "Göründüğü gibi değ..."

"Aynen göründüğü gibi!" bir kahkaha attı. "David Becker iyi bir adam. Sakın onu elinden kaçırma."

"Teşekkür ederim, efendim."

Komutanın sesi aniden ciddileşti. "Susan, burada sana ihtiyacım olduğu için arıyorum. Derhal."

Susan dikkatini toplamaya çalıştı. "Bugün cumartesi, efendim. Biz genellikle cumartesileri..."

"Biliyorum," dedi Strathmore sakince. "Bu acil bir durum.'"

Susan doğruldu. *Acil bir durum?* Komutan Strathmore'un dudaklarından bu sözcüğün döküldüğünü hiç duymamıştı. *Acil bir durum mu? Kripto'da mı?* Tahmin edemiyordu.

"E-evet, efendim." Durakladı. "Mümkün olduğu kadar çabuk orada olacağım."

"Daha çabuk olsun." Strathmore telefonu kapattı.

Susan Fletcher bir havluya sarınıp ayakta durdu. Önceki gece hazırlayıp özenle katladığı giysilerine (yürüyüş şortu, serin dağ akşamları için bir kazak ve gece giymek için satın aldığı yeni iç çamaşırları) su damlatıyordu. Temiz bir gömlekle etek almak için keyifsizce giysi dolabına yöneldi.

Acil bir durum mu? Kripto'da mı?

Susan alt kata inerken günün daha ne kadar kötüleşebileceğini merak ediyordu.

Birazdan öğrenecekti...

2

David Becker, Learjet 60'ın küçük, oval penceresinden dokuz bin metre aşağıdaki sütliman okyanusa mutsuzca bakıyordu. Uçağın telefonunun bozuk olduğu söylenmişti. Susan'ı arama fırsatı bulamamıştı.

"Burada ne yapıyorum?" diye yakındı kendi kendine. Ama yanıt basitti: *Bazı adamlar vardır ki onlara hayır diyemezsiniz.*

"Bay Becker," diye cızırtılı bir ses geldi hoparlörden. "Yarım saat içinde varmış olacağız."

Becker, sahibi görülmeyen sese başını salladı hüzünle. *Harika.* Gölgeliği çekip uyumaya çalıştı. Ama tek düşünebildiği Susan'dı.

3

Susan'ın Volvo'su, tepesi dikenli telle sarılmış üç metre yükseklikteki tel örgünün gölgesinde durdu. Genç bir nöbetçi, elini arabanın üstüne koydu. "Kimlik lütfen."

Susan kimliğini verip her zamanki yarım dakikalık bekleme süresinin geçmesini bekledi. Görevli asker, Susan'ın kimlik kartını bilgisayara bağlı bir tarayıcıdan geçirdi. En sonunda Susan'a baktı. "Teşekkür ederim Bayan Fletcher."

Belli belirsiz bir hareket yaptı ve kapı ağır ağır açıldı.

Susan, sekiz yüz metre kadar ötedeki elektrikli tel örgünün önünde aynı işlemleri tekrarladı. *Hadi çocuklar... Bir milyon kez geçtim buradan.*

Son kontrol noktasına yaklaştığında, yanında saldırgan görünen iki köpek, elinde de makineli tüfek olan kısa boylu bir nöbetçi Susan'ın arabasının plakasına baktı ve elini sallayarak geçmesini işaret etti. Susan bir 250 metre daha Köpekli Yol'u takip etti ve park yerinin çalışanlara ayrılmış olan C bölümüne doğru ilerledi. *İnanılmaz,* diye düşündü. *Yirmi altı bin çalışanları ve on iki milyar dolarlık bütçeleri var ama ben olmadan bir hafta sonunu bile geçiremiyorlar.* Susan hızla arabayı kendisine ayrılmış olan yere doğru sürüp park etti ve motoru durdurdu.

Manzaralı taraçayı geçip ana binaya girdikten sonra, içeride iki kontrol noktasından daha geçti ve en sonunda binanın yeni kanadına giden penceresiz tünele vardı. Girişte bir ses tarama noktası vardı.

ULUSAL GÜVENLİK TEŞKİLATI (NSA) KRİPTO TESİSİ

YETKİLİ PERSONEL DIŞINDA GİRMEK YASAKTIR

Silahlı bir nöbetçi başını kaldırıp baktı. "İyi günler Bayan Fletcher."

Susan bıkkınca gülümsedi. "Merhaba John."

"Bugün sizi beklemiyordum."

"Yaa, ben de." Parabolik mikrofona yöneldi. "Susan Fletcher," diye net bir şekilde adını söyledi. Bilgisayar onun sesindeki frekans konsantrasyonlarını hemen doğruladı ve bir "tık" sesiyle kapı açıldı. Susan içeri girdi.

Susan beton köprüden ilerlerken nöbetçi onu hayranlıkla izliyordu. Susan'ın ela gözlerinde bugün bir soğukluk olduğunu fark etmişti ama yanaklarında kırmızı bir tazelik vardı ve omuzlarına dökülen kumral saçları da yeni kurutulmuş gibi görünüyordu. Peşinden Johnson's Bebek Pudrası'nın o hafif kokusu geliyordu. Nöbetçinin gözleri Susan'ın narin gövdesine takılmıştı -içindeki sutyeni belli belirsiz gösteren beyaz gömleğine, haki eteğine, en sonunda da bacaklarına... Susan Fletcher'ın bacaklarına.

Bu bacakların 170 IQ taşıdığını düşünmek neredeyse imkânsız, diye dalıp gitti nöbetçi. Susan'ın arkasından uzun bir süre bakakaldı. Sonunda gözden kaybolduğunda adam kendine gelmek için başını salladı.

Susan tünelin sonuna ulaştığında, yuvarlak, banka kasalarının kapısını andıran bir kapının önüne geldi. Kapının üzerinde kocaman harflerle "KRİPTO" yazılıydı.

İç geçirdi, sonra da elini duvar girintisinde kalan şifre kutusuna uzatıp beş rakamlı PIN kodunu girdi. Birkaç saniye içinde on iki tonluk çelik levha dönmeye başladı. Dikkatini toplamaya çalışıyordu ama düşünceleri durmadan David'e kayıyordu.

David Becker. Sevip sevebileceği tek adam. Georgetown Üniversitesi'ndeki en genç tam zamanlı profesör ve parlak bir yabancı dil uzmanı olarak David Becker akademik dünyada büyük bir üne sahipti. Doğuştan gelen fotoğrafik belleği ve çeşitli dillere olan ilgisi sayesinde İspanyolca, Fransızca ve İtalyanca'nın yanı sıra altı Asya dilinde uzmanlaşmıştı. Üniversitede kökenbilim ve dilbilim konusunda verdiği derslerde ancak ayakta yer bulunabiliyordu. Soru bombardımanına yanıt vermek için her zaman ders bittikten sonra da uzun süre sınıfta kalmak durumunda oluyordu. Otoriteyle, şevkle konuşuyordu ve görünüşe bakılırsa kız öğrencilerinin hayranlık dolu bakışlarının farkında değildi.

Becker esmerdi, yeşil gözlerinden zekâ pırıltıları fışkıran ve buna uygun bir espri anlayışına sahip, sağlam yapılı, otuz beş yaşında, dinç bir adamdı. Güçlü çenesi ve gergin yüz hatları Susan'a mermerden yapılmış heykelleri hatırlatıyordu.

1.80'den uzun boyuna rağmen Becker squash kortunda gözle takip edilemeyecek kadar hızlı hareket ederdi. Rakibini ezip geçtikten sonra kafasını bir çeşmenin altına sokup siyah, gür saçlarını ıslatarak serinler, sonra da saçlarından hâlâ sular damlarken rakibine bir çörekle birlikte meyve kokteyli ısmarlardı.

Bütün genç profesörler gibi, David'in de üniversiteden aldığı aylık orta düzeydeydi. Kimi zaman squash kulübü üyeliğini yenilemesi ya da eski Dunlop'ına yeni tel alması gerektiğinde Washington ve çevresindeki resmi kuruluşlara çeviri işleri yaparak fazladan para kazanıyordu. Susan'la da bu işlerden birinde tanışmıştı.

Becker sabah koşularının birinden sonra üniversite yerleşkesindeki üç odalı apartman dairesine dönüp telesekreterinin mesaj geldiğini belirten sinyalini gördüğünde güz tatili sırasında serin bir sabah vaktiydi. Gelen mesajı dinlerken bir litre portakal suyunu yuvarlamıştı bile. Bu mesaj da aldığı birçok mesaja benziyordu: Bir hükümet dairesi o sabah birkaç saatliğine çeviri yapmasını istiyordu. Garip olan şey, Becker'ın bu kuruluşun adını daha önce hiç duymamış olmasıydı.

"Adı Ulusal Güvenlik Teşkilatı," dedi bilgi almak için iş arkadaşlarından birkaçını aradığında.

Aldığı yanıt hep aynı oldu.

"Ulusal Güvenlik Konseyi demek istiyorsun herhalde?"

Becker mesajı kontrol etti. "Hayır. Konsey değil, Teşkilat. NSA."

"Hiç duymadım."

Becker devlet kuruluşlarının listesini içeren Sayıştay telefon rehberini gözden geçirdi ama bu teşkilatın adı Sayıştay rehberinde de geçmiyordu. Şaşkın bir halde.

Kongre Kütüphanesi'nde araştırma memurluğuna başlamış eski bir siyasi analist olan squash ahbaplarından birini aradı. Arkadaşının açıklaması David'i bir hayli şaşırttı.

Görünüşe bakılırsa NSA var olmakla kalmıyor, aynı zamanda dünyanın en etkili resmi kuruluşlarından biri olarak değerlendiriliyordu. Elli yılı aşkın bir süredir bütün dünyada elektronik istihbarat verilerini topluyor ve ABD'nin gizli bilgilerini koruyordu. Amerikalıların yalnızca yüzde üçü bu kuruluşun varlığından haberdardı.

"NSA," diye takılmıştı ahbabı, "N'apsan Sırrını Anlayamazsın'ın kısaltması."

Biraz endişe, biraz da merakla Becker bu gizemli teşkilatın teklifini kabul etmişti. Arabasıyla, teşkilatın Maryland'de, Fort Meade'in ağaçlıklı tepeleri arasında dikkatlice gizlenmiş otuz beş hektarlık alandaki karargâhına ulaşmak için aşağı yukarı altmış kilometre yol gitmişti. Bitmek bilmeyen güvenlik kontrollerini geçip altı saat süreyle geçerli, hologramlı bir misafir kartı aldıktan sonra güvenlik görevlisi eşliğinde o gün öğleden sonrayı Kriptografi Bölümü'ne körlemesine destek sağlayarak geçireceği lüks bir araştırma servisine gitmişti. Kriptografi Bölümü "şifre çözücüler" olarak bilinen matematik dâhilerinden oluşan seçkin bir gruptu.

İlk saat boyunca şifreciler Becker'ın orada olduğunun farkında bile değil gibiydiler. Kocaman bir masanın çevresinde dolanıp duruyor, Becker'ın hiç işitmediği bir dilde konuşuyorlardı. Akım şifrelerinden, kendini yok eden üreteçlerden, çuval varyantlarından, sıfır bilgi protokollerinden, tek birim noktalarından söz ediyorlardı. Becker şaşkınca olan biteni izliyordu. Grafik kağıtlarına semboller çiziktiriyorlar, bilgisayar çıktılarını derinlemesine inceliyorlar ve dönüp dönüp bir projektörle duvara yansıtılmış olan karmakarışık bir metne bakıyorlardı.

En sonunda içlerinden biri Becker'ın zaten tahmin ettiği şeyi açıkladı. Şifrelenmiş sözcükleri gösteren rakam ve harf gruplarından oluşan bu metin bir "şifreli metin"di.

Şifrecilerin işi metni incelemek ve bundan asıl mesajı, yani "temiz metni" çıkarmaktı. NSA Becker'ı çağırmıştı, çünkü asıl mesajın Mandarin Çincesi ile yazıldığından kuşkulanıyorlardı.

Şifreciler sembolleri çözdükçe Becker da bunları çevirecekti.

İki saat boyunca Becker, ardı arkası kesilmeden önünden geçen Mandarin sembollerini çevirip durdu. Ne var ki çevirdiklerini onlara verdiğinde şifreciler her defasında ümitsizce başlarını iki yana salladılar. Görünüşe bakılırsa ortaya çıkan metnin hiçbir anlamı yoktu. Becker, yardım etme hevesiyle, kendisine gösterdikleri bütün karakterlerin ortak bir özelliği olduğuna dikkat çekti: Bu karakterler aynı zamanda Kanji alfabesinde de yer alıyordu. O anda odadaki telâş ve koşuşturma duruverdi.

Morante adlı, oldukça uzun boylu ve sürekli sigara içen görevli inanamamış gibi bir ifadeyle Becker'a döndü. "Yani bu sembollerin birden fazla anlamı olduğunu mu söylüyorsun?"

Becker başıyla onayladı. Kanji'nin değiştirilmiş Çince karakterlere dayanan bir Japon yazı sistemi olduğunu açıkladı. Onlara Mandarin çevirileri veriyordu çünkü kendisinden bunu istemişlerdi.

"Tanrı aşkına." Morante öksürdü. "Haydi, Kanji'yi deneyelim."

Sanki bir büyü yapılmışçasına her şey yerli yerine oturdu.

Şifreciler yeteri kadar etkilenmişlerdi. Yine de Becker'a, çevireceği karakterleri metindekinden farklı bir sıralamayla veriyorlardı. "Bu senin güvenliğin için," demişti Morante. "Böylece ne çevirdiğini bilmeyeceksin."

Becker güldü. Ama kendisinden başka hiç kimsenin gülmediğini fark etti.

Metin nihayet çözüldüğünde Becker'ın, hangi karanlık sırların açığa çıkarılmasına yardımcı olduğuna dair hiçbir fikri yoktu fakat kesin olan tek bir şey vardı: NSA şifre

çözme işini ciddiye alıyordu. Becker'ın cebindeki çekte yazılı olan rakam üniversitede aldığı bir aylık ücretten daha fazlaydı.

Çıkışta, ana koridordaki bir dizi güvenlik kontrol noktasından geçtikten sonra elindeki telefonu yerine koyan bir nöbetçi. Becker'ı durdurdu. "Bay Becker, burada bekleyin lütfen."

"Sorun nedir?"

Becker işin bu kadar uzun süreceğini beklemiyordu, bu yüzden de her cumartesi öğleden sonrası yaptığı squash maçına yetişmek için acele ediyordu.

Nöbetçi omuz silkerek, "Kripto bölümünün başkanı olan bayan sizinle konuşmak istiyor. Gelmek üzeredir." dedi.

Bayan mı? Becker güldü. *NSA'da henüz bir kadın görmemişti.*

"Bu sizin için bir sorun mu?" diye sordu arkasından gelen bir kadın sesi.

Becker geri döndü, döndüğü anda da yüzünün kızardığını hissetti. Karşısındaki kadının yakasındaki kimlik kartına bir göz attı. NSA'nın Kriptografi bölümünün başkanı yalnızca bir kadın değil, aynı zamanda çok da çekici bir kadındı.

"Hayır," diye bocaladı Becker. "Ben sadece..."

"Susan Fletcher." Kadın ince, güzel elini uzatırken gülümsedi.

Becker kendisine uzatılan eli sıktı. "David Becker."

"Tebrik ederim, Bay Becker. Bugün çok iyi bir iş yaptığınızı duydum. Sizinle bu konuda biraz konuşabilir miyim?"

Becker duraksadı. "Aslında, şu an biraz acelem var." Dünyanın en güçlü istihbarat teşkilatını reddetmenin aptalca bir hareket olmadığını umuyordu ama squash maçı kırk beş dakika sonra başlayacaktı ve Becker'ın bu konuda koruması gereken bir ünü vardı: *David Becker squash'a asla geç kalmazdı... sınıfa belki ama squash'a asla.*

"Sizi çok fazla tutmayacağım." Susan Fletcher gülümsedi. "Bu taraftan lütfen."

On dakika sonra Becker NSA'da bölüm başkanının odasındaydı. NSA'nın güzel baş Kriptografi Susan Fletcher ile kurabiye yiyip kızılcık suyu içerek hoşça vakit geçiriyordu. David, henüz otuz sekiz yaşında olan birinin NSA'da yüksek bir mevkide

bulunmasının hiç de şans eseri olmadığını çok geçmeden anladı. Susan o ana dek karşılaştığı en zeki kadınlardan biriydi. Şifreler ve şifre çözme hakkında konuşurlarken Becker geri kalmamak için çaba harcadığını fark etti. Böyle bir çaba harcamak zorunda kalmak onun için yeni ve heyecan verici bir deneyimdi.

Bir saat geçtikten, Becker artık kesinlikle squash maçını kaçırdıktan ve Susan da kapalı devre bilgilendirme ekranındaki üç sayfalık yazıya açıkça boş verdikten sonra ikisi de artık güldü. Delicesine aşık olmak gibi akıl dışı duygulara karşı dayanıklı görünen oldukça analitik iki beyin, her nasılsa, orada oturup dilbilimsel biçimbilim ve sahte rasgele rakam üreteçleri hakkında tartışırlarken kendilerini liseli birer genç gibi hissetmişlerdi. Ortalıkta havai fişekler patlıyordu.

Susan konuyu, David Becker ile konuşmak istemesinin gerçek nedenine, yani ona Asya Dilleri Kriptografi Bölümü'nde bir deneme işi teklif etmeye bir türlü getiremedi. Genç profesörün üniversiteden aslâ ayrılmayacağı, öğretme konusunda tutkuyla konuşmasından açıkça belli oluyordu. Susan yakaladıkları o güzel havayı iş konuşarak mahvetmemeye karar verdi. Kendini yeni baştan liseli bir kız gibi hissediyordu. Hiçbir şey bunu bozamayacaktı. Bozamadı da.

Romantik ve yavaş ilerleyen bir ilişkileri vardı: çalışma programları izin verdiğinde yapılan kaçamaklar. Georgetown Üniversitesi yerleşkesindeki uzun yürüyüşler, Merlutti's'de gecenin ilerlemiş saatlerinde içilen kapuçinolar, fırsat olduğunda gittikleri konferanslar ve Konserler. Susan güldüğünü fark ediyordu, hem de mümkün olabileceğini hiç düşünmediği kadar. David'in espri haline getiremeyeceği hiçbir şey yok gibi görünüyordu. Susan için bu NSA'daki görevinin yoğunluğundan kurtulmanın çok güzel bir yoluydu.

Serin bir sonbahar öğleden sonrasında, açık tribünde oturmuş Rutgers Üniversitesi futbol takımının Georgetown Üniversitesi takımını ezip geçmesini seyrediyorlardı.

"Hangi sporu yapıyorum demiştin, zucchini (Su kabağı) miydi?" diye dalga geçti Susan.

Becker homurdandı. "Ona 'squash'(Bal kabağı) deniyor."

Susan anlamamış gibi baktı.

"'Zucchini gibi." diye açıkladı Becker, "ama kortu daha küçük."

Susan onu itti.

Georgetown'un sol kanat oyuncusu bir köşe vuruşu yaptı ve topu taca gönderdi. Kalabalıktan bir "Yuuh!" sesi yükseldi. Köşe vuruşu sırasında rakip ceza alanına gelen savunma oyuncuları kendi sahalarına dönmek için koşuyorlardı.

"Ya sen?" diye sordu Becker. "Yaptığın bir spor var mı?"

"Merdiven çıkmada kara kuşak sahibiyim."

Becker biraz sindi. "Kazanabileceğim sporları tercih ederim."

Susan gülümsedi. "Kazanmaya düşkünüz demek?"

Georgetown'un yıldız savunma oyuncusu rakip takımın bir pasını kesince tribünde toplu bir tezahürat yapıldı.

Susan David'in kulağına doğru eğilip fısıldadı. "Susam."

David dönüp ona baktı, şaşırmıştı.

"Susam," diye tekrarladı Susan. "Aklına gelen ilk şeyi söyle."

Becker kuşkuyla baktı. "Sözcük çağrışımları mı?"

"Standart NSA uygulaması. Kiminle birlikte olduğumu bilmem gerek." Sertçe baktı David'e. "Susam."

Becker omuz silkerek, "Sokağı" dedi.

Susan kaşlarını çattı. "Tamam, bir de bunu dene: mutfak?"

Becker duraksamadı: "Yatak odası."

Susan utangaç bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Peki, ya buna ne dersin: kedi?"

"Bağırsağı," diye yanıtladı Becker hiç beklemeden.

"Bağırsağı mı?"

"Evet. KEDİBAĞIRSAĞI. Şampiyonların squash raket teli markası."

"Aman ne hoş," diye iç geçirdi Susan.

Becker,"Teşhisiniz?" diye sordu.

Susan bir an düşündü. "Siz, bayım, çocuksu, cinselliği bastırılmış bir squash hastasısınız."

Becker omuz silkti. "Doğru gibi görünüyor."

İzleyen haftalar böyle geçti. Geceleri, sabaha kadar açık bir restoranda tatlı ya da meyve gibi bir şeyler yerken Becker sonu gelmeyen sorular soruyordu.

Matematiği nerede öğrendin?

NSA'da çalışmaya nasıl başladın?

Nasıl bu kadar büyüleyici olabiliyorsun?

Susan, yüzü kızararak, sonradan açıldığını itiraf etti. Yirmili yaşlara yaklaştığında uzun boylu ve ince olduğunu, diş telleriyle başının beladan kurtulmadığını, halası Clara'nın bir defasında vücudu dümdüz olduğu için Tanrı'nın özür olarak ona beynini bağışladığını söylediğini anlattı.

Erken bir özür, diye düşündü Becker.

Susan kriptografiye duyduğu ilginin ortaokul sırasında başladığını söyledi. Sekizinci sınıf öğrencisi ve bilgisayar kulübünün başkanı olan Frank Gutmann adlı çocuk ona bir aşk şiiri yazmış ve bu şiiri, harfleri rakamlarla değiştirerek şifrelemişti. Susan o kâğıtta ne yazdığını öğrenmek için yalvarmıştı. Frank ise kur yaparak, açıklamayı reddetmişti. Susan şifrenin yazılı olduğu kâğıdı eve götürmüş, sırrı çözene kadar örtülerin altında bir el feneriyle bütün gece oturmuştu. Her harf bir rakama karşılık geliyordu. Şifreyi dikkatlice çözmüş ve ilk bakışta rasgele sayılar gibi görünen şeyin sanki büyülü bir şekilde güzel bir şiire dönüşmesini hayretle izlemişti. O anda âşık olduğunu anlamıştı. *Şifreler ve Kriptografi* onun aşkı, hayatı haline gelecekti.

Aşağı yukarı yirmi yıl sonra, Johns Hopkins Üniversitesi'nde matematik yüksek lisansını tamamladıktan ve Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nden tam burs alarak sayı kuramı üzerinde çalıştıktan sonra, "Manuel Uygulamalar İçin Kriptografik Yöntemler, Protokoller ve Algoritmalar" başlıklı doktora tezini verdi. Görünüşe göre bu tezi okuyan tek kişi hocası değildi: Kısa bir süre sonra Susan'a NSA'dan telefon edildi ve adresine bir uçak bileti gönderildi.

Kriptografi alanındaki herkes NSA'yı biliyordu, bu gezegen üzerindeki en iyi kriptografik beyinlerin yuvasıydı orası. Her bahar, özel sektördeki firmalar elemanları arasına katmak için en parlak genç beyinlere hücum eder, inanılmaz ücretler ve şirket hisseleri önerirken NSA dikkatlice izler, hedefini belirler, sonra da sadece araya girip sunulan en iyi teklifin iki katını önerirdi. NSA ne isterse alırdı. Susan, NSA'dan gelen ve kendisini Fort Meade'e götürecek bir şoför tarafından karşılanacağı Washington'daki Dulles Uluslararası Havaalanı'na uçarken heyecan içinde tir tir titriyordu.

O yıl aynı telefonu alan kırk bir kişi daha vardı. Yirmi sekiz yaşındaki Susan içlerinde en genciydi. Aynı zamanda tek kadındı. Bu ziyaret, bilgilendirme amaçlı bir görüşmeden çok, yoğun bir halkla ilişkiler gösterisine ve bir zekâ testi bombardımanına dönüştü. Sonraki hafta Susan ile birlikte altı kişiyi daha yeniden çağırdılar. Kararsız olmasına karşın Susan geri döndü. Gruptakileri hemen birbirlerinden ayırdılar. Her birini ayrı ayrı yalan makinesi testlerinden, geçmişlerine ilişkin soruşturmalardan, el yazısı analizlerinden ve saatler boyu sonu gelmez gibi görünen görüşmelerden geçirdiler. Bu görüşmeler arasında cinsel yönelimleri ve alışkanlıkları hakkında, banda alınan görüşmeler de vardı. Görüşmeyi yapan kişi Susan'a hiç hayvanlarla cinsel ilişkide bulunup bulunmadığını sorduğunda Susan neredeyse kalkıp gidecek olmuştu ama bir şekilde, onun devam etmesini sağlayan bir gizem vardı: şifre kuramının en uç noktalarında çalışma, "Bilmece Sarayı'na girme ve dünyanın en ketum kulübünün, Ulusal Güvenlik Teşkilâtı'nın bir üyesi olma fırsatı.

Susan'ın anlattıkları Becker'ı yerine çiviledi. "Gerçekten sana hayvanlarla cinsel ilişkide bulunup bulunmadığını sordular mı?"

Susan omuzlarını silkti. "Adayın geçmişine yönelik rutin araştırmanın bir parçası."

"Pekiii..." Becker yüzünde kendini göstermeye çalışan bir gülümsemeyle boğuşuyordu. "Peki ne yanıt verdin?"

Susan masanın altından ona bir tekme attı. "Onlara hayır dedim!" Sonra da ekledi, "Dün geceye kadar da bu doğruydu."

Susan'ın gözünde, David hayal edebileceği kadar kusursuzdu neredeyse. Tek bir kötü özelliği vardı: Her dışarı çıktıklarında hesabı ödemekte ısrar ediyordu. Susan onun, maaşının bir günlük kısmını bir akşam yemeğine yatırdığını görmekten hiç hoşlanmıyordu ama Becker kolay değişen biri değildi. Susan itiraz etmemeyi öğrenmişti fakat bu konu hâlâ canını sıkıyordu. *Ne yapacağımı bilmediğim kadar para kazanıyorum,* diye düşünüyordu. *Benim ödemem gerek.*

Bununla birlikte Susan, bu modası geçmiş şövalyelik duygusu sayılmazsa, David'in ideal biri olduğuna karar vermişti. Sevecendi, zekiydi, eğlenceliydi ve her şeyden öte Susan'ın işine samimi bir ilgi duyuyordu. İster Smithsonian Müzesi'ne yaptıkları yürüyüşler sırasında olsun, ister bisiklete binerken, ister Susan'ın mutfağında spagetti pişirirken, David hep meraklıydı. Susan da yanıtlayabileceği soruları yanıtlıyor ve David'e Ulusal Güvenlik Teşkilatı hakkında gizli olmayan genel bilgiler veriyordu. Duydukları David'i büyülüyordu.

Başkan Truman tarafından 4 Kasım 1952'de, saat 00:01'de kurulan NSA aşağı yukarı elli yıl boyunca dünyanın en gizli istihbarat teşkilatı olmuştu. NSA'nın yedi sayfalık kuruluş belgesi oldukça özlü bir hedefi gözler önüne seriyordu: ABD hükümetinin haberleşme güvenliğini korumak ve yabancı güçlerin haberleşmelerine girmek.

NSA'nın ana operasyon binasının çatısı beş yüzü aşkın antenle doluydu. Bunların arasında devasa golf topları gibi görünen iki büyük radar kubbesi de vardı. Yapının kendisi de dev gibiydi, kapladığı alan yüz seksen bin metrekareyi aşıyordu. Bu alan CIA karargâhının iki katıydı. Yapının içinde yaklaşık iki buçuk milyon metre uzunluğunda telefon kablosu vardı ve sürekli kapalı tutulan pencerelerin yüzey alanı aşağı yukarı yedi bin iki yüz metrekareyi buluyordu.

Susan, David'e COMINT'i, yani teşkilatın küresel dinleme bölümünü anlatmıştı: dünyanın dört bir yanındaki dinleme birimleri, uydular, ajanlar ve telefon dinleme aygıtlarından oluşan, insanı hayrete düşüren bir topluluk. Her gün binlerce resmi iletişim kanalı ve konuşmaya giriliyor, bunların tümü deşifre edilmeleri için NSA'nın

analistlerine gönderiliyordu. FBI, CIA ve ABD'nin dış politika danışmanları, hepsi verdikleri kararlarda NSA'nın istihbaratına güveniyorlardı.

Becker büyülenmişti. "Peki ya şifre çözme? Sen bu resmin neresinde yer alıyorsun?" Susan çoğunlukla tehlikeli görünen hükümetlerin, düşman grupların ve birçoğu ABD sınırları içinde bulunan terörist grupların haberleşmelerine nasıl girildiğini anlatmıştı. Yaptıkları haberleşmeler sonunda yanlış ellere geçerse diye -ki COMINT sağ olsun, çoğunlukla da öyle oluyordu- genellikle gizlilik için şifreleniyordu. Susan David'e, işinin şifreleri incelemek, tek tek bu şifreleri çözmek ve NSA'ya deşifre edilmiş mesajlar sağlamak olduğunu söylemişti. Aslında pek doğru sayılmazdı bu.

Susan, aşkına yalan söylediği için ani ve şiddetli bir suçluluk sancısı hissetmişti ama başka bir seçeneği yoktu. Birkaç yıl öncesine kadar bu söyledikleri doğru olabilirdi ama NSA'da işler değişmişti. Bütün Kriptografi dünyası değişmişti. Susan'ın yeni görevleri gizliydi, hatta birçoğu en yüksek düzeydeki yetkililerin bile bilmediği kadar gizliydi.

"Şifreler," dedi Becker kendini kaptırmış bir şekilde. "Neresinden başlayacağını nasıl biliyorsun? Yani... nasıl çözüyorsun?"

Susan gülümsedi. "Herkesin öğrenebileceği bir şey aslında. Yabancı dil öğrenmeye benzer. İlk başta önündeki metin anlamsız bir şeymiş gibi görünür, ama o metnin yapısını belirleyen kuralları öğrendikçe anlamı da çıkarmaya başlayabilirsin."

Becker etkilenmiş bir ifadeyle başını salladı. Daha fazlasını bilmek istiyordu.

Susan, Merlutti's'in peçetelerini ve konser programlarını yazı tahtası olarak kullanıp çekici öğrencisine kriptografi üzerine minik bir ders veriyordu.

Jül Sezar'ın "tam kare" şifre kutusuyla işe başlamıştı.

Susan'ın anlattığına göre, tarihte ilk şifre yazan kişi Sezar'dı. Yaya ulakları pusuya düşürülüp taşıdıkları mesajlar çalınmaya başladığında, Sezar emirlerini şifrelemek için yeni bir yol bulmuştu. Mesajlarından oluşan metni, yazdıkları anlamsız görünecek bir şekilde yeniden düzenliyordu. Metin anlamsız değildi elbette. Her mesajdaki harfler kare bir sayıya göre düzenlenmişti. Sezar'ın söylemek istediklerinin uzunluğuna bağlı olarak on altılık, yirmi beşlik, yüzlük vb. bir kare sayı. Emrindeki görevlilere,

kendilerine rastgele, anlamsız gibi görünen bir mesaj ulaştığında mesajın metnini kare biçiminde bir tabloya yerleştirmelerini söylemişti gizlice. Görevliler metni tabloya yerleştirip yukarıdan aşağıya doğru okuduklarında sihirli bir değnek değmiş gibi gizli bir mesaj ortaya çıkıyordu.

Zamanla Sezar'ın metni yeniden düzenleme kavramı başkaları tarafından da benimsendi ve çözülmesi daha güç bir hale getirildi. İkinci Dünya Savaşı sırasında "bilgisayar temelli olmayan şifreleme" doruk noktasına ulaştı. Naziler *Enigma* adında şaşırtıcı bir şifreleme makinesi yaptılar. Bu makine eski moda daktilolara benziyordu. Karmaşık biçimlerde dönen ve temiz metni görünüşte anlamsız karakter guruplarından oluşan diziler haline getiren, birbirine geçmiş pirinçten çarkları olan bir makineydi. Elinde ancak tamamen aynı biçimde ayarlanmış başka bir Enigma makinesi olan bir alıcı şifreyi çözebiliyordu.

Becker büyülenmiş bir şekilde dinliyordu. Öğretmen bu kez öğrenci olmuştu.

Bir gece, üniversitede sahneye konan bir "Fındıkkıran" bale gösterisi sırasında Susan David'e çözmesi için ilk basit şifresini verdi. David verilen arayı elinde bir kalemle yirmi dört harften oluşan mesaj üzerinde düşünerek geçirdi:

ŞZMHSŞHGHLHYZ CNJ LDLMTMTL

Sonunda, tam ikinci perdenin başlaması için ışıklar sönecekken başardı. Susan şifreyi oluştururken mesajdaki her bir harfin yerine alfabede o harften bir önceki harfi koymuştu. Şifreyi çözmek için Becker'in tüm yapması gereken de her harfin yerine kendisinden bir sonraki harfi koymaktı: "A"nın yerine "B", "B"nin yerine "C" gibi. Bu şekilde kalan harfleri çabucak değiştirdi. Altı üstü üç tane sözcüğün kendisini bu denli mutlu edebileceğini hiç düşünmemişti:

TANIŞTIĞIMIZA ÇOK MEMNUNUM

Hemen yanıtını karalayıp ve Susan'a uzattı:

ADM ÇD (BEN DE)

Susan okudu ve yüzü sevinçle aydınlandı.

Becker gülüyordu. Otuz beş yaşındaydı ve kalbi küt küt atıyordu. Yaşamı boyunca bir kadına bu kadar çekildiğini hissetmemişti hiç. Narin Avrupai hatları ve açık kahverengi gözleri ile Susan, bir Estee Lauder reklamından fırlamış gibi geliyordu David'e. Okul çağındayken vücudu incecik, boyu da çok uzundu belki ama artık kesinlikle öyle değildi. Zamanla ince ve zarif bir kadın olmuştu -narin, güzel hatlar; dolgun, sıkı göğüsler ve tamamıyla düz bir karın. David, o ana dek karşılaştığı uygulamalı matematik ve sayılar kuramı alanında doktora yapmış ilk mayo mankeni olduğunu söyleyerek takılıyordu ona sık sık. Aylar geçtikçe, her ikisi de bir ömür boyu sürebilecek bir şey buldukları duygusuna kapılmaya başlamıştı.

4

Kripto kapısı Susan'ı sıkıntı veren hayallerinden uyandıran bir 'bip' sesiyle açıldı. Kapı tam açık konumuna döndü. 360 derecelik tam bir dönüş yaptıktan sonra beş saniye içinde yeniden kapanmış olacaktı. Susan düşüncelerini toparlayıp içeri girdi. Bir bilgisayar onun girişini kaydetti.

Yapımı üç yıl önce tamamlandığından beri neredeyse bütün hayatı Kripto'da geçmiş olmasına karşın, görünüşü onu hâlâ hayrete düşürüyordu. Ana oda beş kat yükseklikte, muazzam büyüklükte dairesel bir yapıydı. Saydam, kubbeli tavanının yüksekliği tepe noktasından aşağıya otuz altı metreydi. Küçük pleksiglas kubbesine, iki megatonluk bir patlamaya dayanabilecek polikarbonattan yapılmış koruyucu bir ağ yerleştirilmişti. Bu ağ, duvarların üzerine zarif bir dantel örerek güneş ışığını filtreliyordu. Kubbenin güçlü deiyonizasyon sisteminin yakaladığı toz zerreleri geniş spiraller çizerek yukarı doğru sürükleniyordu.

Odanın eğimli kenarları tepede geniş bir kavis çiziyor, sonra da göz seviyesine yaklaştığında neredeyse dikey bir duruma geliyordu. Zemine ulaştığında ise yarı saydamlaşıyor ve kademeli olarak mat bir siyahla birleşiyordu. İnsanda, zemin saydammış gibi tedirgin edici bir his uyandıran bir cilayla parlatılmış siyah karolardan oluşan, yumuşak ve titrek bir ışık yayan geniş bir alan: siyah buz.

Odanın ortasında devasa bir torpidonun burun kısmına benzeyen bir makine yükseliyordu. Kendisi için kubbenin inşa edildiği makineydi bu. Makinenin parlak dış hatları aşağıda yeniden zeminle buluşmadan önce havada yedi metrelik bir kavis çiziyordu. Kıvrımlı ve pürüzsüz; buz gibi bir denizin ortasında sudan sıçramış muazzam büyüklükte bir katil balinaydı sanki.

Bu TRANSLTR idi, dünyadaki bilgisayar donanımları içinde en pahalı olan tek parça - NSA'nın, var olmadığına yemin ettiği bir makine.

Tıpkı bir buzdağı gibi bu makine de kütlesinin ve gücünün yüzde doksanını yüzeyin altındaki derinliklerde saklıyordu. Sırrı aşağı doğru devam eden altı katlık seramik bir siloda kilitlenmişti. Dolambaçlı iskeleler, kablolar ve freonlu soğutma sisteminden çıkan tıslamalarla kuşatılmış füze benzeri bir gemi gibiydi. Alttaki elektrik jeneratörleri Kripto'daki akustiğe ölü, hayaletimsi bir nitelik veren düşük frekanslı daimi bir vızıltıyla homurdanıyordu.

TRANSLTR de diğer tüm büyük teknolojik ilerlemeler gibi gerekliliğin bir sonucu olarak doğmuştu. 1980'lerde NSA telekomünikasyon alanında istihbarat dünyasının bilgi toplama yöntemlerini sonsuza dek değiştirecek bir devrime tanıklık etmişti: internete serbest erişim. Özellikle de e-postanın ortaya çıkışı.

Suçlular, teröristler ve casuslar telefon konuşmalarının dinlenmesinden bıkıp usanmışlardı. bu yüzden bu yeni küresel iletişim aracını hemen benimsediler. E-posta hem alışıldık postanın güvenliğine sahipti hem de telefonun hızına. İletim, yer altı fiber-optik hatlar yoluyla yapıldığı, aslâ havada yol alan dalgalarla yapılmadığı için hiçbir şekilde bunlara girilemiyordu. Ya da en azından, öyle sanılıyordu.

Gerçekte, internet üzerinden gönderildiği için e-postalara girmek NSA'nın tekno guruları için çocuk oyuncağıydı. İnternet pek çok kişinin sandığı gibi ev bilgisayarları için yapılmış yeni bir keşif değildi. Savunma Bakanlığı tarafından, otuz yıl önce nükleer savaş halinde güvenli bir devlet iletişimi sağlamak amacıyla tasarlanmış muazzam bir bilgisayar ağıydı. NSA'nın gözleri ve kulakları eski internet uzmanlarıydı. E-posta yoluyla yasadışı işler yapanlar çok geçmeden sırlarının düşündükleri kadar gizli olmadığını öğrendiler. FBI, DEA, İRS ve ABD'nin diğer yasa uygulayıcı teşkilatları, NSA'nın kurnaz internet korsanlarından oluşan personelinin yardımıyla bir deprem dalgası gibi yaşanan tutuklamalardan ve verilen cezalardan fazlasıyla memnundu.

Elbette, dünyadaki bilgisayar kullanıcıları e-posta iletişimlerine ABD hükümetinin girebildiğini öğrendiklerinde bir öfke çığlığı yükselmişti. Eğlence amaçlı iletişimden

başka bir şey için e-posta kullanmayan mektup arkadaşları bile gizliliğin olmamasını rahatsız edici bir durum olarak karşıladılar. Dünyanın dört bir yanındaki girişimci ruhlu programcılar e-postaları daha güvenli duruma getirmenin bir yolunu bulmak için çalışmaya başladılar. Çok geçmeden de bir yol buldular ve genel anahtar şifrelemesi doğmuş oldu.

Genel anahtar şifrelemesi dahice olduğu kadar basit bir kavramdı. Kişisel e-posta mesajlarını tümüyle okunamaz bir duruma getirecek biçimde karıştıran, kullanımı kolay bir ev bilgisayarı yazılımından oluşuyordu. Bir kullanıcı bir mektup yazıp bunu şifreleme yazılımından geçiriyordu ve metin diğer tarafa gelişigüzel yazılmış gibi görünen anlamsız, okunması da tamamen imkânsız bir şifreli metin olarak çıkıyordu. İletişime dışarıdan giren herhangi bir kişi, ekranında okunamayan bir karakter çorbası buluyordu yalnızca.

Mesajı düzeltebilmenin tek yolu gönderenin "geçiş anahtarı"nı, yani otomatik para çekme makinelerindeki PIN numarasına çok benzer şekilde çalışan gizli karakter kümesini girmekti. Geçiş anahtarları genellikle çok uzun ve karmaşık oluyordu. Şifreleme algoritmasına, asıl mesajı yeniden oluşturmak amacıyla tam olarak hangi matematikse! işlemlerin yapılacağını bildirmek için gereken tüm bilgiyi içeriyordu.

Kullanıcılar artık e-postalarını güven içinde gönderebiliyorlardı. İletiye girilse bile ancak anahtarın verildiği kişi mesajı deşifre edebiliyordu.

NSA çok geçmeden paçasının sıkıştığını fark etti. Karşılaştıkları şifreler artık kalem ve grafik kağıdıyla çözülebilecek basit yer değiştirmeler değildi. Bunlar, mesajları görünüşte hiç ümit vermeyen, rasgele bir hale getiren, kaos kuramıyla çoklu sembolik alfabeleri kullanan ve bilgisayarların ürettiği karmakarışık fonksiyonlardı.

İlk başta, Kullanılan geçiş anahtarları NSA'nın bilgisayarlarının "tahmin" edebileceği kısalıktaydı. İstenen bir geçiş anahtarı on basamaklıysa, bir bilgisayar 0000000000 ile 9999999999 arasındaki her olasılığı denemek üzere programlanıyordu. Er geç bilgisayar doğru diziyi buluyordu. Deneme ve yanılmaya dayanan bu tahmin yöntemi "kaba kuvvet saldırısı" olarak biliniyordu.

Zaman alan bir yöntemdi ama matematiksel açıdan işe yarayacağı kesindi.

Dünya kaba kuvvetle şifre kırma yönteminin gücünün farkına vardıkça geçiş anahtarları da giderek daha uzun olmaya başladı. Bilgisayarın doğru anahtarı "tahmin" etmesi için gereken zaman haftalardan aylara, en sonunda da yıllara çıktı.

1990'dan itibaren, geçiş anahtarlarının uzunluğu elli karakteri aşmıştı ve bu anahtarlarda 256 karakterlik ASCII harf, rakam ve sembol alfabesi kullanılıyordu. Farklı olasılıkların sayısı yaklaşık olarak 10^{120} ydi; yani birin yanında 120 tane sıfır. Matematiksel açıdan bir geçiş anahtarını doğru tahmin etme olasılığı beş kilometrelik bir kumsaldan doğru kum tanesini seçme olasılığıyla aynıydı. Standart altmış dört bit anahtara yönelik başarılı bir kaba kuvvet saldırısının, NSA'nın en hızlı bilgisayarının (çok gizli Cray/Josephson II'nin) on dokuz yıldan daha fazla zamanını alacağı tahmin ediliyordu. Bilgisayar, anahtarı tahmin edip şifreyi kırdığındaysa mesajın içeriği tamamen anlamını yitirmiş olacaktı.

Gerçek bir istihbarat karartmasına yakalanan NSA, ABD Başkanı'nın onayıyla çok gizli bir yönerge çıkardı. Bu sorunu çözmek için gereken ne varsa yapmak amacıyla federal fonlar ve tam yetki ile desteklenen NSA, imkânsızı başarmak, dünyanın ilk evrensel şifre kırma makinesini yapmak üzere yola koyuldu.

Mühendisler, tasarlanan yeni şifre kırma bilgisayarını yapmanın imkânsız olduğunu düşünüyorlardı ama NSA kendi düsturuyla yaşardı: *Her şey mümkündür, imkânsız biraz daha zaman alır.*

Beş yıl, yarım milyon çalışma saati ve 1,9 milyar dolar harcandıktan sonra NSA bu düsturunu bir kez daha kanıtladı. Pul büyüklüğündeki üç milyon işlemcinin sonuncusu yerine elle lehimlendi, son dahili programlama bitirildi ve seramik kabuk kaynakla birleştirilerek kapatıldı. TRANSLTR doğmuştu.

TRANSLTR'nin gizli iç yapısının birçok zihnin ürünü olmasına ve tek bir kişi tarafından bütünüyle anlaşılmamasına karşın temel ilkesi basitti: *Birlikten kuvvet doğar.*

Üç milyon işlemcisinin tümü, ilerledikçe her yeni permütasyonu deneyip göz kamaştıran bir hızla yukarı doğru sayarak paralel çalışacaktı. Düşünülemeyecek kadar büyük geçiş anahtarları olan şifrelerin bile TRANSLTR'nin azminden kurtulamayacağı umuluyordu. Milyarlarca dolarlık bu şaheser hem paralel işlemlemenin gücünü hem de geçiş anahtarlarını tahmin etmek ve şifreleri kırmak için temiz metin çıkarımlarında son derece gizli yenilikleri kullanacaktı. Gücünü sadece insanı hayrete düşüren işlemci sayısından değil, aynı zamanda kuantum hesaplamalarındaki (bilginin yalnızca ikili veriler biçiminde değil kuantum mekanik durumlar biçiminde de depolanmasına olanak tanıyan yeni bir teknoloji) son gelişmelerden alacaktı.

Kritik zamana ekim ayında rüzgârlı bir perşembe sabahı gelinmişti. İlk canlı denemeydi. Makinenin ne denli hızlı olabileceği hakkında bir belirsizlik olmasına karşın, mühendislerin hemfikir olduğu tek bir şey vardı: işlemcilerin tümü paralel çalışırsa TRANSLTR güçlü bir bilgisayar olacaktı zaten. Sorun ne kadar güçlü olacağıydı.

Yanıt on iki dakika sonra geldi. Yazıcı çalışmaya başlayıp temiz metni (kırılmış şifreyi) verdiğinde orada hazır bulunan bir avuç insan donakalmıştı. TRANSLTR on dakikadan biraz daha uzun bir sürede altmış dört karakterlik bir anahtarı bulmuştu. Bu süre, NSA'nın en hızlı ikinci bilgisayarının yaklaşık yirmi yılını alırdı, yani TRANSLTR ondan bir milyon kat daha hızlıydı.

Harekât Dairesinden Sorumlu Müdür Yardımcısı Komutan Trevor J. Strathmore'un yönetiminde NSA'nın Üretim Ofisi bir zafer kazanmıştı. TRANSLTR bir başarıydı. Komutan Strathmore bu başarıyı bir sır olarak tutmak için hiç zaman kaybetmeden projenin tam bir fiyasko olduğu bilgisini sızdırmıştı. Kripto kanadındaki bütün etkinliğin iki milyar dolarlık fiyaskodan kurtarabildiklerini kurtarma çabası olduğu sanılıyordu. Yalnızca NSA'nın elit tabakası gerçeği biliyordu. TRANSLTR her gün yüzlerce şifreyi çözüyordu.

Sokaklarda dolaşan, bilgisayar şifrelerinin hiçbir şekilde (her şeye gücü yeten NSA tarafından bile) kırılamadığı sözleri sayesinde sırlar bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Cep telefonlarının dinlenmesinden usanmış uyuşturucu kralları, teröristler ve

zimmetine para geçirenler dünya çapındaki acil iletişimleri için heyecan verici bu yeni şifrelenmiş e-posta aracını kullanmaya başladılar. Bir daha aslâ büyük jürinin önüne çıkmayacaklardı. Geçmişteki bir cep telefonu konuşmasının kanıtı olarak mahkemeye getirilen, NSA uydusu tarafından kaydedilmiş kendi seslerini dinlemek zorunda kalmayacaklardı.

İstihbarat hiç bu kadar kolay olmamıştı. NSA'nın elde ettiği şifreli metinler TRANSLTR'ye tamamen okunmaz bir halde giriyor, birkaç dakika sonra da kusursuz bir biçimde okunabilir temiz metinler olarak çıkıyordu.

Artık sır diye bir şey yoktu.

Başarısızlık oyununu tamamlamak için NSA bütün yeni bilgisayar şifreleme yazılımlarına karşı hararetle lobi yapıyor, bunların işlerini kösteklediği ve kanun koyucuların suçluları yakalayıp aleyhlerinde dava açmalarını imkânsız hale getirdiği konusunda ısrar ediyordu. Vatandaşlık hakları savunucuları ise NSA'nın zaten e-postalarını okumaması gerektiğinde ısrar ederek seviniyorlardı. Şifreleme yazılımları piyasaya çıkmaya devam ediyordu.

NSA savaşı kaybetmişti, tam da planlandığı gibi.

Tüm dünyadaki elektronik toplum budala yerine konmuştu... ya da öyle görünüyordu.

5

"Herkes nerede?"

Susan bomboş Kripto katını geçerken bunu merak ediyordu. Acil bir durum.

NSA'nın pek çok bölümü haftanın yedi günü tam kadro çalışmasına karşın, Kripto cumartesi günleri genellikle sakin olurdu. Şifreci matematikçiler yapıları gereği birer işkolikti ama cumartesi günleri acil durumlar dışında çalışmamak gibi yazılı olmayan bir kural vardı. NSA'daki şifre çözücüler, fazla çalışıp kendilerini tüketmeleri riski göze alınamayacak kadar değerliydiler.

Susan, Kripto katını geçerken TRANSLTR tam önünde hayal gibi belirdi. Sekiz kat aşağıdaki jeneratörlerin sesi bugün garip bir şekilde uğursuz geliyordu insanın kulağına. Susan çalışma saatleri dışında Kripto'da olmaktan hiç hoşlanmazdı. Gelecekten çıkıp gelmiş devasa bir hayvanla aynı kafeste kapalı kalmaya benzetirdi bu durumu.

Hızla komutanın ofisine doğru ilerledi.

Strathmore'un, kalın perdeleri açık olduğu zamanlardaki görünümü yüzünden "balık kavanozu" adı takılmış cam duvarlı çalışma odasına Kripto'nun arka duvarındaki bir dizi iskele ve merdivenden çıkılıyordu. Susan parmaklıklı merdiveni tırmanırken gözleri Strathmore'un merdivenin tepesindeki, meşeden yapılmış kalın kapısına dikilmişti. Üzerinde NSA'nın mührü vardı: başında ak tüyler olan ve antik bir maymuncuğu sımsıkı kavramış bir kartal. Bu kapının arkasında Susan'ın o ana dek karşılaştığı en büyük adamlardan biri oturuyordu.

Elli altı yaşındaki, Harekât Dairesinden Sorumlu Müdür Yardımcısı Komutan Strathmore Susan'ın babası gibiydi. Onu işe alan, NSA'nın evi olmasını sağlayan kişiydi. Susan on yılı aşkın bir süre önce NSA'ya katıldığında, Strathmore yeni şifrecilerin (yeni erkek şifrecilerin) eğitim yeri olan Kripto Geliştirme Bölümü'nün başındaydı.

Strathmore, yapan kim olursa olsun eşek şakalarını hiçbir zaman hoşgörüyle karşılamazdı zaten; ama yegâne kadın personeline karşı özellikle koruyucu bir tavır sergiliyordu. Kayırıcılık yapmakla suçlandığında ise gerçeği söylemekle yetiniyordu sadece: Susan Fletcher o ana dek görmüş olduğu en zeki genç elemanlardan biriydi ve onu cinsel tacizler yüzünden kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Hatta bir keresinde kıdemli şifrecilerden biri Strathmore'un kararlılığını denemek gibi aptalca bir karar almıştı.

Susan işinde ilk yılındayken bir sabah, elinde bazı evraklarla birlikte yeni şifrecilerin oturma salonuna gelmişti. Kalkarken ilan tahtasına bir resminin asılmış olduğunu fark etmişti. Utançtan neredeyse bayılacaktı. Resimde, bir yatağa uzanmış, üzerinde yalnızca iç çamaşırının altıyla görünüyordu.

Anlaşılan, şifrecilerden biri pornografik bir dergiden bir fotoğrafı tarayıcıdan geçirmiş ve bilgisayarla, fotoğraftaki kişinin vücuduna Susan'ın başını yerleştirmişti. Sonuç gayet inandırıcı olmuştu.

Bu işten sorumlu olan şifreci için işin kötü yanı Komutan Strathmore'un bu dikkat çekici performansı hiç, hem de hiç eğlenceli bulmaması olmuştu. Daha iki saat geçmeden, sonradan bir dönüm noktası olarak kabul edilecek olan kısa bir not yollanmıştı:

UYGUNSUZ DAVRANIŞI YÜZÜNDEN ÇALIŞANLARDAN CARL AUSTIN'IN İŞİNE SON VERİLMİŞTİR.

O günden sonra hiç kimse Susan'la uğraşmadı. Susan Fletcher Komutan Strathmore'un altın kızıydı.

Bununla birlikte, Strathmore'a saygı duymayı öğrenen yalnızca onun genç şifrecileri değildi. Strathmore daha kariyerinin başlarındayken geleneksel olmayan ve oldukça başarılı birkaç istihbarat harekâtı önererek, varlığından üstlerinin haberdar olmasını sağlamıştı. Yukarılara doğru tırmandıkça Trevor Strathmore son derece karmaşık durumlardaki, inandırıcılığı yüksek ve indirgeyici analizleriyle tanınmıştı. NSA'nın verdiği zor kararları çevreleyen ahlaki karışıklıkları aşma ve evrensel doğrular uğruna

hiç pişmanlık duymadan harekete geçme konusunda esrarengiz bir yeteneği var gibi görünüyordu.

Strathmore'un ülkesini sevdiğine ilişkin hiç kimsenin aklında en ufak bir kuşku yoktu. İş arkadaşlarınca bir vatansever ve öngörülü biri olarak tanınmıştı... yalanlardan kurulu bir dünyada namuslu bir adam.

Susan'ın NSA'ya gelmesinden sonraki yıllarda Strathmore, çok büyük bir hızla Kripto Geliştirme bölümü yöneticiliğinden NSA'da en yüksek ikinci komuta kademesine yükselmişti. Artık Komutan Strathmore'dan daha yüksek mevkide olan tek bir adam vardı: Müdür Leland Fontaine: Bilmece Sarayı'nın efsanevi efendisi, hiç görülmeyen, arada sırada sesi duyulan ve daima korkulan adam. O ve Strathmore şahsen pek seyrek görüşürlerdi. Karşılaştıklarında da bu karşılaşma iki devin çarpışması gibi olurdu. Fontaine devler deviydi ama Strathmore bunu pek umursamıyor gibiydi. Strathmore fikirlerini müdürüyle ateşli bir boksörün bütün hırsıyla tartışırdı. ABD Başkanı bile Fontaine'e Strathmore gibi meydan okumaya cesaret edemezdi. Bunu yapmak için kişinin siyasi bağımsızlığı olması gerekirdi yada Strathmore'un durumunda oldu gibi siyasi aldırmazlığı.

Susan merdivenin tepesine vardı. Kapıyı çalmasına fırsat vermeden Strathmore'un elektronik kapı kilidi vızıldadı. Kapı dönerek açıldı ve komutan elini sallayarak onu içeri çağırdı.

"Geldiğin için teşekkür ederim Susan. Sana borçluyum."

"Hiç önemi yok." Susan onun masasının karşısına otururken gülümsedi.

Strathmore uzun boylu, zayıf ama kaslı bir adamdı. Durgun yüz hatları tavizsiz verimlilik özelliğini ve mükemmeliyet beklentisini gizliyordu bir şekilde. Gri gözleri insanda çoğu zaman deneyimden kaynaklanan bir güven ve sağduyu izlenimi bırakırdı ama bugün huzursuz görünüyorlardı.

"Çok yorgun görünüyorsunuz," dedi Susan.

"Daha iyi olduğum zamanlar olmuştu." Strathmore içini çekti.

Belli oluyor, diye düşündü Susan.

Strathmore Susan'ın daha önce hiç görmediği kadar kötü görünüyordu. Seyrelmeye başlamış gri saçları darmadağındı. Odanın, klimanın serinlettiği havasında bile alnında boncuk boncuk ter damlaları oluşmuştu. Sanki önceki gece üstündekilerle uyumuş gibiydi. Üzerinde iki gömme klavye ve ucunda bir bilgisayar monitörünün bulunduğu modern bir çalışma masasının arkasında oturuyordu. Üzerine bilgisayar çıktıları yayılmış olan masa, perdeleri çekili odanın ortasında, uzaylı yaratıklara ait bir uzay gemisinin kontrol paneli gibi görünüyordu.

"Zor bir hafta mıydı?" diye sordu Susan.

Strathmore omuz silkti. "Her zamanki gibi. EFF yine sivillerin gizlilik hakları konusunda üzerime gelip durdu."

Susan kendi kendine güldü. EFF (Elektronik Öncüler Vakfı) çevrimiçi özgürce konuşmayı desteklemeyi ve elektronik bir dünyada yaşamanın gerçekleriyle tehlikelerine karşı insanları eğitmeyi amaçlayan güçlü bir sivil özgürlük koalisyonu kurmuş olan, dünya çapındaki bilgisayar kullanıcılarının oluşturduğu bir kuruluştu. "Hükümet dairelerinin, Orwel tarzı kulak misafiri olma gücü" dedikleri güce (özellikle de NSA'ya) karşı sürekli lobi yapıyorlardı. EFF Strathmore'un eline saplanmış bir diken demekti.

"Her zamanki şeyler gibi görünüyor," dedi Susan. "Öyleyse beni küvetimden çıkartan bu acil durum ne?"

Strathmore bir an durdu, masasına monte edilmiş bilgisayar iztopuyla oynuyordu dalgın dalgın. Uzun bir sessizlikten sonra gözleri Susan'ın gözlerini yakaladı ve bırakmadı. "Senin bildiğin kadarıyla TRANSLTR'nin bir şifreyi çözmek için harcadığı en uzun süre nedir?"

Bu soru Susan'ı tamamen savunmasız yakaladı. Anlamsız görünüyordu. *Beni bunun için mi çağırdı yani?*

"Şey..." duraksadı. "Birkaç ay önce çözülmesi yaklaşık bir saat süren bir COMINT verisiyle karşılaşmıştık ama saçmalık ölçüsüne varan uzunlukta bir anahtarı vardı. On bin bit yada onun gibi bir şey."

Strathmore homurdandı. "Demek bir saat? Peki ya çalıştırdığımız limit ölçüm programları?"

Susan omuz silkti. "Eee, tanı programlarını da katarsanız elbette daha uzun."

"Ne kadar daha uzun?"

Susan Strathmore'un nereye varmaya çalıştığını kavrayamıyordu. "Yani, efendim, geçen Mart ayında parçalı bir milyon bitlik bir anahtarı olan bir algoritma denemiştim. Geçersiz döngü fonksiyonları, hücresel otomatlar, çalışmalar. TRANSLTR onu da kırdı."

"Ne kadar sürdü?"

"Üç saat."

Strathmore kaşlarını kaldırdı. "Üç saat? O kadar sürdü mü?"

Susan kaşlarını çattı, biraz gücenmişti. Son üç yıldır işi dünyadaki en gizli bilgisayara ince ayar yapmak olmuştu. TRANSLTR'yi bu kadar hızlı yapan programların çoğu onundu. Bir milyon bitlik bir anahtar ise hiç de gerçekçi bir senaryo değildi.

"Tamam," dedi Strathmore. "Öyleyse, en olağanüstü durumda bile, TRANSLTR'nin içinde en uzun süre varlığını sürdürmüş olan şifre yaklaşık üç saat dayandı, öyle mi?"

Susan başını salladı. "Evet. Aşağı yukarı öyle."

Strathmore sanki söylerse pişman olacağı bir şeyi söylemekten korkuyormuşçasına durakladı. Sonunda başını kaldırıp baktı. "TRANSLTR bir şeyle karşılaştı..." Bunu söyledikten sonra durdu.

Susan bekledi. "Üç saatten daha mı uzun?"

Strathmore evet anlamında başını salladı.

Susan endişelenmiş gözükmüyordu. "Yeni bir tanı programı mı? Sistem Güvenlik Bölümü'nden gelen bir şey mi?"

Strathmore başını iki yana salladı. "Dışarıdan gelen bir dosya."

Susan son darbeyi bekledi ama Strathmore bunu söylemedi.

"Dışarıdan bir dosya mı? Şaka yapıyorsunuz, değil mi?"

"Keşkee. O dosyayı dün gece girdim, on bir buçuk falandı. Hâlâ kırılmadı."

Susan'ın ağzı açık kaldı. Önce saatine, sonra yeniden Strathmore'a baktı. "Hâlâ devam mı ediyor? On beş saatten fazla zamandır?"

Strathmore monitörüne uzanıp onu Susan'a doğru döndürdü. Ekran simsiyahtı, ortada yanıp sönen küçük, sarı bir metin kutusu dışında.

GEÇEN SÜRE: 15:09:33
BEKLENEN ANAHTAR:---------

Susan hayretler içinde bakakaldı. Görünüşe göre TRANSLTR on beş saati aşkın bir süredir bir şifre üzerinde çalışıyordu. Bu bilgisayarın işlemcilerinin saniyede otuz milyon, saatte yüz milyar anahtarı gözden geçirdiğini biliyordu. TRANSLTR hâlâ çalışıyorsa bu anahtar muazzam olmalıydı, on milyar basamağı aşkın bir uzunlukta. Bu kesinlikle delilikti.

"İmkânsız!" diye konuştu. "Hata mesajlarını kontrol ettiniz mi? Belki de TRANSLTR geçici bir performans düşüşü yaşamıştır ve..."

"İşlem temiz."

"Ama geçiş anahtarı inanılmaz büyük olmalı!"

Strathmore yine başını salladı. "Standart bir ticari algoritma. Tahminime göre altmış dört bitlik bir anahtar."

Susan, hayrete düşmüş bir şekilde TRANSLTR'nin alt bölümündeki pencereye baktı. Deneyimlerine dayanarak, bilgisayarın altmış dört bitlik bir anahtarı on dakikadan daha az bir sürede saptayacağını biliyordu.

"Bir açıklaması olmalı."

Strathmore başını salladı. "Var. Ama hiç hoşuna gitmeyecek bir açıklama."

Susan endişeyle baktı. "TRANSLTR bozuldu mu?"

"TRANSLTR iyi."

"Bir virüs mü var?"

Strathmore başını salladı. "Hayır, virüs yok. Sadece söyleyeceklerimi dinle."

Susan küçük dilini yutmuştu. TRANSLTR'nin bir saatten kısa sürede kıramadığı bir şifre olmamıştı o ana dek. Çoğunlukla temiz metin birkaç dakika içinde Strathmore'un

yazıcısına gelmiş olurdu. Susan masanın arkasındaki yüksek hızlı yazıcıya göz attı. Boştu.

"Susan," dedi Strathmore yavaşça. "İlk başta kabul etmenin zor olacağını biliyorum ama bir dakika beni dinle sadece." Dudağını ısırdı. "TRANSLTR'nin üzerinde çalıştığı bu şifre. Bunun eşi benzeri yok. Daha önce karşılaştığımız hiçbir bir şifreye benzemiyor." Strathmore durakladı, sanki söyleyeceklerini dile getirmek çok zordu. "Bu şifre çözülemez."

Susan ona bakakaldı. Az kalsın gülecekti. *Çözülemez mi? Bu da ne demek?* Çözülemez şifre diye bir şey yoktu. Bazılarını çözmek daha uzun sürerdi ama her şifre çözülebilirdi. TRANSLTR'nin er ya da geç doğru anahtarı tahmin edeceği matematiksel olarak garantiydi. "Anlayamadım?"

"Bu şifre çözülemez," diye tekrarladı açıkça.

Çözülemez mi? Susan bu sözün yirmi yedi yıla varan şifre analizi deneyimi olan bir adamın dudaklarından döküldüğüne inanamıyordu.

"Çözülemez mi, efendim?" dedi endişeyle. "Peki ya Bergofski İlkesi'ne ne oldu?" Susan, Bergofski İlkesi'ni kariyerinin başlarında öğrenmişti. Kaba kuvvet teknolojisinin dönüm noktasıydı bu. Strathmore'un TRANSLTR'yi yaparken ilham aldığı da bu ilkeydi zaten. Bu ilkenin açıkça ortaya koyduğuna göre, bir bilgisayar yeterince anahtarı denerse doğru olanı bulacağı matematiksel olarak kesindi. Bir şifrenin güvenliği, onun geçiş anahtarının bulunamaz olması demek değildi, pek çok kişinin bunu denemek için yeterli zamana yada donanıma sahip olmaması demekti.

Strathmore başını salladı. "Bu şifre farklı."

"Farklı mı?" Susan göz ucuyla baktı Strathmore'a. *Çözülemez bir şifre matematiksel olarak imkânsızdır! Bunu biliyor!*

Strathmore bir eliyle alnındaki teri sildi. "Bu şifre yepyeni bir şifreleme teknolojisinin ürünü, daha önce hiç görmediğimiz bir teknolojinin."

Susan'ın kafası allak bullak olmuştu. Şifreleme algoritmaları yalnızca matematiksel formüllerdi, değiştirilen metinleri şifreli hale getirme yöntemleri. Matematikçiler ve

programcılar her gün yeni algoritmalar yaratıyorlardı. Piyasada yüzlercesi vardı -PGP, Diffie-Hellman, ZIP, IDEA, El Cemal. TRANSLTR her gün bu şifrelerin tümünü kırıyordu, hiç sorun yaşamadan hem de. TRANSLTR'ye hangi algoritmayla yazılmış olursa olsun bütün şifreler aynı görünürdü.

"Anlamıyorum," diye ısrar etti Susan. "Tersine mühendislik eseri karmaşık bir fonksiyondan söz etmiyoruz, kaba kuvvet hakkında konuşuyoruz. PGP, Lucifer, DSA; ne olduğunun hiç önemi yok. Algoritma güvenli olarak gördüğü bir anahtar üretir, TRANSLTR de onu bulana kadar tahmin etme işine devam eder."

Strathmore'un yanıtı iyi bir öğretmenin kontrollü sabrını taşıyordu. "Evet, Susan, TRANSLTR daima anahtarı bulur, çok büyük olsa bile." Uzun bir süre durakladı. "Meğer ki..."

Susan konuşmak istiyordu ama Strathmore'un bombasını patlatmak üzere olduğu açıktı. *Meğer ki ne?*

"Meğer ki bilgisayar şifreyi çözdüğünü fark etmesin."

Susan az kalsın oturduğu sandalyeden düşecekti. "Ne!"

"Meğer ki bilgisayar doğru anahtarı tahmin etsin ama doğru anahtarı bulduğunu farketmediği için tahmin etmeyi sürdürsün." Strathmore'un bakışları hiç de iç açıcı değildi. "Sanırım bu algoritmanın dönen bir temiz metni var."

Susan'ın ağzı açık kaldı.

Dönen temiz metin fonksiyonu fikri ilk olarak 1987 yılında Macar matematikçi Josef Harne tarafından yazılan bir makalede ileri sürülmüştü; pek bilinmeyen bir makaleydi. Kaba kuvvet bilgisayarları, temiz metindeki tanımlanabilir sözcük biçimlerini tarayarak şifreleri çözdüğü için, Harne, şifrelemeye ek olarak deşifre edilmiş temiz metni bir zaman değişkeni aracılığıyla değiştiren bir şifreleme algoritması düşünmüştü. Kuramsal olarak daimi dönüşüm, saldırıda bulunan bilgisayarın fark edilebilir sözcük biçimlerini aslâ saptayamamasını, dolayısıyla da doğru anahtarı bulduğunu hiçbir zaman bilememesini sağlayacaktı. Bu, insanları Mars'a yerleştirme fikrine benziyordu bir

şekilde: düşünce düzeyinde mümkün ama şimdiki haliyle insan yeteneklerinin çok ötesinde.

"Bu şeyi nereden buldunuz?" diye sordu Susan.

Komutanın dudaklarından sözcükler ağır ağır döküldü. "Bunu özel sektörde çalışan bir programcı yazdı."

"Ne?" Susan sandalyesinde geriye doğru yığıldı. "Dünyanın en iyi programcılarına sahibiz! Burada çalışan hiç kimse dönen bir temiz metin yazmanın yanına bile yaklaşamadı. Siz bana, bunu kişisel bilgisayarı olan bir serserinin yaptığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

Strathmore sesini alçalttı. Açıkça, Susan'ı sakinleştirmek için çaba harcıyordu. "Ben bu adama serseri demezdim."

Susan dinlemiyordu. Başka bir açıklama olması gerektiğine inanmış durumdaydı: geçici bir performans düşüşü, bir virüs... Ne olursa olsun. Çözülemez bir şifreden daha olasıydı.

Strathmore Susan'a baktı sert bir ifadeyle. "Tüm zamanların en zeki şifrecilerinden birisi yazdı bu algoritmayı."

Susan hiç olmadığı kadar kuşku içindeydi artık. Tüm zamanların en zeki şifrecileri kendi bölümündeydi, buna benzer bir algoritma yazılmış olsa bunu kesinlikle bilirdi.

"Kim?" diye sordu ısrarla.

"Tahmin edebileceğinden eminim," dedi Strathmore. "NSA'yı sevdiği pek söylenemez."

"Güzel, bu durum aday sayısını azaltıyor demektir!" deyiverdi Susan, iğneleyici bir şekilde.

"TRANSLTR projesinde çalışmıştı. Kurallara karşı gelmişti. Neredeyse bir istihbarat kâbusuna neden oluyordu. Onu işten attım."

Susan'ın yüzü bembeyaz kesilmeden önce bir an boş bir ifade takındı. "Ah, aman Tanrım..."

Strathmore başını salladı. "Bütün bir yıl, kaba kuvvete dirençli bir algoritma üzerine yürüttüğü çalışmasından övünerek bahsedip durdu."

"A-ama..." kekeliyordu Susan. "Ben onun blöf yaptığını düşünmüştüm. Bunu gerçekten yaptı mı?"

"Yaptı. Nihai kırılamayan şifreyi yazdı."

Susan uzun bir süre sessiz kaldı. "Ama... bu demek oluyor ki..."

Strathmore onunla göz göze geldi. "Evet. Ensei Tankado TRANSLTR'yi artık işe yaramaz hale getirdi."

6

Ensei Tankado İkinci Dünya Savaşı sırasında henüz doğmamış olmasına karşın, bu savaşla ilgili her şeyi inceden inceye araştırmıştı. Özellikle de savaşa son veren olayı: bir atom bombasının 100.000 vatandaşını yakıp kül ettiği o patlamayı.

Hiroşima, 6 Ağustos 1945, saat 08:15.

Akıl almaz, yok edici bir darbe. Savaşı zaten kazanmış bir ülkenin anlamsız güç gösterisi. Tankado bütün bunları kabullenmişti. Ama aslâ kabul edemediği bir şey vardı: atom bombası ondan annesini tanıma şansını çalmıştı. Annesi uzun yıllar önce maruz kaldığı radyasyon zehirlenmesine bağlı komplikasyonlar yüzünden, onu dünyaya getirirken ölmüştü.

1945'te, Ensei doğmadan önce, annesi, diğer birçok arkadaşı gibi yanık merkezlerinde çalışmak üzere Hiroşima'ya gitmişti. Orada hibakuşa(radyasyona maruz kalan)'lardan biri olmuştu. On dokuz yıl sonra, otuz altı yaşında, doğum hanede iç kanama geçirerek yatarken, sonunda ölmek üzere olduğunu biliyordu. Bilmediği şey ise, ölümün, kendisini en son korkusundan kurtaracak olduğuydu: tek çocuğu sakat doğacaktı.

Ensei'nin babası ise oğlunu hiç görmemişti bile. Eşini kaybetmenin sersemliği ve kendisine, belki de o geceyi çıkaramayacak olan özürlü bir çocuğu olduğunu söyleyen hemşirenin verdiği haberin utancıyla hastaneden çıkıp gitmiş, bir daha da geri dönmemişti. Ensei Tankado bakıcı aileye verilmişti.

Genç Tankado her gece daruma denen dilek bebeğini kavrayan çarpık parmaklarına bakıyor, intikam almaya yemin ediyordu. Ondan annesini çalan ve babasını utandırarak kendisini terk etmeye mecbur eden ülkeden intikam almaya. Kaderin işe karışmak üzere olduğunu bilmiyordu.

Ensei on iki yaşındayken, Tokyo'daki bir bilgisayar üreticisi, bakıcı ailesini aramış ve bu özürlü çocuğun, engelli çocuklar için geliştirdikleri yeni bir klavyenin test grubuna katılıp katılamayacağını sormuştu. Ailesi kabul etmişti.

Ensei Tankado hiç bilgisayar görmemiş olmasına karşın, bilgisayarın nasıl kullanılacağını sanki içgüdüsel olarak biliyordu. Bilgisayar var olabileceğini hiç düşünmediği dünyalar açmıştı Ensei'nin önünde. Çok geçmeden, bilgisayar bütün hayatı haline geldi. İlerleyen yaşlarda ders vermiş, para kazanmış, en sonunda da Doşişa Üniversitesi'nden bir burs almıştı. Kısa bir süre sonra Ensei Tankado bütün Japonya'da fuguşha kisai (özürlü dâhi) olarak tanınmaya başlamıştı.

Tankado en sonunda Pearl Harbor'u ve Japonların savaş suçlarını okudu. Amerika'ya duyduğu kin giderek yok olmaya başladı. Kendini Budizm'e adadı. Çocukluğunda ettiği intikam yeminlerini unuttu. Aydınlanmaya giden yol affetmekten geçiyordu.

Yirmi yaşına geldiğinde, Ensei Tankado programcılar arasında bir yeraltı kült figürüydü artık. IBM ona bir çalışma vizesi ve Texas'ta bir iş önerdi. Tankado bu şansı hiç düşünmeden kabul etti. Üç yıl sonra IBM'den ayrılmıştı, New York'ta yaşıyordu ve kendi yazılımlarını geliştiriyordu. O da yeni genel anahtar şifrelemesi akımına kapılmıştı. Algoritmalar yazdı ve bir servet kazandı.

Önde gelen birçok şifreleme algoritması yazarı gibi, Tankado da NSA tarafından davet edildi. Kaderin bir cilvesi, ona bir zamanlar nefret ettiği ülkenin hükümetinin kalbinde çalışma fırsatı veriyordu. Görüşmeye gitmeye karar verdi. Duyduğu bir kuşku varsa da Komutan Strathmore ile tanıştığında kaybolmuştu. Tankado'nun geçmişi, ABD'ye yönelik hissedebileceği olası bir düşmanlık duygusu ve gelecekle ilgili planları hakkında açık açık konuştular. Tankado bir yalan makinesi testinden geçti ve beş hafta boyunca ayrıntılı psikolojik profilleri çıkarıldı. Tüm testlerden başarıyla geçmişti. Duyduğu kinin yerini Buda'ya bağlılığı almıştı. Dört ay sonra Ensei Tankado, NSA'nın Kriptografi Bölümü'nde çalışmaya başlamıştı.

Yüksek maaşına karşın, Tankado işe eski bir mopetle gidiyor ve bölümün geri kalanına katılıp, lokalde kremalı sebze çorbası ile birinci sınıf pirzola yemektense, kese

kağıdı içinde evden getirdiği yemeğini kendi masasında, tek başına yiyordu. Diğer şifreciler ona saygı duyuyorlardı. Çok zekiydi; görüp görebilecekleri herhangi bir programcıdan daha yaratıcıydı. Nazikti, dürüsttü, sakin biriydi ve kusursuz bir ahlaka sahipti. Ahlaki bütünlük onun için en büyük öneme sahipti. NSA'dan çıkarılması, sonrasında da sınır dışı edilmesinin herkes üzerinde büyük bir şok yaratmasının nedeni de buydu.

Kripto kadrosunun geri kalanı gibi Tankado da TRANSLTR projesinde çalışıyordu. Proje başarılı olursa sadece Adalet Bakanlığı'nın önceden onay verdiği durumlarda e-postaları deşifre etmek için kullanılacağını sanıyordu. NSA'nın TRANSLTR'yi kullanım süreci, tıpkı FBI'ın bir dinleme cihazı yerleştirebilmesi için federal mahkeme kararına ihtiyaç duyması gibi düzenlenecekti. Bir dosyayı deşifre edebilmesi için TRANSLTR'nin, ABD Merkez Bankası'nın kasalarında ve Adalet Bakanlığı'nda saklanan parolalar gerektiren programlara ihtiyacı olacaktı. Bu da NSA'nın, dünyanın dört bir yanında yasalara uygun yaşayan vatandaşların kişisel iletişimlerini canı istediğinde dinlemesini engelleyecekti.

Ne var ki, programların girilme zamanı geldiğinde, TRANSLTR personeline planlarda bir değişiklik olduğu söylendi. Anti-terörist faaliyetleriyle ilgili olarak NSA'nın sıklıkla yaşadığı zaman kısıtlamaları yüzünden TRANSLTR, günlük işleyişi yalnızca NSA tarafından düzenlenerek serbestçe çalışan bir şifre çözme cihazı olacaktı.

Ensei Tankado çok öfkelenmişti. Bu, işin aslına bakıldığında, NSA'nın herkesin postasını açabileceği ve kişilerin haberi olmaksızın yeniden kapatabileceği anlamına geliyordu. Dünyadaki her telefona gizli bir dinleme aygıtı yerleştirmekle aynı kapıya çıkacaktı. Strathmore Tankado'nun TRANSLTR'yi yasaların uygulanmasında kullanılacak bir cihaz olarak görmesini sağlamaya çalıştı ama yararı yoktu. Tankado bunun çok büyük bir insan hakları ihlali olduğu konusunda son derece sabit fikirliydi. O anda istifa etti ve birkaç saat içinde EFF ile temasa geçmeye çalışarak NSA'nın gizlilik kuralını çiğnedi. Tankado, hükümetin bu akıl almaz ihanetini dünyadaki bilgisayar kullanıcılarına duyurarak bu gizli makinenin öyküsünü anlatmaya ve bütün

dünyayı şoke etmeye hazırlanıyordu. NSA'nın onu durdurmaktan başka bir çaresi yoktu.

Tankado'nun, çevrimiçi haber gruplarında geniş yankı bulan yakalanma ve sınır dışı edilme haberi talihsiz bir utanç vesikası olmuştu. Tankado'nun, insanları TRANSLTR'nin varlığına inandırmaya çalışacağından endişe eden NSA'nın hasar kontrol uzmanları, Strathmore'un aksi yöndeki isteğine karşın, Tankado'nun güvenilirliğini yok eden söylentiler yaydılar. Küresel bilgisayar camiasının Ensei Tankado'dan yüz çevirmesi sağlandı. Hiç kimse casuslukla suçlanan bir özürlüye güvenmedi, özellikle de bir ABD şifre çözme makinesi hakkındaki saçma iddialarla özgürlüğünü satın almaya çalışırken.

Tüm bunların içinde en tuhaf olan şey Tankado'nun olan biteni anlıyor gibi görünmesiydi. Her şey istihbarat oyununun bir parçasıydı. Öfke beslemiyor gibi görünüyordu; sadece kararlılıktı hissettiği. Güvenlik görevlileri onu dışarı çıkarırken Tankado, insanı ürperten bir sükûnet içinde Strathmore'a son sözlerini söylemişti.

"Herkesin sır tutmaya hakkı vardır," demişti. "Bunu bir gün ben sağlayacağım."

7

Susan'ın beyni çok hızlı çalışıyordu. *Ensei Tankado çözülemez şifreler yaratan bir program yazmış!* Bu düşünceyi zar zor kavrayabiliyordu.

"Dijital Kale," dedi Strathmore. "Ona bu adı vermiş. En yeni karşı istihbarat silahı. Bu program piyasaya çıkacak olursa, modemi olan her lise öğrencisi NSA'nın çözemeyeceği şifreler gönderebilecek demektir. İstihbaratımız işe yaramaz hale gelecektir."

Oysa Susan'ın düşünceleri Dijital Kale'nin siyasi sonuçlarından çok uzaklarda geziniyordu. Hâlâ böyle bir şeyin varlığını kavramaya çalışıyordu. Yaşamı, şifreleri çözerek, nihai şifrenin varlığını inkâr ederek geçmişti.

Her şifre çözülebilir -Bergofsky İlkesi!

Kendisini Tanrı ile yüzleşen bir ateist gibi hissediyordu. "Bu program yayılacak olursa," diye fısıldadı, "kriptografi ölü bir bilim haline gelecektir."

Strathmore başını salladı. "Bu sorunlarımızın en küçüğü."

"Tankado'ya para veremez miyiz? Bizden nefret ettiğini biliyorum ama ona birkaç milyon dolar teklif edemez miyiz? Bunu yaymaması için onu ikna edemez miyiz?"

Strathmore güldü. "Birkaç milyon dolar mı? Bu şeyin ne kadar edeceğini biliyor musun? Dünyadaki her hükümet açık arttırmaya girip en yüksek fiyatı verecektir. Başkan'a, Iraklılar hakkında hâlâ gizlice bilgi toplayabildiğimizi ama ne yazık ki elde ettiğimiz bilgileri artık çözemediğimizi söylemeyi hayal edebiliyor musun? Bu sadece NSA ile ilgili bir şey değil, bütün bir istihbarat dünyasını ilgilendiriyor. Bu tesis herkese destek sağlıyor, FBI'ya, CIA'ye, DEA'ye. Artık hepsi kör uçuş yapacaklar. Uyuşturucu kartellerinin sevkiyatları artık izlenemez hale gelecek, büyük şirketler arkalarında hiç iz bırakmadan para transferleri yapıp İRS'in ellerini boş bırakacak,

teröristler tam bir gizlilik içinde çene çalabilecekler; senin anlayacağın, tam bir kaos olacak."

"EFF bayram edecek," dedi Susan, beti benzi atmıştı.

"EFF'nin burada yaptığımız şey hakkında en ufak bir fikri bile yok," dedi Strathmore bıkkınlıkla. "Şifrelerini deşifre ettiğimiz için kaç teröristi durduğumuzu bilselerdi ağız değiştirirlerdi."

Susan aynı fikirdeydi, ama gerçekleri de biliyordu. EFF, TRANSLTR'nin ne kadar önemli olduğunu aslâ anlayamayacaktı. TRANSLTR onlarca saldırının önlenmesine yardımcı olmuştu ama bu bilgi son derece gizliydi ve aslâ sokağa yayılmayacaktı. Bu sırrın ardındaki mantık basitti: Hükümet gerçeğin yayılmasıyla ortaya çıkacak kitle histerisini zarar görmeden atlatamazdı. Geçen yıl ABD topraklarında, kökten dinci grupların planladığı iki nükleer saldırıdan paçanın zor kurtarıldığı haberine halkın nasıl tepki vereceğini kimse bilemezdi.

Ne var ki tek tehdit nükleer saldırı değildi. TRANSLTR daha geçen ay NSA'nın tanık olduğu en ustaca tasarlanmış terörist saldırılardan birini engellemişti. Hükümet karşıtı bir örgüt, kod adı Sherwood Ormanı olan bir plan yapmıştı. "Servetin yeniden dağıtılması" amacıyla New York Borsası'nı hedef almıştı. Altı gün boyunca, grubun üyeleri Borsayı çevreleyen binalara yirmi yedi tane, patlayıcı olmayan akım deşarjörü yerleştirmişti. Bu aletler, çalıştırıldığında güçlü bir manyetik patlama yaratacaktı. Dikkatlice yerleştirilmiş bu deşarjörlerin eşzamanlı deşarjı öyle güçlü bir manyetik alan yaratacaktı ki borsada, manyetik ortamda (bilgisayar sabit sürücülerinde, devasa ROM bellek bankalarında, manyetik bant yedekleme ünitelerinde, hatta disketlerde) kayıtlı olan bütün bilgiler silinmiş olacaktı. Kimlerin hangi senetlere sahip olduğunu gösteren bütün kayıtlar kalıcı olarak bozulacaktı.

Bu aletlerin eşzamanlı çalışması için çok hassas, bir zamanlama gerekli olduğundan, akım deşarjörleri internet telefon hatları üzerinden birbirine bağlanmıştı. İki günlük bir geriye sayma süreci boyunca, eşgüdümü sağlamak için deşarjörlerin dahili saatleri sonsuz bir şifrelenmiş veri akımı değiş-tokuşu yapmıştı. NSA bir ağ anomalisi

olarak değerlendirdiği veri atmalarına girmiş ama bunları zararsız görünen bir iletişim zannederek göz ardı etmişti. Ama TRANSLTR bu veri akışını deşifre ettiğinde, analistler o anda bu dizinin ağ üzerinde eşgüdümlü bir geriye sayım olduğunu fark etmişlerdi. Yerleri saptanan deşarjörler, çalıştırılmaları planlanan zamandan tam üç saat önce yok edilmişlerdi.

Susan TRANSLTR olmadan NSA'nın ileri düzey elektronik terörizm karşısında çaresiz kalacağını biliyordu. İşlem ekranına baktı. Ekran hâlâ on beş saatin üzerinde bir süreyi gösteriyordu. Tankado'nun dosyası o anda kırılacak olsa bile bu, NSA'nın battığı anlamına gelecekti. Artık Kripto günde ortalama iki şifreden daha azını ancak çözebilecekti. Halihazırda, günde yüz elli şifre çözme oranında bile, hâlâ deşifre edilmeyi bekleyen bir yığın dosya oluyordu.

"Tankado geçen ay beni aradı," dedi Strathmore Susan'ın düşüncelerini bölerek.

Susan ona baktı. "Tankado sizi mi aradı?"

Başını salladı. "Beni uyarmak için."

"Sizi uyarmak mı? Sizden nefret eder."

"Beni, çözülemeyen şifreler yazan bir algoritma geliştirdiğini söylemek için aradı. Ona inanmadım."

"Ama, niçin size bunu söylesin ki?" diye ısrarla sordu Susan. "O algoritmayı satın almanızı mı istedi?"

"Hayır. Bu bir şantajdı."

Olaylar birdenbire yerli yerine oturmaya başladı Susan için. "Tabii ya," dedi şaşkın bir halde. "Sizden adını temizlemenizi istedi."

"Hayır." Strathmore kaşlarını çatmıştı. "Tankado TRANSLTR'yi istedi."

"TRANSLTR'yi mi?"

"Evet. Halkın önüne çıkıp TRANSLTR'ye sahip olduğumuzu açıklamamı istedi.

İnsanların e-postalarını okuyabildiğimizi itiraf edersek, Dijital Kale'yi yok edeceğini söyledi."

Susan kuşkuyla baktı.

Strathmore omuz silkti. "Her iki şekilde de artık çok geç. Kendi internet sitesine Dijital Kale'nin ücretsiz bir kopyasını koydu. Dünyadaki herkes onu kendi bilgisayarına yükleyebilir."

Susan bembeyaz oldu. "Ne yaptı!"

"Bir tanıtım gösterisi. Kaygılanacak bir şey yok. Postaladığı kopya şifrelenmiş. İnsanlar onu bilgisayarlarına yükleyebilir ama hiç kimse onu açamaz. Gerçekten usta işi. Dijital Kale'nin kaynak kodu şifrelenmiş, kilitli."

Susan şaşkınlık içindeydi. "Elbette! Böylece herkes bir kopya edinebilir, ama hiç kimse onu açamaz."

"Kesinlikle. Tankado bir havuç sallıyor"

"Siz algoritmayı gördünüz mü?"

Komutan şaşırmış bir şekilde baktı. "Hayır, sana onun şifrelendiğini söylemiştim."

Bu kez de Susan bir o kadar şaşırmış görünüyordu. "Ama elimizde TRANSLTR var; niçin onu çözmüyoruz?" Susan, Strathmore'un yüzünü gördüğünde kuralların değişmiş olduğunu fark etti. "Aman Tanrım." Soluk soluğaydı, birden anlamıştı. "Dijital Kale kendisiyle mi şifrelenmiş?"

Strathmore başını salladı. "Bingo."

Susan iyice afallamıştı. Dijital Kale'nin formülü Dijital Kale kullanılarak şifrelenmişti. Tankado paha biçilmez bir matematiksel formül postalamıştı ama formülün metni karıştırılmıştı; üstelik formülün kendisiyle.

"Biggleman Kasası," diye kekeledi Susan dehşet içinde.

Strathmore onaylayarak başını eğdi.

Biggleman Kasası, bir kasa üreticisinin açılamaz bir kasa projesi çizdiği farazi bir kriptografi senaryosuydu. Kasanın üreticisi, projesini bir sır olarak saklamak istemiş, bu yüzden de bu kasayı yaparak projeyi kasanın içine kilitlemişti. Tankado da aynı şeyi Dijital Kale ile yapmıştı. Projesini, projesinde tasarladığı formülle şifreleyerek korumuştu.

"Peki TRANSLTR'deki dosya?" diye sordu Susan.

"Diğer herkes gibi ben de onu Tankado'nun internet sitesinden indirdim. NSA artık Dijital Kale algoritmasına sahip olmakla gurur duyabilir, her ne kadar onu açamıyor olsa da."

Susan Ensei Tankado'nun yaratıcılığına ve becerisine hayran oldu. Algoritmasını açığa vurmaksızın, NSA'ya onun kırılamaz olduğunu kanıtlamıştı.

Strathmore ona bir gazete kesiği uzattı. Japonya'nın Wall Street Journal'ı olan Nikkei Şhimbun'dan çevrilmiş bir haberdi ve Japon programcı Ensei Tankado'nun çözülemez şifreler yazabildiğini iddia ettiği bir matematik formülünü tamamladığını duyuruyordu. Bu formüle *Dijital Kale* adı verilmişti ve incelemek isteyenler internetten indirebiliyorlardı. Programcı bunu açık arttırmayla en yüksek fiyatı verene satacaktı. Yazı, bu formüle Japonya'da çok büyük ilgi olmasına karşın Dijital Kale'den haberdar olan birkaç ABD yazılım şirketinin bu iddiayı, kurşunu altına çevirmekle aynı saçmalıkta bulduğunu söyleyerek devam ediyordu. Bu formül, söylediklerine göre bir şakaydı ve ciddiye alınmamalıydı.

Susan başını kaldırdı. "Açık artırma mı?"

Strathmore başını salladı. "Şu anda Japonya'daki her yazılım şirketi Dijital Kale'nin şifrelenmiş bir kopyasını indirmiş durumda ve onu açmaya çalışıyor. Açamadıkları her saniyeyle birlikte, açık artırma fiyatı da yukarı tırmanıyor."

"Bu çok saçma," diye karşılık verdi Susan. "Elinizde TRANSLTR olmadığı sürece yeni şifrelenmiş dosyaların hepsi açılamaz dosyalardır. Dijital Kale sıradan, halka açık bir algoritmadan başka bir şey olamaz; bu şirketlerin hiçbiri de onu açamaz."

"Ama zekice bir pazarlama taktiği," dedi Strathmore. "Düşünsene, bütün kurşun geçirmez cam markaları kurşunları durdurur. Ama bir şirket deneme yapıp kendisininkinden bir kurşun geçirirse, birdenbire herkes bunu denemeye başlar."

"Japonlar da Dijital Kale'nin farklı olduğuna gerçekten inanıyor mu yani? Piyasadakilerin hepsinden daha iyi olduğuna?"

"Tankado'dan yüz çevrilmiş olabilir ama herkes onun bir dahi olduğunu bilir. İnternet korsanları arasında kült bir simgedir neredeyse. Tankado bu algoritmanın kırılamaz olduğunu söylüyorsa kırılamaz demektir."

"Ama halkın bildiği kadarıyla onların hepsi kırılamaz algoritmalardır!"

"Evet..." Strathmore düşüncelere daldı. "Şu an için."

"Bu da ne anlama geliyor?"

Strathmore iç geçirdi. "Yirmi yıl önce hiç kimse bizim on iki bitlik akım şifrelerini kırabileceğimizi düşünemezdi. Ama teknoloji ilerledi. Hep böyle olur. Yazılım üreticileri bir noktada TRANSLTR gibi bilgisayarların var olacağını kabul ederler. Teknoloji katlanarak gelişiyor. Eninde sonunda şimdiki genel anahtar algoritmaları güvenliklerini kaybedecek. Yarının bilgisayarlarını alt edebilmek için daha iyi algoritmalar gerekecek."

"O da Dijital Kale mi?"

"Kesinlikle. Ne kadar güçlü şifre çözücü bilgisayarlar yapılırsa yapılsın kaba kuvvete direnebilen bir algoritmanın modası aslâ geçmeyecektir. Bir gece içinde bir dünya standardı haline gelebilir."

Susan derin bir nefes aldı. "Tanrı yardımcımız olsun," diye fısıldadı. "Herhangi bir anlaşma yapabilir miyiz?"

Strathmore hayır anlamında başını salladı. "Tankado bize tanıyacağı şansı tanıdı. Bunu açıkça belli etti. Her halükârda çok riskli; yakalanırsak, aslında onun algoritmasından korktuğumuzu kabul etmiş oluruz. Sadece TRANSLTR'ye sahip olduğumuzu halka açıklamakla kalmış olmayız, aynı zamanda Dijital Kale'nin dokunulmazlığı olduğunu da itiraf etmiş oluruz."

"Zaman kısıtlamamız nedir?"

Strathmore'un kaşları çatıldı. "Tankado en yüksek fiyatı vereni yarın öğlen açıklamayı planlamıştı."

Susan karnının kasıldığını hissetti. "Ya sonra?"

"Anlaşmaya göre kazanana geçiş anahtarını verecekti."

"Geçiş anahtarı mı?"

"Taktiğin bir parçası. Bu algoritma zaten herkeste var. Dolayısıyla Tankado onu açacak geçiş anahtarını açık arttırmaya çıkarıyor."

Susan homurdandı. "Tabii ki."

Kusursuz bir plandı. Açık ve basit. Tankado Dijital Kale'yi şifrelemişti, onu açan geçiş anahtarı ise sadece kendisindeydi. Amerikan istihbaratını sonsuza dek sona erdirebilecek altmış dört karakterden oluşan geçiş anahtarının dışarıda bir yerde, belki de Tankado'nun cebindeki bir kağıt parçasının üzerine karalanmış bir halde olduğunu düşünmek çok zor geliyordu.

Susan senaryoyu kafasında canlandırınca aniden kendini çok kötü hissetti. Tankado en yüksek fiyatı verene geçiş anahtarını verecek, o şirket de Dijital Kale dosyasını açacaktı. Sonra da büyük olasılıkla bu algoritmayı içi açılıp incelenemez bir bilgisayar işlemcisine yerleştirecek ve beş yıl içinde her bilgisayar, içine bir Dijital Kale işlemcisi kurulmuş hale gelecekti. Hiçbir ticari üretici bir şifreleme işlemcisi yapmayı hayal bile edememişti, çünkü normal şifreleme algoritmaları er geç modası geçmiş birer algoritma haline gelirdi. Ama Dijital Kale'nin modası aslâ geçmeyecekti. Dönen temiz metin işleviyle, hiçbir kaba kuvvet saldırısı doğru anahtarı bulamayacaktı. Yeni bir dijital şifreleme standardı. Sonsuza kadar geçerli. Her şifre artık çözülemez bir şifre. Bankacılar, borsacılar, teröristler, casuslar. Tek bir dünya, tek bir algoritma.

Anarşi.

"Seçenekler nedir?" Susan düşünüyor, bir çözüm yolu bulmaya çalışıyordu. Umutsuz zamanlarda umutsuz çözümler gerektiğinin pekâla farkındaydı, NSA'da bile.

"Onu ortadan kaldıramayız, sorduğun buysa."

Evet, Susan'ın sorduğu tam olarak buydu. NSA'da geçirdiği yıllar içinde, Susan NSA'nın dünyadaki en usta suikastçılarla -istihbarat dünyasının kirli işlerini yapmak için kullanılan kiralık ellerle- bağlantıları hakkında birçok söylenti duymuştu.

Strathmore başını salladı. "Tankado bize böyle bir seçenek bırakmayacak kadar zeki."

Susan garip bir şekilde bir rahatlama hissetti içinde. "Korunuyor mu?"

"Tam olarak değil."

"Saklanıyor mu?"

Strathmore omuz silkti. "Tankado Japonya'dan ayrıldı. Gelen teklifleri telefon yoluyla takip etmeyi planlıyordu. Ama onun nerede olduğunu biliyoruz."

"Peki bir hamle yapmayı planlamıyor musunuz?"

"Hayır. Sigortası var. Tankado geçiş anahtarının bir kopyasını kimliği bilinmeyen üçüncü bir şahsa verdi... herhangi bir şey olursa diye."

Elbette, diye düşündü Susan. *Koruyucu bir melek.* "Sanırım, Tankado'ya bir şey olursa, bu esrarengiz adam anahtarı satacak, öyle değil mi?"

"Daha da kötüsü. Birisi Tankado'yu vurursa ortağı anahtarı yayınlayacak."

Susan kafası karışmış gibi görünüyordu. "Ortağı anahtarı yayınlayacak mı?"

Strathmore başıyla onayladı. "İnternette dağıtacak, gazetelere verecek, ilan panolarına asacak. Sonuçta, öylesine dağıtacak."

Susan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yani isteyen herkes internetten indirebilecek mi?"

"Kesinlikle. Tankado ölürse paraya ihtiyacı olmayacağını düşünmüş, niçin dünyaya küçük bir veda armağanı vermesin ki?"

Uzun bir sessizlik oldu. Susan sanki bu dehşet verici gerçeği sindirmek ister gibi derin bir nefes aldı.

Ensei Tankado kırılamayan bir algoritma yarattı. Bizi rehin tutuyor.

Birden ayağa kalktı. Sesi kararlıydı. "Tankado ile temas kurmalıyız! Algoritmayı dağıtmaması için onu ikna etmenin bir yolu olmalı! Ona en yüksek fiyatın üç katını verebiliriz! Adını temize çıkarabiliriz! Ne gerekiyorsa yaparız!"

"Çok geç," dedi Strathmore. Derin bir soluk aldı. "Ensei Tankado bu sabah Sevilla, İspanya'da ölü bulundu."

8

Çift motorlu Learjet 60, güneşin altında kavrulmuş piste indi. Pencereden İspanya'nın güneybatı bölgesinin kıraç manzarası göstermişti kendini bulanık bir şekilde. Sonra uçak pistte yavaşça ilerlemeye başladı.

"Bay Becker?" diye cızırtılı bir ses geldi yine hoparlörden. "Geldik."

Becker ayağa kalkıp gerindi. Başının üzerindeki bölmenin mandalını açtıktan sonra yanına hiç eşya almamış olduğunu hatırladı. Toparlanmaya zamanı olmamıştı. Sorun değildi zaten, kendisine bu yolculuğun kısa olacağı sözü verilmişti, gidip geliverecekti.

Motorlar yavaşlayıp dururken uçak güneşin altında ağır ağır ilerledi ve ana terminalin karşısındaki boş bir hangara girdi. Çok geçmeden pilot belirdi ve uçağın kapısını açtı. Becker önündeki kızılcık suyundan son bir yudum aldı, bardağı önündeki amerikan bara bırakıp ceketini aldı.

Pilot uçuş elbisesinin cebinden kalın bir zarf çıkardı. "Bunu size vermem söylendi."

Zarfı Becker'e verdi. Ön tarafında mavi kalemle bir şeyler yazılmıştı:

ÜSTÜ SENDE KALSIN

Becker parmaklarının arasında kırmızı renkli kağıt paraların kalınlığını hissetti. "Bu da ne... ?"

"İspanyol parası," dedi pilot ifadesiz bir sesle.

"Ne olduğunu biliyorum," dedi Becker kekeleyerek. "Ama bu... bu çok fazla. Taksi ücreti olsa bana yeterdi." Becker para dönüşümünü aklından hesapladı. "Bu para binlerce dolar eder!"

"Aldığım emir böyle, efendim." Pilot dönüp tekrar kabine girdi. Kapı kayarak kapandı.

Becker önce uçağa, sonra da elinde duran paraya baktı uzun uzun. Boş hangarda biraz durduktan sonra zarfı göğüs cebine yerleştirdi, ceketini omzuna attı ve dışarı,

piste doğru yöneldi. Garip bir başlangıç olmuştu. Becker bunu aklından çıkarmaya çalıştı. Şansı yaver giderse, Susan ile yeniden Taş Köşk'e yapacakları gezi için yeterli zamanı olacaktı.

Gidip gelivereceğim, dedi kendi kendine. *Gidip gelivereceğim.*

Neler olacağını bilmesine imkân yoktu.

9

Sistem güvenlik teknisyeni Phil Chartrukian, önceki gün unuttuğu bazı kağıtları almak için Kripto'ya şöyle bir uğrayıp gidecekti. Ama öyle olmadı.

Kripto katından geçip sistem güvenlik laboratuvarına girdiğinde bir şeylerin yanlış olduğunu hemen fark etti. TRANSLTR'nin iç işlevlerini sürekli olarak izleyen bilgisayar terminalinde kimse yoktu ve monitör kapalıydı.

Chartrukian "Kimse yok mu?" diye seslendi.

Yanıt gelmedi. Laboratuvar bomboştu. Sanki saatlerdir kimse yoktu.

Chartrukian henüz yirmi üç yaşındaydı ve sistem güvenlik ekibinde nispeten yeni sayılırdı ama iyi bir eğitim almıştı ve usulü biliyordu: Kripto'da daima bir sistem güvenlik görevlisi görev başında olurdu. Özellikle de ortalıkta hiçbir kriptografın olmadığı cumartesi günleri.

Hemen monitörü açtı ve duvarda asılı duran görev listesine yöneldi. Listeyi incelerken "Nöbetçi kim?" diye sordu kendi kendine yüksek sesle. Programa göre Seidenberg adlı genç bir çaylağın önceki gece yarısı çift vardiyayı devralmış olması gerekiyordu. Chartrukian boş laboratuvara göz gezdirdi ve kaşlarını çattı. "Nerede bu herif?"

Chartrukian açılan monitörü izlerken Strathmore'un sistem güvenlik laboratuvarında kimsenin olmadığını bilip bilmediğini merak ediyordu. Oraya gelirken Strathmore'un çalışma odasının perdelerinin kapalı olduğunu fark etmişti, demek ki patron içerideydi. Bir cumartesi günü için aslında bu alışılmamış bir durum değildi; kriptograflarının cumartesileri çalışmaması konusunda ısrarlı olmasına karşın, Strathmore neredeyse yılın 365 günü çalışıyordu.

Chartrukian'ın emin olduğu tek bir şey vardı: Strathmore sistem güvenlik laboratuvarında kimsenin olmadığını öğrenirse o çaylak işini kaybedecekti. Chartrukian telefona bir göz attı; genç teknisyeni arayıp paçayı yırtmasını sağlamayı düşündü. Sistem güvenlik elemanları arasında yazılı olmayan bir kural vardı: birbirlerini kollamak. Kripto'da sistem güvenlik elemanları ikinci sınıf vatandaştılar; köşkün efendileriyle araları hep açıktı. Kriptograflar bu milyarlarca dolarlık tüneğin hâkimiydiler, bu bir sır değildi. Sistem güvenlik elemanlarına yalnızca oyuncakların sorunsuz çalışmasını sağladıkları için katlanılıyordu.

Chartrukian kararını verdi. Telefona uzandı. Ama ahizeyi kulağına götüremedi. Ansızın duruverdi, gözleri o anda açılmakta olan ekrana mıhlanmıştı. Ağır çekimde hareket ediyormuşçasına telefonu elinden bıraktı; şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir şekilde bakakaldı.

Phil Chartrukian, sekiz aylık bir sitem güvenlik elemanı olarak hiçbir gün TRANSLTR'nin işlem ekranında, çalışma süresinin saat hanesinde; çift sıfırdan başka bir şey olduğunu görmemişti. Bugün ilkti.

GEÇEN SÜRE: 15:17:21

"On beş saat, on yedi dakika mı?" Nefesi kesilmişti. "İmkânsız!"

Düzgün bir şekilde yenilenmemiş olması için dua ederek ekranı kapatıp açtı. Ne var ki monitör tekrar açıldığında her şey aynıydı.

Chartrukian sırtının ürperdiğini hissetti. Kripto'nun sistem güvenlik elemanlarının tek bir yükümlülüğü vardı: TRANSLTR'yi "temiz" tutmak yani virüslerden korumak.

Chartrukian on beş saatlik bir çalışmanın tek bir anlama gelebileceğini biliyordu: virüslü dosya. Virüslü bir dosya TRANSLTR'ye girmişti ve programı bozuyordu. Hemen o anda, almış olduğu eğitim aklına geldi. Sistem güvenlik laboratuvarında kimsenin olmamasının ya da monitörlerin kapalı olmasının hiçbir önemi yoktu. Karşısındaki soruna odaklandı, TRANSLTR. Derhal TRANSLTR'ye son kırk sekiz saat içinde girmiş olan bütün dosyaları listeleme komutu verdi. Listeyi taramaya başladı.

Virüslü bir dosya mı geldi acaba ? diye düşündü. *Güvenlik filtreler bir şeyi atlamış olabilir mi ki?*

Önlem olarak, TRANSLTR'ye giren her dosya, Koridor adıyla bilinen bir yapıdan geçmek zorundaydı. Bu yapı, gelen dosyalardaki bilgisayar virüslerini ve potansiyel olarak tehlike taşıyan alt programcıkları tarayan, bir dizi güçlü devre düzeyi ağ geçidi, paket filtresi ve virüs temizleyici programdan oluşuyordu. Koridor'un tanımlayamadığı "yabancı" programlamalar içeren dosyalar hemen reddedilirdi. Bunların tek tek kontrol edilmesi zorunluydu. Arada sırada Koridor'un, filtrelerinin daha önce hiç karşılaşmadığı programlamalar içerdiği için tamamen zararsız olan dosyaları reddettiği de olurdu. Böyle durumlarda, sistem güvenlik elemanları titiz bir inceleme yaparlar ve ancak söz konusu dosyanın temiz olduğunu onayladıktan sonra Koridor'un filtrelerini devre dışı bırakıp dosyayı TRANSLTR'ye gönderirlerdi.

Bilgisayar virüsleri gerçek virüsler kadar çeşitlilik gösterirdi. Fizyolojik virüsler gibi bilgisayar virüslerinin de tek bir amacı vardı: kendilerini, barınabilecekleri bir sisteme bulaştırmak ve çoğaltmak. Bu durumda bulaşılan sistem TRANSLTR'ydi.

NSA'nın daha önce virüslerle hiç sorun yaşamamış olması Chartrukian'ı hayrete düşürmüştü. Koridor güçlü bir nöbetçiydi; ama ne olursa olsun, NSA dünyanın dört bir yanındaki sistemlerden muazzam miktarda dijital bilgi toplayan bir bilgi havuzuydu. Her işe burnunu sokmak rasgele bir cinsel hayata sahip olmak gibiydi: korunsanız da korunmasanız da er geç bir hastalık kapardınız.

Chartrukian önündeki dosya listesini incelemeyi bitirdi. Şimdi kafası daha da karışmıştı. Her dosya kontrol edilmişti. Koridor olağandışı hiçbir şey görmemişti, bu da TRANSLTR'deki dosyanın tamamen temiz olduğu anlamına geliyordu.

"Bu kadar uzun süren kahrolası şey ne o zaman?" diye sordu boş odada kendi kendine. Chartrukian sırtını ter bastığını hissetti. Bu haberi vermek için Strathmore'u rahatsız etmesi gerekip gerekmediğini düşündü.

Sakinleşmeye çalışarak, "Bir virüs taraması," dedi kararlı bir şekilde. "Bir virüs taraması yapmalıyım."

Chartrukian zaten Strathmore'un isteyeceği ilk şeyin virüs taraması olacağını biliyordu. Bomboş Kripto bölümüne bakarak kararını verdi. Virüs tarama programını yükleyip çalıştırdı. İşlem on beş dakika kadar sürecekti.

"Temiz çık," diye fısıldadı. "Tertemiz. Hiçbir şey olmadığını söyle babana, hadi."

Ama Chartrukian işin içinde "bir şeyler" olduğunu hissediyordu. İçgüdüleri ona bu muazzam şifre çözme canavarının içinde bir şeylerin hiç de normal olmadığını söylüyordu.

10

"Ensei Tankado öldü mü?" Susan bir an midesinin bulandığını hissetti. "Siz mi öldürdünüz? Dediklerinizden sanmıştım ki..."

"Biz ona dokunmadık," diye Susan'ı rahatlatmaya çalıştı Strathmore. "Kalp krizinden öldü. COMINT bu sabah erken saatlerde aradı. Bilgisayarları Sevilla polisine ait ve İnterpol'den gelen bir raporda Tankado'nun adına rastlamış."

"Kalp krizi mi?" Susan kuşkulu görünüyordu. "Otuz yaşındaydı."

"Otuz iki," diye düzeltti Strathmore. "Doğuştan gelen bir kalp bozukluğu vardı."

"Hiç duymamıştım."

"NSA fiziksel testlerinde ortaya çıkmıştı. Övüneceği bir şey değildi."

Susan bu beklenmedik zamanlamayı kabul etmekte güçlük çekiyordu. "Bozuk bir kalp onu öldürebildi, bu kadar mı yani?" Zamanlaması fazlasıyla uygun görünüyordu.

Strathmore omuz silkti. "Zayıf bir kalp... İspanya'nın sıcağıyla birleşince... NSA'ya şantaj yapmanın stresini de ekle..."

Susan bir an sessiz kaldı. Bu koşulları düşündüğünde bile, böylesine zeki bir kriptograf meslektaşını kaybetmiş olmak ani bir acı vermişti. Strathmore'un ciddi ses tonu düşüncelerini böldü.

"Tüm bu fiyaskoda yolunda giden tek şey Tankado'nun tek başına yolculuk yapıyor olması. Kuvvetle muhtemeldir ki, ortağı henüz onun öldüğünü bilmiyor. İspanyol yetkililer bu bilgiyi mümkün olduğu kadar uzun süre saklayacaklarını söylediler. COMINT uyanık davrandığı için haberi yalnızca biz aldık. Strathmore Susan'a baktı. "Tankado'nun öldüğünü öğrenmeden önce ortağını bulmalıyız. Seni çağırmamın nedeni de bu. Yardımına ihtiyacım var."

Susan'ın kafası karışmıştı. Ona Tankado'nun böyle bir anda ölmesi bütün sorunlarını çözmüş gibi geliyordu. "Komutanım," diye atıldı, "yetkililer onun bir kalp krizinden öldüğünü söylediklerine göre, sıkıntılarımız bitti demektir. Ortağı NSA'nın sorumlu olmadığını anlayacaktır."

"Sorumlu olmadığını mı?" Strathmore'un gözleri duyduklarına inanamamışçasına fal taşı gibi açılmıştı. "Birisi NSA'ya şantaj yapıyor; birkaç gün sonra da ölü bulunuyor ve biz sorumlu değiliz, öyle mi? Bahse girerim, Tankado'nun esrarengiz arkadaşı durumu böyle görmeyecektir. Her ne olduysa, tamamen biz suçlu görünüyoruz. Rahatlıkla zehirlenmiş olabilir, hileli bir otopsi olabilir, herhangi bir şey olabilir." Strathmore durakladı. "Sana Tankado'nun öldüğünü söylediğimde ilk tepkin ne oldu?"

Susan kaşlarını çattı. "Onu NSA'nın öldürdüğünü düşündüm."

"Kesinlikle NSA Ortadoğu'nun tepesine jeo-senkronize yörüngede beş tane Riyolit uydusu yerleştirebiliyorsa, birkaç İspanyol polise rüşvet yedirecek kaynağa sahip olduğumuzu varsaymanın hiç de saçma olmadığını sanıyorum." Komutan demek istediğini yeterince anlatmıştı.

Susan nefesini bıraktı. *Ensei Tankado öldü. NSA suçlanacak*. "Ortağını zamanında bulabilir miyiz?"

"Öyle düşünüyorum. Bir hayli öndeyiz. Tankado bir ortakla çalıştığını belirten bir sürü duyuru yaptı. Sanırım, bunun, yazılım şirketlerini kendisine zarar vermekten ya da anahtarını çalmaya çalışmaktan alıkoyacağını umuyordu. Bir numara yapılması durumunda, ortağının anahtarı yayınlayacağı korkusunu yaydı. Böylece bütün şirketler birdenbire kendilerini ücretsiz yazılımla rekabet halinde bulacaklardı."

"Zekice." Susan başını salladı.

Strathmore devam etti. "Tankado açıkça ortağının adını andı birkaç kez. Ona North Dakota (Kuzey Dakota) demişti."

"North Dakota mı? Tabii ki bir tür takma ad."

"Evet ama bir tedbir olarak arama dizgesine *North Dakota* diye girip bir internett araması yaptım. Bir şey bulacağımı sanmıyordum fakat bir e-posta

hesabıyla karşılaştım." Strathmore durakladı. "Elbette aradığımız North Dakota olmadığını düşündüm ama emin olmak için bu e-posta hesabına girdim. Bu hesabın Ensei Tankado'dan gelen e-posta iletileriyle dolu olduğunu gördüğümde yaşadığım şoku düşünsene." Strathmore kaşlarını kaldırdı. "Üstelik mesajlar Dijital Kale'ye ve Tankado'nun NSA'ya şantaj yapma planlarına ilişkin sözlerle doluydu."

Susan, Strathmore'a kuşkuyla baktı. Komutanın kendisiyle bu kadar rahatça oynanmasına izin vermesi onu hayrete düşürmüştü. "Komutanım," diye söze girdi, "Tankado NSA'nın internetten e-postalara gizlice girebildiğini çok iyi bilir, gizli bir bilgi göndermek için aslâ e-posta kullanmazdı. Bu bir tuzak. Ensei Tankado size North Dakota adını verdi. Sizin bir araştırma yapacağınızı biliyordu. Gönderdiği bilgi ne olursa olsun, sizin onu bulmanızı istedi. Bu sahte bir ipucu."

"İyi bir düşünce," diye karşılık verdi Strathmore, "birkaç şey dışında. North Dakota adı altında bir şey bulamadım. Bu yüzden araştırma dizgesinde ufak bir değişiklik yaptım. Bulduğum hesap NDAKOTA adı altındaydı."

Susan başını salladı. "Türev kelimelere bakmak standart prosedürdür. Tankado, bir şey bulana kadar değişik adlar deneyeceğinizi biliyordu. NDAKOTA çok kolay bir değişiklik."

"Belki," dedi Strathmore bir parça kağıdın üzerine bir şeyler karalayıp Susan'a uzatırken. "Ama şuna bir bak."

Susan kağıttakini okudu. Aniden Komutan'ın aklından neler geçtiğini anladı. Kağıtta North Dakota'nın e-posta adresi yazılıydı.

NDAKOTA@ara.anon.org

Susan'ın dikkatini çeken, adresteki ARA harfleri olmuştu. ARA ünlü bir anonim sunucu olan American Remailers Anonymous'un kısaltmasıydı.

Anonim servis sağlayıcıları, kimliklerini gizli tutmak isteyen internet kullanıcıları arasında popülerdi. Bu şirketler belli bir ücret karşılığında elektronik posta için bir aracı görevi yaparak e-posta hesabı olan kişinin kişisel bilgilerinin gizliliğini koruyordu. Numaralı bir posta kutusuna sahip olmaya benziyordu bu, kullanıcı gerçek

adresini yada adını hiç açığa vurmaksızın posta gönderip alabiliyordu. Şirket, takma adlara gönderilen e-postayı alıyor, sonra da bunu müşterinin gerçek hesabına aktarıyordu. Yeniden postalama şirketi, gerçek kullanıcılarının kimliğini ya da yerini aslâ açıklamayacağına dair bir sözleşmeyle bağlıydı.

"Kesin değil," dedi Strathmore. "Ama oldukça şüpheli."

Susan başını sallayarak onayladı, daha bir ikna olmuştu. "Yani Tankado'nun, kimliği ve yeri ARA tarafından korunduğu için North Dakota'nın araştırılıp araştırılmayacağını umursamadığını söylüyorsunuz."

"Kesinlikle."

Susan bir süre düşündü. "ARA büyük bir çoğunlukla ABD'deki posta hesaplarına hizmet verir. North Dakota'nın buralarda bir yerlerde olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Strathmore omuz silkti. "Olabilir. Tankado, Amerikalı bir ortakla çalışarak iki geçiş anahtarını coğrafi olarak ayrı yerlerde tutabilirdi. Durum böyleyse, buna akıllıca bir hareket denebilir."

Susan bu olasılığı kafasında tarttı. Tankado'nun, geçiş anahtarını çok yakın bir dostu dışında herhangi bir kişiyle paylaşacağını sanmıyordu; hatırladığı kadarıyla da Ensei Tankado'nun ABD'de pek fazla dostu yoktu.

"North Dakota," dedi Susan, düşüncelere dalmıştı, kriptograf yani bu takma adın olası anlamlarını çıkarmaya çalışıyordu. "Onun Tankado'ya gönderdiği e-posta iletisi nasıl bir şey acaba?"

"Bir fikrim yok. COMINT sadece Tankado'nun gönderdiği iletileri saptadı. Bu noktada North Dakota hakkında elimizde olan tek şey anonim bir adres."

Susan bir an düşündü. "Bunun bir tuzak olma olasılığı var mı?"

Strathmore bir kaşını kaldırdı. "Nasıl?"

"Tankado bizim gizlice gireceğimiz umuduyla kullanılmayan bir hesaba sahte e-posta iletileri göndermiş olabilir. Biz onun korunmuş olduğunu düşünürüz, o da geçiş anahtarını paylaşma riskine hiç girmemiş olur. Belki de yalnız çalışıyordur."

Strathmore kendi kendine güldü, etkilenmişti. "Zekice bir düşünce ama bir şey dışında. Tankado her zaman kullandığı ev yada işyeri internet hesaplarından herhangi birini kullanmıyordu. Doşişa Üniversitesi'ne uğruyor ve oradaki ana bilgisayara giriyordu. Görünüşe bakılırsa, Tankado'nun orada gizli tutmayı başardığı bir e-posta hesabı var. Oldukça iyi gizlenmiş bir hesap hem de. Zaten ben de bu hesabı şans eseri buldum." Strathmore durakladı. "Yani... Tankado bizim onun postalarına girmemizi istiyor olsa niçin gizli bir hesap kullansın ki?"

Susan bu soruyu düşündü. "Belki de Tankado sizin bir manevra olduğundan kuşkulanmamanız için gizli bir hesap kullanmıştır, olamaz mı? Sizin rasgele bulduğunuzu ve şanslı olduğunuzu düşünmenizi sağlayacak kadar gizlemiştir bu hesabı belki de. Bu durum onun e-posta hesabını daha muteber hale getirir."

Strathmore gülümsedi. "Sen sahada görev yapan bir ajan olmalıymışsın. Bu çok iyi bir fikir. Ama ne yazık ki Tankado'nun gönderdiği her postaya bir yanıt geliyor. Tankado yazıyor, ortağı da yanıtlıyor."

Susan'ın kaşları çatıldı. "Anladım. Yeterince açık. Dediklerinize göre North Dakota gerçek öyleyse."

"Korkarım öyle. Ve onu bulmak zorundayız. Hem de hiç belli etmeden. Kokumuzu alırsa her şey biter."

Susan Strathmore'un kendisini tam olarak neden çağırdığını anlamıştı. "İzin verin tahmin edeyim," dedi. "Benden ARA'nın güvenli veri tabanına girip North Dakota'nın gerçek kimliğini bulmamı istiyorsunuz?"

Strathmore ona bakıp güldü. "Bayan Fletcher, aklımdan geçenleri okuyorsunuz."

Konu sıkı bir internet araştırmasıysa, Susan Fletcher bu iş için biçilmiş kaftandı. Bir yıl öncesi önemli bir Beyaz Saray yetkilisi anonim bir e-posta adresinden gelen e-posta tehditleri alıyordu. NSA'dan bu kişinin yerinin saptanması istenmişti. NSA yeniden postalama şirketini bu kullanıcının gerçek kimliğini açıklamaya zorlayabilirdi ama daha sessiz bir yöntemi tercih etti, bir "takipçi" kullandı.

Susan, e-posta iletisinin parçası gibi görünen bir projektör yaratmıştı. Bu postayı kullanıcının sahte adresine gönderecek, yeniden postalama şirketi de kullanıcı ile imzaladığı sözleşme gereği bunu kullanıcının gerçek adresine iletecekti. Bu gerçekleştikten sonra da Susan'ın programı kullanıcının internet adresini kaydedecek ve NSA'ya haber verecekti. Sonra program hiçbir iz bırakmadan yok olacaktı. Düşünüldüğü gibi de oldu. O günden beri, anonim yeniden postalama şirketleri artık NSA açısından bakıldığında ufacık bir can sıkıntısından başka bir şey değildi.

"Onu bulabilir misin?" diye sordu Strathmore.

"Tabii. Beni çağırmak için niçin bu kadar beklediniz ki?"

"Aslında," kaşları çatıldı, "seni çağırmayı planlamamıştım. Bu işe başka birini bulaştırmak istemiyordum. Senin takipçinin bir kopyasını göndermeyi denedim ama o lanet şeyi şu yeni melez programlama dillerinden biriyle yazmışsın, doğru düzgün çalıştıramadım bir türlü. Bana anlamsız veriler getirip durdu. En sonunda zor bir karar alıp seni bu işe bulaştırmak zorunda kaldım."

Susan kıkırdadı. Strathmore mükemmel bir kriptografi programcısıydı ama repertuarı algoritmik işlerle sınırlıydı. Daha bayağı olan, "dünyevi" programcılığın ufak tefek ayrıntıları çoğunlukla gözünden kaçardı. Dahası, Susan takipçisini yeni ve melez bir programlama dili olan LİMBO'yla yazmıştı, Strathmore'un birtakım sorunlarla karşılaşması anlaşılabilir bir şeydi. "Ben hallederim." Gülümsedi, çıkmak için ayağa kalktı. "Kendi terminalimde olacağım."

"Ne kadar süreceği konusunda bir fikrin var mı?"

Susan durakladı. "Hmm... bu, ARA'nın e-posta iletilerini ne kadar hızlı gönderdiğine bağlı. Adamımız ABD'deyse ve AOL ya Compu Serve gibi bir şey kullanıyorsa bir saat içinde kredi kartı bilgilerini alır, bir fatura adresi bulabilirim. Bir üniversite yada şirketin elemanıysa biraz daha uzun sürecektir." Gülümsedi ama biraz endişeliydi. "Sonrası size kalıyor."

Susan "sonrası"nın bir NSA vurucu timinin adamın evinin elektriğini kesip pencerelerini kırarak bayıltıcı silahlarla içeri girmesi demek olduğunu biliyordu.

Tim büyük olasılıkla bunun bir uyuşturucu baskını olduğunu düşünecekti. Kuşkusuz, Strathmore işe bizzat kendisi el atacak ve basılan yerdeki ıvır zıvırın içinde altmış dört karakterli geçiş anahtarını kendisi bulup yok edecekti. Böylece, *Dijital Kale* internette sönecek sonsuza dek orada kilitli kalacaktı.

"İzciyi dikkatlice gönder," dedi Strathmore üzerine basa basa. "North Dakota peşinde olduğumuzu anlayacak olursa paniğe kapılacaktır. Öyle olursa ben de North Dakota anahtarla birlikte gözden kaybolmadan önce oraya aslâ bir tim yetiştiremem."

"Vur-kaç," dedi Susan Strathmore'u rahatlatmaya çalışarak. "Bu şey adamın hesabını bulduğu anda kendini yok edecek. Adamımız peşinde olduğumuzu hiçbir şekilde fark etmeyecek."

Komutan başını salladı, yorgun düşmüş gibiydi. "Sağol."

Susan ona bakarak hafifçe gülümsedi. Strathmore'un felaket anlarında bile nasıl bu kadar soğukkanlı kalabildiğine hep şaşmıştı. Strathmore'un kariyerine yön veren, onu böylesi yüksek güç kademelerine çıkaran şeyin bu yeteneği olduğuna inanıyordu.

Susan kapıya yöneldiğinde, TRANSLTR'ye baktı uzun uzun. Kırılamayan bir algoritmanın varlığı hâlâ kavramakta güçlük çektiği bir düşünceydi. North Dakota'yı zamanında bulmaları için içinden dua etti.

"Hızlı olursan," diye seslendi Strathmore, "geceden önce Puslu Dağlar'da olursun."

Susan bir anda dondu kaldı. Bu yolculuktan Strathmore'a söz etmediğine emindi. Birden geri döndü. *NSA telefonumu mu dinliyor?*

Strathmore suçlu suçlu gülümsedi. "David bu sabah bana gezinizden söz etti. Geziyi ertelemenin seni bir hayli kızdıracağını söylemişti."

Susan şaşırmıştı. "Bu sabah David'le mi konuştunuz?"

"Elbette." Susan'ın tepkisi Strathmore'u şaşırtmışa benziyordu. "Ona kısa bir bilgi vermek zorundaydım."

"Ona bilgi vermek mi?" diye sordu merakla. "Neyle ilgili?"

"Yolculuğuyla ilgili. David'i İspanya'ya gönderdim."

11

İspanya. David'i İspanya'ya gönderdim. Komutanın sözleri yüreğine işlemişti.

"David İspanya'da mı?" Susan inanamıyordu. "Onu İspanya'ya mı gönderdiniz?" Sesinde artık bir öfke vardı. "Niçin?"

Strathmore hayretler içinde kalmıştı. Görünüşe bakılırsa kendisine bağırılmasına alışık değildi, bağıran kişi baş kriptografı olsa bile. Kafası karışmış bir şekilde Susan'a baktı. Yavrusunu koruyan bir dişi kaplan gibi gerilmişti.

"Susan," dedi. "Onunla konuştun, değil mi? David sana açıklamadı mı?"

Bu kez de Susan büyük bir şaşkınlık içindeydi. *İspanya? David bu yüzden mi Taş Köşk yolculuğumuzu erteledi?*

"Bu sabah onu alması için bir araba gönderdim. Yola çıkmadan önce seni arayacağını söylemişti. Üzgünüm. Düşünmüştüm ki..."

"Niçin David'i İspanya'ya gönderdiniz?"

Strathmore durakladı. Doğrudan Susan'a baktı. "Diğer geçiş anahtarını alması için."

"Hangi geçiş anahtarı?"

"Tankado'nunkini."

Susan'ın kafası karışmıştı. "Neden söz ediyorsunuz?"

Strathmore içini çekti. "Öldüğünde Tankado'nun üzerinde geçiş anahtarının bir kopyası vardı mutlaka. Bu anahtarı Sevilla morgunda başıboş bırakacak değildim herhalde."

"Bunun için David Becker'ı mı gönderdiniz?" Susan artık şaşırmanın bile ötesindeydi. Hiçbir şey anlamlı görünmüyordu. "David sizin elemanınız bile değil!"

Strathmore irkildi. Hiç kimse NSA'nın müdür yardımcısıyla bu şekilde konuşmamıştı o ana kadar.

"Susan," dedi soğukkanlılığını koruyarak, "mesele de bu zaten. Benim ihtiyacım olan..."

Kaplan saldırıya geçti. "Emrinizde çalışan yirmi bin elemanınız var! Bu işe nişanlımı gönderme hakkını size ne veriyor?"

"İhtiyacım olan sivil bir kuryeydi, devlet işlerinden tamamen uzak biri. Alışılagelen kanalları kullansaydım ve biri bunu anlasaydı..."

"David Becker da tanıdığınız tek sivil, öyle mi?"

"Hayır! David Becker tanıdığım tek sivil değil! Ne var ki sabahın altısında işler çok hızlı gelişti! David İspanyolca bilmesinin yanı sıra zeki bir adam, ona güveniyorum ve ben aslında ona bir iyilik yaptığımı düşünmüştüm!"

"İyilik mi?" Susan'ın dili dolaşıyordu. "Onu İspanya'ya göndermek mi iyilik?"

"Evet! Ona bir günlük iş için on bin dolar ödüyorum. Tankado'nun eşyalarını alıp geri dönecek. İşte iyilik!"

Susan sustu. Durumu anlamıştı. Konu paraydı.

Düşünceleri beş ay öncesine, Georgetown Üniversitesi rektörünün David'e yabancı diller bölümünün başkanlığını önerdiği geceye döndü. Rektör, ders saatlerinin azalacağı, bürokratik işlerin artacağı konusunda onu uyarmıştı ama maaşında da kayda değer bir artışın olacağını söylemişti. Susan, *hayır David, bunu yapma! Çok mutsuz olacaksın. Fazlasıyla paramız var; bu parayı hangimizin kazandığı kimin umurunda?* diye bağırmak istemişti. Ama bu ona düşmüyordu. Sonunda David'in teklifi kabul etme kararına razı olmak zorunda kalmıştı. O gece, aynı yatakta birlikte uykuya dalmadan önce Susan onun adına mutlu olmaya çalışmış ama içinden gelen bir ses bunun bir felaket olacağını söyleyip durmuştu. Haklı çıkmıştı ama bu kadar haklı çıkacağını hiç beklememişti.

"Ona on bin dolar mı ödediniz?" diye sordu. "Bu pis bir numara!"

Strathmore artık öfkeleniyordu. "Numara mı? Kahrolası bir numara yok işin içinde! Ona paradan söz etmedim bile. Kişisel bir ricada bulundum. O da gitmeyi kabul etti."

"Tabii kabul etti! Siz benim patronumsunuz! NSA'nın müdür yardımcısısınız! Size hayır diyemezdi!"

"Haklısın," diye tersledi Strathmore. "Onu aramamın nedeni de bu. Böyle bir lükse sahip olmadığım için..."

"Müdür, bir sivil gönderdiğinizi biliyor mu?"

"Susan," dedi Strathmore, sabrının tükenmeye başladığı belliydi, "müdürün bu işle bir ilgisi yok. Bu konuda hiçbir şey bilmiyor."

Susan Strathmore'a bakakaldı, duyduklarına inanamamıştı. Artık konuştuğu adamı tanımıyordu sanki. Bir NSA görevine nişanlısını -bir öğretmeni- göndermiş, ayrıca kurumun tarihindeki en büyük krizi müdüre bildirmemişti.

"Leland Fontaine'e bilgi verilmedi mi?"

Strathmore'un sabrı taşmıştı. Sonunda patladı. "Susan, şimdi beni iyi dinle! Seni buraya bana yardım etmen için çağırdım, beni sorgulaman için değil! Berbat bir sabahtı! Tankado'nun dosyasını dün gece indirdim ve TRANSLTR'nin şifreyi çözebilmesi için dua ederek bütün gece yazıcının başında oturdum. Sabahın köründe, gururumu bir yana bırakıp müdürü aradım; yeri gelmişken, bunun gerçekten dört gözle beklediğim bir konuşma olduğunu da söyleyeyim. *Günaydın, efendim. Sizi uyandırdığım için özür dilerim. Neden mi arıyorum? TRANSLTR'nin artık işe yaramadığını fark ettim de ondan. Tonla para ödediğimiz koca Kripto ekibimin yazmanın yanından bile geçemediği bir algoritma yüzünden!* Strathmore yumruğunu masaya vurdu.

Susan donakaldı. Sesi çıkmadı. Geçen on yıl içinde, Strathmore'un soğukkanlılığını yitirdiğine nadiren şahit olmuştu, hele kendisine karşı aslâ.

On saniye boyunca ikisi de konuşmadı. En sonunda Strathmore koltuğuna oturdu, Susan onun nefes alıp verişinin normale döndüğünü duyabiliyordu. Strathmore nihayet konuştuğunda sesinde ürkütücü bir sakinlik ve kontrol vardı.

"Ne yazık ki," dedi Strathmore yavaşça, "müdür Güney Amerika'da Kolombiya Devlet Başkanı'yla toplantıdaymış. Oradan hiçbir şey yapamayacağı kesin olduğuna göre, iki seçeneğim vardı: ya toplantısını kısa kesip dönmesini isteyecektim ya da bu işi kendi

başıma halledecektim." Uzun bir sessizlik oldu. Strathmore sonunda başını kaldırıp baktığında Susan ile göz göze geldi, gözleri yorgundu. Birden ifadesi yumuşayıverdi. "Susan, üzgünüm. Bitkin bir haldeyim. Bir kâbusun içindeyim sanki. David konusunda sinirlendiğini biliyorum. Bu şekilde öğrenmeni istemezdim. Ben zaten bildiğini sanıyordum."

Susan aniden kendini suçlu hissetti. "Aşırı tepki gösterdim. Özür dilerim. David iyi bir seçim."

Strathmore dalgın dalgın başını sallayarak onayladı. "Bu gece geri dönmüş olacak."

Susan komutanın yaşadıklarını düşündü. TRANSLTR'yi kollamanın baskısı, geçmek bilmeyen saatler ve toplantılar. Otuz yaşındaki eşinin onu terk etmek üzere olduğu söylentisi dolaşıyordu ağızdan ağza. Yetmezmiş gibi bir de Dijital Kale çıkmıştı: NSA tarihindeki en büyük tehlike, üstelik zavallı adam bu sorunu tek başına halletmeye çalışıyordu. Patlayacak gibi görünmesi hiç garip değildi.

"Koşulları göz önüne alınca," dedi Susan, "sanırım müdür beyi arasanız iyi olur."

Strathmore hayır anlamında başını salladı; bir ter damlası masasına düştü. "Elinden hiçbir şeyin gelmeyeceği büyük bir kriz hakkında onunla temasa geçerek müdürün güvenliğini tehlikeye atmayacağım. Ayrıca dışarı sızıntı olması riskine de giremem."

Susan Strathmore'un haklı olduğunu biliyordu. Böyle anlarda bile, Strathmore sağlıklı bir şekilde düşünebiliyordu. "Başkanı aramayı düşündünüz mü?"

Strathmore başıyla onayladı. "Evet. Ama aramamaya karar verdim."

Susan çok iyi anlıyordu. Üst düzey NSA yetkililerinin doğrulanabilir istihbarat acil durumlarında yönetimin bilgisi olmaksızın inisiyatif kullanmaya hakları vardı. NSA her tür federal sorumluluktan tamamen muaf olan tek Amerikan istihbarat teşkilatıydı. Strathmore çoğu kez bu haktan yararlanmıştı. İnanılmaz işlerini tek başına yapmayı tercih ediyordu.

"Komutanım," diye ısrar etti, "bu tek başına ele alınmayacak kadar büyük bir sorun. Başka birinin de el atmasına izin vermelisiniz."

"Susan, Dijital Kale'nin varlığı bu kurumun geleceği için çok önemli bir tehdit. Müdürü atlayıp Başkan'a haber vermek niyetinde değilim. Bir krizle karşı karşıyayız ve bunu ben halledeceğim." Susan'a baktı, düşünceliydi. "Ben harekât dairesinden sorumlu müdür yardımcısıyım." Yüzünden yorgun bir gülümseme geçti. "Üstelik tek başıma değilim. Susan Fletcher da benim ekibimde."

Susan o anda Trevor Strathmore'a neden bu kadar büyük bir saygı duyduğunu fark etti. On yıldır, olumlu yada olumsuz her durumda, daima kendisine yol göstermiş, önünü açmıştı. Sözünden dönmeden. Tereddütsüz. Susan'ı hayrete düşüren, onun adanmışlığı olmuştu; ilkelerine, ülkesine ve ülkülerine olan sarsılmaz sadakati. Ne olursa olsun, Komutan Trevor Strathmore imkânsız kararlar dünyasında bir deniz feneriydi.

"Ekibimdesin, değil mi?" diye sordu.

Susan gülümsedi. "Evet, efendim, ekibinizdeyim. Yüzde yüz."

"İyi. Artık işimize geri dönebilir miyiz?"

12

David Becker daha önce cenazelerde bulunmuş, ceset görmüştü; ama bu kez özellikle cesaret kıran bir şey vardı. İpekle kaplanmış bir tabutta yatan, temizlenip hazırlanmış bir ceset değildi söz konusu olan. Bu ceset çıplaktı ve alüminyum bir masa üzerine kabaca yatırılmıştı. Gözlerine henüz o boş, cansız bakış yerleşmemişti. Tersine, ürkütücü, soğuk bir dehşet ve pişmanlık ifadesiyle tavana bakıyorlardı.

"Dönde estân sus efectos?" diye sordu Becker, akıcı bir Kastilya İspanyolca'sıyla. "Eşyaları nerede?"

"Alli," diye yanıtladı dişleri sararmış teğmen. Üzerinde giysilerin ve diğer kişisel eşyaların bulunduğu bir tezgâhı işaret etti.

"Es todo? Hepsi bu mu?"

"Si."

Becker karton bir kutu istedi. Teğmen kutu bulmak için aceleyle çıktı.

Cumartesi akşamıydı ve Sevilla morgu kurallara göre kapalıydı. Genç teğmen doğrudan Sevilla Guardia başkanından gelen emirle Becker'a izin vermişti. Görünüşe bakılırsa bu Amerikalının güçlü dostları vardı.

Becker giysilere baktı. Bir pasaport, cüzdan ve ayakkabılardan birinin içine tıkılmış bir gözlük duruyordu. Guardia'nın, adamın otelinden aldığı küçük bir giysi torbası da vardı. Becker'a verilen emirler açıktı: *Hiçbir şeye dokunma. Hiçbir şeyi okuma. Sadece al ve getir. Ne bulursan. Hiçbir şeyi atlama.*

Becker giysilere baktı ve kaşlarını çattı. *NSA bu ıvır zıvırı niye istiyor acaba?*

Teğmen elinde küçük bir kutuyla geri döndü. Becker giysileri kutuya yerleştirmeye başladı.

Polis memuru cesedin bacağını dürtükledi. "Quien es? Kim bu?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Çinliye benziyor."

Japon, diye düşündü Becker.

"Zavallı herif. Kalp krizi, ha?"

Becker dalgın dalgın başını salladı. "Bana söylenen bu."

Teğmen iç geçirdi ve başını salladı halden anlar bir ifadeyle. "Sevilla güneşi acımasızdır. Yarın dışarıda dikkatli olun."

"Teşekkürler," dedi Becker. "Ama eve dönüyorum."

Teğmen şoke olmuş gibi baktı. "Daha yeni geldiniz!"

"Biliyorum ama beni buraya gönderen adam bu eşyaları bekliyor."

Teğmen ancak bir İspanyol'un yapabileceği gibi, alınmış bir ifadeyle baktı. "Sevilla'yı yaşamayacağınızı mı söylüyorsunuz yani?"

"Yıllar önce gelmiştim buraya. Güzel bir şehir. Kalmak isterdim."

"Öyleyse La Giralda'yi görmüşsünüzdür?"

Becker başıyla onayladı. Antik Mağribi kuleye hiç tırmanmamıştı ama onu görmüştü.

"Ya Alcazar?"

Becker yine başıyla onayladı. Bahçede Paco de Lucia'nın çaldığı gitarı dinlediği geceyi hatırlayarak. On beşinci yüzyıldan kalma büyük bir kalede yıldızlar altında Flamenco... *Keşke o zaman Susan'ı tanıyor olsaydım*, diye geçirdi içinden.

"Tabii Kristof Kolomb da burada." Polis memurunun yüzü sevinçle parlamıştı. "Bizim katedralimizde gömülü."

Becker başını kaldırıp ona baktı. "Gerçekten mi? Ben Kolomb'un Dominik Cumhuriyeti'nde gömülü olduğunu sanıyordum."

"Olur mu öyle şey! Kim çıkarıyor bu dedikoduları? Kolomb'un vücudu burada, İspanya'da! Nasıl üniversite mezunusun sen?"

Becker omuz silkti. "O dersi kaçırmışım herhalde."

"İspanyol kilisesi onun kutsal kalıntılarına sahip olmaktan büyük bir gurur duyar."

İspanyol kilisesi. Becker İspanya'da tek bir kilise olduğunu biliyordu: Roma Katolik Kilisesi. Katoliklik burada Vatikan'da olduğundan bile daha etkili, daha önemliydi.

"Bütün vücudu bizde değil elbette," diye ekledi teğmen. "Solo el escroto."

Becker eşyaları toplamayı bırakıp teğmene çevirdi bakışlarını. *Solo el escroto?* Gülmemeye çalıştı. "Sadece erbezi torbası mı yani?"

Polis memuru başını sallayarak, gururla onayladı. "Evet. Kilise büyük bir adamın cesedini aldığında onu aziz mertebesine çıkarır ve herkes onların görkeminden istifade etsin diye kutsal kalıntılarını farklı katedrallere dağıtır."

"Size de..." Becker içinden gelen gülme isteğini bastırdı.

"Oye! Çok önemli bir parçasıdır o!" diye savunmaya geçti polis memuru. "Biz de öyle o Galiçya'daki kiliseler gibi bir kaburga kemiği ya da parmağının bir boğumu yok! Gerçekten, burada biraz daha kalıp görmelisiniz."

Becker evet anlamında, kibarca başını salladı. "Belki buradan sonra yolum düşer."

"Mala suerte." Polis memuru içini çekti. "Şanssızlığa bak. Katedral sabah ayinine kadar kapalıdır."

"Başka bir zaman öyleyse." Becker kutuyu kaldırırken gülümsedi. "Ben artık gideyim. Uçağım bekliyor." Odaya son bir kez göz attı.

"Havaalanına götürmemi ister misiniz? Dışarıda bir Moto Guzzi'm var."

"Hayır, teşekkür ederim. Taksiye binerim."

Becker üniversitedeyken bir kez motosiklete binmişti ve az kalsın kendini öldürecekti. Süren kim olursa olsun bir daha binmeye hiç niyeti yoktu.

"Nasıl isterseniz," dedi polis memuru kapıya yönelirken. "Işıkları söndürüyorum."

Becker kutuyu koltuğunun altına sıkıştırdı. *Her şeyi aldım mı?* Masanın üzerindeki cansız bedene son bir kez baktı. Ceset, floresan ışıkların altında çırılçıplak bir şekilde sırt üstü yatıyordu; her şey ortadaydı. Becker'ın bakışları yeniden, cesedin garip bir şekilde deforme olmuş ellerine kaydı. Dikkatini biraz daha toplayarak baktı bir süre.

Polis memuru ışıkları söndürdü ve oda kardı.

"Dur bir dakika," dedi Becker. "Işıkları yeniden aç." Işıklar tekrar yandı titreşerek.

Becker kutuyu yere bıraktı, cesede doğru ilerledi. Eğildi ve gözlerini kısarak adamın sol eline baktı.

Polis memuru Becker'ın bakışlarını izledi. "Çok çirkin, ha?"

Ne var ki Becker'ın gözüne takılan şey elin deformasyonu değildi. Başka bir şey görmüştü. Polis memuruna döndü. "Her şeyin bu kutuda olduğundan emin misin?"

Polis memuru başını salladı. "Evet. Orada."

Becker ellerini beline koyarak bir süre durdu. Sonra kutuyu aldı, yeniden tezgâhın üzerine götürdü ve içindekileri boşalttı. Büyük bir dikkatle giysileri parça parça silkeledi.

Sonra ayakkabıların içini boşalttı ve sanki içine kaçmış bir taşı çıkarmaya çalışır gibi, ters çevirip ayakkabıları tezgâha vurdu birkaç kez. Her şeyi ikinci kez inceledikten sonra geri döndü, kaşları çatılmıştı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu teğmen. "Evet," dedi Becker. "Bir şey eksik."

13

Tokugen Numataka, çatı katındaki lüks ofisinde durmuş önünde uzanan Tokyo'ya bakıyordu. Çalışanları ve rakipleri onu *akuta same* (öldürücü köpekbalığı) olarak tanırdı. Otuz yıl boyunca bütün Japon rakiplerinden daha iyi tahminlerde bulunmuş, daha iyi fiyatlar vermiş ve çok iyi reklam yapmıştı; artık dünya pazarında da bir dev olmanın eşiğindeydi.

Hayatının en büyük anlaşmasına çok yakındı, Numatech A.Ş.'yi geleceğin Microsoft'u yapacak bir anlaşma. Kanına hücum eden adrenalin onu iyice diriltmişti. İş demek savaş demek, savaş da heyecan demekti.

Tokugen Numataka üç gün önce telefon geldiğinde kuşkuyla karşılamış olsa da artık gerçeği biliyordu. Kendisine *myouri* -iyi talih- bağışlanmıştı. Tanrılar onu seçmişti.

Karşısındaki Amerikan aksanlı kişi, "Elimde Dijital Kale geçiş anahtarının bir kopyası var" demişti. "Satın almak ister misiniz?"

Numataka neredeyse yüksek sesle gülecekti. Bunun bir numara olduğunu biliyordu. Numatech A.Ş. Ensei Tankado'nun yeni algoritması için cömert bir teklifte bulunmuştu ve şimdi Numatech'in rakiplerinden biri oyun oynuyor, bu teklifin miktarını öğrenmeye çalışıyordu.

"Geçiş anahtarı sizde mi?" Numataka ilgilenmiş numarası yaptı.

"Bende. Adım North Dakota."

Numataka gülmemeye çalıştı. North Dakota'yı herkes biliyordu. Tankado gizli ortağından basında söz etmişti. Bir ortakla çalışması Tankado adına akıllıca bir hareket olmuştu; Japonya'da bile, iş hayatı artık itibarsız bir hal almıştı. Ensei Tankado güvende değildi. Ama fazlasıyla hevesli bir firmanın yapacağı yanlış bir

hamle geçiş anahtarının yayınlanmasına yol açabilirdi; böyle bir durumda piyasadaki her yazılım firması bunun acısını çekerdi.

Numataka, *Umami* marka purosundan derin bir nefes çekti, telefondaki kişinin bu gülünç oyunuyla eğleniyordu. "Demek elindeki geçiş anahtarını satacaksın? İlginç. Ensei Tankado ne düşünüyor bu konuda?"

"Bay Tankado'ya hiçbir bağlılığım yok. Bay Tankado bana güvenerek aptallık etti. Geçiş anahtarı onu saklamam için bana ödediği miktardan yüzlerce kat daha değerli."

"Üzgünüm," dedi Numataka. "Senin geçiş anahtarın tek başına hiçbir şey etmez benim için. Tankado yaptığını öğrendiğinde elindeki kopyayı yayınlayacaktır. Piyasada binlercesi olur böyle bir durumda."

"Her iki geçiş anahtarını da alacaksın," dedi karşıdaki ses. "Bay Tankado'nunkini ve benimkini."

Numataka ahizeyi eliyle kapadı ve yüksek sesle güldü. Kendini sormaktan alamadı: "Her iki anahtar için ne kadar istiyorsun?"

"Yirmi milyon Amerikan doları."

Yirmi milyon, neredeyse tam olarak Numataka'nın teklif ettiği miktardı. "Yirmi milyon mu?" Sahte bir hayret ifadesiyle tek nefeste söylemişti bunu. "Bu soygunculuk!"

"Algoritmayı gördüm. Sizi temin ederim bu paraya değer."

Hayır aptal herif, diye düşündü Numataka. *Bunun on katı eder.* "Ne yazık ki," dedi, oyundan sıkılmıştı, "her ikimiz de biliyoruz ki Bay Tankado buna aslâ izin vermeyecektir. İşin yasal sonuçlarını bir düşün."

Telefondaki kişi meşum bir ifadeyle durakladı. "Peki ya bay Tankado artık bir etken değilse?"

Numataka gülmek istedi ama duyduğu seste garip bir kararlılık olduğunu fark etti. "Tankado artık bir etken değilse mi?" Numataka bunu düşündü. "Öyle bir durumda sen ve ben anlaşırdık."

"Seni arayacağım," dedi telefondaki ses. Telefon kapandı.

14

Becker cesede baktı. Ölümünün üzerinden saatler geçmiş olmasına karşın Asyalının yüzü güneş yanığının verdiği, pembeye çalan bir parıltı yayıyordu. Vücudunun geri kalanı ise soluk sarı renkteydi; tam kalbinin üzerinde, morarmaya yüz tutmuş bir bölge dışında tamamı.

Muhtemelen kalp masajı yüzünden, diye düşündü Becker dalgın dalgın. *Ne yazık ki işe yaramamış.*

Cesedin ellerini incelemeye geri döndü. Becker böylesini daha önce hiç görmemişti. Her elde yalnızca üçer parmak vardı ve bu parmaklar eğri büğrüydü. Ama Becker'ın baktığı bu biçim bozukluğu değildi.

"Pekâlâ, geldim işte." Teğmen odayı geçerken homurdanıyordu. "Japonmuş, Çinli değil."

Becker başını kaldırıp baktı. Polis memuru ölü adamın pasaportunu karıştırıyordu. "Ona bakmazsan sevinirim." dedi Becker. *Hiçbir şeye dokunma. Hiçbir şeyi okuma.*

"Ensei Tankado... doğumu Ocak..."

"Lütfen," dedi Becker kibarca. "Onu yerine bırak."

Polis memuru pasaporta biraz daha baktıktan sonra yığının üzerine geri attı yavaşça. "Bu adamın vizesi 3. sınıfmış. Yıllarca burada kalabilirdi."

Becker kurbanın elini bir kalemle kaldırdı. "Belki de burada yaşıyordu."

"Yok. Giriş tarihi geçen haftaymış."

"Belki de buraya taşınıyordu," dedi Becker kısaca, tersler gibi.

"Evet, belki de. Kötü bir ilk hafta. Güneş çarpması ve kalp krizi. Zavallı herif."

Becker polis memuruna aldırmadı ve eli incelemeye devam etti.

"Öldüğünde herhangi bir mücevher takmadığına eminsin, değil mi?"

Polis memuru başını kaldırıp baktı. İrkilmişti. "Mücevher mi?"

"Evet. Şuna bir baksana."

Polis memuru Becker'a doğru ilerledi.

Tankado'nun sol elinin üzerindeki deri küçük parmağının üzerindeki dar bir şerit dışında tamamen bronzlaşmıştı.

Becker o soluk renkli şeridi işaret etti. "Burası güneşte yanmamış, görüyor musun? Sanki bir yüzük takıyormuş."

Polis memuru şaşırmış gibiydi. "Yüzük mü?" Sesi aniden allak bullak olmuş gibiydi. Cesedin parmağını inceledi. Sonra sanki kabahatinden dolayı utanmış gibi yüzü kızardı. "Tanrım." Kendi kendine güldü. "Demek hikâye doğruymuş?"

Becker aniden kendini kötü hissetti. "Efendim?"

Polis memuru inanamıyormuş gibi başını salladı. "Bundan daha önce söz edecektim... ama adamın çatlak olduğunu düşünmüştüm."

Becker gülümsemiyordu. "Hangi adamın?"

"Telefon eden adamın. Kanadalı bir turist. Bir yüzükten bahsedip duruyordu. Şimdiye kadar duyduğum en berbat İspanyolca ile bir şeyler geveliyordu."

"Bay Tankado'nun bir yüzük taktığını mı söyledi?"

Polis memuru başıyla onayladı. Bir *Ducado* sigara çıkardı, NO FUMAR (sigara içilmez) tabelasına baktı, sonra da sigarasını yaktı. "Bu söylemem gereken bir şeydi galiba ama adam tamamen çılgının biri gibi görünüyordu."

Becker kaşlarını çattı. Strathmore'un sözleri kulaklarında yankılandı. Ensei Tankado'nun yanında olan her şeyi istiyorum. Her şeyi. Hiçbir şeyi bırakma. Küçücük bir kağıt parçasını bile.

"Bu yüzük nerede şimdi?" diye sordu Becker.

Polis memuru derin bir nefes çekti sigarasından. "Uzun hikâye."

İçinden bir ses Becker'a bunun iyi bir haber olmadığını söylüyordu. "Anlat bakalım."

15

Susan Fletcher 3. bölümdeki bilgisayar terminaline oturdu. 3. bölüm, kriptografların ana kattan ses geçirmez camlarla ayrılmış özel bölmesiydi. Beş santimetrelik, eğri ve film kaplı bir cam, kriptografların Kripto katını görmesine olanak tanırken başkalarının içeriyi görmesini engelliyordu.

Geniş 3. bölümün arka kısmında, daire biçiminde yerleştirilmiş on iki terminal yer alıyordu. Bu dairesel tasarımla, kriptograflar arasında bilgi alışverişini teşvik etmek, onlara daha büyük bir takımın parçası olduklarını hatırlatmak amaçlanmıştı: *Şifre Çözücü Yuvarlak Masa Şövalyeleri* gibi. İşin tuhaf, biraz da komik olan yanı 3. bölümün içinde sır saklamanın uygun görülmemesiydi.

Oyun Parkı lakabı takılan 3. bölümde Kripto'nun geri kalanında görülen o sterilize edilmişlik duygusu yoktu. İnsanın kendisini evindeymiş gibi hissedeceği bir şekilde tasarlanmıştı burası. Pelüş halılar, son teknoloji ses sistemi, tamamen dolu bir buzdolabı, ufak bir mutfak, duvara monte edilmiş plastik bir basketbol potası. NSA'nın Kripto hakkındaki felsefesi şuydu: Birkaç milyar doları bir şifre çözme bilgisayarına yatıracaksak, onu kullanmak için de bu işin en iyilerinin, cihazın etrafında dolanmak istemelerini sağlayalım.

Susan, *Salvatore Ferragamo* marka ayakkabılarını çıkarıp ayak parmaklarını kalın tüylü halıya gömdü. İyi ücret alan hükümet çalışanlarının kişisel zenginlik gösterilerinden uzak durmaları beklenirdi. Bu, çoğu konuda Susan için hiç de sorun değildi. Gösterişsiz dubleks evi, Volvo arabası ve mütevazı gardırobu tamamen mutlu olmasına yetiyordu. Ama ayakkabı bambaşka bir meseleydi. Susan daha üniversitedeyken bile parasının çoğunu en iyi ayakkabılara yatırırdı.

"Ayakların ağrıyorsa yıldızlara sıçrayamazsın", demişti bir keresinde halası. *Gittiğin yere vardığında da, gerçekten güzel görünsen iyi edersin.*

Susan rahat rahat gerindi, sonra da işine koyuldu. Takipçisini açtı ve yapılandırmaya hazırlandı. Strathmore'un verdiği e-posta adresine baktı.

NDAKOTA@ara.anon.org

Kendine North Dakota diyen adamın anonim bir hesabı vardı ama Susan bu hesabın daha fazla anonim kalmayacağını biliyordu. Takipçi ARA denen siteye geçecek, oradan North Dakota'ya gönderilecek, sonra da adamın gerçek internet adresini taşıyan bilgiyi geri gönderecekti.

Her şey yolunda giderse North Dakota'nın yeri çok geçmeden saptanacak, Strathmore da geçiş anahtarını alacaktı. Geriye bir tek David kalıyordu. O da Tankado'nun kopyasını bulduğunda her iki geçiş anahtarı artık yok edilebilir demekti. Tankado'nun küçük saatli bombası ölümcül ama fünyesi olmayan, zararsız bir patlayıcı haline gelecekti.

Susan önündeki kağıtta yazan adresi iki kez kontrol ettikten sonra bu bilgiyi ilgili veri alanına girdi. Strathmore'un kendi başına bu takipçiyi göndermede karşılaştığı güçlüğü düşününce kendi kendine güldü. Anlaşılan iki kez göndermiş, her ikisinde de North Dakota'nın adresi yerine Tankado'nun adresini elde etmişti. *Basit bir hata,* diye düşündü Susan. Strathmore büyük olasılıkla veri alanlarını karıştırmış, bu yüzden de takipçi yanlış e-posta hesabını aramıştı.

Susan takipçisini yapılandırmayı bitirdi ve göndermek için hazırladı. Sonra da '*gönder'* komutunu verdi. Bilgisayar bir kez bipledi.

TAKİPÇİ GÖNDERİLDİ.

Artık beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Susan iç geçirdi. Komutana sert davrandığı için suçluluk duyuyordu. Yalnız başına bu tehditle uğraşacak yeterlilikte birisi varsa, o kişi Trevor Strathmore'du. Olağanüstü bir biçimde, kendisine meydan okuyan herkesi alt ederdi.

Altı ay önce EFF, bir NSA denizaltısının su altındaki telefon kablolarına gizlice girdiğine ilişkin bir haber yaydığında, Strathmore hiç paniğe kapılmadan bu denizaltının aslında yasadışı zehirli atıkları gömdüğü şeklinde oldukça inandırıcı bir hikâye sızdırmıştı. EFF ve çevreciler hangi hikâyenin doğru olduğu konusunda çekişip dururken o kadar zaman harcamışlardı ki medya en sonunda bu olaydan sıkılmış ve konuyu takip etmekten vazgeçmişti.

Strathmore'un yaptığı her hareket büyük bir titizlikle planlanmış bir hareket olurdu. Planlarını tasarlarken ve gözden geçirip düzeltirken büyük ölçüde bilgisayarına güvenirdi. Birçok NSA çalışanı gibi, Strathmore da NSA'nın geliştirdiği *Beyin Fırtınası* adlı bir yazılım kullanıyordu. Bu yazılım, bilgisayarın güvenli ortamında "*eğer-öyleyse*" senaryolarını gerçekleştirmenin risksiz bir yoluydu.

Beyin Fırtınası, geliştiricileri tarafından *Sebep-Sonuç Simülatörü* olarak tanımlanan bir yapay zeka deneyiydi. İlk başta, belli bir "siyasi ortam"ın gerçek zamanlı modellerini yaratmanın bir yolu olarak siyasi kampanyalarda kullanılması amaçlanmıştı. Çok büyük miktarlarda veri girme yoluyla bu program ilişkisel bir ağ yaratıyordu mevcut önemli kişilikler, kadroları, birbirleriyle kişisel bağlantıları, ses getiren konular ve bireylerin cinsiyetleri, etnik durumları, paraları, güçleri gibi değişkenlerin etkisindeki motivasyonlarının da dahil olduğu siyasi değişkenler arasında kurgusal bir etkileşim modeli. Programı kullanan kişi herhangi bir kurgusal olay giriyor, Beyin Fırtınası da bu olayın "ortam" üzerindeki etkisini ve sonucunu tahmin ediyordu.

Komutan Strathmore Beyin Fırtınası ile kutsal bir araçmış gibi çalışıyordu. Onu siyasi amaçlar için değil, bir ZAA aracı olarak kullanıyordu. ZAA, karmaşık stratejilerin ana hatlarını belirlemek ve zayıf noktaları öngörmek için etkin bir araç olan Zamanlama, Akış ve Adresleme yazılımıydı. Susan bazen, Strathmore'un bilgisayarında bir gün dünyayı değiştirebilecek projelerin bulunduğunu düşünürdü.

Evet, diye düşündü Susan, *ona çok sert davrandım.*

Düşünceleri 3. bölüm kapısının açılırken çıkardığı tıslama sesiyle kesildi.

Strathmore pat diye içeri girdi. "Susan," dedi. "Az önce David aradı. İş ters gitmiş."

16

"Yüzük mü?" Susan kuşkulu görünüyordu. "Tankado bir yüzük mü kaybetmiş?"

"Evet. David'in bunu fark etmesi bizim için bir şans. Gerçekten uyanık davrandı."

"Ama siz bir geçiş anahtarının peşindesiniz, mücevheratın değil ki."

"Biliyorum," dedi Strathmore, "fakat yüzüğün belki de geçiş anahtarı olduğunu düşünüyorum."

Susan'ın kafası karışmış gibiydi.

"Bu uzun bir hikâye."

Susan ekranındaki takipçiyi işaret etti eliyle. "Bir yere gidecek değilim."

Strathmore içini çekti ve bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Anlaşılan o ki Tankado'nun öldüğünü görenler var. Morgdaki polis memuruna göre bu sabah Kanadalı bir turist panik içinde Guardia'yı aramış. Bir Japon'un parkta kalp krizi geçirdiğini söylemiş. Polis oraya vardığında Tankado'yu ölü bulmuş, Kanadalı da yanındaymış. Polis telsizle ilk yardım ekiplerine haber vermiş. İlk yardım ekipleri Tankado'nun cesedini morga götürürlerken, polis memuru da Kanadalıya neler olup bittiğini anlattırmaya çalışmış. Adamın bütün yapabildiği Tankado'nun ölmeden hemen önce verdiği bir yüzük hakkında bir şeyler geveleyip durmak olmuş."

Susan kuşkuyla baktı ona. "Tankado bir yüzük mü vermiş?"

"Evet. Görünüşe bakılırsa yüzüğü bu yaşlı adama uzatmış ısrarla, sanki yüzüğü alması için yalvarıyormuş gibi. Sanırım yaşlı adam yüzüğe yakından bakmış." Strathmore odayı arşınlamayı bıraktı ve döndü. "Yüzüğün üzerinde bazı şeyler kazılı olduğunu söylemiş, birtakım harfler."

"Harfler mi?"

"Evet. Adama göre İngilizce değilmiş bu harfler." Strathmore kaşlarını kaldırdı beklenti içinde.

"Japonca mı?"

Strathmore hayır anlamında başını salladı. "Ben de ilk önce öyle düşünmüştüm. Kanadalı bu harfleri çıkaramamaktan yakınmış. Japonca harfler bizim Romen harfleriyle hiçbir şekilde karıştırılamaz. Adam yüzüğün üzerindeki bu karakterlerin bir kedinin tırmalamaları gibi göründüğünü söylemiş."

Susan güldü. "Komutanım, düşündüğünüz şey gerçekten de..."

Strathmore onun sözünü kesti. "Susan, her şey çok açık. Tankado Dijital Kale'nin geçiş anahtarını yüzüğünün üzerine kazımış. Altın dayanıklı bir maddedir. Ayrıca ister uyusun, ister duşa girsin, ister yemek yesin, geçiş anahtarı hep Tankado'nun yanında olacak demektir; istediği anda yayımlamak için daima elinin altında yani."

Susan kararsız görünüyordu. "Parmağında mı? O kadar açık bir yerde?"

"Niye olmasın? İspanya kripto dünyasının başkenti değil kesinlikle. Hiç kimse bu harflerin ne anlama geldiğini anlamaz. Hem anahtar standart bir altmış dört bitlik anahtarsa, güpegündüz bile olsa hiç kimse bu altmış dört karakterin tamamını okuyup ezberleyemez."

Susan şaşkın şaşkın bakıyordu. "Sonra da Tankado bu yüzüğü ölmeden hemen önce tamamen yabancı birine verdi, öyle mi? Niçin?"

Strathmore'un gözleri kısıldı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Susan'ın kafasına dank etmesi pek zaman almadı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Strathmore başını salladı. "Tankado yüzükten kurtulmaya çalışıyordu. Onu bizim öldürdüğümüzü düşündü. Ölmek üzere olduğunu hissediyor ve mantıki olarak bundan bizi sorumlu tutuyordu. Zamanlama fazlasıyla tesadüfi. Bunu bizim yaptırdığımızı sandı, zehirleme yada öyle bir şey. Yavaş yavaş etkisini gösteren, kalbi durduran bir madde. Onu öldürmeye, ancak North Dakota'yı bulduktan sonra cesaret edebileceğimizi biliyordu."

Susan sırtının ürperdiğini hissetti. "Tabii ya," diye fısıldadı, "Tankado, onu ortadan kaldırabilmemiz için önce güvenlik sigortasını etkisiz hale getirdiğimizi düşündü."

Susan her şeyi anlamaya başlıyordu. Kalp krizi, zamanlama olarak NSA için büyük bir şanstı. Tankado da bundan NSA'nın sorumlu olduğunu sanmıştı. *Son içgüdüsü intikam almak oldu. Ensei geçiş anahtarının yayımlanması için son çare olarak yüzüğünü verdi. Demek şimdi, hiçbir şeyden haberi olmayan Kanadalı bir turistin elinde tarihin en güçlü şifreleme algoritmasının anahtarı vardı.* İnanılmaz bir durumdu bu.

Susan derin bir nefes aldı ve o kaçınılmaz soruyu sordu. "Peki bu Kanadalı nerede şimdi?"

Strathmore'un kaşları çatıldı. "Sorun da bu."

"Polis memuru nerede olduğunu bilmiyor mu?"

"Hayır. Kanadalının hikâyesi öylesine saçmaymış ki polis memuru adamın ya şok geçirdiğini ya da çılgının teki olduğunu düşünmüş. Bu yüzden de oteline geri götürmek için yaşlı adamı motosikletine almış. Ama Kanadalı yeterince sıkı tutunmayı akıl etmemiş herhalde ki, daha iki metre gitmeden düşmüş; kafatası çatlamış ve bileği kırılmış."

"Ne!" Susan'ın nefesi kesilecekti neredeyse.

"Polis memuru onu bir hastaneye götürmek istemiş ama Kanadalı sinirden köpürüyormuş. Bir daha motosiklete binmektense, gerekirse Kanada'ya yürüyerek döneceğini söylemiş. Bu yüzden polis memuru adamı parkın yakınlarındaki küçük bir halk kliniğine yürüyerek götürüp onu orada bırakmış. Sonra da oradan ayrılmış."

Susan kaşlarını çattı. "Sanırım David'in nereye gittiğini sormama gerek yok."

17

David Becker, Plaza de Espana'nın, yer karolarıyla kaplı kavurucu yürüyüş yoluna çıktı. Önünde, mavi ve beyaz renkli işlemeli karolardan oluşan bir, bir buçuk hektarlık bir tarh üzerindeki ağaçların arasından El Ayuntamiento -eski, şehir konseyi binası- yükseliyordu. Arap tarzı kuleleri ve üzerinde oyma işleri görülen cephesi, bir kamu binasından çok bir saray olarak tasarlandığı izlenimini veriyordu. Askeri darbeler, yangınlar ve halka açık idamlarla dolu geçmişine rağmen pek çok turistin burayı ziyaret etmesinin asıl nedeni broşürlerde durmadan Arabistanlı Lawrence filmindeki İngiliz askeri karargâhı olarak tanıtılmasıydı. Columbia Pictures için Mısır yerine İspanya'da film yapmak çok daha ucuza gelmişti, üstelik Sevilla mimarisindeki Mağribi etkisi filmi izleyenlerin Kahire'yi gördüklerine inanmalarını sağlayacak kadar büyük bir etkiydi.

Becker, Seiko saatini yerel saate göre ayarladı: 21:10. Vakit, o bölgenin standartlarına göre hâlâ akşamüstü sayılırdı; gerçek bir İspanyol aslâ güneş batmadan önce akşam yemeği yemezdi. Tembel Endülüs güneşi de nadiren saat ondan önce gökyüzünü terk ederdi.

Akşamın ilk saatlerindeki sıcak havada bile, Becker parkı hızlı adımlarla geçtiğini fark etti. Strathmore'un ses tonu bu kez o sabahkinden çok daha ısrarlı ve aceleci gibi gelmişti.

Yeni talimatları hiçbir yanlış anlamaya yer bırakmıyordu: *Kanadalıyı bul, yüzüğü al. Ne gerekiyorsa yap. sadece o yüzüğü al.*

Becker, üzerinde bazı harfler olan bir yüzüğün niçin bu kadar önemli olabileceğini merak ediyordu. Strathmore söylememiş, Becker da sormamıştı. *NSA*, diye düşündü. *N'olduğunu Söyleme Aslâ.*

Avenida Isabela Catölica'nın diğer yanındaki klinik görünmeye başlamıştı. Çatısına beyaz bir daire içindeki evrensel kızıl haç sembolü boyanmıştı. Guardia memuru Kanadalıyı saatler önce buraya bırakmıştı. Bileğini kırmış ve kafasını çarpmış olan hastanın, tedavisi yapılıp taburcu edildiğine hiç şüphe yoktu. Becker, kliniğin hastayı taburcu ederken kaydettiği bilgileri bulmayı umuyordu yalnızca: adama ulaşılabilecek yerel bir otel yada telefon numarası gibi. Biraz şansla Becker Kanadalıyı bulup, yüzüğü alabileceğini ve işler daha da karışmadan eve dönüş yolunu tutabileceğini düşünüyordu.

Strathmore Becker'a, "Mecbur kalırsan yüzüğü satın almak için on bin doları kullan. Sonra sana geri öderim," demişti.

"Gerekli değil," diye yanıtlamıştı Becker. Zaten parayı geri vermek niyetindeydi. İspanya'ya para için gelmemişti, gelmesinin nedeni Susan'dı. Komutan Trevor Strathmore, Susan'ın akıl hocası ve koruyucusuydu. Susan ona çok şey borçluydu. Bir günlük bir ayak işi Becker'ın yapabileceği şeyler arasında en önemsiziydi.

Ne yazık ki bu sabah işler pek de Becker'ın planladığı gibi gitmemişti. Uçaktan Susan'ı arayıp her şeyi anlatmayı ummuştu. Pilota telsizle Strathmore'u aratıp bir

mesaj iletebileceğini düşünmüştü ama müdür yardımcısını kendi duygusal sorunlarına karıştırıp karıştırmamak konusunda kararsız kalmıştı.

Becker üç kez denemişti Susan'ı aramayı: ilki jetteki çalışmayan telefondan, ikincisi havaalanındaki bir ankesörlü telefondan, sonuncusu da morgdan. Susan evde değildi. David onun nerede olabileceğini merak ediyordu. Telesekreteri çıkmıştı her defasında karşısına ama David mesaj bırakmamıştı, söylemek istediği şey telesekretere bırakılacak mesajlardan değildi.

Yola yaklaşırken park yerinin girişinin yakınında bir telefon kulübesi gördü. Adımlarını hızlandırdı, ahizeyi kaptı ve telefon kartını kullanarak numarayı çevirdi. Numara bağlanırken uzun bir sessizlik oldu. En sonunda çalmaya başladı.

Hadi. Orada ol.

Beş kez çaldıktan sonra açıldı.

"Merhaba. Ben Susan Fletcher. Şu anda evde olmadığım için üzgünüm ama adınızı bırakırsanız..."

Becker mesajı dinledi. *Nerede ki?* Tersi durumda, Susan şimdiye kadar çoktan paniğe kapılmış olurdu. Yanında David olmadan Taş Köşk'e gidip gitmediğini düşündü. Bir 'bip' sesi geldi.

"Merhaba. Ben David." Durakladı, ne söyleyeceğinden emin değildi. Telesekreterlerde nefret ettiği şeylerden biri de düşünmek için durduğunda telefonu kapatmalarıydı. "Arayamadığım için üzgünüm," tam zamanında söylemişti bunu. Ona neler olup bittiğini söylemesi gerekip gerekmediğini düşünüyordu. Söylemenin daha iyi olacağına karar verdi.

"Komutan Strathmore'u ara. Sana her şeyi açıklayacaktır." Becker'ın kalbi küt küt atıyordu. *Bu saçma,* diye düşündü. "Seni seviyorum," diye çabucak ekledi ve telefonu kapattı.

Becker, Avenida Borbolla'da karşıya geçmek için yolun boşalmasını bekledi. Kesinlikle Susan'ın aklına en kötü olasılığın geleceğini düşündü. Söz verdiği halde aramamak David'in yapacağı bir şey değildi.

David dört şeritli caddeye adımını attı. "Gidip gelivereceğim," diye fısıldadı kendi kendine. "Gidip gelivereceğim."

Caddenin karşısında onu izleyen gözlüklü adamı fark edemeyecek kadar meşguldü zihni.

18

Kocaman, yekpare cam pencerenin önünde durup dışarıda uzanan Tokyo'ya bakmadan önce Numataka purosundan derin bir nefes çekip kendi kendine gülümsedi. Bu kadar talihli olabileceğine inanamıyordu. Amerikalıyla yeniden konuşmuştu. Her şey yolunda gittiyse Tankado ortadan kaldırılmış ve geçiş anahtarı da ele geçirilmiş demekti.

Ensei Tankado'nun geçiş anahtarının en sonunda kendisine gelmesinin ironik olduğunu düşündü Numataka. Tokugen Numataka, Tankado ile uzun yıllar önce tanışmıştı. Genç programcı üniversiteden yeni mezun olmuş, iş ararken Numatech A.Ş.'ye gelmişti. Numataka onu işe almamıştı. Tankado'nun bir dâhi olduğuna hiç kuşku yoktu ama o sıralarda başka; faktörler de vardı. Evet, Japonya değişiyordu ama Numataka eski kafalıydı, menboko, yani onur ve çehre değerlerine göre yaşamıştı. Fiziki kusur hoş görülebilecek bir şey değildi. Bir özürlüyü işe alırsa şirketine bir utanç gölgesi düşürmüş olacaktı. Tankado'nun özgeçmişini hiç bakmadan kaldırmıştı gözünün önünden.

Numataka yeniden saatine baktı. Amerikalının, North Dakota'nın şimdiye kadar aramış olması gerekiyordu. Numataka sinirlerinin biraz gergin olduğunu hissetti. Her şeyin yolunda olmasını ümit etti.

Geçiş anahtarları söylendiği kadar iyiyse, bilgisayar çağının en aranan ürününü, hiçbir şekilde çözülemeyecek bir dijital şifreleme algoritmasını ortaya koyacaklar demekti. Numataka bu algoritmayı spreyle kapatılmış, açılıp incelenemez VLSI yongalara yerleştirip bütün dünyadaki bilgisayar üreticilerine, hükümetlere, çeşitli iş kollarına pazarlayabilirdi. Hatta belki de daha karanlık pazarlara... dünya çapındaki terörist pazarına.

Numataka gülümsedi. Anlaşılan o ki şiçigosan -yedi iyi talih tanrısı-, her zaman olduğu gibi şimdi de onun yanındaydı. Numatech A.Ş. Dijital Kale'nin o ana dek var olan tek kopyasını eline geçirmek üzereydi. Yirmi milyon dolar büyük bir paraydı. Ama söz konusu ürün düşünülecek olursa, Numakata bu alışverişle yüzyılın volesini vurmuş olacaktı.

19

"Ya başka biri de yüzüğü arıyorsa?" diye sordu Susan, aniden sinirleri gerilmişti. "David tehlikede olabilir mi?"

Strathmore başını hayır anlamında salladı. "Başka hiç kimsenin yüzüğün varlığından haberi yok. David'i göndermemin nedeni de bu zaten. Olayı gizli tutmak istedim. Meraklı ajanlar genellikle İspanyolca öğretmenlerini yakın takibe almazlar."

"O bir profesör," diye düzeltti Susan ve bu açıklamadan hemen pişmanlık duydu. Arada bir Susan, komutanın David'i çok da beğenmediği hissine kapılıyordu. Sanki komutana göre, Susan bir öğretmenden daha iyisine layıktı.

"Komutanım," diye sürdürdü konuşmasını, "bu sabah neler yapacağını David'e araba telefonundan anlattığınıza göre birisi konuşmaya girip..."

"Milyonda bir olasılık," diye sözünü kesti Strathmore, ses tonunda Susan'ın endişelerini gidermek isteyen bir hava vardı. "Konuşmaya kulak misafiri olacak herhangi bir kişi hemen bu civarda olmak ve ne dinlediğini de bilmek zorunda." Elini Susan'ın omzuna koydu. "İşin içinde bir tehlike olduğunu düşünseydim David'i aslâ göndermezdim." Gülümsedi. "Bana güven. Herhangi bir sorun belirtisi görürsem derhal profesyonelleri göndereceğim."

Strathmore'un sözlerine noktayı, birinin 3. bölümün camını tıklatması koydu. Susan da, Strathmore da dönüp baktılar.

Sistem güvenlik elemanı Chartrukian yüzünü pencerenin camına dayamış, içeriyi görmek için kendini zorluyor, bir yandan da sert bir şekilde camı tıklatıyordu. Hayalet görmüş gibiydi. Heyecanla ağzından dökülen sözcükler her neydiyse, ses geçirmez cam yüzünden duyulamıyordu.

"Chartrukian ne halt ediyor burada?" diye homurdandı Strathmore. "Bugün nöbet onun değil ki."

"İşler karışacak gibi," dedi Susan. "Galiba işlem ekranını görmüş."

"Kahretsin!" dedi sinirle komutan. "Sistem güvenlikten nöbetçi olacak elemanı dün gece özellikle arayıp bugün gelmemesini söylemiştim!"

Susan şaşırmamıştı. Bir sistem güvenlik nöbetini iptal etmek her zaman yapılan bir şey değildi ama Strathmore kubbede tek başına olmak istiyordu kuşkusuz. Son ihtiyacı olan şey Dijital Kale'yi açığa vuracak paranoyak bir sistem güvenlik görevlisiydi.

"TRANSLTR'yi durdursak daha iyi olacak," dedi Susan. "Sonra işlem ekranını yeniden çalıştırabilir ve Phil'e hayal gördüğünü söyleyebiliriz."

Strathmore bu fikri düşünmüş gibi göründü ama sonra başını iki yana salladı. "Henüz değil. TRANSLTR on beş saattir çalışıyor. Tam bir yirmi dört saat çalıştırmak istiyorum, emin olmak için."

Susan'a göre de mantıklıydı bu. Dijital Kale dönen bir temiz metin işlevini kullanan ilk algoritmaydı. Belki Tankado bir şeyi gözden kaçırmış olabilirdi, belki de TRANSLTR yirmi dört saat sonra onu kıracaktı. Yine de her nasılsa Susan bundan kuşkuluydu.

"TRANSLTR çalışmaya devam edecek." Strathmore kararlıydı. "Bu algoritmanın kırılamaz olduğundan emin olmam gerek."

Chartrukian pencerenin camını tıklatmaya devam ediyordu.

"Haydi bakalım." Strathmore içini çekti. "Bana arka çık."

Komutan derin bir nefes aldı, sonra da sürgülü cam kapıya doğru uzun adımlarla yürüdü. Zemindeki basınç plakası harekete geçti ve kapılar tıslayarak açıldı.

Chartrukian neredeyse odaya düşüyordu. "Komutanım, efendim. Ben... şey... Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama işlem ekranı... bir virüs tarama programı çalıştırdım ve..."

"Phil, Phil, Phil," dedi komutan bir sevgi gösterisiyle, bir elini rahatlatmak ister gibi Chartrukian'ın omzuna koyarken. "Sakin ol bakalım. Sorun nedir?"

Strathmore'un sesindeki uysal tona bakıldığında, dünyasının başına yıkılmak üzere olduğunu hiç kimse tahmin edemezdi. Kenara çekildi ve Chartrukian'ı 3. bölümün kutsal duvarlarının içine aldı. Sistem güvenlik görevlisi tereddüt içinde eşiği geçti, iyi eğitimli bir köpek gibiydi.

Chartrukian'ın şaşkın yüzünden, bu odanın içini daha önce hiç görmediği anlaşılıyordu. Paniğinin kaynağı her neydiyse bir an için unutulmuş görünüyordu. İçerinin lüksüne takıldı gözleri; özel terminallere, kanepelere, kitap raflarına, dinlendirici ışıklandırmaya. Bakışları Kripto'nun iktidardaki kraliçesi Susan Fletcher'a takılır takılmaz gözlerini kaçırdı. Susan onun gözünü korkutan biriydi. Aklı başka bir düzlemde çalışırdı sanki. İnsanı tedirgin edecek kadar güzel bir kadındı ve onun yanındayken Chartrukian'ın kafası her zaman allak bullak olurdu. Susan'ın gösterişsiz havası ise işleri daha da kötü bir hale getirirdi.

"Sorun nedir, Phil?" diye sordu Strathmore, buzdolabını açarken. "İçecek bir şey?"

"Hayır, -şey-hayır, teşekkür ederim efendim." Dili dolanıyor gibiydi. Hoş karşılanıp karşılanmadığından emin değildi. "Efendim... Sanırım TRANSLTR ile ilgili bir sorun var."

Strathmore buzdolabını kapattı ve ilgisiz bir ifadeyle Chartrukian'a baktı. "İşlem ekranını mı kastediyorsun?"

Chartrukian şoke olmuş gibiydi. "Ekranı gördünüz mü yani?"

"Tabii ki. Yanılmıyorsam yaklaşık on altı saattir çalışıyor."

Chartrukian şaşırmış görünüyordu. "Evet, efendim, on altı saat. Ama hepsi bu değil, efendim. Bir virüs tarama programı çalıştırdım ve çok tuhaf bir şey ortaya çıktı."

"Gerçekten mi?" Strathmore kayıtsız gibiydi. "Ne tür bir şeymiş bu?"

Susan izliyordu, komutanın performansından etkilenmişti.

Chartrukian kararsız bir ifadeyle konuştu. "TRANSLTR çok ileri düzey bir şeyleri işlemliyor. Filtreler buna benzer bir şeyi daha önce hiç görmedi. KorkarımTRANSLTR'ye bir tür virüs bulaşmış olabilir."

"Virüs mü?" Strathmore kendi kendine güldü. Tarzında biraz patron havası vardı. "Phil, endişeni anlıyorum, gerçekten. Ama Bayan Fletcher ve ben burada yeni bir

tanı programı çalıştırıyoruz, çok ileri düzey bir şey. Seni buna karşı uyarmak isterdim ama bugün nöbetin sende olduğundan haberim yoktu."

Sistem güvenlik görevlisi bir şeyler uydurmak için elinden gelenin en iyisini yaptı. "Yeni elemanla nöbetleri değiştik. Onun hafta sonu nöbetini ben aldım."

Strathmore'un gözleri kısıldı. "Garip. Onunla dün gece konuştum. Bugün gelmemesini söyledim. Bana nöbet değişikliğinden hiç söz etmedi."

Chartrukian boğazının düğümlendiğini hissetti. Gergin bir sessizlik oldu.

"Neyse." Strathmore iç geçirdi. "Talihsiz bir karışıklığa benziyor." Sistem güvenlik görevlisinin omzuna elini koydu ve onu kapıya yöneltti. "Sana iyi bir haber vereyim, bugün burada kalmak zorunda değilsin. Bayan Fletcher ve ben bütün gün burada olacağız. Kaleyi biz koruruz. Sen gidip hafta sonu tatilinin keyfini çıkarmaya bak."

Chartrukian kararsızdı. "Komutanım, düşünüyorum da gerçekten bunu kontrol etmek..."

"Phil," Strathmore biraz daha sert bir ifadeyle tekrarladı. "TRANSLTR iyi. Tarama programın garip bir şey buldu, doğru, çünkü onu biz yerleştirdik. Şimdi izin verirsen..." Strathmore sesini alçaltı.

Sistem güvenlik görevlisi anlamıştı. Zamanı dolmuştu.

"Bir tanı programlamış, hadi be!" Chartrukian sistem güvenlik laboratuvarına geri dönerken öfkeyle homurdanıyordu. *"Ne tür bir döngü fonksiyonu üç milyon işlemciyi on altı saattir meşgul edebilir?"*

Chartrukian sistem güvenlik şefini araması gerekip gerekmediğini kafasında tartıyordu.

Kahrolası kriptograflar, diye düşündü. *Güvenlikten zerre kadar anlamıyorlar.*

Chartrukian'ın aklında sistem güvenliğe katıldığında ettiği yemin dönüp durmaya başlamıştı. Uzmanlığını, eğitimini ve içgüdülerini NSA'nın milyar dolarlık yatırımını korumak için kullanmaya ant içmişti.

"İçgüdü," dedi cesaretle. *Bunun Tanrının cezası bir tanı programı olmadığını bilmek için medyum olmaya gerek yok!*

Chartrukian kendinden emin bir şekilde terminale doğru uzun adımlarla yürüdü ve TRANSLTR'nin tam sistem değerlendirme yazılım dizgesini çalıştırdı.

"Bebeğinizin başı belada, Komutanım," diye söylendi kendi kendine. "Demek içgüdülere güvenmiyorsunuz? O zaman size kanıt bulacağım!"

20

La Clınica de Salud Publica aslında ilkokuldan bozma bir klinikti ve hastaneye de pek benzemiyordu. Çok büyük pencereleri olan uzun, tek katlı tuğla bir binaydı. Bahçesinde ise paslanmış bir salıncak vardı.

Becker harap olmuş basamakları çıkıp içeri girdi.

İçerisi karanlık ve gürültülüydü. Bekleme odası uzun, dar bir koridor boyunca dizilmiş katlanır metal iskemlelerden ibaretti. Kütükten yapılmış bir tezgâhın üzerinde duran bir karton tabelada, koridorun aşağısını gösteren bir okun yanında OFICINA yazıyordu.

Becker loş koridorda ilerledi. Bir Hollywood korku filmini akla getiren ürkütücü bir set gibiydi. Havada idrar kokusu vardı. Koridorun uzak ucundaki ışıklar söndürülmüştü ve son dokuz-on metresinde sessiz siluetlerden başka bir şey görünmüyordu. Kanamalı bir kadın... ağlayan genç bir çift... dua eden küçük bir kız...

Becker karanlık koridorun ucuna ulaştı. Soldaki kapı biraz aralık kalmıştı, o kapıyı itip açtı. Portatif bir karyolada yatan ve yatak sürgüsüyle boğuşan yaşlı, beti benzi atmış, çıplak bir kadından başka kimse yoktu.

"Ne kadar hoş", diye söylendi Becker. Kapıyı kapattı. *Hangi cehennemde bu ofis?*

Holdeki küçük dönemeç tarafından gelen bazı sesler işitti. Gürültüyü takip etti ve sanki arkasında arbede oluyormuş gibi görünen yarı saydam cam bir kapıya vardı. Becker gönülsüzce kapıyı itti. Ofis. Kargaşa. Tam da korktuğu gibi.

Sırada hepsi birbirini iten, bağırıp çağıran aşağı yukarı on kişi vardı. İspanya hızlı ve verimli çalışmasıyla tanınan bir ülke değildi ve Becker, Kanadalının taburcu bilgilerini bekleyerek bütün geceyi burada geçirebileceğini biliyordu. Kürsünün arkasında tek bir sekreter vardı ve başındaki canı sıkkın hastaları uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Becker girişte bir an durup seçeneklerini düşündü. Daha iyi bir yol olmalıydı.

"Con permiso!" (İzninizle) diye bağırdı bir hademe. Bir hasta arabası hızla geçip gitti.

Becker yoldan çekilip hademenin ardından seslendi: "Dönde estâ el telefono?" (Telefon nerede) Adam hızla yürümeye devam ederek çift kapılı bir yeri işaret etti ve köşeyi dönerek kayboldu. Becker insanları itekleyip önünü açarak kapıya doğru ilerledi.

Önündeki oda çok büyük, eski bir jimnastik salonuydu. Zemin soluk yeşil bir renkteydi, floresan ışıkların vızıltısı altında yer yer belirsizleşiyor, yer yer netleşiyordu. Duvarda, potasından sarkan bir basket çemberi asılıydı. Alçak karyolalarda yatan yirmi beş-otuz kadar hasta oraya buraya dağılmıştı. Uzak köşede, artık kullanılmayan bir skor tabelasının tam altında eski bir umumi telefon duruyordu. Becker telefonun sağlam olmasını umdu.

Uzun adımlarla odayı geçerken el yordamıyla cebinde madeni para arıyordu. Taksiden para üstü olarak aldığı 75 peseta buldu, iki şehir içi konuşmaya ancak yetecek kadar. Karşıdan gelen bir hemşireye kibarca gülümseyip telefona doğru ilerledi. Ahizeyi kavradı ve *Bilinmeyen Numaralar* servisini aradı. Otuz saniye sonra kliniğin ana ofisinin numarasını almıştı.

Hangi ülke olursa olsun, konu ofisler olduğunda evrensel bir gerçek vardı sanki: Hiç kimse bir telefonun çalıp duran sesine dayanamıyordu. Sekreter telefonu açmak için, kaç hastanın yardım beklediğine aldırmaksızın yapmakta olduğu işi bırakırdı daima.

Becker altı rakamlı numarayı tuşladı. Çok geçmeden kliniğin ofis numarasına ulaşmış olacaktı. Bugün kırık bir bilek ve beyin sarsıntısı şikayetiyle kabul edilen tek bir Kanadalı vardı herhalde, dosyasını bulmak kolay olacaktı. Becker ofisin, adamın adını ve taburcu adresini tamamen yabancı birine vermeye tereddüt edeceğini biliyordu ama planını yapmıştı.

Telefon çalmaya başladı. Becker beş kez çaldıktan sonra açılacağını tahmin ediyordu. On dokuz kez çaldı.

"Clînica de Salud Publica," (Halk Sağlığı Kliniği) dedi telaşla sekreter.

Becker koyu bir Fransız-Amerikan aksanıyla İspanyolca konuştu. "Ben David Becker. Kanada elçiliğinden. Vatandaşlarımızdan biri bugün sizin orada tedavi edilmiş. Sizden elçiliğin viziteleri ödeyebilmesi için bilgileri rica edeceğim."

"Peki," dedi kadın. "Pazartesi günü elçiliğe gönderirim."

"Aslına bakarsanız," diye ısrar etti Becker, "o bilgileri hemen almam çok önemli."

"İmkânsız," diye tersledi kadın. "Çok meşgulüz."

Becker mümkün olduğunca resmi bir sesle konuştu. "Bu acil bir sorun. Adamın bileği kırılmıştı ve kafasından yaralanmıştı. Bu sabah tedavi edildi. Dosyası hâlâ masanın üzerinde olmalı."

Becker İspanyolca'sındaki aksanı koyulaştırmıştı; ancak ihtiyaçlarını anlatacak kadar anlaşılır, çileden çıkaracak kadar karışık. *İnsanlar, çileden çıktıklarında kuralları esnetmenin bir yolunu buluyor,* diye düşünüyordu.

Ne var ki bu kadın kuralları esnetmek yerine, kendini fazla yüksek gören Kuzey Amerikalılara sövüp telefonu çarparak kapattı.

Becker kaşlarını çattı ve ahizeyi yerine bıraktı. Son ıska oyun harici. Sıraya girip saatlerce bekleme düşüncesinden hiç de heyecan duymuyordu, yaşlı Kanadalı her yerde olabilirdi. Belki Kanada'ya geri dönmeye karar vermişti. Belki yüzüğü satacaktı. Becker'ın sırada bekleyerek geçirecek zamanı yoktu. Yeni bir kararlılıkla ahizeyi kavrayıp numarayı yeniden çevirdi. Telefonu kulağına bastırıp sırtını duvara dayadı. Telefon çalmaya başladı. Becker odaya göz gezdiriyordu. Birinci çalış... ikinci çalış... üçünc...

Aniden yükselen adrenalini damarlarına yayılıp bütün vücudunu kapladı.

Becker birden döndü ve ahizeyi sertçe yerine bıraktı. Sonra tekrar döndü ve sersemlemiş bir halde bir daha baktı odaya. Tam önündeki bir karyolada, sırtına eskimiş bir yığın yastıkla destek yapılmış, sağ bileğinde de temiz, beyaz bir alçı olan yaşlıca bir adam yatıyordu.

21

Tokugen Numataka'nın özel telefon hattındaki Amerikalı endişeli gibiydi. "Bay Numataka, uzun konuşamayacağım."

"Peki. Umarım her iki geçiş anahtarı da sendedir."

"Küçük bir gecikme olacak," diye yanıtladı Amerikalı.

"Bu kabul edilemez." Numataka'nın sesi tıslar gibi çıkmıştı. "Bugün bitmeden elimde olacaklarını söylemiştin!"

"Yarım kalmış bir iş var."

"Tankado öldü mü?"

"Evet," dedi ses. "Adamım Bay Tankado'yu öldürdü ama geçiş anahtarını alamadı. Tankado, ölmeden önce onu bir başkasına verdi. Bir turiste."

"Olamaz!" diye haykırdı Numataka. "Öyleyse nasıl Dijital Kale'nin sadece benim olacağı sözünü verebiliyors..."

"Sakin olun," diyerek yatıştırmaya çalıştı Amerikalı. "Sadece sizin olacak. Bunu garanti ediyorum. Kayıp geçiş anahtarı bulunur bulunmaz Dijital Kale sizin olacak."

"Ama bu arada geçiş anahtarı kopyalanmış olabilir!"

"Anahtarı gören herkes temizlenmiş olacak."

Uzun bir sessizlik oldu. En sonunda Numataka konuştu. "Anahtar şu an nerede?"

"Bilmeniz gereken tek şey onun bulunacağı."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü onu arayan tek ben değilim. Amerikan İstihbaratı kayıp anahtarın izini buldu. Çok açık nedenlerden ötürü Dijital Kale'nin açığa çıkmasını engellemek isteyeceklerdir. Anahtarı bulması için bir adam gönderdiler. Adı David Becker."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Bu önemli değil."

Numataka durakladı. "Peki ya Bay Becker anahtarı bulursa?"

"Adamım anahtarı ondan alacak."

"Ya sonra?"

"Endişelenmenize gerek yok, " dedi Amerikalı soğuk bir sesle. "Bay Becker anahtarı bulduğunda gerektiği gibi ödüllendirilecektir."

22

David Becker oraya doğru yürüdü ve karyolada uyumakta olan yaşlı adama dikkatle baktı. Adamın sağ el bileği alçıya alınmıştı. Altmış-yetmiş yaşlarındaydı. Bembeyaz saçları düzgünce taranıp kenara ayrılmıştı ve alnının ortasında sağ gözüne doğru inen koyu mor bir iz vardı.

Önemsiz bir şişlik mi, diye düşündü teğmenin sözlerini hatırlayarak. Becker adamın parmaklarına baktı. Altın bir yüzük yoktu. Eğilip adamın eline dokundu. "Bayım?" Adamı hafifçe sarstı. "Özür dilerim... bayım?"

Adam kımıldamadı.

Becker biraz daha yüksek sesle yeniden denedi. "Bayım?"

Adam kımıldadı. "Qu'est-ce... quelle heure est..." (Ne.. ne var...) Yavaşça gözlerini açıp dikkatle Becker'a baktı. Rahatsız edilmekten hiç hoşlanmamıştı. "Qu'est-ce-que vous voulez?" (Ne istiyorsun?)

Evet, diye düşündü Becker, *Fransızca konuşan bir Kanadalı!* Ona bakıp gülümsedi.

"Bir dakikanızı alabilir miyim?"

Mükemmel Fransızca bilmesine rağmen Becker, adamın daha az bildiğini umduğu İngilizce konuştu. Altın bir yüzüğü tamamen yabancı birine vermeye ikna etmek biraz ustalık isteyebilirdi, Becker en ufak bir üstünlüğü bile kullanabileceğini düşünmüştü.

Adam kendini toparlayana kadar uzun bir sessizlik oldu. Çevresine bakındı ve yumuşak beyaz bıyığını düzeltti. Sonunda konuştu. "Ne istiyorsunuz?" İngilizce'sinde ince, genizden gelen bir aksan vardı.

"Bayım," dedi Becker sözcükleri sanki sağır bir insanla konuşuyormuş gibi gereğinden fazla vurgulayarak, "size birkaç soru sormam gerekiyor."

Adam yüzünde tuhaf bir ifadeyle Becker'a ters ters baktı. "Bir sorununuz mu var?"

Becker'in kaşları çatıldı adamın İngilizcesi kusursuzdu. Aşırı vurgulu tonundan vazgeçti hemen. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bugün Plaza de Espana'da bulundunuz mu acaba?"

Yaşlı adamın gözleri kısıldı. "Belediye meclisinden misiniz?"

"Hayır, aslında ben..."

"Turizm Bürosu?"

"Hayır, ben..."

"Bana bak, niye burada olduğunu biliyorum!" Yaşlı adam doğrulmaya çalıştı. "Gözümü korkutamayacaksınız! Bir kez söyledim, bin kez de söylerim: Pierre Cloucharde dünyayı, yaşadığı biçimiyle yazar. Belki bazı şehir rehberleri bunu şehirde masrafları sizin tarafınızdan karşılanan bir gece karşılığında hasır altı edebilir ama Montreal Times satılık değildir! Kabul etmiyorum!"

"Özür dilerim bayım. Anladığınızı sanmıyor..."

"Merde alors! Gayet iyi anlıyorum!" İncecik parmaklarından birini Becker'e salladı, sesi spor salonunda yankılanıyordu. "Siz ilk değilsiniz! Moulin Rouge'da, Brown'ın Yeri'nde ve Lagos'taki Golfigno'da da aynı şeyi denediler! Ama basına ne yansıdı? Gerçekler! Yediğim en berbat Wellington! Gördüğüm en pis banyo küveti! Yürüdüğüm en taşlı sahil! Okurlarım gerçeklerden daha azını beklemez!"

Yakınlardaki karyolalarda yatan hastalar neler olup bittiğini görmek için yattıkları yerlerden doğrulmaya başladılar. Becker bir hemşirenin gelip gelmediğini görmek için çevresine bakındı, sinirleri gerilmişti. İhtiyacı olan son şey dışarı atılmaktı.

Cloucharde öfkeden köpürüyordu. "Bir polis memuru için dilenecek sefil bir özür şehrinizi kurtarır mı sanıyorsunuz! Beni motosikletine bindirdi! Şuna baksana!" Bileğini kaldırmaya çalıştı. "Peki şimdi benim sütunumu kim yazacak?"

"Bayım, ben..."

"Kırk üç yıllık seyahat hayatımda hiç bu kadar rahatsız olmamıştım! Şuraya bak! Biliyor musunuz, benim yazılarım pek çok gazetede yayınlanı..."

"Bayım!" Becker elleriyle ateşkes işareti yapıyordu ısrarla. "Sizin yazılarınızla ilgilenmiyorum, ben Kanada konsolosluğundan geliyorum. Sizin iyi olduğunuzdan emin olmak için buradayım!"

Spor salonuna birden ölüm sessizliği çöktü. Yaşlı adam yatağında iyice doğrulup bu davetsiz misafire şüpheyle baktı.

Becker neredeyse fısıltıyla konuştu. "Yardımcı olabileceğim herhangi bir şey olup olmadığını görmek için buradayım. Size bir iki Valium (ilaç) bulmak gibi örneğin".

Uzun bir duraklamadan sonra Kanadalı konuştu. "Konsolosluk mu?" Ses tonu belirgin bir şekilde yumuşamıştı.

Becker başıyla onayladı.

"Öyleyse burada olmanızın nedeni sütunum değil?"

"Hayır, efendim."

Pierre Cloucharde için sanki dev bir sabun köpüğü patlayıp yok olmuştu. Yastık yığınına sırtını yerleştirdi tekrar yavaşça. Kalbi kırılmış gibiydi. "Sizin belediyeden geldiğinizi... beni... ikna etmek için geldiğinizi düşünmüştüm." Çöktü, sonra başını kaldırıp baktı. "Madem sütunumla ilgili değil, niçin buradasınız öyleyse?"

İyi bir soru, diye düşündü Becker, Puslu Dağlar'ı gözünün önüne getirerek. "Sadece gayrı resmi bir diplomatik nezaket," diye uyduruverdi.

Adam şaşırmış görünüyordu. "Diplomatik bir nezaket mi?"

"Evet, efendim. Sizin konumunuzdaki birinin gayet iyi bileceği üzere, Kanada hükümeti vatandaşlarını böyle, eee -nasıl desem- böyle daha az zarif olan ülkelerde maruz kaldıkları küçük düşürücü hareketlerden korumak için çok yoğun biçimde çalışıyor."

Cloucharde'nin ince dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. "Ama elbette... ne kadar hoş."

"Kanada vatandaşısınız, değil mi?"

"Evet, tabii ki. Ne kadar da ahmağım. Lütfen beni bağışlayın. Benim konumumdaki birine yaklaşım tarzı çoğu kez... şey... anlarsınız."

"Evet, Bay Cloucharde, kesinlikle anlıyorum. Ünlü olmanın bedeli."

"Doğru." Cloucharde trajik bir şekilde iç geçirdi. Bir yığın insana tahammül eden gönülsüz bir azizdi sanki. "Bu korkunç yere inanabiliyor musunuz?" Gözlerini döndürerek etrafındaki acayipliklere baktı. "Tam bir alay konusu. Üstelik beni yarına kadar burada tutmaya karar verdiler."

Becker da çevresine göz gezdirdi. "Biliyorum. Berbat bir yer. Buraya gelmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Cloucharde'in kafası karışmışa benziyordu. "Geleceğinizden haberim bile yoktu."

Becker konuyu değiştirdi. "Başınıza kötü bir darbe almış gibisiniz. Acıyor mu?"

"Hayır, aslında acımıyor. Bu sabah bir kazâ geçirdim, yardımsever biri olmanın bedeli. Yalnızca bileğim acıyor. Aptal Guardia (polis). Gerçekten de! Benim yaşımdaki bir adamı sen tut motosiklete bindir. Ayıplanacak şey."

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Cloucharde bir an düşündü, gösterilen ilgi hoşuna gitmişti. "Şey, aslına bakarsanız..." Başını sağa sola yatırıp boynunu hareket ettirdi. "Size zahmet olmazsa, bir yastık daha olsa iyi olurdu."

"Ne önemi var." Becker yakındaki bir karyoladan bir yastık alıp Cloucharde'in sırtına koydu. Yaşlı adam halinden memnun bir şekilde içini çekti. "Böyle çok daha iyi... teşekkür ederim."

"Pas du tout," (Bir şey değil) diye yanıtladı Becker.

"Ah!" Adam içtenlikle gülümsedi. "Demek siz de uygar dünyanın dilini konuşuyorsunuz."

"Elimden geldiğince," dedi Becker utangaç bir şekilde.

"Sorun değil." Cloucharde gururla konuşmuştu. "Benim yazılarım ABD'de de yayımlanıyor. İngilizcem birinci sınıftır."

"Duymuştum." Becker gülümsedi. Cloucharde'in karyolasının kenarına oturdu. "Şimdi, sizi rahatsız etmeyecekse bir şey sorabilir miyim Bay Cloucharde, sizin gibi bir adam böyle bir yere niçin geldi? Sevilla'da çok daha iyi hastaneler var."

Cloucharde kızgın görünüyordu. "O polis memuru... beni motosikletinden düşürdü, sonra da beni bir hayvanmışım gibi caddede kanlar içinde bıraktı. Buraya yürüyerek gelmek zorunda kaldım."

"Sizi daha iyi bir hastaneye götürmeyi önermedi mi?"

"O Tanrının cezası motosikletinin üzerinde mi? Hayır, eksik olsun!"

"Bu sabah ne oldu tam olarak?"

"Hepsini teğmene anlattım."

"Teğmenle konuştum ve..."

"Umarım onu paylamışsınızdır!" diye araya girdi Cloucharde.

Becker başıyla onayladı. "En ağır sözlerle. Kurumum işin peşini bırakmayacak."

"Öyle olacağını umarım."

"Mösyö Cloucharde." ceketinin cebinden bir kalem çıkarırken Becker gülümsedi. "Şehir aleyhine resmi bir şikâyette bulunmak istiyorum. Yardımcı olabilir misiniz? Sizin ününüze sahip bir adam çok değerli bir tanık olacaktır."

Kendisine de söz düşmesi olasılığı çıkan Cloucharde'in neşesi yerine gelmiş görünüyordu. Doğruldu. "Evet... elbette. Benim için zevktir."

Becker küçük bir not defteri çıkarıp ona baktı. "Tamam, bu sabah olanlarla başlayalım. Bana olayı anlatır mısınız?"

Yaşlı adam iç geçirdi. "Gerçekten üzücüydü. Zavallı Asyalı adam öylece yere yığıldı. Ona yardım etmeye çalıştım, ama yararı yoktu."

"Ona kalp masajı yaptınız mı?"

Cloucharde utandı. "Korkarım nasıl yapıldığını bilmiyorum. Ben bir ambulans çağırdım."

Becker, Tankado'nun göğsündeki mavimsi çürükleri hatırladı. "İlk yardım ekibi kalp masajı yaptı mı?"

"Yok canım, hayır!" Cloucharde güldü. "Ölü bir atı kamçılamanın ne gereği var. Ambulans oraya geldiğinde adam çoktan ölmüştü. Nabzını kontrol edip onu ambulansa koydular, beni de o korkunç polisle başbaşa bıraktılar."

Çürüklerin kaynağının ne olduğunu merak edip, *bu tuhaf*, diye düşündü Becker. Bu konuyu aklından çıkarıp asıl konuya döndü. "Peki ya yüzük?" dedi mümkün olduğunca soğukkanlı bir şekilde.

Cloucharde şaşırdı. "Teğmen size yüzükten söz etti mi?"

"Evet, söz etti."

Cloucharde şaşkına dönmüş gibiydi. "Gerçekten mi? Anlattığım hikâyeye inandığını sanmıyordum. Çok kabaydı, sanki yalan söylediğimi düşünüyordu. Ama anlattıklarım doğruydu tabii ki. Doğruluktan şaşmadığım için kendimle gurur duyarım."

"Yüzük nerede?" diye ısrarla sordu Becker.

Cloucharde onu duymamış gibiydi. Donuk bakışları boşluğa takılmıştı. "Garip bir parça doğrusu, tüm o harfler daha önce gördüğüm hiçbir dile benzemiyordu."

"Japonca olabilir mi?" diye sordu Becker.

"Kesinlikle değil."

"Öyleyse yüzüğe iyice baktınız?"

"Tabii ki baktım! Yardım etmek için diz çöktüğümde, adam parmaklarını yüzüme doğru uzatıp durdu. Yüzüğü almamı istiyordu. Çok, çok tuhaftı. Korkunç, aslında elleri gerçekten berbat görünüyordu."

"Siz de yüzüğü o zaman aldınız?"

Cloucharde'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Polis memuru size böyle mi söyledi! Yüzüğü benim aldığımı mı söyledi?"

Becker rahatsızca kımıldandı.

Cloucharde patladı. "Beni dinlemediğini biliyordum! İşte, dedikodular böyle başlıyor! Ona Japon adamın yüzüğü verdiğini söyledim ama bana değil! Ölmekte olan bir adamdan aslâ bir şey almam, bunun hiçbir yolu yok! Yüce Tanrım! Düşüncesi bile korkunç!"

Becker içinde bir sıkıntı duydu. "Öyleyse yüzük sizde değil?"

"Tanrı korusun, hayır!"

Midesine korkunç bir sancının saplandığını hissetti. "Peki kimde?"

Cloucharde, Becker'a ters ters baktı. "Alman! Yüzüğü o Alman aldı."

Becker'a sanki yer ayağının altından çekiliyormuş gibi geldi. "Alman mı? Hangi Alman?"

"Parktaki Alman! Polis memuruna söz etmiştim! Ben yüzüğü reddettim ama o faşist domuz kabul etti!"

Becker kağıdıyla kalemini bıraktı. Oyun sona ermişti. Bu yeni bir sorun demekti. "Yani yüzük birAlman'da, öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Nereye gitti?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben polisi aramaya gittim. Geri döndüğümde orada yoktu."

"Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Bir turist."

"Emin misiniz?"

"Benim hayatım turistlerdir," diye tersledi Cloucharde. "Görür görmez tanırım. O ve bayan arkadaşı parkta dolaşıyordu."

Becker'ın aklı her geçen dakika daha çok karışıyordu. "Bayan arkadaşı mı? Alman'la birlikte başka biri daha mı vardı?"

Cloucharde başını sallayarak onayladı. "Bir eskort. Muhteşem bir kızıl saçlı. Mon Dieu! (Tanrım!) Çok güzeldi."

"Bir eskort mu?" Becker sersemlemişti. "Yani... bir fahişe mi?"

Cloucharde yüzünü buruşturdu. "Evet, o bayağı ifadeyi de kullanabilirsin."

"Ama... polis memuru bu konuda hiçbir şey söyleme..."

"Tabii ki söylemez! Ona eskorttan söz etmedim." Cloucharde sağlam olan eliyle boş ver der gibi bir hareket yaptı. "Onlar birer suçlu değil. Adi hırsızlar gibi sürekli rahatsız edilmeleri çok saçma."

Becker hâlâ şokta sayılırdı. "Başka biri daha var mıydı?"

"Hayır, sadece üçümüz. Hava sıcaktı."

"Kadının bir fahişe olduğundan eminsiniz, değil mi?"

"Kesinlikle. O kadar güzel hiçbir kadın, öyle bir adamla birlikte olmaz, iyi bir ücret almadığı sürece! Mon Dieu! (Tanrım!) Adam çok şişmandı, hem de çok! Geveze, aşırı kilolu, iğrenç bir Alman!" Cloucharde, ağırlığını diğer yanına verirken bir an acıyla yüzünü buruşturdu ama sonra acıya aldırmayıp anlatmaya devam etti. "Bu adam tam bir hayvandı, en az yüz otuz beş kilo. Zavallı kızı, sanki kaçmasın diye sıkıca tutmuştu; kızcağız kaçsa da yeriydi hani gerçekten! Sıkıca sarılmış sahipleniyordu. Bütün bir hafta sonu için üç yüz dolara kızı aldığını söyleyip övünüyordu! Ölmesi gereken oydu, zavallı Asyalı değil."

Cloucharde nefes almak için durakladığında Becker sözü aldı. "Adını duydunuz mu?"

Cloucharde bir süre düşündü, sonra hayır anlamında başını salladı. "Hiçbir fikrim yok." Yine acıyla yüzünü buruşturdu, sonra da yavaşça sırtını yastıklara yasladı.

Becker içini çekti. Yüzük az önce gözlerinin önünde buharlaşıp uçmuştu. Komutan Strathmore bundan hoşlanmayacaktı.

Cloucharde elini alnına koydu. Hararetle konuşmak onu çok yormuş, birden hasta görünmeye başlamıştı.

Becker başka bir yaklaşım denedi. "Bay Cloucharde, Alman ile eskortunun da ifadelerini almak istiyorum. Nerede kaldıklarına ilişkin bir fikriniz var mı?"

Cloucharde gözlerini kapadı, gücü tükeniyordu. Nefes alıp verişi yavaşlamıştı.

"Hiçbir şey mi?" diye ısrar etti Becker. "Eskortun adı?"

Uzun bir sessizlik oldu.

Cloucharde sağ şakağını ovaladı. Birdenbire beti benzi atmış gibiydi sanki. "Şey... ah... hayır. İnanmıyorum..." Sesi titrek çıkmıştı.

Becker ona doğru eğildi. "İyi misiniz?"

Cloucharde başını salladı hafifçe. "Evet, iyiyim... sadece biraz... heyecandan belki de..." Sesi giderek alçaldı.

"Düşünün, Bay Cloucharde." Becker neredeyse fısıltıyla ısrar etti. "Bu önemli bir konu."

Cloucharde'in yüzü buruştu. "Bilemiyorum... kadın... adam ona şey deyip duruyordu...şey..." Gözlerini kapadı, dudaklarından bir inilti döküldü.

"Adı neydi?"

"Gerçekten hatırlamıyorum..." Cloucharde çoktan bilincini kaybetmeye başlamıştı.

"Düşünün." Becker ısrarlıydı. "Konsolosluk dosyasının mümkün olduğunca eksiksiz olması önemli. Sizin anlattıklarınızı diğer tanıkların ifadeleriyle desteklemem gerekecek. Yerleri konusunda bana verebileceğiniz herhangi bir bilgi..."

Ama Cloucharde dinlemiyordu. Çarşafı alnına değdirip duruyordu. "Üzgünüm... belki yarın..." Midesi bulanıyor gibiydi.

"Bay Cloucharde, bunu şimdi hatırlamanız çok önemli." Becker birden, çok yüksek sesle konuştuğunu fark etti. Yakınlardaki karyolalarda yatanlar yine olup biteni izlemek için doğrulmuşlardı. Bir hemşire, odanın uzak ucundaki iki kanatlı kapıdan girmiş, hızlı adımlarla onlara doğru geliyordu.

"Herhangi bir şey," diye ısrar etti Becker aceleyle.

"Kadına... şey... diyordu..."

Becker Cloucharde'i kendine getirmeye çalışarak hafifçe sarstı.

Cloucharde'in gözleri bir anlığına açıldı. "Kadının adı..."

Dayan ihtiyar...

"Çiğ..." Cloucharde'in gözleri yeniden kapandı.

Hemşire yaklaşıyordu. Çok öfkeli görünüyordu.

"Çiğ mi?" Becker Cloucharde'in kolunu sarstı.

Yaşlı adam yeniden inledi. "Adam ona..." Cloucharde'in sesi artık mırıltıya dönüşmüştü, zar zor duyulabiliyordu.

Öfkeli bir sesle İspanyolca Becker'a bağıran hemşireyle aralarındaki mesafe üç metreden azdı. Becker hiçbir şey duymadı. Gözleri yaşlı adamın dudaklarındaydı. Hemşire onlara doğru gelirken Cloucharde'i son bir kez sarstı.

Hemşire David Becker'ı omzundan tuttu. Tam Cloucharde'in dudakları aralandığında Becker'ı ayağa kaldırdı. Yaşlı adamın ağzından çıkan son sözcük söylenmiş sayılmazdı

aslında. Çok hafif bir şekilde, inler gibi dökülmüştü dudaklarından, artık eskide kalmış güzel bir anının hatırlanması gibi. "Çiğdamlası..."

Omzunu yakalayan el Becker'ı kuvvetle çekti.

Çiğdamlası mı? Becker şaşırmıştı. *Ne biçim bir ad bu böyle Çiğdamlası?* Hemşireden kurtulup son bir kez Cloucharde'e döndü. "Çiğdamlası mı? Emin misiniz?"

Ama Pierre Cloucharde çoktan uykuya dalmıştı.

23

Susan 3. bölümün rahat ortamında tek başına oturuyordu. Kendisine limonlu bitki çayı hazırlamış, takipçisinin dönmesini bekliyordu.

Kıdemli bir kriptograf olarak Susan, en iyi manzaraya sahip terminali kullanmaktan hoşlanıyordu. Susan'ın terminali bilgisayarların oluşturduğu dairenin arka tarafındaydı ve Kripto katına bakıyordu. Bu noktadan Susan 3. bölümün tamamını gözlemleyebiliyordu. Ayrıca tek yönlü camın diğer tarafında, Kripto katının tam ortasında duran TRANSLTR'yi de görebiliyordu.

Saate baktı. Yaklaşık bir saattir bekliyordu. Görünüşe göre American Remailers Anonymous, North Dakota'nın postasını göndermekte acele etmiyordu. Derin bir iç çekti. Sabah David ile yaptığı konuşmayı unutmaya çalışmasına karşın, sözcükler kafasında dönüp duruyordu. Ona sert davrandığının farkındaydı. İspanya'da iyi olması için dua etti.

Düşüncelerini kesen şey cam kapıların açılırken çıkardığı yüksek sesli tıslama oldu. Kriptograf Greg Hale kapıda duruyordu.

Greg Hale uzun boylu, kaslı ve gür sarı saçlıydı. Kocaman çenesi sanki bir çizgiyle ortadan ikiye ayrılmıştı. Abartmayı seven, vurdumduymaz biriydi. Kılık kıyafeti de her zaman fazlasıyla lüks olurdu. Kriptograf arkadaşları ona "Halite" adını takmışlardı, aynı adlı mineralden dolayı. Hale bu adın hep nadir bulunan bir değerli taşa gönderme yaptığını varsaymıştı, rakipsiz zekası ve kaya gibi fiziğiyle benzeşim kuruyordu. Egosu bir ansiklopediye bakmasına izin verse, bu mineralin okyanuslar kuruduğunda geride kalan tuzlu çökeltiden başka bir şey olmadığını öğrenecekti aslında.

Diğer bütün NSA kriptografları gibi Hale de oldukça iyi bir maaş alıyordu. Bununla birlikte, bu gerçeği kendine saklayamıyordu bir türlü. Kulakları sağır eden bir hoparlör

sistemine sahip ve tavanında açılabilen bir pencere olan beyaz bir Lotus kullanıyordu. Elektronik aygıt hastasıydı ve arabası gösteriş yapacağı bir şeydi: Küresel konumlama sistemi, sesli komutla açılan kapı kilitleri, beş noktalı bir radar karıştırıcısı ve bir mobil faks/telefon takmıştı arabasına. Böylece bağlı olduğu mesaj servisleriyle bağlantısını hiç kaybetmiyordu. Plakasına MEGABYTE yazılmış ve menekşe rengi neon ışıklarla çevrelenmişti.

Greg Hale, çocukluğunda ufak tefek suçlar işledikten sonra ABD Deniz Piyadeleri tarafından kurtarılmıştı. Bilgisayarı da orada öğrenmişti. Deniz Piyadelerinin görüp göreceği en iyi programcılardan biri olmuştu. Dikkat çekici bir askeri kariyerde başarıyla ilerliyordu ki, görev süresinin üçüncü dönemini tamamlamasına iki gün kala geleceği birdenbire değişti. Hale bir arbedede sırasında, alkollüyken kazâ sonucu Deniz Piyadesi bir arkadaşını öldürdü. Korelilerin savunma sanatı olan Tekvando'nun, savunma amacına yönelik olduğundan daha çok ölümcül olduğu ortaya çıkmıştı. Zaman geçirmeden görevinden alındı.

Kısa bir süre cezaevinde kaldıktan sonra Halite programcı olarak özel sektörde iş aramaya başladı. Deniz Piyadesi olduğu dönemde yaşadığı kazâ hep karşısına çıkıyor, o da olası işverenlerine, değerli bir eleman olduğunu göstermek için ücret almadan bir aylık deneme süresi boyunca çalışmayı teklif ediyordu. Onu işe almak isteyecek birilerini bulmakta hiç zorlanmıyordu; üstelik işverenler, bir bilgisayarla neler yapabileceğini öğrendikten sonra onu bırakmayı hiç istemiyorlardı.

Bilgisayarlardaki uzmanlığı geliştikçe, Hale dünyanın dört bir yanıyla internet bağlantıları kurmaya başladı. Her milletten e-posta arkadaşı olan ve pejmürde elektronik ilan panoları ile Avrupa'daki sohbet gruplarına girip çıkan o yeni siber manyak güruhundan biriydi. İki kez, işyerinin internet hesaplarını bazı arkadaşlarının bilgisayarlarına pornografik fotoğraflar yüklemek için kullandığı için işten çıkarılmıştı.

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu Hale. Girişte durmuş Susan'a bakıyordu. Görünüşe bakılırsa 3. bölümün bugün kendisine ait olacağını sanmıştı.

Susan sükûnetini korumaya zorladı kendini. "Bugün cumartesi, Greg. Aynı soruyu ben de sana sorabilirdim." Ama Susan, Hale'in orada ne aradığını biliyordu. Hale iflah olmaz bir bilgisayar bağımlısıydı. Cumartesi kuralına rağmen üzerinde çalıştığı yeni programları çalıştırmak amacıyla NSA'nın rakipsiz bilgisayar gücünü kullanmak için çoğu kez hafta sonları Kripto'ya geliyordu.

"Yalnızca birkaç bağlantıya bakıp e-postalarımı kontrol etmek istemiştim," dedi Hale. Merakla bakıyordu Susan'a. "Peki ya sen burada ne yaptığını söylemiştin?"

"Söylememiştim," diye yanıtladı Susan.

Hale sözüm ona şaşkın bir ifadeyle bir kaşını kaldırdı. "Utanmaya ne gerek var? Burada, 3. bölümde hiçbir sırrımız yok, hatırlıyorsun değil mi? Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için."

Susan limonlu bitki çayından bir yudum aldı ve Hale'i duymazdan geldi.

Hale omuz silkip 3. bölümün yiyecek dolabına yöneldi. Bu dolap onun ilk durağıydı daima. Odayı geçerken derin bir iç çekip, Susan'ın, terminalinin altından dışarı uzanmış bacaklarına baktı göz süzerek. Susan da hiç başını kaldırmadan, bacaklarını toplayıp çalışmaya devam etti. Hale kendinden memnun bir ifadeyle sırıttı.

Susan Hale'in kendisine asılmasına alışmıştı. Hale'in favori cümlesi, "donanımlarının uyumluluğunu kontrol etmek için arabirimleri birbirine bağlamakla ilgili bir şeydi. Bu düşünce Susan'ın midesini bulandırırdı. Gururu, Hale'i Strathmore'a şikâyet etmesine engel oluyordu; Hale'i görmezden gelmek çok daha kolaydı.

Hale 3. bölümün yiyecek dolabına yaklaştı ve bir boğa gibi kuvvetle asılarak dolabın kafesli kapağını çekti. Dolaptan, içinde soya fasulyesi çökeleği olan plastik bir kap çıkardı ve jelatinimsi beyaz maddeden bir parçayı ağzına attı. Sonra ocağa dayanıp gri renkli Bellvienne pantolonuyla iyice kolalanmış gömleğini düzeltti. "Burada çok kalacak mısın?"

"Bütün gece," dedi Susan kayıtsızca.

"Hmmm..." diye bir ses çıkardı Halite ağzı doluyken. "Oyun parkında hoş bir cumartesi, sadece ikimiz."

"Sadece üçümüz," diye araya girdi Susan. "Komutan Strathmore yukarıda. Belki seni görmeden önce gözden kaybolmak istersin."

Hale omuz silkti. "Senin burada olman onu rahatsız etmiyor gibi. Arkadaşlığından çok hoşnut olmalı gerçekten de."

Susan sakin olmaya zorluyordu kendini.

Hale kendi kendine güldü ve soya fasulyesi kabını kenara koydu. Sonra yarım litre işlenmemiş zeytinyağı alıp birkaç yudum içti. Sağlık delisi bir adamdı ve zeytinyağının bağırsakları temizlediğini iddia ediyordu. Havuç suyu içmeleri için diğer çalışanları zorlamadığı zamanlarda bağırsak dostu gıdaların yararları üzerine vaaz verirdi.

Hale zeytinyağını yerine bırakıp tam Susan'ın karşısındaki bilgisayara doğru ilerledi. Terminaller arasındaki geniş boşluğa karşın Susan onun kullandığı kolonyanın kokusunu alabiliyordu. Yüzünü buruşturdu.

"Güzel kolonya, Greg. Bütün şişeyi mi kullandın?"

Hale terminalini açtı. "Yalnızca senin için tatlım."

Hale terminalinin açılmasını bekleyerek otururken, Susan'ın aklına tedirgin edici bir düşünce geldi aniden. Ya Hale TRANSLTR'nin işlem ekranına bakarsa? Bunu yapması için hiçbir mantıklı neden yoktu ama Susan, Hale'in, bir tanı programının TRANSLTR'yi on altı saattir meşgul ettiği hikayesiyle aslâ kandırılamayacağını biliyordu. Hale gerçeği öğrenmek isteyecekti ısrarla. Susan'ın ise ona gerçeği söylemeye hiç niyeti yoktu. Greg Hale'e güvenmiyordu. O NSA'ya uygun biri değildi. Taa en başında, Susan onun işe alınmasına karşı çıkmıştı ama NSA'nın başka seçeneği yoktu. Hale hasarın toparlanmasının bir sonucu olmuştu.

Uçan Balık fiyaskosu.

Dört yıl önce Kongre, tek bir genel anahtar şifreleme standardı oluşturmak amacıyla yeni bir süper-algoritma yazmaları için ülkenin en iyi matematikçilerini, yani NSA'dakileri görevlendirmişti. Plan, bu yeni algoritmayı ülkede standart hale getirerek, Kongre'nin, o zamanlar farklı algoritmalar kullanmakta olan şirketlerin yaşadığı uyuşmazlıkları hafifleten bir yasa çıkarmasını ön görüyordu.

Elbette, NSA'dan genel anahtar şifreleme işinde yardımcı olmasını istemek, idama mahkûm bir adamdan kendi tabutunu yapmasını istemeye benzer bir şeydi. TRANSLTR o sıralarda henüz tasarlanmış değildi ve getirilecek bir şifreleme standardı, yalnızca giderek daha çok şifre yazılmasına ve NSA'nın zaten zor olan işinin çok daha zorlaşmasına yol açacaktı.

EFF bu çıkar çatışmasını anlamış ve NSA'nın düşük kaliteli, yani kendisinin rahatlıkla çözebileceği bir algoritma yaratabileceğini öne sürerek şiddetle lobi yapmıştı. Bu korkuları yatıştırmak için Kongre, NSA'nın algoritması bitince, kalitesinden emin olmak amacıyla dünyanın en iyi matematikçilerinin inceleyebilmesi için formülün yayınlanacağını bildirmişti.

Başında Komutan Strathmore'un bulunduğu NSA Kripto ekibi isteksizce bir algoritma yaratmış ve ona *Uçan Balık* adını vermişti. Uçan Balık Kongre'nin onayına sunuldu. Dünyanın her tarafından matematikçiler Uçan Balığı test etti, hepsi çok etkilenmişti. Uçan Balığın sağlam, temiz bir algoritma olduğunu ve mükemmel bir şifreleme standardı haline geleceğini söylediler. Ama Kongre'nin, Uçan Balığın kesin onayını oylamaya sunmasından üç gün önce Bell Laboratuarları'ndan genç bir programcı, Greg Hale, algoritmada gizli bir arka kapı bulduğunu açıklayarak dünyayı şok etmişti.

Bu arka kapı Komutan Strathmore'un algoritmaya yerleştirdiği birkaç kurnazca program satırından oluşuyordu. O kadar ustalıkla eklenmişti ki, Greg Hale dışında kimse onu fark etmemişti. Strathmore'un bu gizli eklemesiyle, aslında, Uçan Balıkla şifrelenen herhangi bir şifrenin yalnızca NSA'nın bildiği gizli bir parolayla çözülebilmesi amaçlanmıştı. Strathmore'un, bu milli şifreleme standardını NSA'nın o ana dek yaptığı en büyük istihbarat darbesine dönüştürmesine ramak kalmıştı. NSA Amerika'da yazılan her şifreye erişim anahtarını elinde bulunduracaktı.

Bilgisayardan anlayan herkes çok öfkelenmişti. Kongre'nin güvenilirliğini kaybettiğini ve NSA'nın, özgür dünyanın Hitler'den beri gördüğü en büyük tehdit olduğunu iddia eden EFF bu skandala akbaba gibi saldırdı. Şifreleme standardı daha doğmadan ölmüştü.

NSA'nın iki gün sonra Greg Hale'i işe alması pek de sürpriz olmadı. Strathmore Hale'in dışarıda NSA'ya karşı çalışmasındansa içeride NSA için çalışmasının daha iyi olduğunu düşünmüştü.

Strathmore Uçan Balık skandalıyla tek başına yüzleşti. Yaptığı şeyi Kongre'ye karşı hararetle savundu. Kamunun gizliliği bu kadar çok istemesinin bir gün başlarına büyük bir bela saracağını ileri sürdü. Halkın, kendilerini gözetecek birine ihtiyacı olduğu konusunda ısrarlıydı, barış içinde yaşamlarını sürdürebilmeleri için NSA'nın şifreleri çözmesine ihtiyaçları vardı.

EFF gibi gruplar ise farklı düşünüyordu. Bu olaydan itibaren onunla mücadele etmeye başladılar.

24

David Becker caddede, La Clinica de Salud Publica'nın karşısındaki bir telefon kulübesinde duruyordu, 104 numaralı hasta Mösyö Cloucharde'a rahatsızlık verdiği için dışarı atılmıştı.

Birdenbire işler beklediğinden çok daha karmaşık bir hal almıştı. Strathmore için yapacağı küçük iyilik -bazı kişisel eşyaları alıp getirmek- garip bir yüzüğün peşinde, kayıp parçalar toplanarak ilerlenen bir macera oyununa dönüşmüştü.

Az önce Strathmore'u aramış ve ona Alman turisti anlatmıştı. Strathmore aldığı haberlerden hiç de memnun olmamış, ayrıntıları sorduktan sonra uzun bir süre sessiz kalmıştı. "David," demişti en sonunda çok ciddi bir ses tonuyla, "o yüzüğü bulmak bir ulusal güvenlik meselesi. Bu işi sana bırakıyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma." Telefon kapanmıştı.

David telefon kulübesinde durdu ve içini çekti. Lime lime olmuş Guia Telefónica'yı alıp sarı sayfaları karıştırmaya başladı. "Burada hiçbir şey yok," diye mırıldandı kendi kendine.

Rehberde yalnızca üç eskort servisinin numarası vardı ve takip edebileceği başka bir iz de yoktu. Tüm bildiği Alman'ın bir kızıl saçlıyla birlikte olduğuydu, ki kızıl saç İspanya'da pek de kolay rastlanmayan bir özellikti. Cloucharde sayıklamaya başladığında eskort'un adının Çiğdamlası olduğunu söylemişti. Becker biraz ümitsizliğe kapıldı. *Çiğdamlası mı?* Güzel bir kadından çok bir inek adına benziyordu. *Hiç de iyi bir Katolik adı değil.* Cloucharde yanlış hatırlıyor olmalıydı. Becker ilk numarayı çevirdi.

"Servicio Social de Sevilla," diye karşılık verdi hoş bir bayan sesi.

Becker İspanyolca'sına koyu bir Alman aksanı ekledi. "Hola, hablas Aleman?" (Merhaba, Almanca biliyor musunuz?)

"Hayır. Ama İngilizce konuşabilirim" diye geldi yanıt.

Becker bozuk bir İngilizce ile devam etti. "Teşekkür ederim. Bana yardım edersiniz acaba?"

"Nasıl yardımcı olabiliriz?" Kadın potansiyel müşterisine yardım etme çabasıyla ağır ağır konuşuyordu. "Belki bir eskort istiyorsunuzdur?"

"Evet, lütfen. Bugün erkek kardeşim Klaus bir kızla birlikteydi. Kız çok güzel. Kızıl saçlı. Aynısı istiyorum. Yarın, lütfen."

"Kardeşiniz Klaus bize mi gelmiş?" Ses, sanki eski arkadaşlarmış gibi birdenbire neşeli bir şekilde geldi.

"Evet. Çok şişman. Onu hatırladınız, değil mi?"

"Bugün mü buradaydı dediniz?"

Becker kadının önündeki defterden rezervasyonları kontrol ettiğini duyabiliyordu. Listede Klaus adı olmayacaktı büyük olasılıkla ama Becker müşterilerin nadiren gerçek adlarını kullandıklarını düşünmüştü.

"Hmm, üzgünüm," diye özür diledi kadın. "Adını burada göremiyorum. Kardeşinizin birlikte olduğu kızın adı neydi?"

"Kızıl saçlı," dedi Becker soruyu duymazdan gelerek.

"Kızıl saçlı mı?" diye tekrarladı kadın. Bir duraklama oldu. "Burası Servicio Social de Sevilla. Kardeşinizin buraya geldiğinden emin misiniz?"

"Evet, tabii."

"Senor, bizde hiç kızıl saçlı yok. Bizde sadece gerçek Endülüs güzelleri var."

"Kızıl saçlı," diye tekrarladı Becker; kendini aptal hissediyordu.

"Üzgünüm, bizde hiç kızıl saçlı yok, ama isters..."

"Adı Çiğdamlası," dedi Becker düşünmeden; kendini daha da aptal hissediyordu.

Bu saçma adın telefondaki kadın için hiçbir anlamı yoktu anlaşılan. Özür diledi ve Becker'a orayı başka bir servisle karıştırdığını söyleyerek kibarca telefonu kapattı.

Birinci ıska.

Becker kaşlarını çattı ve ikinci numarayı çevirdi. Hat hemen düştü.

"Buenas noches, Mujeres Espana. (İyi akşamlar, Kadınlar İspanya) Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Becker aynı giriş konuşmasını tekrarladı: bugün erkek kardeşiyle birlikte olan kızıl saçlı kız için bir hayli para ödeyebilecek Alman turist hikâyesi.

Bu kez yanıt düzgün, kibar bir Almanca'yla geldi ama yine kızıl saçlı yoktu. "Keine Rotköpfe, (kızıl saçlı yok,) üzgünüm." Kadın kapattı.

İkinci ıska.

Becker telefon rehberine baktı. Geriye tek bir numara kalmıştı. *Son umut.*

Çevirdi.

"Escortes Belen," diye yanıt verdi bir adam oldukça hoş bir ses tonuyla. Becker yine aynı hikâyeyi anlattı.

"Si, si, senor. Adım Senor Roldân. Size memnuniyetle yardımcı olabilirim. İki tane kızıl saçlımız var. Çok hoş kızlar."

Becker'in kalbi hızla atmaya başlamıştı. "Çok mu güzel?" diye yanıtladı Alman aksanıyla. "Kızıl saçlı, değil mi?"

"Evet, kardeşinizin adı neydi? Bugün kimle birlikte olduğunu size söyleyebilirim. Yarın da o kızı size gönderebiliriz."

"Klaus Schmidt." Becker eski bir ders kitabından hatırladığı bir adı söylemişti düşünmeden.

Uzun bir duraklama. "Bayım... Kayıtlarımızda Klaus Schmidt adını göremiyorum ne yazık ki ama kardeşiniz tedbirli olmayı tercih etmiştir belki de... Evde bekleyen bir eş yüzünden mesela?" Yakışık almaz bir şekilde güldü.

"Evet, Klaus evli. Ama çok şişman. Karısı onunla yatmıyor." Becker gözlerini telefon kulübesinin camında yansıyan görüntüsüne çevirdi. *Susan şu an beni duyuyor olsaydı,* diye düşündü. "Ben de şişman ve yalnızım. Onunla yatmak istiyorum. Çok para öderim."

Becker etkileyici bir performans sergiliyordu ama çok ileri gitmişti. Fahişelik İspanya'da yasadışıydı ve Senor Roldân da dikkatli bir adamdı. İstekli turist numarasına yatan Guardia memurlarından daha önce ağzı yanmıştı. *Onunla yatmak*

istiyorum. Roldân bunun bir tuzak olduğunu anlamıştı. Evet diyecek olursa ağır bir para cezası alacak ve her zaman olduğu gibi şube müdürüne bütün bir hafta sonu ücretsiz olarak en yetenekli eskortlarından birini vermeye mecbur kalacaktı.

Roldân konuştuğunda, sesi pek de arkadaşça değildi. "Bayım, burası Escortes Belen. Kiminle konuştuğumu sorabilir miyim?"

"Ah... Sigmund Schmidt," dedi Becker, uydurduğu ad inandırıcı sayılmazdı.

"Numaramızı nereden aldınız?"

"La Gui'a Telefönic. Sarı sayfalar."

"Evet, bayım, çünkü biz bir eskort servisiyiz."

"Evet. Ben eskort istiyorum." Becker bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştı.

"Bayım, Escortes Belen öğle ve akşam yemekleri için iş adamlarına eskort sağlayan bir servistir. Telefon rehberinde numaramızın olmasının nedeni de bu. Bizim yaptığımız iş yasaldır. Siz ise bir fahişe arıyorsunuz." Fahişe sözcüğü adamın dudaklarından iğrenç bir hastalık adı gibi çıkmıştı.

"Ama erkek kardeşim..."

"Bayım, erkek kardeşiniz gününü parkta bir kızı öperek geçirdiyse, o kız bizimkilerden biri değil demektir. Müşteri-eskort ilişkisi konusunda katı kurallarımız vardır."

"Ama..."

"Bizi başka bir servisle karıştırıyorsunuz. Bizde sadece iki tane kızıl saçlı var: Inmaculada ve Rocio ve ikisi de bir adamın para karşılığında kendileriyle yatmasına izin vermeyecek kızlardır. O işe fahişelik denir ve İspanya'da yasa dışıdır. İyi geceler, bayım."

"Ama..."

KLİK.

Becker alçak sesle sövdü ve telefonu yerine bıraktı.

Üçüncü ıska.

Cloucharde'in Alman'ın kızı bütün bir hafta sonu için tuttuğunu söylediğine emindi.

Becker, Calle Salado ile Avenida Asuncion'un kesiştiği köşedeki telefon kulübesinden çıktı. Trafiğe rağmen Sevilla portakallarının hoş kokusu her tarafı sarmıştı. Alacakaranlık çökmüştü artık, en romantik saatlerdi. Susan'ı düşündü. Strathmore'un sözleri aklına geldi: *Yüzüğü bul.* Becker bütünüyle keyfi kaçmış bir halde bir banka çöktü ve sıradaki hamlesini düşündü. *Hangi hamle?*

25

Clinica de Salud Publica'da ziyaret saati bitmişti. Spor salonunun ışıkları kapatılmıştı. Pierre Cloucharde derin bir uykuya dalmıştı. Üzerine eğilen karaltıyı görmedi. Çalınmış bir şırınganın iğnesi karanlıkta parladı. İğne Cloucharde'ın bileğinin hemen üstüne takılmış damar içi tüpe daldı. Enjektörde bir temizlikçi arabasından çalınmış 30 cc'lik temizleme sıvısı vardı. Güçlü bir parmak, büyük bir kuvvetle enjektörün pompasını bastırıp yaşlı adamın damarlarına mavimsi sıvıyı doldurdu.

Cloucharde ancak birkaç saniye uyanık kaldı. Güçlü bir el ağzını kapatmış olmasaydı acıyla bağırdığı duyulabilirdi belki de. Karyolasında kıskıvrak yakalanmış, görünüşe bakılırsa hareket ettirilmesi imkânsız bir ağırlığın altında kalmıştı. Bir alev topunun kolundan yukarı doğru ilerlediğini hissedebiliyordu. Koltuk altından göğsüne doğru ilerleyen dayanılmaz bir acı, sonra tıpkı milyonlarca kırık cam parçası gibi beynine ulaştı. Cloucharde parlak bir ışığın gözünü aldığını gördü bir an için... sonra da hiçbir şey.

Ziyaretçi kolunu gevşetti ve karanlıkta, hasta çizelgesinde yazılı olan ada baktı. Ardından sessizce oradan ayrıldı.

Gözlüğünün tel çerçevesi bir anten görevi gören adam caddeye çıktığında elini, kemerine iliştirilmiş küçük bir alete uzattı. Dikdörtgen biçimindeki alet aşağı yukarı kredi kartı büyüklüğündeydi. Bu alet yeni tek gözlüklü bilgisayarın prototipiydi. Amerikan Deniz Kuvvetleri tarafından teknisyenlerin denizaltılardaki dar bölmelerde batarya voltajlarını kaydetmelerine yardımcı olması için geliştirilen bu minyatür bilgisayara SIM kartlı bir modemle mikro teknolojideki en son gelişmeler eklenmişti. Monitörü, gözlüğün sol camına monte edilmiş saydam bir likit kristal ekrandı. Tekgözlük, kişisel bilgisayar teknolojisinde tamamen yeni bir çağın yansımasıydı:

Kullanıcı artık saydam ekranındaki verilerin içinden bakabiliyor, bu sırada çevresindeki dünyayla etkileşimini sürdürebiliyordu.

Bununla birlikte, tekgözlüğün asıl numarası minyatür ekranından çok, veri giriş sistemiydi. Kullanan kişi, bilgileri sisteme parmak uçlarına sabitlenmiş minicik temas noktaları aracılığıyla giriyordu. Temas noktalarını bir dizi halinde belirli konfigürasyonlarla birbirine dokundurmak mahkemelerde kullanılan, yalnızca birkaç tuşu olan steno cihazlarını kullanmaya benziyordu. Bilgisayar daha sonra bu stenoyu İngilizce'ye çeviriyordu.

Katil minicik bir düğmeye bastı ve gözlüğündeki ekran açıldı. Elleri vücudunun iki tarafında dikkat çekmeden dururken hızlı bir şekilde farklı parmak uçlarına dokunmaya başladı. Gözlerinin önünde bir mesaj belirdi.

HEDEF: P. CLOUCHARDE — *YOK EDİLDİ*

Gülümsedi. Bu haberi iletmek katilin görevinin bir parçasıydı. Ama tel çerçeveli gözlüğü olan adama göre kurbanlarının adlarını işin içine katmak... işte bu zarafetti. Bir an için parmakları yeniden kıpırdadı ve SİM kartlı modemi faaliyete geçti.

MESAJ GÖNDERİLDİ

26

Halk kliniğinin karşısındaki bankta oturan Becker şimdi ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Eskort servisleriyle yaptığı telefon görüşmelerinden hiçbir şey çıkmamıştı. Güvenliği olmayan umumi telefonlarla haberleşmekten rahatsız olan komutan, David'den yüzüğü bulana kadar bir daha telefon etmemesini istemişti. Becker yardım almak için yerel polise gitmeyi düşünmüştü, belki onların elinde kızıl saçlı bir fahişeyle ilgili bir kayıt olabilirdi ama Strathmore bu konuda da kesin talimatlar vermişti: *Görünmez olacaksın. Hiç kimse bu yüzüğün varolduğunu bilmeyecek.*

Becker bu gizemli kadını ararken Triana'nın uyuşturucu ticareti yapılan bölgesinde dolanmasının gerekip gerekmeyeceğini merak ediyordu. Belki de bütün restoranlarda obez bir Alman'ı araması gerekecekti. Her şey zaman kaybı gibi görünüyordu.

Strathmore'un sözleri aklına gelip duruyordu: *Bu bir ulusal güvenlik meselesi... o yüzüğü bulmalısın.*

İçinde bir yerlerde bir ses ona bir şeyi, hem de can alıcı bir şeyi kaçırdığını söylüyordu ama Becker bunun ne olabileceğini bulamıyordu bir türlü. *Ben bir öğretmenim, kahrolası bir gizli ajan değil!* Strathmore'un ne diye profesyonel birini göndermediğini merak ediyordu.

Ayağa kalktı ve önündeki seçenekleri düşünerek amaçsız bir şekilde Calle Delicias'dan aşağı doğru yürümeye başladı. Parke taşlı kaldırım gözlerinin önünde bulanıklaşıyor, gece hızla çöküyordu.

Çiğdamlası.

Bu saçma ada ilişkin aklına takılan ve onu rahatsız eden bir şey vardı. Çiğdamlası. Escortes Belen'deki Senör Roldân'ın yapmacık kibar sesi kafasının içinde dönüp duruyordu. "Yalnızca iki kızıl saçlımız var... iki kızıl saçlı, Inmaculada ve Rocio... Rocio... Rocio..."

Becker aniden durdu. Birden kafasına dank etmişti. *Bir de kendime dil uzmanı diyorum, ha?* Bunu gözden kaçırdığına inanamıyordu.

Rocio İspanya'daki en yaygın bayan adlarından biriydi. Genç bir Katolik kıza ilişkin bütün gerekli imaları taşıyordu: saflık, bakirelik, doğal güzellik. Saflığı çağrıştıran şey bu adın gerçek sözcük anlamından çıkıyordu tamamen: Bir damla çiğ, yani Çiğdamlası!

Yaşlı Kanadalının sesi Becker'ın kulaklarında yankılanmaya başladı. Çiğdamlası. Rocio, adını müşterisiyle anlaşabildiği tek dil olan İngilizce'ye çevirmişti.

Becker bir telefon bulmak için adımlarını hızlandırdı, heyecanlanmıştı.

Caddenin karşısında ise, tel çerçeveli gözlüğü olan bir adam görünmeyeceği bir yerden David'i izliyordu.

27

Kripto katında gölgeler giderek uzuyor, belirsizleşiyordu. Tepedeki otomatik aydınlatma sistemi bu koyulaşan karanlığa karşılık yavaş yavaş gücünü arttırmaya başlamıştı. Susan takipçisinden gelecek haberi bekleyerek sessizce terminalinde oturuyordu hâlâ. Haberin gelmesi beklenenden uzun sürmüştü.

Aklından türlü düşünceler geçiyor, David'i özlüyor, Greg'in evine gitmesini istiyordu. Hale yerinden ayrılmamıştı ama neyse ki sessizdi, terminalinde her ne yapıyorsa tümüyle o işe dalıp gitmişti. Susan, işlem ekranına bakmadığı sürece Hale'in ne yaptığını umursamıyordu. Görünüşe göre Hale ekrana henüz bakmamıştı, yoksa on altı saatlik işlem süresini fark ettiğinde işitilebilir bir hayret ünlemi dökülürdü dudaklarından.

En sonunda beklediği şey olduğunda, yani terminali bir kez bip'lediğinde Susan üçüncü fincan çayını yudumluyordu. Nabzı hızlandı. Monitöründe e-posta geldiğini gösteren, yanıp sönen zarf simgesi belirmişti. Susan göz ucuyla Hale'e baktı. Hale işine dalmıştı. Soluğunu tutup zarf simgesini çift tıkladı.

"North Dakota," diye fısıldadı kendine. "Görelim bakalım kimmişsin?"

E-posta açıldığında, tek bir satır yazıyordu. Susan o satırı okudu. Sonra bir daha okudu.

ALFREDO'S'DA AKŞAM YEMEĞİ? 20:00?

Odanın diğer tarafında Hale kendi kendine güldü. Susan mesajı gönderen kişinin kim olduğuna baktı.

GÖNDEREN: GHALE@crypto.nsa.gov

Ani bir öfke hissetti içinde ama bu duyguyu bastırmaya çalıştı. Mesajı sildi. "Çok olgunca, Greg."

"Harika carpaccio yapıyorlar." Hale gülümsedi. "Ne dersin? Sonra da belki seninle birlikte..."

"Unut bunu."

"Züppe." Hale içini çekip terminaline döndü. Susan Fletcher konusundaki seksen dokuzuncu ıskasıydı bu. Bu hayranlık uyandıran bayan kriptograf Hale için sürekli bir hayal kırıklığıydı. Hale onunla yattığına ilişkin fanteziler kuruyordu çoğu kez. Onu TRANSLTR'nin kavisli gövdesine sıkıştırmak ve hemen oracıkta, ılık siyah karoların yüzeyinde ona sahip olmak. Ama Susan'ın onunla hiç işi olmazdı. Hale'e göre işin daha da kötü olan yanı Susan'ın karın tokluğuna köle gibi çalışan bir üniversite öğretmenine aşık olmasıydı. Susan'ın, kendi üstün gen havuzunu sıradan genlerle karıştırması acınası bir durum olurdu; özellikle de Greg ile olma ihtimali varken... *Mükemmel çocuklarımız olurdu,* diye düşündü.

"Sen ne üzerinde çalışıyorsun öyle?" diye sordu Greg, farklı bir yaklaşım deneyerek.

Susan bir şey söylemedi.

"İşte, sen tam bir takım oyuncususun. Tabii gizlice göz atmam da söz konusu değil kesinlikle, öyle değil mi?" Hale ayağa kalkıp terminallerden oluşan daireyi dolanarak ona doğru yürümeye başladı.

Susan Hale'in merakının bugün ciddi sorunlar çıkarabileceğini düşündü. Ani bir karar verdi. "Bir tanı programı," dedi düşünmeden, komutanın yalanını sürdürerek.

Hale durdu. "Tanı programı mı?" İnanmamış görünüyordu. "Cumartesi gününü profesörle oynaşmak yerine bir tanı programı çalıştırarak mı değerlendiriyorsun?"

"Onun adı David."

"Her ne haltsa."

Susan ona baktı ters ters. "Senin yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

"Beni başından savmaya mı çalışıyorsun?" Hale somurttu.

"Aslında evet."

"Deme yahu, Sue. Bak kırıldım şimdi."

Susan Fletcher'ın gözleri kısıldı. Kendisine Sue denmesinden nefret ederdi. Takma adlara karşı değildi ama Hale bu adı kullanacak son kişiydi.

"Niye sana yardım etmeyeyim ki?" dedi Hale. Yine ona doğru ilerlemeye başladı aniden. "Tanı programları konusunda bir harikayımdır. Hem, nasıl bir tanı programının Susan Fletcher hazretlerini cumartesi günü işe getirecek kadar önemli olabileceğini görmeye de can atıyorum açıkçası."

Susan adrenalin düzeyinin birden yükseldiğini hissetti. Ekranındaki takipçisine göz attı. Onu Hale'in görmesine izin veremeyeceğinin farkındaydı, görürse çok fazla soru sorardı. "Ben hallediyorum, Greg," dedi.

Ama Greg ona doğru ilerliyordu hâlâ. Hale terminaline doğru yaklaşırken Susan hızlı davranması gerektiğini biliyordu. Hamlesini yaptığında Hale ancak birkaç metre ötedeydi. Onun yapılı vücudunun karşısında durup yolunu kesti. Hale'in kolonyasının çok keskin bir kokusu vardı.

Susan doğrudan onun gözlerine baktı. "Sana hayır dedim."

Hale diklendi, anlaşılan Susan'ın bu tuhaf gizlilik gösterisi merakını uyandırmıştı. Neşeli bir şekilde bir adım daha attı. Greg Hale sıradaki hamle için hazır değildi.

Susan kararlılıkla ve soğukkanlılıkla işaret parmağını Hale'in kaya kadar sert göğsüne bastırıp onun ileri doğru hareket etmesini engelledi.

Hale duraksadı, sonra oldukça şaşırmış bir halde geriye doğru bir adım attı. Görünüşe bakılırsa Susan ciddiydi, daha önce kendisine hiç dokunmamıştı, aslâ. Hale ilk fiziksel temaslarının böyle olacağını düşünmemişti hiçbir şekilde; ama olsun, bu da bir başlangıçtı. Şaşkın şaşkın Susan'a baktı uzunca, sonra da ağır adımlarla kendi terminaline döndü. Yerine oturduğunda bir şey kafasında gayet netleşmişti: Sevgili Susan Fletcher önemli bir şey üzerinde çalışıyordu ve o kahrolası şeyin bir tanı programı olmadığı kesindi.

28

Senor Roldân, Escortes Belen'deki masasında oturmuş, Guardia'nın kendisini tuzağa düşürmek amacıyla bulunduğu en son ve zavallı girişimi ustaca atlattığı için kendisini kutluyordu. Bir polis memurunun arayıp Alman aksanı taklidiyle o gece için bir kız istemesi bir tuzaktı, acaba sonraki hamleleri ne olacaktı?

Masasının üzerindeki telefon yüksek sesle çaldı. Senor Roldân kendinden emin bir ifadeyle ahizeyi kavradı. "Buenas noches, Escortes Belen."

"Buenas noches," dedi bir adam çok hızlı, akıcı bir İspanyolca ile. Sesi genizden geliyordu; Sanki biraz soğuk almış gibi. "Orası bir otel mi?"

"Hayır, efendim. Siz hangi numarayı çevirdiniz?" Senor Roldân o akşam bir üçkağıda daha gelecek değildi.

"34-62-10," dedi sesin sahibi.

Roldân kaşlarını çattı. Ses garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Aksanı çıkarmaya çalıştı, belki Burgos? "Doğru numarayı çevirdiniz," dedi Roldân dikkatle, "ama burası bir eskort servisi."

Uzun bir sessizlik oldu. "Ah... anlıyorum. Üzgünüm. Bana bu numarayı birisi verdi, ben bir otel olduğunu sanmıştım. Burayı ziyarete gelmiştim, Burgos'tan. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. İyi gece..."

"Espere! Bekleyin!" Senor Roldân kendini alamadı, gerçek bir satıcıydı. Bu bir ima mıydı? Kuzeyden yeni bir müşteri? Küçük bir paranoyanın potansiyel bir satışa mal olmasına izin vermeyecekti.

"Dostum," Roldân abartılı bir samimiyetle konuştu. "Sesinizde bir parça Burgos aksanı aldığımı düşünmüştüm. Ben de Valencia'danım. Sizi Sevilla'ya getiren nedir?"

"Ben mücevher satıyorum. Majörica incileri."

"Majörica, gerçekten miii! Epey yolculuk yapıyor olmalısınız."

Sesin sahibi öksürdü, hasta gibiydi. "Evet, öyle."

"İş için mi Sevilla'dasınız?" Roldân ısrarlıydı. Bu adamın Guardia olması mümkün değildi, adı büyük M ile yazılan cinsten bir müşteriydi. "Bırakın tahmin edeyim: bir arkadaşınız size numaramızı verdi. Bizi aramanızı söyledi. Doğru mu?"

Karşıdaki adamın sesinde bariz bir utangaçlık vardı. "Şey, hayır, aslında, öyle bir şey değil."

"Utanmayın senor. Biz bir eskort servisiyiz, bunda utanacak bir şey yok. Güzel kızlar, akşam yemekleri, hepsi bu. Size numaramızı veren kim? Belki devamlı müşterilerimizden biridir. Size özel bir tarife uygulayabilirim."

Ses heyecanlı ve şaşkın bir hal almıştı. "Ah... işin aslı bu numarayı bana kimse vermedi. Numarayı bir pasaportla birlikte buldum. Pasaportun sahibini bulmaya çalışıyorum."

Roldân aniden umutsuzluğa kapıldı. Bu adam bir müşteri değildi. "Numarayı buldum mu dediniz?"

"Evet, bugün parkta bir adamın pasaportunu buldum. Sizin numaranız da pasaportun içindeki bir kağıt parçasında yazılıydı. Ben adamın otelinin numarası olabileceğini düşünmüştüm, pasaportunu adama geri verebileceğimi umuyordum. Benim hatam. Artık yolumun üzerindeki bir polis karakoluna bırakı..."

"Perdön," diye araya girdi Roldân gergin bir şekilde. "Size daha iyi bir fikir önerebilir miyim?" Roldân sağduyusuyla övünürdü, Guardia'ya yapılan ziyaretlerin de müşterilerinin ayağını kestiğini biliyordu. "Şunu bir düşünün," dedi. "O pasaportun sahibi olan adamda numaramız olduğuna göre, kendisi çok büyük bir olasılıkla bizim müşterimiz demektir. Sizi polise kadar gitme zahmetinden kurtarabilirim belki."

Ses tereddütlüydü. "Bilemiyorum. Sanırım polise gitsem daha iyi ol..."

"O kadar aceleci olma dostum. İtiraf etmek bana utanç verecek ama söylemeliyim ki burada, Sevilla'deki polisler hiç de kuzeydekiler kadar hızlı çalışmazlar. Bu adamın

tekrar pasaportuna kavuşması günler sürebilir. Bana adamın adını söylerseniz, pasaportunu hemen almasını sağlayabilirim."

"Evet, şey... sanırım bunun bir zararı yoktur..." Kağıt hışırtısı sesleri geldi, sonra adam konuşmaya devam etti. "Bir Alman adı. Doğru telaffuz edemeyebilirim... Gusta... Gustafson?"

Roldân adı çıkaramamıştı ama dünyanın her tarafından müşterileri olurdu. Aslâ gerçek adlarını bırakmazlardı üstelik. "Nasıl biri, fotoğrafına bakarsanız? Belki tanıyabilirim?"

"Eee..." dedi ses. "Yüzü çok şişman görünüyor, çok şişman."

Roldân hemen tanıdı. O yağ tulumunun yüzünü çok iyi hatırlıyordu. Rocio ile birlikte olan adamdı. *Tuhaf,* diye düşündü; *aynı gece içinde o Almanla ilgili iki telefon almak tuhaf!*

"Bay Gustafson?" Roldân kendinden emin bir sesle gülmeye çalıştı. "Tabii ki! Onu iyi tanırım. Bana pasaportu getirirseniz, kendisine ulaştırabilirim."

"Şehir merkezindeyim ve arabam yok," diye araya girdi ses. "Belki siz gelebilirsiniz?"

"Aslında," diye kaçamak bir karşılık verdi Roldân, "telefonun başından ayrılamam. Ayrıca gerçekten uzak bir yerde değ..."

"Üzgünüm, ortalıkta dolaşmak için geç bir saat. Yakınlarda bir Guardia karakolu var. Pasaportu oraya bırakırım artık. Siz de Bay Gustafson'u gördüğünüzde ona yerini söylersiniz."

"Hayır, bekleyin!" diye bağırdı Roldân. "Polisin bu işe karışmasına gerçekten gerek yok. Şehir merkezindeyim dediniz, değil mi? Alfonso XIII Otelini biliyor musunuz? Şehrin en iyi otellerinden biridir."

"Evet," diye yanıtladı sesin sahibi. "Alfonso XIII'ü biliyorum. Bu yakınlarda."

"Harika! Bay Gustafson bu gece orada misafir. Şu anda da oradadır büyük olasılıkla." Ses tereddütlüydü.

"Anlıyorum. Şey, öyleyse... sanırım bir sorun olmayacaktır."

"Fevkalade! Otelin restoranında eskortlarımızdan biriyle akşam yemeği yiyecekti." Roldân onların muhtemelen o anda yatakta olduklarını biliyordu ama telefondaki adamın ince duyarlılıklarını harekete geçirmemek için dikkatli olması gerekiyordu. "Pasaportu oradaki danışma görevlisine bırakmanız yeterli olacaktır, adı Manuel. Ona sizi benim gönderdiğimi söyleyin. Pasaportu Rocîo'ya vermesini isteyin. Rocio Bay Gustafson'un bu akşam birlikte olduğu kız. Pasaportun sahibine ulaşmasını sağlayacaktır. Hatta adınızla adresinizi de yazıp bırakın; belli mi olur, Bay Gustafson belki de size küçük bir teşekkür hediyesi gönderir."

"Güzel bir fikir. Alfonso XIII. Çok iyi, hemen gidip bırakacağım. Yardımlarınız için teşekkür ederim."

David Becker telefonu kapattı. "Alfonso XIII." Kendi kendine güldü. "Tek bilmen gereken nasıl sorulacağı."

Kısa bir süre sonra, sessiz bir karaltı Becker'ı Calle Delicias'tan yukarı, ağır ağır çöken Endülüs gecesinde takip etmeye başladı.

29

Hale ile karşı karşıya gelmekten dolayı hâlâ kendini güvensiz hisseden Susan 3. bölümün tek yönlü camından dışarı bakıyordu. Kripto katı bomboştu. Hale yine sessizdi, kendi işine dalıp gitmişti. Susan, *keşke kalkıp gitse,* diye geçirdi içinden.

Strathmore'u aramam gerekir mi? diye düşündü. Komutan, Hale'i rahatlıkla kapı dışarı ederdi. Her şey bir yana, günlerden cumartesiydi. Bununla birlikte Susan, kapı dışarı edilirse Hale'in iyice kuşkuya kapılacağını biliyordu. Dışarı atıldıktan sonra büyük olasılıkla neler olup bittiğini düşündüklerini sormak için diğer kriptografları aramaya başlayacaktı. Hale'i kendi haline bırakmanın daha iyi olacağına karar verdi. Zaten çok geçmeden kendiliğinden kalkıp giderdi herhalde.

Çözülemez bir algoritma. İçini çekti, düşünceleri Dijital Kale'ye döndü. Onu hayrete düşüren şey böyle bir algoritmanın gerçekten yaratılabilmiş olmasıydı. Ama işte, kanıtı tam da önünde duruyordu. Anlaşılan, TRANSLTR bu algoritmaya bir şey yapamıyordu.

Susan, Strathmore'u düşündü, omuzlarında bu büyük sıkıntının ağırlığını asil bir şekilde taşımasını, gerekeni yapmasını, felaketle yüz yüzeyken bile soğukkanlı kalmasını.

Susan kimi zaman David'i görürdü Strathmore'da. İkisinin de birçok ortak özelliği vardı: kararlılık, adanmışlık, zekâ. Bazen Susan kendisi olmasa Strathmore'un ortada kalacağını düşünürdü, Susan'ın kriptografiye duyduğu aşkın saflığı Strathmore için bir cankurtaran simidi gibi görünüyordu, onu çalkantılı politika dünyasının denizinden kurtaran ve ona bir şifre çözücü olduğu geçmiş günleri hatırlatan bir cankurtaran simidi.

Ama Susan da Strathmore'a güveniyordu. Strathmore, güç düşkünü erkeklerden oluşan bir dünyada Susan için bir sığınaktı: Susan'ın meslek yaşamında ilerlemesini sağlıyor, onu koruyor ve çoğu kez şaka yollu takıldığında söylediği gibi bütün hayallerini

gerçekleştiriyordu. *Gerçek payı da var hani,* diye düşündü Susan. Bilerek yapılmış değildi belki de ama kaderin ağlarını ördüğü o gün David Becker'ı NSA'ya çağıran kişi de komutandı. Düşünceleri yeniden David'e döndü ve gözleri içgüdüsel bir şekilde klavyesinin yanındaki çekmeceye takıldı. Oraya küçük bir faks kağıdı bantlanmıştı.

O faks yedi aydır orada duruyordu. Susan Fletcher'ın henüz çözemediği tek şifreydi. David'den gelmişti. Belki beş yüzüncü kez okudu.

LÜTFEN KABUL ET BU MÜTEVAZI FAKSIMI
SANA OLAN AŞKIMIN ÜZERİNDE YOKTUR BALMUMU

David bu faksı aralarında yaşanan küçük bir anlaşmazlıktan sonra göndermişti. Susan ne anlama geldiğini söylemesi için aylarca yalvarmıştı David'e ama David hep reddetmişti. Üzerinde balmumu olmayan David'in intikamıydı bu. Susan David'e şifre çözme hakkında çok şey öğretmişti ve David'in ilgisini yitirmemesi için ona yazdığı bütün mesajları basit bir şifreleme düzeniyle kodluyordu. Alışveriş listeleri, aşkını ifade eden notlar... hepsi şifreleniyordu. Bu bir oyundu, üstelik David de çok iyi bir şifreci olmuştu. Sonra David bu iyiliğe karşılık vermeye karar vermişti. Bütün mektuplarını "*Üzerinde balmumu olmayan, David*" diye imzalamaya başlamıştı. Susan David'den iki düzineden fazla not almıştı. Bu notların tümü aynı şekilde imzalanmıştı. *Üzerinde balmumu olmayan.*

Susan bundaki gizli anlamı öğrenmek için yalvarıyordu ama David söylemiyordu. Susan her sorduğunda gülümsemekle yetiniyor ve "Şifre çözücü olan sensin," diyordu.

NSA'nın baş kriptografı her şeyi denemişti harf değiştirmeler, şifre kutuları, hatta anagramlar. "Balmumu olmayan" yazısını bilgisayarından geçirmiş ve harflerin yeni sözcükler halinde yeniden düzenlenmesi komutunu vermişti. Elde edebildiği tek sonuç: ULA BOYNUM ALMAM idi.

Görünüşe bakılırsa çözülemeyen şifreler yazabilen tek kişi Ensei Tankado değildi.

Susan'ın düşüncelerini bölen şey, havalı kapıların açılırken çıkardığı ses oldu. Kapıda Strathmore duruyordu.

"Susan, hâlâ bir haber yok mu?" Strathmore, Greg Hale'i gördü ve ansızın duruverdi. "Bak sen, iyi akşamlar Bay Hale." Gözleri kısıldı, kaşları çatılmıştı. "Hem de bir cumartesi günü. Bu onuru neye borçluyuz?"

Hale masum masum gülümsedi. "İşim için gereken gayreti göstermeye çalışıyorum yalnızca."

"Anlıyorum." Strathmore homurdandı, görünüşe bakılırsa önündeki seçenekleri tartıyordu. Çok geçmeden o da Hale'e karışmamaya ve onu bu işe bulaştırmamaya karar vermiş gibi sakince Susan'a döndü. "Bayan Fletcher, sizinle konuşabilir miyim biraz? Dışarıda!"

Susan duraksadı. "Ah... evet, efendim." Endişeyle monitörüne, sonra da odanın diğer tarafındaki Greg Hale'e bir göz attı. "Bir dakika lütfen."

Klavyesinin üzerinde birkaç hızlı parmak hareketiyle Ekran Kilidi adlı bir programı açtı. Bu program gizlilik için kullanılan bir programdı. 3. bölümdeki her bilgisayar terminalinde bulunurdu. Ekran Kilidi, terminaller yirmi dört saat açık kaldığı için kriptografların, masalarından ayrıldıkları sırada hiç kimsenin dosyalarını kurcalamayacağından emin olmalarını sağlıyordu. Susan beş karakterli gizlilik kodunu girdi, ekranı kararardı. Geri dönüp gereken kodu girene kadar da ekran bu şekilde kalacaktı.

Sonra ayakkabılarını ayağına geçirip komutanın peşinden dışarı çıktı.

Susan'la birlikte 3. bölümün dışına çıkar çıkmaz, "Burada ne halt ediyor bu herif?" diye sordu Strathmore.

"Ne yapsın, her zamanki gibi işte," diye yanıtladı Susan. "Hiçbir şey."

Strathmore düşünceli görünüyordu. "TRANSLTR ile ilgili bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Ama işlem ekranına bakıp on yedi saattir çalıştığını görürse söyleyeceği bir şeyler olacaktır elbette."

Strathmore bu olasılığı kafasında tarttı. "İşlem ekranına bakması için hiçbir neden yok."

Susan komutana baktı. "Onu evine mi göndermek istiyorsunuz?"

"Hayır, bırakalım kalsın." Strathmore sistem güvenlik ofisine baktı göz ucuyla. "Chartrukian gitmedi mi henüz?"

"Bilmiyorum. Onu görmedim."

"Tanrım." Strathmore söylendi kendi kendine. "Burası tam bir sirk." Geçen otuz altı saatte biten ve yüzüne gri bir gölge veren kirli sakallarında gezdirdi elini. "Takipçiden bir haber yok mu hâlâ? Elim kolum bağlıymış gibi hissediyorum kendimi."

"Henüz yok. Ya David'den bir haber var mı?"

Strathmore hayır anlamında başını salladı. "Yüzüğü bulana kadar beni aramamasını istedim ondan."

Susan şaşırmış görünüyordu. "Niye? Peki ya yardıma ihtiyacı olursa?"

Strathmore omuz silkti. "Ona buradan yardımcı olamam. David şu anda kendi başına. Ayrıca, güvenli olmayan hatlardan konuşmamayı tercih ediyorum, dinleyen birileri olabilir."

Susan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı endişeyle. "Bu da ne demek oluyor?"

Strathmore özür diler gibi baktı hemen. Susan'ı rahatlatmak istercesine gülümsedi. "David iyi. Ben yalnızca dikkatli olmaya çalışıyorum."

Konuştukları yerden on metre kadar uzakta, 3. bölümün tek yönlü camının gizlediği odada Greg Hale, Susan'ın terminalinin başında duruyordu. Susan'ın ekranı karartılmıştı. Hale komutanla Susan'a göz attı. Sonra cüzdanının içinden küçük bir not kartı çıkarıp üzerinde yazanları okudu.

Strathmore'la Susan'ın hâlâ konuştuklarını tekrar kontrol ettikten sonra Susan'ın klavyesinde beş tuşa bastı dikkatlice. Bir saniye geçmemişti ki ekran açıldı. *"Bingo."* Kendi kendine güldü.

3. bölümün gizlilik kodlarını çalmak kolay olmuştu. 3. bölümdeki her terminalin, birbirinin aynısı olan ve çıkarılıp takılabilen klavyeleri vardı. Dolayısıyla Hale'in bir gece kendi klavyesini evine götürmesi; klavyenin içine, üzerinde yapılan her tuşlamayı kaydeden bir yonga yerleştirmesi, sonra da sabah erken bir saatte gelip değişiklik yaptığı bu klavyeyi başka birinin klavyesiyle değiştirmesi ve beklemesi yetmişti.

Günün sonunda klavyeleri tekrar değiştirip yonganın kaydettiği verilere bakmıştı. Her ne kadar sınıflanması gereken milyonlarca tuşlama olsa da erişim kodunu bulmak kolaydı: Bir kriptografın her sabah yaptığı ilk şey terminalini açan gizlilik kodunu girmek olurdu. Bu da elbette Hale'in işini oldukça kolaylaştırıyordu. Gizlilik kodu her zaman listenin ilk beş karakteri olarak görünüyordu.

İronik, diye düşündü Hale, Susan'ın monitörüne bakarken. Bu gizlilik kodlarını sadece meraktan çalmıştı. Şimdiyse bunu yapmış olmaktan memnundu, Susan'ın ekranındaki program dikkate değer görünüyordu.

Hale programı anlamakta zorluk çekti. LIMBO'da yazılmıştı ve bu da kendisinin uzmanlık alanlarından biri değildi. Ne var ki Hale, sadece bakarak bile bir şeyin kesin olduğunu söyleyebilirdi: bu bir tanı programı değildi. İki sözcüğe anlam verebilmişti yalnızca. Ama bunlar da yeterliydi.

TAKİPÇİ ARIYOR...

"Takipçi?" dedi yüksek sesle. "Neyi arıyor?" Hale birden endişeye kapıldı. Bir an için Susan'ın ekranına bakarak oturdu. Sonra da kararını verdi.

Hale LİMBO programlama dilinden, bu dilin büyük ölçüde diğer iki programlama dilinden, C ve Pascal'dan alındığını bilecek kadar anlıyordu ve hem C hem de Pascal'ı eksiksiz biliyordu. Strathmore ile Susan'ın dışarıda hâlâ konuşmakta olduklarını kontrol ettikten sonra düşünmeden harekete geçti. Bir iki tane değiştirilmiş Pascal komutu girip ENTER tuşuna bastı. Takipçinin durum penceresi tam umduğu gibi karşılık verdi.

TAKİPÇİYİ DURDURMAK MI İSTİYORSUNUZ?
Hızla yazdı: EVET
EMİN MİSİNİZ?
Yine yazdı: EVET
Bir an Sonra bilgisayar bip'ledi.
TAKİPÇİ DURDURULDU

Hale gülümsedi. Terminal, Susan'ın takipçisine, görevini tamamlamadan önce kendini yok etmesini söyleyen bir mesaj göndermişti. Susan, artık aradığı her ne ise beklemek zorunda demekti.

Hale geride hiçbir kanıt bırakmamak için ustalıkla Susan'ın sistem faaliyet kaydına girip kendi yazdığı bütün komutları sildi. Sonra da Susan'ın gizlilik kodunu yeniden girdi.

Ekran tekrar karardı.

Susan Fletcher 3. bölüme döndüğünde Greg Hale kendi terminalinde sessizce oturuyordu.

30

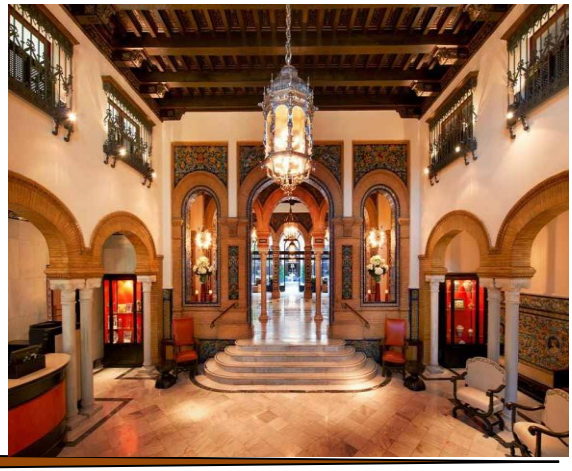
Alfonso XIII, Puerta de Jerez'in arkasında, çevresi işlemeli demirden yapılmış kalın bir çit ve leylaklarla çevrili, dört yıldızlı küçük bir oteldi.

David mermer basamaklara doğru ilerledi. Kapıya vardığında, kapı sanki sihirli bir değnek değmiş gibi açıldı, içeride bir komi onu karşıladı.

"Bavulunuz, senor? Size yardım edebilir miyim?"

"Hayır, teşekkür ederim. Resepsiyon görevlisini görmek istiyorum."

Komi üzülmüş gibiydi, sanki bu bir iki saniyelik karşılaşmalarında tatmin edici olmayan bir şeyler vardı. "Por aqui (Buradan), senor." Becker'ı lobiye doğru götürüp resepsiyon görevlisini gösterdi ve hızla yerine döndü.

Küçük lobi, ince bir güzelliğe sahipti ve zarafetle döşenmişti. İspanya'nın Altın Çağı geçeli çok olmuştu ama 1600'lerin ortalarında belli bir süre bu küçük ulus bütün dünyaya hükmetmişti. Burası da işte o çağı gururla hatırlatan bir yerdi. Zırh takımları, askeri olayları anlatan madeni kakmalar ve içinde yeni dünyadan gelen altın külçelerinin sergilendiği bir muhafaza.

Üzerinde CONSERJE (Danışma) yazan bir tezgâhın arkasında şık, bakımlı bir adam duruyordu: Öyle hevesle gülümsüyordu ki, sanki bütün yaşamı boyunca karşısındakine yardım etme fırsatını beklemişti. "En que puedo sevirle, senor? Size nasıl yardımcı olabilirim?" Yapmacık bir pelteklikle konuşmuştu. Gözleri Becker'ı bir aşağı bir yukarı süzüyordu.

Becker İspanyolca karşılık verdi. "Manuel ile konuşmam gerek."

Adamın güneşte iyice bronzlaşmış yüzündeki gülümseme daha da büyümüştü. "Sı, sı, senor. Manuel benim. Ne istiyordunuz?"

"Escortes Belen'den Senor Roldân bana sizin..."

Danışma görevlisi bir el hareketiyle Becker'ı susturdu ve lobiye doğru heyecanla baktı. "Bu tarafa gelin." Becker'ı tezgâhın ucuna doğru götürdü. "Şimdi," diye sürdürdü konuşmasını, sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüştü. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Becker da sesini alçaltarak yeniden konuşmaya başladı. "Onun, burada akşam yemeğinde olduğunu sandığım eskortlarından biriyle konuşmam gerekiyor. Adı Rocio."

Resepsiyon görevlisi sanki çok etkilenmiş gibi nefesini bıraktı. "Aaah, Rocio... Güzel bir yaratık"

"Onu hemen görmem gerek."

"Ama, senor, Rocio şu anda bir müşteriyle birlikte."

Becker özür diler gibi başını salladı. "Önemli bir konu." Bir ulusal güvenlik meselesi.

Resepsiyon görevlisi başını salladı. "Mümkün değil. Belki bir mesaj bırakırsanız..."

"Çok kısa sürecek. Yemek salonunda mı?"

Resepsiyon görevlisi başını salladı. "Yemek salonumuz yarım saat önce kapandı. Korkarım Rocio ve misafiri odalarına çekilmişlerdir şimdi. Bana bir mesaj bırakmak isterseniz, mesajınızı sabah ona iletebilirim." Arkasında duran mesaj kutularının olduğu rafa yöneldi.

"Odasını arayıp buraya..."

"Üzgünüm," dedi resepsiyon görevlisi, kibarlığı kayboluyordu. "Alfonso XIII'ün, müşterilerinin mahremiyeti konusunda katı kuralları vardır."

Becker'ın şişman bir adamla bir fahişenin sabah kahvaltıya inmelerini on saat boyunca beklemeye hiç niyeti yoktu.

"Anlıyorum," dedi. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim." Geri döndü ve lobiye doğru ilerlemeye başladı. İçeri girerken gözüne takılmış olan kiraz rengi bir yazı masasına yöneltti adımlarını doğrudan. Masanın üzerinde çok sayıda Alfonso XIII kartpostalı, mektup kağıdı ve zarf vardı kalemlerle birlikte. Becker, içine boş bir kağıt parçası koyduğu bir zarfı kapattı ve zarfın üzerine tek bir sözcük yazdı. ROCİO.

Sonra tekrar resepsiyon görevlisinin yanına gitti.

"Özür dilerim, sizi yeniden rahatsız ediyorum, " dedi Becker bir kabahat işlemiş de utanmış gibi. "Biraz aptalca olduğunu biliyorum. Rocio'ya geçen gün birlikte geçirdiğimiz saatlerden ne kadar keyif aldığımı şahsen söylemeyi umuyordum. Ama kentten bu gece ayrılıyorum. En azından bir not bırakabilirim belki." Becker zarfı tezgâhın üzerine koydu.

Resepsiyon görevlisi zarfa bakıp hüzünle kendi kendine gülümsedi. *Aşk hastası bir heteroseksüel daha,* diye düşündü. *Ne kadar yazık.* Başını kaldırıp gülümsedi. "Tabii ki Bay...?"

"Buisân," dedi Becker. "Miguel Buisân."

"Tabii ki. Rocio'nun sabah bu zarfı alacağından emin olabilirsiniz."

"Teşekkür ederim. " Becker gülümsedi ve gitmek için döndü.

Resepsiyon görevlisi, Becker'ın kalçalarını alıcı gözüyle dikkatle inceledikten sonra, tezgâhın üzerinden zarfı aldı ve arkasındaki duvarda duran numaralı kutulara döndü. Adam tam zarfı kutulardan birine koyarken, Becker son bir soruyla geri döndü.

"Nereden taksi bulabilirim?"

Resepsiyon görevlisi mesaj kutularının olduğu raftan dönüp yanıtladı. Ama Becker onun yanıtını dinlemiyordu. Zamanlaması mükemmel olmuştu. Resepsiyon görevlisinin eli Süit 301 yazılı kutudan ayrılmak üzereydi.

Becker resepsiyon görevlisine teşekkür etti ve asansöre bakınarak dolanmaya başladı. *Gidip geliverecekseksin,* diye tekrarladı kendi kendine.

31

Susan 3. bölüme döndü. Strathmore ile konuşması David'in güvenliğine ilişkin kaygılarını arttırmıştı. Hayal gücü ipini koparmıştı sanki.

"Eee?" diye atıldı Hale terminalinden. "Strathmore ne istiyormuş? Baş şifrecisiyle baş başa romantik bir akşam yemeği mi yoksa?"

Susan duymazlıktan gelip terminaline oturdu. Gizlilik kodunu yazdı ve ekranı açıldı. Takipçi programı ekrana geldi, North Dakota hakkında hâlâ bir bilgi gelmemişti.

Kahretsin, diye sövdü Susan. *Niye bu kadar uzun sürüyor?*

"Sinirli görünüyorsun," dedi Hale masum masum. "Tanı programınla ilgili bir sorun mu var?"

"Ciddi bir şey değil," diye yanıtladı Susan. Ama o kadar da emin değildi. Takipçisi gecikmişti. *Yazarken bir hata yapmış olabilir miyim?* diye düşündü. Ekranında LİMBO programının uzun kod satırlarını incelemeye başladı, işleyişi geciktirebilecek herhangi bir şey arıyordu.

Hale kendinden memnun bir ifadeyle Susan'ı izliyordu. "Hey, sana bir şey sormak istiyorum," diye atıldı. "Ensei Tankado'nun yazdığını söylediği o çözülemez algoritmaya ne diyorsun?"

Susan'ın midesi kasıldı. Başını kaldırıp baktı. "Çözülemez algoritma mı?" Kendini toparladı. "Ah, evet... sanırım o konuda bir şeyler okumuştum."

"Oldukça inanılmaz bir iddia."

"Evet," diye yanıtladı Susan, Hale'in niçin aniden bu konuyu açtığını düşünüyordu. "Ama bana inandırıcı gelmedi. Çözülemez bir algoritmanın matematiksel açıdan imkânsız olduğunu herkes bilir."

Hale gülümsedi. "Ah, tabii ya... Bergofski İlkesi."

"Bir de sağduyu," diye tersledi Susan.

"Kim bilir..." diye iç geçirdi Hale dramatik bir şekilde. "Sizin düşünüzde görebileceklerinizden çok daha fazlası vardır cennette ve yeryüzünde."

"Efendim?"

"Shakespeare," dedi Hale. "Hamlet."

"Hapisteyken bir hayli okudun, ha?"

Hale kendi kendine güldü. "Cidden Susan, bunun mümkün olabileceğini, yani Tankado'nun gerçekten de çözülemez bir algoritma yazmış olabileceğini hiç düşündün mü?"

Bu konuşma Susan'ı kaygılandırmaya başlamıştı. "Eh, biz böyle bir şey yapamadık."

"Belki Tankado bizden daha iyidir."

"Belki." diye omuz silkti Susan. İlgisiz görünmeye çalışıyordu.

"Bir ara mektuplaştık," diye atıldı Hale öylesine. "Tankado ile ben. Bunu biliyor muydun?"

Susan başını kaldırıp baktı, duyduğu büyük şaşkınlığı gizlemeye çalışıyordu. "Öyle mi?"

"Evet. Ben Uçan Balık algoritmasını ortaya çıkardıktan sonra bana yazdı. Bizim, tüm dünyada dijital gizlilik hakkı için mücadele eden iki kardeş olduğumuzu söylüyordu."

Susan duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. *Hale Tankado'yu şahsen tanıyor! İlgisiz görünmek için elinden geleni yaptı.*

Hale konuşmasını sürdürdü. "Uçan Balık'ta bir arka kapı olduğunu ortaya çıkardığım için beni kutladı. Buna 'bütün dünyadaki sivillerin gizlilik hakları lehine bir darbe' diyordu. Hadi itiraf et Susan, Uçan Balık'taki o arka kapı gizlice yapılmış bir oyundu. Bütün dünyanın e-postalarını okumak, ha? Bana sorarsan Strathmore yakalanmayı hak etmişti."

"Greg," diye tersledi Susan, öfkesini bastırmaya çalışıyordu, "o arka kapı NSA'nın bu ulusun güvenliğini tehdit eden e-postaları çözebilmesini sağlayacak bir arka kapıydı."

"Ya, öyle mi?" diye içini çekti Hale masum masum. "Sıradan vatandaşlar hakkında gizlice bilgi toplamak da sadece şans eseri ortaya çıkan bir yan etkiydi öyleyse?"

"Sıradan vatandaşlar hakkında gizlice bilgi toplamayız, sen de biliyorsun bunu. FBI telefonları dinleyebilir ama bu, yapılan her telefon görüşmesini dinledikleri anlamına gelmez."

"Yeterli insan gücüne sahip olsalardı, onu da yaparlardı."

Susan bu söze aldırmadı. "Hükümetler kamu yararını tehdit eden bilgileri toplama hakkına sahip olmak zorundadır"

"Tanrı aşkına" diye içini çekti Hale. "Strathmore senin beynini yıkamış gibi görünüyor. FBI'ın her canı çektiğinde telefonları dinleyemediğini sen de çok iyi biliyorsun. Ellerinde bir yetkilendirme belgesi olması gerekiyor. Oltaya yerleştirilmiş gizli bir şifreleme standardı NSA'nın herhangi bir kişiyi, herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde dinleyebileceği anlamına gelecekti."

"Haklısın, zaten öyle yapabilmemiz gerekiyor!" Susan'ın sesi sertleşmişti birdenbire. "Sen Uçan Balık'taki arka kapıyı ortaya çıkarmasaydın, sadece TRANSLTR'nin halledebilecekleri yerine çözmemiz gereken her şifreye erişebiliyor olacaktık."

"O arka kapıyı ben bulmasaydım," diye karşı çıktı Hale, "başka biri bulacaktı. Ben onu ortaya çıkarmakla sizin kıçınızı kurtardım. Bu haber duyulduğunda Uçan Balık kullanımda olsaydı yaşanacak felaketi düşünebiliyor musun?"

"Öyle ya da böyle," diye hemen karşılık verdi Susan, "şu anda bütün algoritmalarımıza gizli arka kapılar yerleştirdiğimizi sanan paranoyak bir EFF ile karşı karşıyayız işte."

Hale kendini beğenmiş bir ifadeyle sordu, "Yerleştirmiyor muyuz yani?"

Susan ona baktı, bakışları buz gibiydi.

"Hey," dedi Hale, geri adım atarak "hadi, tartışmalı bir konu bu. Siz TRANSLTR'yi yaptınız. Elinizde istediğiniz an ulaşabileceğiniz bir bilgi kaynağınız oldu. İstediğiniz her şeyi, istediğiniz zamanda okuyabiliyorsunuz, kimseye bir şey sormadan. Siz kazandınız."

"Biz kazandık, demek istiyorsun herhalde? Bildiğim kadarıyla halâ NSA için çalışıyorsun."

"Uzun sürmeyecek," dedi Hale neşeyle.

"İnsanı umutlandırma."

"Ciddiyim. Bir gün buradan ayrılacağım."

"Yapma, yıkılırım!"

O anda Susan, yolunda gitmeyen her şey için Hale'e lanet okumak istediğini fark etti. Dijital Kale için, David ile yaşadığı sorunlar için, Puslu Dağlar'da olmadığı için ona lanet okumak istiyordu ama bunların hiçbiri onu hatası değildi. Hale'in tek suçu fevkalade itici olmasıydı. Burada Susan'ın büyüklük yapması gerekiyordu. Baş şifreci olarak huzuru sağlamak ve karşısındakini eğitmek onun sorumluluğuydu. Hale gençti, toydu.

Susan ona baktı. Hale'in Kripto'da değeri olan bir yeteneğe sahip olmasının sinir bozucu olduğunu düşündü Susan ama hâlâ NSA'nın yaptıklarının önemini kavrayamamıştı.

"Greg," dedi Susan, sesi sakin ve kontrollüydü, "bugün üzerimde çok baskı var. Sen NSA'dan, biz sanki ileri teknolojiye sahip bir tür röntgenciymişiz gibi söz edince sinirlerim bozuldu. Bu kurum tek bir amaç için kuruldu: bu ulusun güvenliğini korumak. Bu amaç doğrultusunda çalışırken bazen birkaç ağacı sallayıp düşen çürük elmalara bakmak gerekebilir. Sanırım pek çok vatandaşımız kötü adamların başıboş bırakılamayacaklarından emin olmak için mahremiyetlerinden severek fedakârlık edecektir."

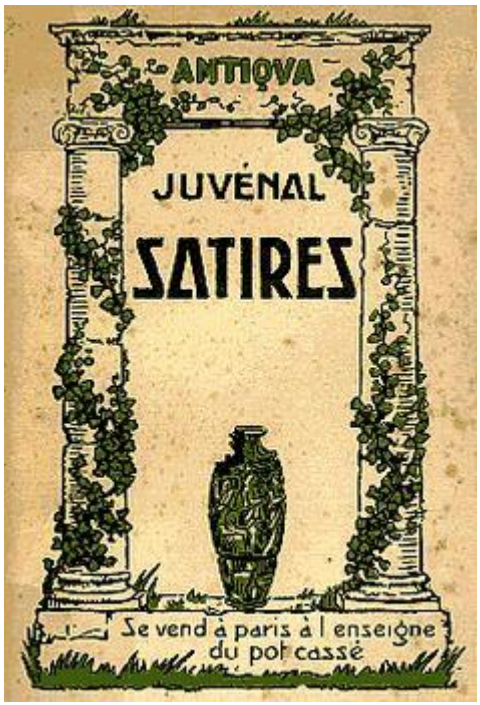
Hale hiçbir şey söylemedi.

"Er ya da geç," diye devam etti Susan, "bu ulusun insanları bir şeylere güvenmek zorunda. Dışarıda çok sayıda iyi adam var elbette ama aralarına karışmış olan çok sayıda kötü adam da var. Birinin bunlara ulaşması ve doğruyu yanlıştan ayırması gerek işte, bizim işimiz bu. Bizim görevimiz bu. Hoşlanalım yada hoşlanmayalım, demokrasiyi anarşiden ayıran hassas bir kapı var. NSA da bu kapının bekçisi."

Hale başıyla onayladı, düşünceli görünüyordu. "Quis custodiet ipsos custodes?"

Susan şaşkın şaşkın baktı.

"Latince," dedi Hale. "Juvenal'in Satires'inden. 'Bekçilere kim bekçilik edecek?' demek."

"Anlayamadım," dedi Susan. " 'Bekçilere kim bekçilik edecek?' mi?"

"Evet. Biz toplumun bekçileriysek, bize kim göz kulak olacak ve tehlikeli olup olmadığımızı kontrol edecek?"

Susan başını salladı, nasıl yanıt vereceğini bilmiyordu.

Hale gülümsedi. "Tankado bana yazdığı bütün mektupları böyle imzalıyordu. Onun en sevdiği sözdü bu."

32

David Becker koridorda, 301 numaralı süitin kapısının önünde durdu. Yüzüğün, şatafatlı bir işçiliği olan kapının arkasında bir yerde olduğunu biliyordu.

Bir ulusal güvenlik meselesi.

Becker odadaki hareketi hissedebiliyordu. Belli belirsiz bir konuşma. Kapıyı çaldı.

İçeriden koyu bir Alman aksanıyla karşılık geldi. "Ja?"

Becker sessiz kaldı.

"Ja?"

Kapı biraz aralandı, yuvarlak yüzlü bir Alman kendisine bakıyordu.

Becker kibarca gülümsedi. Karşısındaki adamın adını bilmiyordu. "Deutscher, ja?" diye sordu. "Almansınız, değil mi?"

Adam şüpheyle başını salladı.

Becker kusursuz bir Almanca ile devam etti. "Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?"

Adam endişeli bir şekilde baktı. "Was wollen Sie? Ne istiyorsunuz?"

Becker, yüzsüzce bir yabancının kapısını çalmadan önce bunu prova etmiş olması gerektiğini fark etti. Doğru sözcükleri bulmaya çalıştı. "Sende bana gerekli olan bir şey var."

Görünüşe bakılırsa uygun sözcükler bunlar değildi. Alman'ın gözleri kısıldı.

"Ein ring, (bir yüzük)" dedi Becker. "Du hast einen Ring. Sende bir yüzük var."

"Git buradan," dedi Alman homurdanarak. Kapıyı kapatmak üzereydi.

Becker hiç düşünmeden ayağını aralığa koyarak kapının kapanmasını engelledi. Yaptığı bu hareketten pişman olmakta da gecikmedi.

Alman'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Was tust du?" diye sordu. "Ne yapıyorsun sen?"

Becker adamın tepesinin attığını fark etmişti. Sinirli sinirli koridora göz attı. Zaten klinikten de atılmıştı, bunu ikinci kez yaşamaya hiç niyeti yoktu.

"Nimm deinen FuB weg!" diye bağırdı Alman. "Çek ayağını!"

Becker yüzük olup olmadığını görmek için adamın kısa ve kalın parmaklarına hızla bir göz attı. Hiçbir şey yoktu. *O kadar yakınım ki,* diye düşündü. "Ein Ring!" Kapı sert bir şekilde yüzüne kapanırken bunu söyleyebildi.

David Becker güzelce döşenmiş koridorda uzunca bir süre durdu. Yanındaki duvarların birinde bir Salvador Dalı kopyası asılıydı. "Tam da bu duruma göre." Becker kendi kendine söylendi. Sürrealizm. Absürd bir rüyanın içinde sıkışıp kaldım. O sabah kendi yatağında uyanmıştı ama gün, sihirli bir yüzüğün peşinde İspanya'da bir yabancının otel odasına zorla girmeye çalışırken bitmişti.

Strathmore'un sert sesi onu gerçek dünyaya geri getirdi: *O yüzüğü bulmak zorundasın*. Becker derin bir nefes aldı ve söyleyeceklerini tasarladı. Eve gitmek istiyordu.

Yeniden 301 numaralı odaya baktı. Eve dönüş bileti hemen orada, kapının diğer tarafındaydı: *altın bir yüzük.* Tüm yapması gereken onu almaktı.

Kararlı bir şekilde, derin bir nefes alıp verdi. Sonra tekrar 301 numaralı süite doğru döndü ve kapıyı sertçe çaldı. Artık oyunu sertleştirmenin zamanıydı.

Alman sertçe açtı kapıyı. 'Yeter artık' diyecek gibi bir hali vardı ama Becker onu durdurdu. Maryland squash kulübü kimlik kartını bir an için gösterip yüksek sesle "Polizei!" dedi ve sonra beklemeden, kararlı adımlarla odaya dalıp ışıkları açtı.

Alman birdenbire döndü, çok şaşırmıştı, gözlerini kısarak baktı. "Was machst..." (Ne yapıyorsun?)

"Kes sesini!" Becker yeniden İngilizce konuşmaya başlamıştı. "Bu odada seninle birlikte bir fahişe mi var?" Becker dikkatle odanın içinde gözlerini gezdirdi. O ana dek hiç görmediği kadar lüks bir odaydı. Güller, şampanya, büyük bir kubbeli yatak.

Rocio ortalıkta görünmüyordu. Banyo kapısı kapalıydı. "Prostituiert?" (Fahişe!)

Alman, kapalı banyo kapısına baktı huzursuzca. Adam Becker'ın düşündüğünden çok daha yapılıydı. Kıllı göğsü kat kat çenesinin hemen altında başlıyor ve dışa doğru büyük bir kavis çizerek devasa göbeğine doğru iniyordu. Üzerindeki beyaz renkli Alfonso XIII bornozunun kuşağı belini ancak sarıyordu.

Becker en göz korkutucu ifadesini takınmaya çalışarak bu deve dik dik baktı. "Adın ne?"

Alman'ın toplu yüzünden belli belirsiz bir panik havası geçti. "Was willst du? Ne istiyorsun?"

"Ben burada, Sevilla'da İspanyol Guardiası'nın turist bölümündenim. Bu odada seninle birlikte bir fahişe mi var?"

Alman heyecanla banyo kapısına baktı. Duraksadı. En sonunda "Ja," diyerek itiraf etti.

"Bunun İspanya'da yasadışı olduğunu bilmiyor musun?"

"Nein," diye yalan söyledi Alman. "Bilmiyordum. Onu hemen göndereceğim."

"Korkarım ki bunun için artık çok geç," dedi Becker otoriter bir sesle. Odada öylesine dolanmaya başladı. "Sana bir önerim var."

"Ein Vorschlag?" Alman yutkundu. "Bir öneri mi?"

"Evet. Seni hemen şimdi merkeze götürebilirim..." Becker dikkat çekecek bir biçimde durakladı ve parmaklarını çıtlattı.

"Ya da?" diye sordu Alman, gözleri korkuyla büyümüştü.

"Ya da bir anlaşma yaparız."

"Nasıl bir anlaşma?" Alman, İspanyol Guardia'sında dönen rüşvetler hakkında çok şey duymuştu.

"Sende benim istediğim bir şey var," dedi Becker.

"Evet, elbette!" Alman heyecanlanmıştı, gülümsemeye çalışıyordu. Hemen şifoniyerin üzerindeki cüzdanına doğru gitti. "Ne kadar?"

Becker sahte bir öfke ve hayret ifadesi takındı.

"Sen bir kanun görevlisine rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?" diye haykırdı.

"Hayır! Elbette hayır! Ben sadece düşünmüştüm ki..." Şişman adam cüzdanını çabucak kaldırdı. "Ben... ben..." Afallamıştı. Yatağın köşesine çöktü, çaresizlikten ellerini ovuşturuyordu. Yatak adamın ağırlığı altında ezilmişti. "Ben, ben, özür dilerim."

Becker odanın ortasındaki vazodan bir gül aldı ve ilgisizce koklayıp yere attı. Sonra birdenbire döndü. "Bana cinayet hakkında neler anlatabilirsin?"

Alman'ın yüzü bembeyaz olmuştu. "Mord? Cinayet?"

"Evet. Bu sabahki Asyalı? Parktaki? O olay bir suikasttı. Ermordung. (Suikast)"

Suikast sözcüğünün Almanca'sı Becker'ın çok hoşuna gidiyordu. Ermordung. Çok ürpertici bir havası vardı.

"Ermordung? O adam... O, bir suikaste kurban mı...?"

"Evet."

"Ama... ama bu imkânsız," dedi Alman nefesi kesilerek. "Ben oradaydım. Adam kalp krizi geçirdi. Gözümle gördüm. Hiç kan yoktu. Hiç mermi yoktu."

Becker küçümseyerek başını salladı. "İşler her zaman göründüğü gibi değildir."

Alman'ın rengi daha da attı.

Becker içten içe güldü. Yalan amacına ulaşmıştı. Zavallı Alman terden sırılsıklam olmuştu.

"Be-be-benden ne istiyorsun?" dedi kekeleyerek. "Ben hiçbir şey bilmiyorum."

Becker odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. "Öldürülen adamın parmağında altın bir yüzük vardı. Bana o yüzük gerek."

"Be-bende değil."

Becker üstünlük taslayan bir ifadeyle içini çekti ve eliyle banyo kapısını işaret etti. "Peki ya Rocio? Çiğdamlası?"

Adamın yüzü beyazdan mora döndü. "Çiğdamlasını tanıyor musun?" Etli alnındaki teri sildi, bornozun kolu sırılsıklam oldu. Tam konuşacağı sırada banyo kapısı açıldı.

İki adam da dönüp kapıya baktılar.

Eşikte Rocio Eva Granada duruyordu. Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Uzun, dalgalı kızıl saçlar, İberlilere özgü o mükemmel ten, açık ve pürüzsüz bir alın. Üzerinde Alman'ın giydiğinin eşi olan beyaz bir bornoz vardı. Kuşağı, dolgun kalçaları belli olacak biçimde bağlamış, yakası ise gevşek bir şekilde açık kalmıştı; bu açıklıktan da bronzlaşmış teni görünüyordu. Yatak odasına geçti. Tam bir kendine güven abidesiydi.

Kadın gırtlaktan gelen bir sesle "Size yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Becker gözünü kırpmadan önündeki enfes kadına baktı. "Yüzüğe ihtiyacım var" dedi soğuk bir sesle.

"Kimsin sen?" diye sordu kadın.

Becker artık kullanılmayan bir Endülüs aksanıyla İspanyolca konuştu. "Guardia Civil."

Kadın güldü. "İmkânsız," diye yanıtladı İspanyolca.

Becker boğazının düğümlendiğini hissetti. Rocio müşterisinden biraz daha zorlu çıkmıştı açıkçası. "İmkânsız mı?" diye karşılık verdi Becker, soğukkanlılığını koruyarak. "Bunu kanıtlamak için seni şehir merkezine mi götürmem gerek?"

Rocio kendinden emin bir şekilde gülümsedi. "Teklifini kabul ederek seni utandırmayacağım. Şimdi söyle, kimsin sen?"

Becker hikâyesini sürdürdü. "Ben Sevilla Guardia'danım."

Rocio tehditkar bir şekilde ona doğru bir adım attı. "Oradaki her polisi tanırım. En iyi müşterilerimdir."

Becker kadının bakışlarının kendisini delip geçtiğini hissetti. Toparlamaya çalıştı. "Ben özel bir turist birimindenim. Bana yüzüğü ver, yoksa seni merkeze götürmek zorunda kalacağım..."

"Ya sonra?" diye ısrarla sordu kadın, alaycı bir beklentiyle kaşlarını kaldırarak.

Becker sessizleşti. Sinirleri iyice gerilmişti. Plan geri tepiyordu. *Niçin bu numarayı yutmuyor?*

Rocio yaklaştı. "Kim olduğunu ya da ne istediğini bilmiyorum ama bu süiti hemen terk etmezsen otel güvenliğini çağıracağım ve gerçek Guardia gelip polis memuru numarasına yatmaktan seni tutuklayacak."

Becker, Strathmore'un kendisini beş dakikada içeriden çıkarabileceğini biliyordu ama bu sorunun çok dikkatlice halledilmesi gerektiği kendisine gayet açık bir şekilde ifade edilmişti. Tutuklanmak planda yoktu.

Rocio Becker'ın birkaç adım önünde durup gözlerini ona dikmişti.

"Tamam." Becker içini çekti, sesinde bir yenilgi havası kendini belli ediyordu. İspanyolca aksanını bıraktı. "Ben Sevilla polisinden değilim. Beni yüzüğü bulmak için Amerikan hükümetine bağlı bir kuruluş gönderdi. Bu konuda tüm söyleyebileceğim bu. Yüzük için sana para ödemeye yetkim var."

Uzun bir sessizlik oldu.

Rocio dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrılmadan önce adamın söylediklerinin bir anlığına havada asılı kalmasına izin verdi. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?" Bir sandalyeye oturup bacak bacak üstüne attı. "Ne kadar ödeyebilirsin?"

Becker rahatladığını belli eden bir şekilde içini çekti. Kaybedecek hiç zamanı yoktu, bir an önce asıl işine bakmak istiyordu. "Sana 750.000 peseta ödeyebilirim. Beş bin Amerikan doları eder." Bu miktar elinde olanın yarısıydı ama büyük olasılıkla yüzüğün gerçek değerinin on katıydı.

Rocio kaşlarını kaldırdı. "Bu çok para."

"Evet, öyle. Anlaştık mı?"

Rocio başını salladı. "Keşke evet diyebilseydim."

"Bir milyon peseta?" diye düşünmeden konuştu Becker. "Elimde olanın hepsi bu."

"Ahh!" Kadın gülümsedi. "Siz Amerikalılar pek de iyi pazarlık etmiyorsunuz. Bizim buralarda bir gün bile dayanamazdınız."

"Nakit, hemen şimdi," dedi Becker ceketinin cebindeki zarfa uzanarak. *Sadece eve gitmek istiyorum.*

Rocio başını salladı. "Yapamam."

Becker öfkeyle dikleşti. "Niye?"

"Yüzük artık bende değil," dedi özür diler gibi. "Onu sattım bile."

33

Tokugen Numataka penceresinden dışarıya bakıyor, kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir aşağı bir yukarı yürüyordu. North Dakota'dan henüz haber alamamıştı. *Kahrolası Amerikalılar! Hiç dakik değiller.*

North Dakota'yı kendisi arayacaktı ama ondan bir telefon numarası almamıştı. Numataka bu şekilde, yani başkasının kontrolünde iş yapmaktan nefret ederdi.

North Dakota aradığında Numataka'nın aklından geçen ilk düşünce, bunun, bir Japon rakibinin onu budala yerine koymaya çalıştığı bir oyun olabileceğiydi. Şimdi o eski kuşkular geri geliyordu. Numataka daha fazla bilgiye ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Ofisinden hışımla çıktı ve Numatech'in ana koridorunda sola döndü. Çalışanları, hızla yanlarından geçerken eğilip onu saygıyla selamladılar. Numataka onların kendisini gerçekten sevdiklerine inanacak kadar saf değildi, eğilerek selamlamak Japon çalışanların en insafsız patronlara bile gösterdikleri bir nezaketti.

Numataka doğrudan şirketin ana telefon santraline yöneldi. Bütün telefon görüşmeleri on iki ana hatlı bir santral terminali olan Corenco 2000'in başındaki tek bir operatör tarafından idare ediliyordu. Operatör kadın meşgul olmasına karşın Numataka içeri girdiğinde ayağa kalkıp eğilerek selam verdi.

"Otur," diye tersledi Numataka.

Kadın söyleneni yaptı.

"Bugün saat dört kırk beşte özel hattımdan arandım. Nereden telefon edildiğini söyleyebilir misin?" Numataka bunu daha önce yapmadığı için kendine kızdı.

Operatör yutkundu; gerilmişti. "Bu makinede arayan numarayı gösterme özelliği yok, efendim. Ama telefon şirketiyle temas kurabilirim. Yardım edebileceklerinden eminim."

Telefon şirketinin yardım edebileceğinden Numataka'nın hiç kuşkusu yoktu. Bu dijital çağda gizlilik geçmişe ait bir şey olmuştu, her şeyin bir kaydı vardı artık. Telefon şirketleri kimin aradığını ve ne kadar konuşulduğunu size tam olarak söyleyebiliyorlardı.

"Yap." diye emretti. "Öğrendiklerini de bana söyle."

34

Susan 3. bölümde tek başına oturmuş, takipçisini bekliyordu. Hale dışarı çıkıp biraz hava almaya karar vermişti ve Susan da bu durum için içten içe şükrediyordu. Ancak işin garibi, 3. bölümde kendi başına kalmak Susan'a aradığı huzuru vermemişti. Susan, Tankado ile Hale arasındaki yeni bağlantıyla boğuştuğunu fark etti.

"Bekçilere kim bekçilik edecek?" dedi kendi kendine. *Quis custodiet ipsos custodes.* Bu sözcükler kafasının içinde dönüp duruyordu. Susan bunları aklından çıkarmaya zorladı kendini.

Düşünceleri David'e kaydı, onun iyi olmasını diliyordu. Onun İspanya'da olduğuna hâlâ inanamıyordu. Geçiş anahtarlarını bulup bu işi ne kadar erken bitirirlerse, o kadar iyi olacaktı.

Susan orada takipçisini ne kadar zamandır bekleyerek oturduğunu unutmuştu. İki saat? Üç? Terk edilmiş gibi görünen Kripto katına dikti gözlerini, bir yandan da terminalinin bip'lemesini diliyordu. Ortalık tamamen sessizdi. Yaz sonu güneşi batmıştı. Yukarıda otomatik floresan lambalar yanmıştı. Susan zamanın hızla geçtiğini hissediyordu.

Ekrana baktı ve kaşlarını çattı. "Hadi," diye homurdandı. "Fazlasıyla zaman harcadın." Bilgisayarının faresine uzanıp takipçisinin durum penceresini tıkladı. "Hem ne kadardır çalışıyorsun sen bakayım?"

Susan takipçisinin durum penceresini açtı. Bu, TRANSLTR'dekine çok benzer bir saatti, takipçisinin çalıştığı süreyi saat ve dakika olarak gösteriyordu. Susan saat ve dakikayı gösteren rakamları görmeyi umarak monitörüne dikti gözlerini. Ama tümüyle farklı bir şey gördü. Gördüğü şey kanını dondurdu.

TAKİPÇİ DURDURULDU

"Takipçi durduruldu mu?" dedi yüksek sesle, nefesi kesilmişti. "Niçin?"

Susan paniğe kapılmış bir halde verilerini taradı çılgın gibi. Takipçiye durmasını söylemiş olabilecek herhangi bir komut olup olmadığını görmek için program kodlarını inceliyordu. Ama araması sonuç vermedi. Takipçi tamamen kendiliğinden durmuş gibi görünüyordu. Susan bunun tek bir anlama gelebileceğini biliyordu: takipçisini bir böcek durdurmuştu.

Susan böcekleri, bilgisayar programlama işinin insanı en delirten yönü olarak görürdü. Bilgisayarlar titiz bir şekilde düzenlenmiş bir dizi işlemi takip ettiği için, en küçük programlama yanlışları bile çoğu kez bütün işi bozan sonuçlar doğururdu. Programcının nokta yerine yanlışlıkla virgül koyması gibi basit sözdizimi yanlışları koca bir sisteme boyun eğdirebilirdi. Susan "böcek" teriminin gülünç bir kökeni olduğunu düşünmüştü hep...

Bu terim, 1944 yılında Harvard Üniversitesi'ndeki bir laboratuarda yapılan ve koca bir oda büyüklüğündeki elektro-mekanik devreler yığınından oluşan dünyanın ilk bilgisayarı Mark 1'de yaşanan bir olaydan sonra ortaya çıkmıştı. Bu bilgisayarda bir gün bir performans düşüşü yaşanmış, bunun nedenini de hiç kimse saptayamamıştı. Saatler süren bir araştırmanın ardından bir laboratuar asistanı en sonunda sorunu bulmuştu. Bilgisayarın devre kartlarından birine bir güve konmuş ve kısa devre olmasına yol açmıştı. O andan itibaren, bilgisayarların yanlış çalışmasına ya da hiç çalışmamasına neden olan böyle şeylere böcek denmeye başlanmıştı.

"Buna zamanım yok," diye öfkeyle söylendi Susan.

Bir programda böcek bulmak günler sürebilecek bir işlemdi. Küçücük bir yanlışlığı bulmak için binlerce program kodu satırının incelenmesi gerekiyordu. Bu işin, tek bir dizgi hatası için bütün bir ansiklopediyi kontrol etmekten hiç farkı yoktu.

Susan tek bir seçeneği olduğunun farkındaydı: takipçisini yeniden göndermek. Takipçisinin aynı böcekle karşılaşıp yine durmasının neredeyse kesin olduğunun da farkındaydı. Takipçiyi böcekten arındırmak zaman alacak bir işti, kendisinin ve komutanının sahip olmadığı zamanı alacak bir iş.

Ama Susan nasıl bir yanlışlık yapmış olabileceğini düşünerek dikkatle takipçisine bakarken bir şeyin hiç de anlamlı olmadığını fark etti. Bütünüyle aynı olan bu takipçiyi hiçbir sorunla karşılaşmadan daha geçen ay kullanmıştı. Niçin birdenbire böyle bir sorun ortaya çıksındı ki?

Buna kafa yorarken, komutan Strathmore'un daha önce söylediği bir söz geldi aklına: "Susan, takipçiyi kendim göndermeyi denedim ama geri getirdiği veriler anlamsızdı."

Susan bu sözleri bir daha duydu kulaklarında. *Geri getirdiği veriler...*

Başını yana eğdi. Bu mümkün müydü? Geri getirdiği veriler?

Strathmore takipçiden geriye birtakım veriler aldığına göre takipçinin çalıştığı açık demekti. *Elde ettiği veriler muhtemelen anlamsızdı,* diye düşündü Susan, çünkü yanlış arama dizgileri girmişti ama yine de takipçi çalışıyordu.

Susan takipçisinin niçin durduğuna ilişkin olası bir başka açıklama daha olduğunu fark etti o anda. Programların sorun yaşamasının tek nedeni iç programlama kusurları değildi, bazen dış etkenler de söz konusu olabilirdi: güçteki ani yükselmeler, devre kartlarındaki toz parçacıkları, hatalı kablo bağlantıları. 3. bölümdeki donanım o kadar iyi ayarlanmıştı ki, böyle bir şey olabileceği Susan'ın aklının ucundan bile geçmemişti.

Susan ayağa kalktı ve teknik el kitaplarının dizili olduğu büyük bir kitap rafına doğru gitti hızlı adımlarla. Üzerinde SYS-OP yazılı spiral ciltli bir kitabı alıp sayfalarını karıştırmaya başladı. Aradığı şeyi bulup, kitapla birlikte terminaline döndü ve birkaç komut girdi. Sonra bilgisayarının son üç saatte işlediği komutların listesini çıkarmasını bekledi. Bu aramanın, hatalı bir güç kaynağı ya da kusurlu bir yonganın neden olduğu bir durdurma komutu gibi dışarıdan bir engellemeyi ortaya çıkaracağın! umuyordu.

Susan'ın terminali çok geçmeden bip'ledi. Nabzı hızlanmıştı. Nefesini tutup ekranı inceledi.

HATA KODU 22

İçinde aniden umut belirdi. Bu iyi bir haberdi. Araştırmanın bir hata kodu bulması takipçisinde bir sorun olmadığı anlamına geliyordu.

Görünüşe bakılırsa takipçi, tekrarlanması olası olmayan bir dış anomali yüzünden durmuştu.

HATA KODU 22. Susan kod 22'nin ne anlama geldiğini hatırlamak için hafızasını zorladı. Donanım arızalarına 3. bölümde öylesine nadir rastlanırdı ki, bu yüzden sayısal kodları hatırlayamıyordu bir türlü.

SYS-OP elkitabını gözden geçirip hata kodları listesini buldu.

19: BOZUK SABİT DİSK BÖLÜMLEMESİ
20: DC VOLTAJ ŞOKU
21: ORTAM HATASI

22'ye geldiğinde durdu ve uzun bir süre bakakaldı. Büyük bir şaşkınlık içinde ekranını bir kez daha kontrol etti.

HATA KODU 22

Susan kaşlarını çatıp SYS-OP el kitabına döndü tekrar. Gördüğü şeyin bir anlamı yoktu. Yazan açıklama basitti:

22: ELLE DURDURMA

35

Becker şoke olmuş bir halde bakakaldı Rocio'ya. "Yüzüğü sattın mı?"

Kadın başıyla onayladı, ipeksi saçları omuzlarına dökülüyordu.

Becker bunun doğru olmamasını diledi içinden. "Pero... ama..."

Kadın omuzlarını silkti ve İspanyolca konuşta, "Parkın yakınlarında bir kıza."

Becker dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. *Bu olamaz!*

Rocio utangaç utangaç gülümsedi ve eliyle Alman'ı işaret etti. "El queria que lo guardara. Yüzüğü kendisi için saklamak istedi ama ona olmaz, dedim. Benim damarlarımda Gitana kanı akıyor, Çingene kanı; kızıl saçlı olmamızın yanı sıra batıl inançlarımız da çok kuvvetlidir. Ölmek üzere olan bir adamın verdiği bir yüzük iyiye işaret değildir."

"Kızı tanıyor muydun?" diye sordu Becker.

Rocio kaşlarını kaldırdı. "Vaya. Sen bu yüzüğü gerçekten istiyorsun, değil mi?"

Becker sertçe başını salladı evet anlamında. "Kime sattın?"

Dev Alman şaşkın bir halde yatakta oturuyordu. Romantik gecesi mahvoluyordu ve görünüşe bakılırsa neden böyle olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. "Was passiert?" diye sordu sinirli sinirli. "Neler oluyor?"

Becker ona aldırmadı.

"Onu sattım sayılmaz aslında," dedi Rocio. "Satmaya çalıştım ama kız daha küçüktü ve parası yoktu. Ben de yüzüğü verdim gitti. Senin böyle cömert bir teklifle geleceğini bilseydim, yüzüğü elimde tutardım senin için."

"Niçin parktan ayrıldınız?" diye ısrar etti Becker. "Orada biri ölüyordu. Niçin polisi beklemediniz? Yüzüğü niçin onlara vermediniz?"

"İstediğim çok şey var, bayım ama bela onlardan biri değil. Ayrıca o yaşlı adam işleri kontrol altına almış gibi görünüyordu." .

"Kanadalı mı?"

"Evet, ambulans çağırmıştı. Biz de ayrılmaya karar verdik. Birlikte olduğum kişiyi ya da kendimi polise bulaştırmak için hiçbir neden görmedim."

Becker başıyla onayladı dalgın dalgın. Hâlâ kaderin bu acımasız oyununu kabul etmeye çalışıyordu. *O lanet olası şeyi öylece vermiş!*

"Ölen adama yardım etmeye çalıştım," diye açıkladı Rocio. "Ama yardım istemiyor gibiydi. Tek derdi yüzüktü, yüzümüze doğru uzatıp duruyordu o yüzüğü. O eğri büğrü üç parmağını gösteriyordu. Sanki yüzüğü almak zorundaymışız gibi elini bize doğru uzatıp duruyordu. Ben almak istemedim ama arkadaşım aldı en sonunda. Sonra da adam öldü."

"Sen de kalp masajı yaptın?" diye tahminde bulundu Becker.

"Hayır. Biz ona dokunmadık. Arkadaşım korkuya kapılmıştı. Koca bir adam ama pısırığın teki." Baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle Becker'e baktı. "Endişe etme, tek kelime bile İspanyolca konuşamıyor."

Becker'ın kaşları çatıldı. Yine Tankado'nun göğsündeki çürüğü düşünüyordu. "İlk yardım ekibi kalp masajı yaptı mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Sana söylemiştim, onlar gelmeden önce biz oradan ayrıldık."

"Yüzüğü çaldıktan sonra demek istiyorsun." Becker kaşlarını çattı.

Rocio ona baktı ters ters. "Biz yüzüğü çalmadık. Adam ölüyordu. Niyeti açıktı. Biz onun son isteğini yerine getirdik."

Becker yumuşadı. Rocio haklıydı, kendisi de muhtemelen aynı şey yapardı. "Ama sonra yüzüğü bir kıza verdiniz?"

"Sana söyledim. Yüzük sinirlerimi geriyordu. Kızın üzerinde bir sür incik boncuk vardı. Yüzüğün hoşuna gideceğini düşündüm."

"Peki o bunu garip bulmadı mı? Yani bir yüzüğü durup dururken hediye vermeni?"

"Hayır. Ona yüzüğü parkta bulduğumu söyledim. Karşılığında bana para verebileceğini düşünmüştüm ama olmadı. Ben de umursamadım. Yüzükten kurtulmayı istiyordum yalnızca."

"Yüzüğü ona ne zaman verdin?"

Rocio omuz silkti. "Öğleden sonra. Yüzüğü almamızın üzerinden bir saat geçmişti aşağı yukarı."

Becker saatine baktı: 23:48. Yaklaşık sekiz saat olmuştu. *Ne halt ediyorum ben burada? Puslu Dağlar'da olmam gerekiyordu.* İçini çekti ve düşünebildiği tek soruyu sordu. "Nasıl bir kızdı?"

"Era un punqui," diye yanıtladı Rocio.

Becker başını kaldırıp baktı, kafası karışmıştı. "Un punqui?"

"Si. Punqui."

"Bir punkçı mı?"

"Evet, bir punkçı," dedi kaba bir İngilizce ile, sonra da hemen İspanyolca'ya döndü. "Mucha joyeria. Bir sürü takı. Kulağının birinde acayip bir zincirli küpe vardı. Sanırım küçük bir kafatası şeklindeydi."

"Sevilla'da punkçı gençler var mı?"

Rocio gülümsedi. "Todo bajo el sol. Güneşin altındaki her şey." Sevilla Turizm Bürosu'nun sloganıydı bu.

"Sana adını söyledi mi?"

"Hayır."

"Nereye gideceğini söyledi mi?"

"Hayır. İspanyolcası kötüydü."

"İspanyol değil miydi?" diye sordu Becker.

"Hayır. İngiliz'di sanırım. Saçları çok çılgın ve garipti: kırmızı, beyaz ve mavi."

Becker bu tuhaf imge karşısında yüzünü buruşturdu. "Belki de Amerikalıydı," dedi.

"Sanmıyorum," diye karşılık verdi Rocio. "İngiliz bayrağına benzer bir tişört giyiyordu."

Becker başını salladı, aklı iyice karışmıştı. "Peki. Kırmızı beyaz ve mavi saçlar, İngiliz bayrağına benzer bir tişört, kulağında da kafatası şeklinde zincirli bir küpe. Başka?"'

"Başka bir şey yok. Sizin sıradan punklarınızdan işte."

Sıradan punk mı? Becker üniversiteye özgü sweatshirtler ve tutucu saç kesimlerinin olduğu bir dünyadan geliyordu. Hakkında konuştukları kızı kafasında canlandıramıyordu bile. "Başka bir şey geliyor mu aklına?" diye ısrar etti.

Rocio bir an düşündü. "Hayır. Hepsi bu."

Tam o sırada yatak gürültüyle gıcırdadı. Rocio'nun müşterisi ağırlığını diğer yanına vermişti. Becker ona dönüp akıcı bir Almanca ile konuştu. "Noch etwas? Başka bir şey? Yüzüğü alan punkçı genci bulmama yardımcı olacak herhangi bir şey?"

Uzun bir sessizlik oldu. Dev adam bir şey söylemek istiyor, ama nasıl söyleyeceğinden emin olamıyordu sanki. Alt dudağı açılıp kapandı bir an, durakladı, sonra konuştu. Dudaklarından dökülen dört sözcük kesinlikle İngilizce'ydi, ama o koyu Alman aksanının ardından ancak anlaşılabilmişti: "S..tir git und geber."

Becker'ın şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "Affedersin?"

"S..tir git und geber," diye tekrarladı adam, sol elinin avuç içini sağ kolunun dirsekle bilek arasındaki etli bölümüne vurarak... İtalyanların "s..tir git" anlamına gelen el hareketinin kaba bir taklidi.

Becker savunmaya geçemeyecek kadar bitkindi. *S..tir git ve geber mi? Das Wimp'e ne oldu?*

Rocio'ya dönüp İspanyol'ca konuştu. "Galiba konukseverliğin sınırlarını biraz zorladım."

"Onu düşünme." Güldü. "Biraz hayal kırıklığına uğradı. Beklediği şeyi elde edecek." Saçlarını geriye savurup göz kırptı.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Becker. "Yardımcı olabilecek herhangi bir şey söyleyebilir misin?"

Rocio başını salladı. "Hepsi bu. Ama bulman imkânsız. Sevilla büyük bir şehir, çok aldatıcı olabilir."

"Elimden geleni yapacağım." *Bir ulusal güvenlik meselesi...*

"Şansın yaver gitmezse," dedi Rocio, Becker'ın cebindeki kabarık zarfa göz atarak, "lütfen geri gel. Şüphesiz, arkadaşım uyuyor olacak. Kapıyı sessizce çal. İkimize fazladan bir oda bulurum. Sana İspanya'nın aslâ unutamayacağın bir yönünü gösteririm." Çok çekici bir ifadeyle dudaklarını büzdü.

Becker kibarca gülümsemeye zorladı kendini. "Gitmem gerek." Gecesini böldüğü için Alman'dan özür diledi.

Dev ürkek ürkek gülümsedi. "Keıne Ursache."

Becker kapıya yöneldi. Sorun değil mi? 'S..tir git ve geber'e ne oldu?

36

"Elle mi durduruldu?" Susan ekranına bakıyordu dikkatle. Hiçbir şey anlamamıştı.

Elle durdurma komutu girmediğinden emindi, en azından bilerek. Yanlışlıkla hatalı bir dizi tuşa basmış olup olamayacağını düşündü.

"İmkânsız," diye mırıldandı. Kayıtlara göre durdurma komutu verileli yirmi dakikadan az olmuştu. Son yirmi dakikada yazdığı tek şeyin komutanla konuşmak için dışarı çıkarken girdiği gizlilik kodu olduğuna emindi. Gizlilik kodunun yanlışlıkla durdurma komutu olarak yorumlanamayacağından emindi.

Susan, boşuna zaman harcadığını bile bile Ekran Kilidi programının kayıtlarına bakıp gizlilik kodunu doğru girip girmediğini bir kez daha kontrol etti. Gerçekten de bir yanlışlık yoktu.

"Öyleyse, nereden?" diye kendi kendine sordu öfkeyle, "Nereden geldi bu elle durdurma komutu?"

Susan kaşlarını çatıp Ekran Kilidi penceresini kapattı. Ama beklenmedik bir şekilde, tam pencereyi kapadığı anda Susan'ın gözüne bir şey takıldı. Pencereyi tekrar açıp verileri inceledi. Anlamsızdı. Susan'ın 3. bölümden ayrıldığı süreye göre "kilitleme" zamanı normaldi ama sonraki "açma" zamanı garip görünüyordu. İki veri girişi arasındaki süre bir dakikadan azdı. Susan komutanla dışarıda bir dakikadan fazla kaldığından emindi.

Susan sayfayı okumayı sürdürdü. Son gördüğü şey donakalmasına yol açtı. Üç dakika sonra ikinci bir kilitleme-açma veri ikilisi görülüyordu. Kayda göre Susan dışarıdayken birisi terminalini açmıştı.

"Mümkün değil!" dedi, nefesi kesilmişti. Bunu yapabilecek tek kişi Greg Hale'di ama Susan, Hale'e gizlilik kodunu aslâ vermediğinden kesinlikle emindi.

Susan, iyi bir kriptografik süreç izleyerek gizlilik kodunu rasgele seçmişti. Hale'in beş karakterli doğru rakam ve harf kombinasyonunu tahmin etmesi söz konusu bile olamazdı; bunun olasılığı otuz altı üssü beşte, yani altmış küsur milyonda birdi.

Ama Ekran Kilidi kayıt verileri gün gibi ortadaydı. Susan hayretler içinde bu verilere bakıyordu. Susan dışarıdayken Hale bir şekilde onun terminaline girmiş ve takipçisine bir elle durdurma komutu göndermişti.

Nasıl sorusu yerini hemen niçin sorusuna bıraktı. Hale'in Susan'ın terminaline girmesi için hiçbir nedeni yoktu. Susan'ın bir takipçi çalıştırdığını bile bilmiyordu. *Biliyor olsa bile,* diye düşündü Susan, *niçin North Dakota adlı birini takip etmemden rahatsız olsun ki?*

Yanıt bulamadığı soruların sayısı aklında katlanarak artıyor gibiydi. "Her şey sırayla," dedi yüksek sesle. Kısa bir süre sonra Hale ile ilgilenecekti. Önce dikkatini elindeki işe vererek takipçisini yeniden yükledi ve ENTER tuşuna bastı. Terminali bir kez bip'ledi.

TAKİPÇİ GÖNDERİLDİ

Susan takipçisinin geri dönmesinin saatler alacağını biliyordu. İçinden Hale'e lanet okuyup dururken, bir yandan da onun, gizlilik kodunu nasıl olup da ele geçirebildiğini merak ediyor, takipçisine niçin ilgi duyduğunu bulmaya çalışıyordu.

Ayağa kalktı ve hızlı adımlarla, doğrudan Hale'in terminaline doğru gitti. Susan, kararmış olan ekranın kilitli olmadığından emindi, çünkü ekranın kenarlarında hafif bir parlama vardı. Kriptograflar gece 3. bölümden ayrıldıkları zamanlar dışında terminallerini nadiren kilitlerlerdi. Bunun yerine ekranlarını karartmakla yetinirlerdi. Hiç kimsenin, bir diğerinin terminaline girmeyeceğini varsayan evrensel bir ahlak kuralına dayanıyordu bu uygulama.

Susan Hale'in terminaline uzattı elini. "Ahlak kuralının canı cehenneme." dedi. "Bakalım ne haltlar karıştırıyorsun?"

Bomboş Kripto katına hızlıca bir göz attıktan sonra, Hale'in bilgisayarının parlaklık ayarını artırdı. Monitör açıldı ama ekran boştu. Susan boş ekrana bakarak kaşlarını çattı.

Daha sonra ne yapacağından çok da emin olmamakla birlikte bir arama motoru açıp yazdı:

ARA: "TAKİPÇİ"

Uzak bir ihtimaldi ama Hale'in bilgisayarında Susan'ın takipçisine ilişkin herhangi bir şey varsa, bu arama motoru onu bulacaktı. Hale'in, Susan'ın programını elle durdurmasının nedenine ışık tutabilirdi. Birkaç saniye sonra, ekrandaki görüntü yenilendi.

EŞLEŞEN ÖĞE BULUNAMADI

Susan bir an öylece oturdu. Ne aradığından bile emin değildi. Yeniden denedi.

ARA: "EKRAN KİLİDİ"

Ekrandaki görüntü yenilendi ve birtakım ilgisiz referanslar görüntülendi. Hale'in bilgisayarında Susan'ın gizlilik kodunun bulunduğuna dair bir ipucu yoktu.

Susan içini çekti yüksek sesle. Peki, bugün hangi programları kullanmış acaba? Hale'in kullandığı son programı bulmak için "son uygulamalar" menüsüne girdi. Son kullandığı program e-posta sunucusuydu. Susan Hale'in sabit diskini araştırdı ve sonunda dikkatlice başka dizinlerin altına gizlenmiş olan e-posta klasörünü buldu. Klasörü açtı, içinde başka klasörler vardı. Görünüşe bakılırsa Hale'in onlarca e-posta kimliği ve hesabı vardı. Onlardan birini açtığında bunun anonim bir hesap olduğunu pek de şaşırmadan fark etti. O klasörü açtı. Gelen kutusundaki eski mesajlardan birini açıp okudu.

O anda da nefesi kesildi. Mesaj şuydu:

Kime: NDAKOTA@ara.anon.org
Kimden: ET@doshisha.edu
Mesaj: BÜYÜK İLERLEME! DİJİTAL KALE NEREDEYSE TAMAMLANDI.
BU ŞEY NSA'YI YILLARCA GERİYE GÖTÜRECEK!

Susan sanki bir rüyadaymış gibi mesajı defalarca okudu. Sonra elleri titreye titreye bir başka mesajı açtı.

Kime: NDAKOTA@ara.anon.org
Kimden: ET@doshisha.edu
Mesaj: DÖNEN TEMİZ METİN ÇALIŞIYOR!
İŞİN SIRRI MUTASYON DİZGESİ'NDE!

Akıl alır gibi değildi ama işte orada, gözünün önündeydi. Ensei Tankado'dan gelen mesajlar. Tankado, Greg Hale'e yazmıştı. Birlikte çalışıyorlardı. Karşısındaki ekrandaki bu imkânsız gerçek ona bakıp dururken Susan donakalmıştı.

NDAKOTA Greg Hale mi?

Susan'ın gözleri ekrana takıldı kaldı. Aklı umutsuz bir şekilde başka bir açıklama arıyordu ama başka bir açıklama yoktu. Ani ve kaçınılmaz bir şekilde, çok açıktı: Tankado bir dönen temiz metin işlevi yaratmak için mutasyon dizgesi kullanmıştı, Hale de NSA'yı alt etmek için onunla birlikte komplo kurmuştu.

"Bu..." diye kekeledi Susan. "Bu... mümkün değil."

Sanki karşı çıkarcasına, Hale'in sesi geçmişten yankılandı: *Tankado bana yazdı birkaç kez... Strathmore beni işe almakla bir kumar oynadı... Bir gün buradan ayrılacağım.*

Yine de Susan gözleriyle gördüğü şeyi kabul edemiyordu. Evet, Greg Hale fazlasıyla itici, küstah ve kibirliydi ama bir hain değildi. Dijital Kale'nin NSA'ya neler yapacağını biliyordu. Dijital Kale'yi yaymak için bir entrikaya katılmış olamazdı!

Bununla birlikte Susan, onur ve namus dışında onu durduracak bir şey olmadığının da farkındaydı. Uçan Balık algoritmasını düşündü. Greg Hale NSA'nın planlarını daha önce de bir kez mahvetmişti. Onu, bir kez daha denemekten ne alıkoyacaktı ki?

"Ama Tankado..." Susan'ın kafası karışmıştı. *Tankado gibi paranoyak biri niçin Hale kadar güvenilmez birine itimat etsin?*

O an için bunların hiçbirinin önemli olmadığını biliyordu. Önemli olan tek şey Strathmore'a ulaşmaktı. Kaderin garip bir cilvesi sonucu, Tankado'nun ortağı tam da burunlarının dibinde duruyordu. Hale'in, Ensei Tankado'nun öldüğünü bilip bilmediğini merak etti.

Terminali tam olarak bulduğu gibi bırakmak için Hale'in e-posta dosyalarını kapatmaya başladı hızla. Hale hiçbir şeyden kuşkulanmamalıydı, henüz değil. Dijital Kale geçiş anahtarının büyük olasılıkla tam önündeki bilgisayarın içinde bir yerlerde gizli olduğunu fark etti hayretler içinde.

Ama Susan dosyaların sonuncusunu kapatırken, 3. bölümün penceresinin dışından bir gölge geçti. Bakışlarını birden o tarafa çeviren Susan, Greg Hale'in yaklaştığını gördü. Adrenalini yükseldi aniden. Hale neredeyse kapıya varmak üzereydi.

"Kahretsin!" diye sövdü Susan. Kendi koltuğuna kadar olan uzaklığa baktı. Oraya aslâ ulaşamayacağını biliyordu. Hale içeri girmek üzereydi.

Ümitsizce dönüp, önündeki seçenekler için 3. bölümün içine hızla göz gezdirdi. Arkasındaki kapılar tıkladı. Susan içgüdülerinin kontrolü ele aldığını hissetti. Ayakkabılarını halıya iyice batırarak, yiyecek dolabına doğru uzun ve hızlı adımlarla ilerledi. Kapılar tıslayarak açılırken Susan buzdolabının önünde durdu ve sertçe kapısını açtı. Üstteki bir cam sürahi tehlikeli bir şekilde sallandı, sonra da fıkırdayarak durdu.

"Acıktın mı?" diye sordu Hale, 3. bölüme girip ona doğru yürürken. Sesi sakindi ve kur yapıyor gibiydi. "Biraz soya fasulyesi ister misin?"

Susan derin bir nefes verip ona döndü. "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Sanırım, ben sadece..." Ama sözleri boğazında düğümlendi. Bembeyaz kesildi.

Hale ona baktı tuhaf bir şekilde. "Neyin var?"

Susan dudağını ısırdı ve gözleri Hale'in gözlerine kilitlendi. "Yok bir şey," diyebildi zorlukla. Ama yalandı. Odanın diğer tarafında Hale'in terminali parlak bir ışık saçıyordu. Susan ekranı karartmayı unutmuştu.

37

Alfonso XIII'ün alt katında, Becker yorgun bir şekilde bara doğru gitti. Cüce gibi bir barmen önüne bir peçete koydu. "Que bebe Usted? Ne içersiniz?"

"Hiçbir şey, sağol," diye yanıtladı Becker. "Şehirde punk gençlerin takıldığı herhangi bir kulüp olup olmadığını öğrenmek istiyordum."

Barmen ona garip garip baktı. "Kulüp? Punkların takıldığı mı?"

"Evet. Onların takıldığı herhangi bir yer var mı şehirde?"

"No lo se, senor. Bilmiyorum. Ama kesinlikle burada takılmıyorlar!" gülümsedi. "Bir içkiye ne dersiniz?"

Becker'ın içinden, adamı iki omzundan tutup sarsmak geldi. Hiçbir şey planladığı gibi gitmiyordu.

"Quiere Vd. algo?" (Bir şey ister misin?) Barmen tekrarladı. "Fino? Jerez?"

Tavandaki gömme hoparlörlerden kısık bir klasik müzik sesi geliyordu.

Brandenburg Konçertosu, diye düşündü Becker. *4 Numaralı...* Brandenburg konçertosunu, Susan'la birlikte, geçen yıl üniversitedeki açık hava konserinde Academy of St. Martin orkestrasından dinlemişlerdi. Birden onun yanında olmasını istedi. Yukarıdaki küçük bir klima ağzından gelen esinti Becker'a açık havayı hatırlattı. Üzerinde İngiliz bayrağına benzer bir tişört olan bir punkçu arayarak Triana'nın ter kokan, uyuşturucu alışverişi yapılan sokaklarında yürüdüğünü gözlerinin önüne getirdi.

Sonra yeniden Susan'ı düşündü. "Zumo de arândano," dedi kendi kendine. "Kızılcık suyu"

Barmen şaşırmış gibiydi. "Solo?" Kızılcık suyu İspanya'da popüler bir içecekti ama tek başına içildiği duyulmuş şey değildi.

"Si." dedi Becker. "Solo."

"Echo un poco de Smirnoff?" diye ısrar etti barmen. "İçine biraz votka?"

"No, gracias."

"Gratis?" İkna etmeye çalışıyordu. "İkramımız?"

Başındaki uğultuya rağmen Becker, Triana'nın pis sokaklarını, boğucu sıcağını ve önünde uzanan uzun geceyi canlandırdı gözünde. Ne fark eder. Başıyla onayladı. "Si, echame un poco de vodka." (Evet, içine biraz votka kat.)

Barmen daha rahatlamış gibi görünüyordu. İçkiyi hazırlamaya gitti apar topar.

Becker şatafatlı bara göz attı ve bir rüyanın içinde olup olmadığını düşündü. Yaşadıklarının dışındaki herhangi bir şey çok daha anlamlı olurdu. *Ben üniversitede öğretim görevlisiyim,* diye düşündü, *gizli görevde bir öğretim görevlisi.*

Barmen gösterişli bir hareketle geri döndü ve Becker'ın içkisini sundu. "A su gusto, senor. Kızılcık suyu, biraz da votka."

Becker adama teşekkür edip bir yudum aldı ve boğazı yandı. *Bu mu biraz votka?*

38

Hale 3. bölümün yiyecek dolabına giderken ortada durup Susan'a baktı. "Neyin var Sue? Çok kötü görünüyorsun."

Susan, içinde yükselen korkuyu bastırmaya çalışıyordu. Üç metre ileride Hale'in monitörü parlak bir ışık saçıyordu. "Ben... ben iyiyim," diye geçiştirdi, kalbi küt küt atıyordu.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle Hale ona baktı. "Biraz su ister misin?"

Susan yanıt veremedi. Kendine sövdü. *O lanet olası monitörünü karartmayı nasıl unutabildim?* Hale, terminalinin kurcaladığından kuşkulandığı anda Susan'ın artık kendisinin gerçek kimliğini, yani North Dakota olduğunu bildiğinden de kuşkulanacak demekti. Hale'in bu bilgiyi 3. bölümün içinde tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağından korkuyordu Susan.

Hızla kapıya doğru koşup koşamayacağını kafasında tarttı. Ama hiç şansı yoktu. Birdenbire cam duvara birinin vurduğunu duydular. Susan da Hale de irkildi bir anda. Chartrukian'dı. Terli yumruklarıyla cama vuruyordu yine. Kıyamet gününü yaşamış gibi görünüyordu.

Hale pencerenin dışındaki çıldırmış sistem güvenlik görevlisine baktı kaşlarını çatarak, sonra da Susan'a döndü. "Hemen dönerim. Kendine içecek bir şeyler al. Solgun görünüyorsun." Hale döndü ve dışarı çıktı.

Susan sakinleşmeye çalıştı ve hızla Hale'in terminaline gitti. Uzanıp, parlaklık ayarını kıstı. Monitör karardı.

Kalp atışlarını beyninde hissedebiliyordu. Döndü ve o sırada Kripto katında devam eden konuşmaya baktı. Anlaşılan, Chartrukian evine gitmemişti. Genç sistem güvenlik görevlisi panik içinde Greg Hale'e heyecanla bir şeyler anlatıyordu.

Susan bunun önemli olmadığını biliyordu. Hale orada olup biten her şeyi zaten biliyordu.

Strathmore'a gitmem gerek, diye düşündü. *Hem de bir an önce.*

39

301 numaralı oda. Rocio Eva Granada tuvalet aynasının önünde duruyordu. Çıplaktı. Gün boyunca büyük bir korkuyla beklediği an gelip çatmıştı. Alman, yatağın üzerine uzanmış onu bekliyordu. Bu adam o ana dek birlikte olduğu adamların en irisiydi.

İsteksiz isteksiz su kovasından bir parça buz alıp göğüs uçlarına sürdü. Göğüs uçları hemen sertleşti. Bu onun erkeklere armağanıydı: arzulandıklarını düşünmelerini sağlamak için. Onları müdavimleri haline getiren şey buydu. Ellerini ince hatlı, güzelce bronzlaşmış vücudunda gezdirdi. Emekli olmak için yeterince para biriktirene kadar geçecek dört-beş yıl daha vücudunun böyle kalmasını umdu. Senor Roldân parasının çoğunu alıyordu ama o olmazsa Triana'da sarhoşlarla takılan fahişelerden biri olacağını da biliyordu. Bu adamların en azından paraları vardı. Onu hiç dövmüyorlardı, üstelik tatmin edilmeleri de kolaydı. Geceliğini üstüne geçirdi, derin bir soluk aldı ve banyonun kapısını açtı.

Rocio odaya girdiğinde Alman'ın gözleri dışarı uğradı. Rocio siyah bir gecelik giymişti. Kestane rengi teni hafif ışığın altında parlıyor, göğüs uçları dantelli kumaşın altından kendini belli ediyordu.

"Komm doch hierher, (Buraya gel)" dedi Alman hevesle, üzerindeki sabahlığı çıkarıp arkasına attı.

Rocio kendini gülümsemeye zorlayarak yatağa doğru ilerledi. Önündeki dev Alman'ı süzdü gözleriyle. Kendi kendine güldü. İçi rahatlamıştı. Adamın bacaklarının arasındaki organ ufacıktı.

Adam onu kucaklayıp sabırsızlıkla üzerindeki geceliği çıkardı. Kalın, etli parmakları Rocio'nun vücudunun her tarafını okşayarak ilerliyordu. Adam kendisini yuvarlayıp üzerine çıktığında onun ağırlığı altında ezileceğini düşündü.

Aklına gelişigüzel düşünceler geliyordu. Tatmin ettiği sayısız erkeğin yüzü, karanlıkta saatlerce bakıp durduğu karanlık tavanlar, çocuk sahibi olma hayalleri...

Aniden, hiç uyarı olmaksızın, Alman'ın vücudu gerildi, katılaştı ve neredeyse aynı anda üzerine yığıldı. *Hepsi bu mu?* diye düşündü Rocio, şaşırmış ve rahatlamıştı.

Adamın altından çıkmaya çalıştı. "Sevgilim," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Bırak da senin üstüne çıkayım." Ama adam kımıldamadı.

Rocio ellerini uzatıp adamın muazzam omuzlarını itmeye çalıştı. "Sevgilim, ben... ben nefes alamıyorum!" Bayılmak üzere olduğunu hissetti. Kaburgalarının kırılacağını düşündü. "Despiertate!" Parmaklarıyla içgüdüsel bir şekilde adamın keçeleşmiş saçlarını çekmeye başladı. Uyan!

Ancak o zaman ılık, yapışkan sıvıyı hissetti. Adamın saçlarını keçeleştiren de bu sıvıydı; Rocio'nun yanaklarına, oradan da ağzına doğru akıyordu. Tuzlu bir tadı vardı. Rocio adamın altında çılgınca debeleniyordu. Üstünde garip bir ışık huzmesi Alman'ın buruşuk yüzünü aydınlattı. Adamın şakağındaki kurşun deliğinden Rocio'nun üstüne kan fışkırıyordu. Bağırmaya çalıştı ama ciğerlerinde hiç hava kalmamıştı. Adamın ağırlığı altında eziliyordu. Çılgına dönmüş bir şekilde kapı aralığından gelen ışık kümesine doğru uzandı çaresizlik içinde. Bir el gördü. Susturucusu olan bir tabanca. Ani bir parıldama. Sonra da hiçbir şey.

40

3. bölümün dışında duran Chartrukian umutsuz görünüyordu. Hale'i TRANSLTR'de bir sorun olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Susan aklında tek bir düşünceyle yanlarından hızla geçti: Strathmore'u bulmak.

Paniğe kapılmış bir haldeki sistem güvenlik görevlisi, yanından geçen Susan'ın kolunu tuttu. "BayanFletcher! Bir virüs var! Eminim! Mutlaka..."

Susan kolunu kurtarıp ona ters ters baktı. "Sanırım komutan size evinize gitmenizi söylemişti."

"Ama işlem ekranı! On sekiz saattir..."

"Komutan Strathmore size evinize gitmenizi söylemişti!"

"STRATHMORE'UN CANI CEHENNEME!" diye bağırdı Chartrukian, söyledikleri kubbede yankılanıyordu.

Yukarıdan kalın, boğuk bir ses geldi gümbürdeyerek. "Bay Chartrukian?" Üç Kripto çalışanı da donakaldı.

Yukarıda, Strathmore, ofisinin dışında tırabzana dayanmış duruyordu.

Bir anlığına, kubbenin içindeki tek ses aşağıdaki jeneratörlerin çıkardığı vızıltı oldu.

Susan umutsuzca Strathmore'la göz göze gelmeye çalıştı. *Komutanım! Hale North Dakota'run ta kendisi!*

Ne var ki Strathmore'un gözleri genç sistem güvenlik görevlisine sabitlenmişti. Bakışları Chartrukian'a kilitlenmiş halde, gözünü bile kırpmaksızın merdivenden inmekteydi. Kripto katı boyunca ilerledi ve tir tir titreyen teknisyenin yirmi santimetre önünde durdu. "Ne dedin sen?"

"Efendim," Chartrukian'ın boğazı düğümlenmişti, "TRANSLTR'nin başı belada."

"Komutanım," diye araya girdi Susan, "mümkünse sizinle bir dakika..."

Strathmore bir el işaretiyle Susan'ın sözünü kesti. Gözlerini bir an bile sistem güvenlik görevlisinden ayırmıyordu.

Phil atıldı, "Virüs bulaşmış bir dosyamız var, efendim. Bundan eminim!"

Strathmore'un yüzü sinirden kıpkırmızı kesilmişti. "Bay Chartrukian, bu konuyu halletmiştik. TRANSLTR'ye bulaşan hiçbir virüslü dosya yok!"

"Evet, var!" diye bağırdı. "Üstelik eğer ana veri bankasına ulaşırsa..."

"Hangi cehennemde bu virüslü dosya?" diye kükredi Strathmore. "Göster bakalım bana şunu!"

Chartrukian duraksadı. "Gösteremem."

"Elbette gösteremezsin! Çünkü yok!"

Susan araya girdi, "Komutanım, sizinle konuşmam gereken..."

Strathmore yine susturdu onu sinirli bir el hareketiyle.

Susan endişeyle Hale'e baktı. Hale halinden memnun ve konuya ilgisiz görünüyordu. *Bu çok anlamlı,* diye düşündü Susan. *Hale bir virüs olduğundan endişelenmez tabii, TRANSLTR'de gerçekte neler olup bittiğini biliyor.*

Chartrukian ısrarcıydı. "Virüs bulaşan bir dosya var, efendim. Ama Koridor onu yakalayamadı."

"Eğer Koridor onu yakalayamadıysa," dedi Strathmore, öfkeliydi, "nasıl oluyor da o lanet olası şeyin var olduğunu biliyorsun?"

Chartrukian birden kendine daha güvenli göründü. "Mutasyon dizgeleri efendim. Tam bir tarama yaptım, araştırmanın sonucunda mutasyon dizgeleri ortaya çıktı!"

Susan, sistem güvenlik görevlisinin niçin bu kadar kaygılı olduğunu artık anlamıştı. *Mutasyon dizgeleri,* diye kendi kendine düşündü. Mutasyon dizgelerinin son derece karmaşık yollarla verileri bozan program dizileri olduğunu biliyordu. Bilgisayar virüsleri arasında çok yaygındılar, özellikle de büyük veri bloklarını değiştiren virüsler arasında. Elbette Susan, Tankado'nun e-posta iletilerinden gördüğü kadarıyla, Chartrukian'ın bahsettiği mutasyon dizgelerinin zararsız olduğunu da biliyordu, Dijital Kale'nin parçasıydılar yalnızca.

Sistem güvenlik görevlisi devam etti. "Dizgeleri ilk gördüğümde, efendim, Koridor'un filtrelerinin iflas ettiğini düşünmüştüm. Ama sonra bazı testler yaptım ve..." Durakladı. Aniden endişeli görünmeye başlamıştı. "Ve birinin Koridoru elle devre dışı bıraktığını gördüm."

Bu sözleri bir sessizlik izledi. Strathmore'un yüzündeki kırmızılık daha da koyulaşmıştı. Chartrukian'ın kimi suçladığı apaçık ortadaydı; Kripto'da Koridor'un filtrelerini devre dışı bırakma yetkisine sahip olan tek terminal Strathmore'un terminaliydi.

Strathmore konuştuğunda sesi buz gibi çıktı. "Bay Chartrukian, sizi hiç ilgilendirmemesine rağmen şunu söyleyeyim ki Koridor'u ben devre dışı bıraktım." Sinirleri patlama noktasına gelmiş olarak konuşmaya devam etti. "Sana daha önce de söylediğim gibi, oldukça gelişmiş bir tanı programı çalıştırıyorum. TRANSLTR'de gördüğün mutasyon dizgeleri bu tanı programının bir parçası. Oradalar, çünkü onları oraya ben koydum. Koridor dosyayı yüklememe izin vermedi, bu yüzden ben de onun filtrelerini devre dışı bıraktım." Strathmore gözlerini sert bir ifadeyle kısarak Chartrukian'a baktı. "Şimdi, gitmeden önce söyleyeceğin başka bir şey olacak mı?"

Susan'ın kafasında her şey bir anda yerini buldu. Strathmore internet'ten şifrelenmiş Dijital Kale algoritmasını indirip TRANSLTR'de bunu çalıştırmayı denediğinde mutasyon dizgeleri Koridor'un filtrelerine takılmıştı. Dijital Kale'nin çözülüp çözülemeyeceğini öğrenmek için her şeyi göze almış olan Strathmore da filtreleri devre dışı bırakmaya karar vermişti.

Normalde Koridor'u devre dışı bırakmak düşünülemezdi bile. Ne var ki, bu durumda Dijital Kale'yi doğrudan TRANSLTR'ye göndermenin bir tehlikesi yoktu. Komutan bu dosyanın ne olduğunu ve nereden geldiğini tam olarak biliyordu.

"Kusura bakmayın ama, efendim," diye ısrar etti Chartrukian, "mutasyon dizgeleri kullanan bir tanı programı hiç duyma..."

"Komutanım," diyerek araya girdi Susan. Artık bir saniye daha bekleyebilecek durumda değildi. "Sizinle gerçekten konuşmam gerek..."

Bu kez Susan'ın sözlerini kesen, Strathmore'un aniden çalan cep telefonu oldu. Komutan telefonunu eline aldı. "Ne var!" diye kükredi. Sonra sessizleşti ve arayan kişiyi dinlemeye başladı.

Susan bir anlığına Hale'i unuttu. Arayanın David olması için dua etti. *Bana onun iyi olduğunu söyleyin,* diye geçirdi aklından. *Yüzüğü bulduğunu söyleyin!* Ancak Strathmore ona baktı ve kaşlarını çattı. Arayan David değildi.

Susan soluğunun kesildiğini hissetti. Tüm bilmek istediği sevdiği adamın güvende olduğuydu. Strathmore'un sabırsız olmak için kendi nedenleri olduğunu biliyordu; David'in işi daha da uzun sürecek olursa, komutan NSA ajanlarından oluşan bir takviye kuvvet göndermek zorunda kalacaktı. Bu ise komutanın oynamaktan kaçındığı bir kumardı.

"Komutanım?" diye atıldı Chartrukian. "Gerçekten kontrol etmemiz gerektiğini düşünü..."

"Bir dakika," dedi Strathmore, telefondaki kişiden özür dileyerek. Eliyle telefonunun ahizesini kapattı ve son derece sert bir bakışla genç sistem güvenlik görevlisine döndü. "Bay Chartrukian," dedi çok sert bir şekilde, "bu tartışma bitmiştir. Kripto'yu terk edeceksin. Şimdi. Bu bir emirdir."

Chartrukian serseme dönmüştü. "Ama, efendim, mutasyon dizgel..."

"ŞİMDİ!" diye bağırdı Strathmore.

Chartrukian bir an bakakaldı, dili tutulmuştu. Sonra hızla sistem güvenlik laboratuvarına doğru yürümeye başladı.

Strathmore dönüp Hale'e baktı şaşkın bir ifadeyle. Susan komutanın şaşkınlığını anlamıştı. Hale bütün bu olanlar sırasında sessiz kalmıştı, fazlasıyla sessiz. Hale TRANSLTR'yi on sekiz saat meşgul edebilecek olanı şöyle dursun, mutasyon dizgeleri kullanan tanı programı diye bir şey olmadığını çok iyi biliyordu. Buna karşın tek bir kelime etmemişti. Tüm bu karmaşıklığa ilgisiz görünüyordu. Strathmore bunun nedenini düşünüyordu açıkça. Yanıt ise Susan'daydı.

"Komutanım," dedi bastırdı Susan, "Sizinle konuşabilir..."

"Bir dakika," diye araya girdi komutan, hâlâ Hale'e bakıyordu sorgulayıcı bir tavırla. "Şu konuşmayı bitirmem gerek." Bunu dedikten sonra topuklarının üzerinde dönüp ofisine yöneldi.

Susan bir şey diyecek oldu ama sözcükler dilinin ucunda kaldı. *Hale North Dakota'nın ta kendisi!* Kaskatı kaldı; soluk bile alamıyordu. Hale'in dikkatle kendisine baktığını hissediyordu. Döndü. Hale yana doğru bir adım atıp kolunu kibarca 3. bölümün kapısına doğru uzattı. "Önden buyur, Sue."

41

Alfonso XIII'ün üçüncü katındaki bir çamaşır dolabında, bir kat temizlikçisi baygın bir halde yatıyordu. Tel çerçeveli gözlüğü olan adam otelin ana anahtarlarından birini onun cebine geri koyuyordu. Kadının başına vurduğunda onun çığlık attığını duymamıştı ama bundan hiçbir şekilde emin olamazdı, on iki yaşından beri sağırdı.

Kemerine takılı olan pile büyük bir hürmetle uzandı; bir müşterisinin hediyesi olan bu makine ona yeni bir hayat sunmuştu. Artık dünyanın her yerinden iş alabiliyordu. Bütün haberler kendisine anında ve takip edilmesi mümkün olmayan bir biçimde ulaşıyordu.

Sabırsızca aletin açma düğmesine dokundu. Gözlüğündeki ekran açıldı. Bir kez daha parmakları havada birbirine dokunmaya başladı. Her zaman olduğu gibi kurbanlarının adlarını kaydetmişti. Basit bir şeydi bu; bir cüzdanı ya da çantayı karıştırmak yeterli oluyordu. Parmaklarının ucundaki temas noktaları birbirlerine dokunmaya başladı ve gözlüğünün camlarında hayalet gibi harfler belirdi.

HEDEF: ROCIO EVA GRANADA — YOK EDİLDİ
HEDEF: HANS HUBER — YOK EDİLDİ

Üç kat aşağıda David Becker hesabını ödemiş, elinde yarısı bitmiş içkisiyle lobide dolanıyordu. Biraz temiz hava almak için otelin taraçasına yöneldi. *Gidip geliverecеksin,* diye düşündü kendi kendine. İşler hiç de istediği gibi gitmemişti. Bir karar vermek zorundaydı. Vazgeçip havaalanına geri mi dönecekti? Bir ulusal güvenlik meselesi. Alçak sesle sövdü. Öyleyse ne halt etmeye göndermişlerdi ki bir öğretmeni?

Becker barmenin göremeyeceği bir yere geçip kalan içkisini saksı içindeki bir yaseminin dibine döktü. Votka biraz başını döndürmüştü. Tarihin en ucuza sarhoş olan adamı derdi Susan çoğu kez ona. Becker, ağır kristal bardağını bir su pınarından yeniden doldurduktan sonra büyük bir yudum aldı.

Üzerine çöken hafif uyuşukluktan kurtulmaya çalışarak birkaç kez gerindi. Sonra da bardağını bırakıp lobiden geçti.

Asansörün önünden geçerken, sessizce iki yana doğru açılan kapısından, asansörün içinde bir adam gördü. Becker'ın tüm gördüğü tel çerçeveli kalın gözlükler olmuştu. Adam burnunu silmek için bir mendil çıkardı. Becker adama kibarca gülümseyip ilerledi... dışarıya, boğucu Sevilla gecesine doğru.

42

3. bölümün içinde Susan, telaşlı bir şekilde bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü fark etti birdenbire. Eline fırsat geçtiğinde Hale'in kimliğini açığa vurmuş olmak istedi.

Hale kendi terminalinde oturuyordu. "Stres insanı öldürür, Sue. İçini döküp rahatlamak için bana söyleyeceğin bir şey mi var?"

Susan kendini zorlayarak oturdu. Strathmore'un telefonu kapatıp kendisiyle konuşmak için geri döneceğini düşünmüştü ama o hiçbir yerde görünmüyordu. Sükûnetini korumaya çalıştı. Bilgisayar ekranına baktı. Takipçisi hâlâ çalışıyordu, ikinci kez. Artık önemi yoktu. Susan, takipçisinin kimin adresini göstereceğini biliyordu:

GHALE@crypto.nsa.gov.

Susan, Strathmore'un çalışma odasına doğru baktı. Artık bekleyemeyeceğinin farkındaydı. Komutanın telefon konuşmasını bölmenin zamanı gelmişti. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

Hale birden huzursuzluğa kapılmış gibi göründü, anlaşılan Susan'ın garip davranışını fark etmişti. Uzun ve hızlı adımlarla odayı geçip kapıya ulaştı. Kollarını kavuşturdu ve Susan'ın çıkış yolunu kapattı.

"Bana neler olduğunu anlat," dedi ısrarla. "Bugün burada bir şeyler dönüyor. Nedir?"

İçinde ani bir tehlike hissi oluşan Susan, mümkün olduğunca temkinli bir şekilde "Bırak çıkayım," dedi.

"Hadi," diye üsteledi Hale. "Strathmore, Chartrukian'ı işini yaptığı için kovdu resmen. TRANSLTR'de neler oluyor? On sekiz saat boyunca çalışacak bir tanı programımız yok. Saçmalık bu, sen de biliyorsun. Bana neler döndüğünü anlat."

Susan'ın gözleri kısıldı. *Neler olduğunu gayet iyi biliyorsun, lanet olası!* "Çekil, Greg," diye ısrar etti. "Tuvalete gitmem gerek."

Hale sırıttı. Uzun bir süre bekledikten sonra kenara çekildi. "Pardon Sue. Sadece sana kur yapıyordum."

Susan onu kenara itip 3. bölümden çıktı. Cam duvar boyunca ilerlerken, diğer taraftaki Hale'in gözlerinin kendisini delip geçtiğini hissediyordu.

İstemeye istemeye tuvaletlerin olduğu bölüme doğru döndü. Komutan'ı görmeye gitmeden önce dolanması gerekecekti. Greg Hale hiçbir şeyden kuşkulanmamalıydı.

43

Kırk beş yaşındaki Chad Brinkerhoff şık biriydi: elbisesi ütülüydü, saçları özenle taranmıştı ve görünüşünün aksine, boş biri de değildi. Yazlık takım elbisesinde, tıpkı bronzlaşmış teninde olduğu gibi, en ufak bir kırışıklık yada yıpranma belirtisi bile yoktu. Saçları gürdü, platin sarısı renkteydi ve en önemlisi saçlarının hepsi kendinindi. Gözleri parlak maviydi. Açık mavi kontakt lenslerle maviliklerinin artırıldığı anlaşılmıyordu.

Her tarafı ahşap kaplamalı ofise göz gezdirdi, NSA'da çıkabileceği kadar yukarı çıktığının farkındaydı. Dokuzuncu kattaydı, Mahogany Row'da. Ofis 9A197. Yönetim süiti.

Cumartesi gecesiydi ve Mahogany Row neredeyse tümüyle boştu. Yöneticiler çoktan gitmişlerdi, dışarıdaydılar. Nüfuzlu adamlar boş zamanlarında nerelerde eğleniyorlarsa oralardaydılar şimdi. Brinkerhoff daima bu birimde "gerçek" bir görev almanın hayalini kurmuş ama her nasılsa en sonunda bir "özel kalem" olmuştu, resmen siyasi hır-gürün çıkmaz sokağındaydı. Amerikan istihbaratının en nüfuzlu, en güçlü adamıyla yan yana çalışıyor olduğu gerçeği ise ancak küçük bir teselliydi. Brinkerhoff, Andover ve Williams'tan şeref listesine girerek mezun olmuştu ama işte buradaydı, orta yaşlı, hiç gerçek nüfuzu ve makamı olmayan biri. Günlerini başka birinin randevularını organize ederek geçiriyordu.

Müdürün özel kalemi olmanın getirdiği belirgin yararlar vardı: Brinkerhoff yönetim süitinde lüks bir ofise, bütün NSA bölümlerine tam erişim imkânına ve ilişkilerinden kaynaklanan belli bir üstünlüğe sahipti.

En yüksek güç kademeleri için ayak işleri yapıyordu. İçinde, derinlerde bir yerlerde Brinkerhoff bir özel kalem olmak için doğduğunu biliyordu; not almaya yetecek kadar hızlı, basın toplantısı yapacak kadar yakışıklı ve bunlarla yetinebilecek kadar da tembel.

Şöminesinin üzerindeki saatin, kulakları okşayan çan sesi zavallı var oluşunda bir günün daha bittiğini vurguladı. *Kahretsin,* diye geçirdi içinden. *Bir cumartesi günü saat beş. Burada ne halt ediyorum ben?*

"Chad?" Kapı aralığında bir kadın göründü.

Brinkerhoff başını kaldırıp baktı. Midge Milken'di bu, Fontaine'nin iç güvenlik analisti. Midge Milken altmış yaşında, biraz ağır bir kadındı ve Brinkerhoff'u hayrete düşüren özelliği çok çekici biri olmasıydı. Üç kez evlenip boşanmış ve halen de evliliğe doğru giden bir ilişkisi olan Midge, net bir otoriteyle altı odalı yönetim süitini kolaçan ederdi. Zekiydi, sezgileri kuvvetliydi, inanılmaz biçimde saatler boyunca çalışırdı ve NSA'nın iç işleyişini çok iyi bildiği söylenirdi.

Lanet olsun, diye düşündü Brinkerhoff gri renkli kaşmir elbisesinin içindeki kadına bakarak. *Ya ben yaşlanıyorum, ya da bu kadın daha genç görünüyor.*

"Haftalık raporlar." Midge gülümsedi, elindeki bir tomar kağıdı sallayarak. "Genel görünümü kontrol etmen gerek."

Brinkerhoff kadının vücuduna baktı. "Genel görünüm buradan iyi gibi görünüyor."

"Hadi Chad," diye güldü Midge. "Annen olacak yaştayım."

Bana bunu hatırlatma, diye geçirdi içinden Brinkerhoff.

Midge içeri girdi ve Brinkerhoff'un çalışma masasına yaklaştı. "Ben çıkmak üzereyim ama müdür bey Güney Amerika'dan döndüğünde bunların derlenmiş olmasını istiyor. Yani pazartesi sabahına kadar vaktin var." Bilgisayar çıktılarını adamın önüne bıraktı.

"Neyim ben, bir muhasebeci mi?"

"Hayır tatlım, sen bir seyir subayısın. Bildiğini sanıyordum."

"Öyleyse bu baş belası rakamlarla ne yapıyorum?"

Midge bir çocukmuş gibi onun saçlarını karıştırdı. "Daha fazla sorumluluk istiyordun. İşte sana sorumluluk."

Brinkerhoff başını kaldırıp ona üzgün üzgün baktı. "Midge... benim bir hayatım yok."

Midge parmağıyla kağıda hafifçe vurdu. "Senin hayatın bu, Chad Brinkerhoff." Adama baktı, biraz yumuşamıştı. "Gitmeden önce senin için yapabileceğim herhangi bir şey var mı?"

Brinkerhoff yalvarır gibi ona baktı ve ağrıyan boynunu sağa sola oynattı. "Omuzlarım çok gergin."

Midge oltaya takılmadı. "Bir aspirin iç."

Brinkerhoff somurttu. "Sırt masajı yok mu?"

Kadın başını salladı. "Cosmopolitan dergisinde sırt masajlarının üçte ikisinin cinsel ilişkiyle bittiği yazıyor."

Brinkerhoff içerlemiş gibiydi. "Ama bizimkiler hiç öyle bitmiyor!"

"Kesinlikle." Göz kırptı. "Sorun da bu zaten."

"Midge..."

"İyi geceler, Chad." Kapıya yöneldi.

"Gidiyor musun?"

"Kalırdım, biliyorsun," dedi Midge, kapı aralığında durarak, "ama benim biraz olsun gururum var. İkinci keman olamam, özellikle de gencecik bir kızın ardında."

"Benim karım gencecik bir kız değil," diye savunmaya geçti Brinkerhoff. "Sadece öyleymiş gibi davranıyor."

Midge ona şaşırmış gibi baktı. "Ben karından söz etmiyordum." Masumane bir ifadeyle baktı. "Carmen'i kastetmiştim." Carmen'i ağır bir Porto Riko aksanıyla söylemişti.

Brinkerhoffun sesi biraz çatallaştı. "Kim?"

"Carmen. Yemek servisindeki."

Brinkerhoff yüzünün kızardığını hissetti. Carmen Huerta, NSA'nın levazım bölümünde çalışan yirmi yedi yaşında bir aşçıbaşıydı. Brinkerhoff onunla, mesai saati bittikten sonra depoda gizli olduğunu düşündüğü çılgınca buluşmalar yaşamıştı.

Midge imalı bir şekilde göz kırptı. "Unutma, Chad... Büyük Birader her şeyi bilir."

Büyük Birader? Brinkerhoff duyduklarına inanamayarak yutkundu. *Büyük Birader DEPOLARI da mı gözlüyor?*

Büyük Birader ya da Midge'in çoğu kez dediği biçimiyle "Birader" yönetim süitinin merkez odasının hemen dışında, gömme dolap benzeri küçük bir yerde bulunan bir Centrex 333'tü. Birader, Midge'in bütün dünyasıydı. NSA tesisindeki 148 kapalı devre kamera, 399 elektronik kapı, 377 telefon bağlantısı ve 212 gizli dinleme aygıtından veriler alıyordu.

NSA yöneticileri 26.000 çalışanın yalnızca büyük bir değer değil, aynı zamanda büyük bir sorumluluk da getirdiğini zor yoldan öğrenmişlerdi. NSA tarihindeki bütün büyük güvenlik ihlalleri içeriden gelmişti. İç güvenlik analisti olarak Midge'in işi NSA'nın duvarlarının içinde olup biten her şeyi gözlemekti... anlaşılan buna levazım depoları da dahildi.

Brinkerhoff kendini savunmak için ayağa kalktı ama Midge çıkmak üzereydi.

"Ellerin masanın üzerinde olsun," dedi yüksek sesle arkasına bakmadan. "Ben gittikten sonra da hiçbir komik hareket olmayacak. Duvarların gözleri var."

Brinkerhoff yerine oturdu ve Midge'in koridorda uzaklaşan ayak seslerini dinledi. En azından onun hiçbir şey söylemeyeceğini biliyordu. Onun da zayıf yanları vardı. Birkaç düşüncesizliği olmuştu, çoğunlukla da Brinkerhoff ile maksadını aşan sırt masajları. Brinkerhoff'un düşünceleri yeniden Carmen'e kaydı. Onun kıvrak vücudunu, o esmer baldırlarını, yüksek sesle çaldığı cep radyosunu -şehvetli San Juan salsasını- hayal etti.

Gülümsedi. Belki de işim bittiğinde çerez almak için uğrarım.

İlk çıktı sayfasını açtı.

KRİPTO - ÜRETİM / MASRAF

Üzerindeki ağırlık hemen hafifledi. Midge ona bir çocuk oyuncağı vermişti, Kripto raporu her zaman için kolay bir işti. Teknik olarak her şeyi derlemesi gerekiyordu ama müdürün ilgilendiği tek rakam ÇBM'iydi, çözümleme başına maliyet. ÇBM, TRANSLTR'nin tek bir şifreyi çözmesi için gereken tahmini miktarı gösteriyordu.

Bu rakam, şifre başına 1.000 doların altında olduğu sürece Fontaine'in keyfi yerinde olurdu. Bini bir para. Brinkerhoff kendi kendine güldü. *Vergilerimiz iş başında.*

Belgeyi okumaya ve günlük ÇBM'leri kontrol etmeye başladığında, kafasında Carmen Huerta'nın vücuduna bal ve pudra şekeri süren hayali canlanmaya başladı. Otuz saniye sonra işi neredeyse bitmişti. Kripto verileri mükemmeldi, her zaman olduğu gibi.

Ancak, bir sonraki rapora geçmeden hemen önce gözüne bir şey takıldı. Sayfanın sonundaki son ÇBM hatalıydı. Oradaki rakam o kadar uzundu ki yandaki sütuna taşmış ve sayfayı altüst etmişti. Brinkerhoff dehşete düşmüş bir halde rakama bakakaldı.

999.999.999? Yutkundu. *Bir milyar dolar?* Carmen'in hayali yok oldu. *Bir milyar dolarlık bir şifre mi?*

Brinkerhoff sanki felç olmuş gibi bir süre donakaldı. Sonra birden paniğe kapılıp yerinden fırlayarak koridorda koşmaya başladı. "Midge! Geri dön!"

44

Phil Chartrukian sistem güvenlik laboratuarındaydı, öfkeliydi. Strathmore'un sözleri kafasında yankılanıyordu. *Kripto'yu şimdi terk edeceksin! Bu bir emirdir!*

Boş laboratuarda çöp kovasına tekme atıp bir küfür savurdu.

"Tanı programıymış, kıçımın tanısı! Ne zamandan beri müdür yardımcısı Koridor'un filtrelerini devre dışı bırakıyor!?"

Sistem güvenlik görevlileri NSA'daki bilgisayar sistemlerini korumak için iyi ücretler alıyorlardı. Chartrukian da bu işte sadece iki özelliğin gerekli olduğunu öğrenmişti: kesinlikle zeki ve tamamen paranoyak olmak.

Kahretsin, diye sövdü, *bu paranoya değil! Lanet olası işlem ekranı on sekiz saati gösteriyor!*

Bu bir virüstü. Chartrukian bunu hissedebiliyordu. Neler olduğu hakkında bir şüphesi yoktu: Strathmore bir hata yapıp Koridor'un filtrelerini devre dışı bırakmıştı; şimdi de tanı diye, uydurma bir hikayeyle bunu kapatmaya çalışıyordu.

Eğer tek sorun TRANSLTR olsaydı, Chartrukian'ın sinirleri bu kadar gergin olmazdı. Ama tek sorun TRANSLTR değildi. Bu muazzam şifre çözme canavarı, her ne kadar görünüşü öyle olsa da tek parçadan ibaret değildi. Kriptograflar, Koridor'un yapılmasındaki yegâne amacın ellerindeki bu şifre çözme şaheserini korumak olduğuna inanırken sistem güvenlik görevlileri gerçeğin farkındaydılar. Koridor'un filtreleri çok daha büyük bir yapıya hizmet ediyordu. NSA'nın ana veri bankasına.

Veri bankasının kurulmasının öyküsü Chartrukian'ı hep büyülemişti. 1970'lerin sonlarında Savunma Bakanlığı yalnızca kendisine saklamaya çalışsa da internet, kamu kurumlarının ilgisini çekmemesi mümkün olmayacak kadar faydalı bir araçtı. En sonunda üniversiteler kendi yollarını kendileri açtılar. Bundan kısa bir süre sonra da ticari

sunucular ortaya çıktı. Bent kapakları açılmıştı ve insanlar akın akın geliyordu. Doksanların başlarında hükümetin bir zamanlar güvenli olan internet'i, artık herkesin e-postalarından ve siber-pornodan geçilmeyen bir çöplük haline gelmişti.

Halka açıklanmamış olmakla birlikte, Donanma İstihbaratı bilgisayarlarına son derece zarar veren birkaç sızmanın ardından, hükümet sırlarının giderek gelişen internete bağlı bilgisayarlarda artık güvende olmadığı her geçen gün daha da netleşiyordu. Savunma Bakanlığıyla birlikte ABD Başkanı, artık güvensiz olan internetin yerini alıp Amerikan istihbarat teşkilatları arasında bir bağlantı işlevi görecek, yeni ve tamamen emniyetli bir hükümet ağı kurulması için para sağlamak üzere gizli bir kararname çıkardı. Hükümet sırlarının çalınmasını önlemek amacıyla hassas verilerin tamamı son derece güvenli tek bir yere, yeni kurulan NSA veri bankası, ya da başka bir deyişle Amerikan istihbarat verilerinin Fort Knox'una taşındı.

Sayıları tam anlamıyla milyonları bulan, ülkenin en yüksek gizlilik derecesindeki fotoğrafları, bant kayıtları, belgeleri ve videoları dijital ortama aktarılıp bu uçsuz bucaksız depolama tesisine iletiliyor, sonra da orijinaller yok ediliyordu. Bu veri bankası üç tabakalı bir güç rölesi ve katmanlı bir dijital yedekleme sistemiyle korunuyordu. Ayrıca, manyetik alanlardan ve olası patlamalardan korumak için yerin 65 metre altına gizlenmişti. Kontrol odasındaki etkinlikler de ülkenin en üst düzey güvenlik seviyesi olan "Çok Gizli - Umbra" düzeyinde tanımlanmıştı.

Ülkenin sırları hiç bu kadar güvende olmamıştı. İçine sızılması mümkün olmayan bu veri bankası artık ileri düzey silahların teknik çizimlerini, tanık koruma listelerini, istihbarat ajanlarının kod adlarını, gizli operasyonların ayrıntılı analizlerini ve operasyon önerilerini barındırıyordu. Bu listenin sonu yoktu. Artık Amerikan istihbaratına zarar verecek gizli kapaklı işler olmayacaktı.

Elbette, NSA görevlileri depolanmış olan verinin ancak ulaşılabilir olursa bir değeri olduğunun farkındaydı. Bu veri bankasının asıl özelliği, gizli verileri sokaklardan uzak tutması değildi, bu verilerin yalnızca doğru ellere ulaşmasını sağlamasıydı. Depolanmış bilgilerin tümüne bir güvenlik derecesi verilmişti ve gizlilik düzeyine bağlı olarak

hükümet görevlileri için bölümlere ayırma temeline dayanan bir erişim olanağına sahipti. Bir denizaltı komutanı bu veri bankasına bağlanıp Rus limanlarının NSA'nın edindiği en yeni fotoğraflarını gözden geçirebilirdi ama Güney Amerika'daki bir uyuşturucu operasyonunun planlarına erişme hakkına sahip değildi. CIA analistleri, bilinen suikastçıların geçmişlerine erişebiliyorlar, fakat yalnızca Başkan'a özel olan nükleer başlıklı füze fırlatma kodlarına ulaşamıyorlardı.

Tabii ki sistem güvenlik görevlilerinin bu veri bankasındaki bilgilere ulaşma izinleri yoktu ama bunların güvenliğinden sorumluydular. Sigorta şirketlerinden üniversitelere kadar bütün büyük veri bankalarında olduğu gibi, bu NSA tesisi de içeride bekleyen sırlara gizlice erişmeye çalışan bilgisayar korsanlarının saldırısı altındaydı sürekli olarak. Ne var ki NSA güvenlik programcıları dünyanın en iyileriydi. Hiç kimse NSA veri bankasına sızmanın yanına bile yaklaşamamıştı; NSA'nın da, birinin bunu yapabileceğini düşünmesi için bir neden yoktu.

Sistem güvenlik laboratuvarında ki Chartrukian endişeyle oradan çıkıp çıkmamaya karar vermeye çalışıyordu. TRANSLTR'de bir sorun olması veri bankasında da bir sorun olması anlamına geliyordu. Strathmore'un ilgisizliği çok şaşırtıcıydı.

TRANSLTR'nin ve NSA ana veri bankasının ayrılmaz bir şekilde birbirlerine bağlı olduğunu herkes biliyordu. Her yeni şifre, çözüldükten sonra saklanması için Kripto'dan çıkan yaklaşık 400 metrelik bir fiber-optik kablo yoluyla NSA veri bankasına gidiyordu.

Bu kutsal depolama tesisine çok sınırlı sayıda giriş noktası vardı ve TRANSLTR de bunlardan biriydi. Koridor'un geçilemez bir kapı bekçisi olduğu düşünülüyordu. Strathmore ise Koridor'u devre dışı bırakmıştı.

Chartrukian küt küt atan kalbinin sesini duyabiliyordu. *TRANSLTR on sekiz saattir çalışıyor!* TRANSLTR'ye bir bilgisayar virüsünün girdiği, sonra da NSA'nın bodrum katında başıboş gezindiği düşüncesi çok fazla geldi. "Bunu bildirmek zorundayım," dedi kendi kendine yüksek sesle.

Böyle bir durumda, Chartrukian aranacak tek bir kişi olduğunu biliyordu: aniden öfkelenebilen, Koridor'u inşa etmiş olan, NSA'nın kıdemli sistem güvenlik görevlisi, 180

kiloluk bilgisayar gurusuydu. Takma adı Jabba'ydı. NSA'da bir yarı-tanrı konumundaydı; koridorlarda dolaşır, sanal yangınları söndürür ve beceriksizlerle cahillerin geri zekâlılığına sövüp sayardı. Chartrukian, Jabba'nın, Koridor'un filtrelerini devre dışı bıraktığını duyduğu anda dünyayı Strathmore'un başına yıkacağını biliyordu. *Çok kötü*, diye düşündü, *yapmam gereken bir iş var.* Telefonu aldı ve Jabba'nın yirmi dört saat açık olan cep telefonu numarasını çevirdi.

45

David Becker, Avenida del Cid'in aşağısında amaçsızca dolanıyor, düşüncelerini toplamaya çalışıyordu. Ayaklarının altındaki kaldırım taşlarında sessiz gölgeler oynuyordu. Votka hâlâ etkisini sürdürüyordu. O anda hayatındaki hiçbir şey yerli yerinde değil gibiydi. Aklı yeniden Susan'a kaydı, bıraktığı telefon mesajını alıp almadığını merak ediyordu.

İleride, bir Sevilla Transit Otobüsü otobüs durağının önünde tiz bir fren sesiyle durdu. Becker başını kaldırıp baktı. Otobüsün kapıları açıldı ama inen kimse olmadı. Dizel motor kükreyerek tekrar çalıştı fakat otobüs duraktan tam ayrılırken caddenin yukarısındaki bir bardan üç genç çıktı ve ellerini kollarını sallayıp bağırarak otobüsün arkasından koşmaya başladı. Motor yeniden yavaşladı, gençler de otobüsü yakalamak için aceleyle koşuşturdular.

Onların yirmi beş metre kadar arkasında kalan Becker gözlerine inanamayarak gençlere dikkatle baktı. Bakışları birden bir noktaya odaklandı ama görmekte olduğu şeyin mümkün olmadığını biliyordu. Milyonda bir şanstı bu. *Halüsinasyon görüyorum.*

Ama otobüsün kapıları açıldığında, gençler binmek için kapıya yığıldılar. Becker bir daha gördü. Bu kez emindi. Köşedeki sokak lambasının ışığı altında kızı net bir şekilde gördü.

Yolcular bindi ve otobüsün motoru yeniden hızlandı. Becker aniden kendisini olanca hızıyla koşarken buldu. O garip imge aklına saplanmıştı: siyah ruj, çılgın bir göz farı ve o saçlar... Başının tepesinde üç dikit gibi yukarı doğru çıkan ve kolaylıkla ayırt edilebilen, diken gibi üç sivri koca saç kümesi. Kırmızı, beyaz ve mavi.

Otobüs ilerlemeye başladığında Becker caddeye, bir karbon monoksit bulutunun içine atıldı.

"Espera! (bekle!)" diye bağırdı otobüsün arkasından koşarken.

Becker'ın Kordoba işi, ince deriden makosenleri asfaltın üzerinde hızla akıyordu. Her zamanki squash çevikliği yoktu ama, dengesiz hissediyordu kendini. Beyni ayaklarını takip etmekte sıkıntı çekiyordu. Barmene ve uzun uçak yolculuğunun neden olduğu sersemliğe sövdü.

Otobüs Sevilla'nın daha eski dizellerinden biriydi. Üstelik Becker'ın şansına ilk vitesin otobüse hız vermesi uzun sürüyordu. Becker aradaki mesafenin kapandığını hissediyordu. Vites değiştirmeden önce otobüse yetişmesi gerektiğinin farkındaydı.

Şoför otobüsü ikinci vitese geçirmeye hazırlandığı sırada ikili egzoz borusundan kapkara bir duman bulutu çıktı. Becker daha da hızlanmak için kaslarını zorladı. Arka tamponla aynı hizaya geldiğinde hızını arttırarak ileri atıldı ve otobüsün sağ tarafına geçti. Arka kapıları görebiliyordu. Kapılar bütün Sevilla otobüslerinde olduğu gibi ardına kadar açıktı: *ucuz havalandırma.*

Becker bakışlarını o açıklığa sabitledi ve bacaklarındaki yanma hissine boş verdi. Lastikler yanındaydı, neredeyse omzunun yüksekliğinde, her saniye giderek artan bir hızla dönüyorlardı. Kapıya doğru atıldı ama kapının kolunu kaçırdı; neredeyse dengesini kaybedip düşüyordu. Daha da zorladı kendini. Şoför vites değiştirmek üzereyken otobüsün alt kısmından gelen debriyaj sesi duyuldu.

Vites değiştiriyor! Başaramayacağım!

Ama motor dişleri daha büyük vitese geçerken boş kaldığında otobüs de bir an için hızını kaybetti ve Becker ileri atıldı. Parmak uçları kapının kolunu kavrarken vites dişlileri birbirine geçti. Motor, yeniden hızlanırken Becker'ı neredeyse omzunu çıkararak kapıdaki boşluğa çekti.

David Becker tam aracın kapı aralığının iç tarafında yere yığıldı. Asfalt yalnızca beş-on santimetre kadar aşağıdan hızla akıyordu. David artık ayılmıştı. Bacakları ve omzu acıyordu. Sendeleyerek ayağa kalktı, bir yandan da kendini toparlamaya çalışıyordu. Basamağı çıkıp karanlık otobüsün içine girdi. Karaltılardan oluşan kalabalığın

içinde, yalnızca birkaç koltuk ötede, o kolaylıkla ayırt edilebilen üç koca diken şeklindeki saçlar duruyordu.

Kırmızı, beyaz ve mavi! Başardım!

Becker'ın aklına çeşitli imgeler doldu: yüzük, beklemekte olan Learjet 60 ve en sonunda Susan.

Becker ne söyleyeceğini tasarlayarak kızın oturduğu koltukla aynı hizaya geldiğinde, otobüs bir sokak lambasının altından geçti. Kızın yüzü bir anlığına aydınlandı.

Becker dehşet içinde bakakaldı. Kızın yüzündeki makyajın altında iki günlük kirli bir sakal vardı. Zaten kız değildi bu, bir delikanlıydı. Üst dudağında küçük bir gümüş çivi vardı, siyah bir deri ceket giyiyordu ve içinde de tişört yoktu.

"Ne bakıyorsun be?" diye sordu boğuk ses. Aksanı New York aksanıydı.

Becker ağır çekimde yere düşüyormuş gibi midesi bulanarak gözlerini dikip kendisine bakan bir otobüs dolusu yolcuya çevirdi bakışlarını. Hepsi punkçıydı. Üstelik en azından yarısı kırmızı, beyaz ve mavi saçlıydı.

"Sientate!" diye bağırdı şoför. Becker işitemeyecek kadar sersemlemiş durumdaydı. "Sientate!" diye tekrar bağırdı şoför. "Otur!"

Becker dikiz aynasındaki kızgın surata doğru döndü belli belirsiz. Ama çok beklemişti.

Sinirli sürücü sertçe frenlere abandı. Becker aniden hafiflediğini hissetti. Bir koltuğun arkasına tutunmak için uzandı ama tutunamadı. Bir anlığına havada asılı kaldı, sonra da tırtıklı zemine sert bir iniş yaptı.

Avenida del Cid'de, bir karaltı gölgelerin arasından çıktı. Tel çerçeveli gözlüklerini düzeltti ve yolda ilerlemekte olan otobüsün ardından baktı dikkatle. David Becker elinden kaçmıştı ama bu durum uzun sürmeyecekti. Sevilla'daki onca otobüsün içinde David Becker bine bine adı çıkmış olan 27 numaralı otobüse binmişti.

27 numaralı otobüsün gittiği tek bir yer vardı.

46

Phil Chartrukian sinirle telefonunu masaya koydu. Jabba'nın hattı meşguldü. Jabba, çağrı bekletmeyi, her aramayı bağlayarak kârını arttırmak için AT&T tarafından geliştirilmiş bir hinlik kabul ederek reddetmişti. O basit "Diğer hatta görüşüyorum, sizi birazdan arayacağım," ifadesi telefon şirketlerine her yıl milyonlar kazandırıyordu. Çağrı bekletmeyi kullanmaması, NSA'nın acil durumlar için her zaman cep telefonu taşıması talebine Jabba'nın kendine has, sessiz itirazıydı.

Chartrukian dönüp bomboş Kripto katına baktı. Aşağıdaki jeneratörlerin vızıltısı her dakika daha da artıyordu sanki. Zamanın hızla geçtiği, tükendiği hissine kapıldı. Kendisine oradan ayrılmasının söylendiğinin farkındaydı ama Kripto'nun alt katından gelen homurtunun arasında sistem güvenlikçilerinin düsturu kafasının içinde dönüp durmaya başladı: *Önce harekete geç, sonra açıkla.*

Bilgisayar güvenliğinin yüksek riskli dünyasında dakikalar, çoğunlukla bir sistemi kurtarmakla kaybetmek arasındaki farkı belirlerdi. Acilen uygulamaya koymadan önce koruyucu bir sürecin güvenilirliğinden emin olmak için nadiren zaman bulunurdu. Sistem güvenlik görevlilerine teknik uzmanlıkları için ücret ödenirdi... bir de içgüdüleri için.

Önce harekete geç, sonra açıkla. Chartrukian ne yapması gerektiğini biliyordu. Ortalık yatıştıktan sonra ya bir NSA kahramanı yada dışarıdaki bir yığın işsizden biri olacağının da farkındaydı.

Muhteşem şifre çözücü bilgisayara bir virüs bulaşmıştı, sistem güvenlik görevlisi bundan emindi. Sorumlu davranış bir tek şeyin yapılmasını gerektiriyordu: bilgisayarı kapatmak.

Chartrukian TRANSLTR'yi kapatmanın yalnızca iki yolu olduğunu biliyordu. İlki, komutanın, kilitli kapıların ardındaki ofisinde olan özel terminaliydi. Bu söz konusu bile

olamazdı. Diğer yol ise kripto katının altındaki katlardan birinde bulunan elle açma-kapatma şalteriydi.

Chartrukian yutkundu. Alt katlardan nefret ederdi. Orada sadece bir kez bulunmuştu, o da eğitim sırasında. İskelelerden oluşan uzun labirentleri, freon kanalları ve en aşağıda büyük bir homurtuyla çalışan güç kaynaklarına kadar olan yaklaşık kırk metrelik baş döndürücü yüksekliğiyle yabancı bir dünyadan bir yer gibiydi sanki...

Orası gitmek isteyeceği son yerdi, Strathmore da karşı gelmek isteyeceği son kişi ama görev görevdi. *Yarın hepsi bana teşekkür edecek,* diye düşündü; bir yandan da gerçekten öyle olup olmayacağını merak ediyordu.

Chartrukian, derin bir soluk aldıktan sonra kıdemli sistem güvenlik görevlisinin metal dolabını açtı. Çeşitli bilgisayar parçalarının bulunduğu bir rafta, bir medya toplayıcısının ve yerel ağ test cihazının arkasına gizlenmiş olan Stanford Üniversitesi mezunlar derneği kupası duruyordu. Kupanın ağzına dokunmadan parmaklarını içine uzattı ve bir anahtar çıkardı.

Kendi kendine, "Sistem güvenlik görevlilerinin güvenlik hakkında bilmedikleri şeyler ne kadar ilginç," dedi.

47

"Demek bir milyar dolarlık şifre?" Midge kıs kıs güldü. Koridorda Brinkerhoff'un arkasından yürüyordu. "Bak, bu iyiydi."

"Yemin ederim," dedi Brinkerhoff.

Midge ona yan yan baktı. "Üstümdeki elbiseyi çıkarmak için çevirdiğin bir dolap değildir umarım."

"Midge, ben hiçbir zaman..." dedi kendini haklı gören bir havayla.

"Biliyorum, Chad. Hatırlatmana gerek yok."

Otuz saniye sonra Midge, Brinkerhoff'un sandalyesine oturmuş Kripto raporunu inceliyordu.

"Gördün mü?" dedi Brinkerhoff, Midge'in üzerine eğilmiş, söz konusu rakamı gösteriyordu. "Bu ÇBM. Bir milyar dolar!"

Midge kıkır kıkır güldü. "Gerçekten biraz abartılı bir rakam gibi görünüyor, değil mi?"

"Evet," diye homurdandı. "Biraz!"

"Bir sıfıra bölünme olayı sanki."

"Bir ne?"

"Sıfıra bölünme olayı," dedi verilerin geri kalanını incelerken. "ÇBM kesir olarak hesaplanır, toplam masrafın çözülen şifre adedine bölümü yani."

"Tabii." Brinkerhoff öylece başıyla onayladı. Midge'in elbisesinin ön tarafından içeriye bakmamaya çalıştı.

"Payda sıfır olduğunda," diye açıkladı Midge, "kesir sonsuza gider. Bilgisayarlar da sonsuzdan nefret ettikleri için her yanı dokuz rakamıyla doldururlar." Farklı bir sütunu gösterdi. "Bunu görüyor musun?"

"Evet." Brinkerhoff dikkatini yeniden kağıda çevirdi.

"Bugünün ham üretim verileri bu. Çözülen şifrelerin sayısına bir bak."

Brinkerhoff söyleneni yaparak Midge'in parmağını takip etti sütunda.

ÇÖZÜLEN ŞİFRE SAYISI - 0

Midge parmağının ucuyla rakamın yazılı olduğu yere vurdu hafifçe. "Tam tahmin ettiğim gibi. Sıfıra bölünme."

Brinkerhoff kaşlarını kaldırdı. "Yani her şey yolunda?"

Midge omuz silkti. "Bugün hiçbir şifre çözmediğimiz anlamına geliyor yalnızca. TRANSLTR mola vermiş olmalı."

"Mola mı?" Brinkerhoff kuşkuyla baktı. "Molaların" patronunun tercih ettiği bir çalışma tarzı olmadığını bilecek kadar uzun süredir onun yanındaydı, özellikle de sözkonusu olan TRANSLTR ise. Fontaine bu şifre çözme canavarı için 2 milyar dolar ödemişti ve parasının karşılığını almak istiyordu. TRANSLTR'nin aylak aylak geçirdiği her saniye çöpe atılan para anlamına geliyordu.

"Ah... Midge," dedi Brinkerhoff. "TRANSLTR hiç mola vermez. Gece gündüz çalışır, biliyorsun."

Midge omuz silkti. "Belki de Strathmore hafta sonu programını hazırlamak için burada kalıp dün geceyi harcamak istememiştir. Fontaine'in burada olmadığını biliyordur muhtemelen, dolayısıyla sabah erkenden balık tutmaya gitmiştir."

"Hadi, Midge." Brinkerhoff bezgin bir ifadeyle baktı. "Adamın nefes almasına izin ver."

Midge Milken'in, Trevor Strathmore'dan hoşlanmadığı sır değildi. Strathmore Uçan Balığı yeniden yazarak kurnazca bir manevra yapmaya kalkışmış ama yakayı ele vermişti. Strathmore'un cüretkâr hareketine rağmen bu olay NSA'ya pahalıya patlamıştı. EFF güç kazanmış, Fontaine'in Kongre nezdindeki itibarı epey azalmış, en kötüsü de teşkilatın pek bir gizliliği kalmamıştı. Birdenbire ortaya, Minnesota'dan America Online ve Prodigy'ye, NSA'nın e-postalarını okuduğundan kuşkulanan evkadınları mektup

göndermeye başlamıştı; sanki şerbetli tatlı patatesin gizli tarifi NSA'nın çok da umurundaymış gibi...

Strathmore'un kırdığı potun hesabı NSA'ya çıkarılmıştı, Midge de kendini bundan sorumlu tutuyordu. Komutanın hüner gösterisini önceden tahmin edebileceği için değil, kendisini suçlamasına neden olan en önemli şey yetkisiz bir eylemin Müdür Fontaine'nin arkasından gerçekleştirilmesi olmuştu ve Midge, Müdür Fontaine'in arkasını kollamak için para alıyordu. Fontaine'nin "bırak yapsın" tutumu onun durumunu tehlikeye sokmuş, Midge'in de sinirini bozmuştu. Ama müdür zeki insanların önünde durmamayı ve işlerini yapmalarına izin vermeyi uzun zaman önce öğrenmişti, Trevor Strathmore'u idare etme biçimi de tam olarak böyleydi.

"Midge, Strathmore'un ihmalkâr biri olmadığını pekâlâ bilirsin," diye karşı çıktı Brinkerhoff. "TRANSLTR'yi eşek gibi çalıştırır."

Midge başıyla onayladı. İçinde bir yerlerde, Strathmore'u kaytarmakla suçlamanın saçma olduğunu biliyordu. Komutan da onlar kadar kendini işine adamış biriydi, aşırı derecede hem de. Dünyadaki kötülükleri kendi şahsi çarmıhı gibi taşırdı sırtında. NSA'nın Uçan Balık planı Strathmore'un fikriydi, dünyayı değiştirmek için cesur bir teşebbüs. Ne yazık ki birçok kutsal görev gibi bu haçlı seferi de çarmıha gerilmeyle bitmişti.

"Tamam," diye itiraf etti, "biraz sert çıktım."

"Biraz?" Brinkerhoff un gözleri kısıldı. "Strathmore'un önünde, toplasan uzunluğu bir kilometreyi bulacak bir dosya listesi var. TRANSLTR'nin bütün bir hafta sonu boşta kalmasına izin vermez."

"Tamam, tamam." Midge iç geçirdi. "Benim hatam." Alnı kırıştı, TRANSLTR'nin bütün gün boyunca tek bir şifre bile çözmemiş olmasına çok şaşırmıştı. "İzin ver bir şeye tekrar bakayım," dedi ve raporun sayfalarını karıştırmaya başladı. Aradığı şeyi buldu ve rakamları gözden geçirdi. Çok kısa bir süre sonra başını salladı. "Haklısın Chad. TRANSLTR tam kapasite çalışıyor. Hatta ham tüketim verileri de normalden biraz yüksek, elektrik tüketimi dün gece yarısından beri yarım milyon kilovat saati geçmiş."

"Yani bu bizi nereye götürüyor?"

Midge şaşırmıştı. "Emin değilim. Bu tuhaf."

"Verileri yeniden almak ister misin?"

Midge gözlerini dikip ona baktı kınarcasına. Midge Milken hakkında aslâ sorgulanmayacak iki şey vardı. Bunlardan biri onun verileriydi. Midge rakamları incelerken Brinkerhoff bekledi.

"Hıh," diye homurdandı en sonunda. "Dünün istatistikleri iyi görünüyor: 237 şifre çözülmüş. ÇBM 874 $. Şifre başına ortalama süre altı dakikanın biraz üstünde. Ham tüketim verileri normal düzeyde. TRANSLTR'ye giren son şifre..." Durdu.

"Ne?"

"İşte bu komik," dedi. "Dünkü iş akışının sonundaki dosya 23:37'de işlenmeye başlamış."

"Eee?"

"Eee'si şu, TRANSLTR aşağı yukarı her altı dakikada bir şifre çözer. Günün son şifresi genellikle gece yarısına daha yakın girmiş olur. Bu ise kesinlikle öyle görünmüyor..." Midge ansızın duruverdi, nefesi kesilmişti.

Brinkerhoff atıldı. "Ne!"

Midge çıktıya bakıyordu dikkatle, gözlerine inanamamıştı. "Bu dosya? TRANSLTR'ye dün gece giren son dosya mı bu?"

"Evet?"

"Henüz çözülmemiş. Giriş zamanı 23:37:08 ama listede şifre çözülme zamanı yok." Midge sayfaları karıştırdı. "Ne dün ne de bugün!"

Brinkerhoff omuz silkti. "Belki de çocuklar sıkı bir tanı programı çalıştırıyorlardır."

Midge başını salladı. "On sekiz saattir çalışacak kadar mı sıkı?" durakladı. "Sanmıyorum. Üstelik, iş akışı verilerine göre bu dışarıdan gelen bir dosya. Strathmore'u aramalıyız."

"Evden mi?" Brinkerhoff yutkundu. "Bir cumartesi gecesi?"

"Hayır," dedi Midge. "Strathmore'u tanıyorsam, bundan haberi vardır. Bahse girerim ki o burada. Sadece bir önsezi." Aslâ sorgulanmayacak olan diğer şeyi de Midge'in önsezileriydi. "Hadi gel," dedi ayağa kalkarken. "Bakalım, haklı mıyım?"

Brinkerhoff ofisine kadar Midge'i izledi, orada Midge yerine oturdu ve Büyük Birader'in tuş takımını tıpkı bir kilise orgu virtüözü gibi kullanmaya başladı.

Brinkerhoff duvarda sıralanmış olan bir dizi kapalı devre video monitörüne dikti gözünü, ekranların hepsinde NSA arması görüntüleniyordu. "Kripto'yu da mı gözetliyorsun?" diye sordu gergin bir şekilde.

"Hayır," diye yanıtladı Midge. "Keşke gözetleyebilseydim ama Kripto bir kapalı kutu. Orada hiç video kamerası yok, ses yok, hiçbir şey yok. Strathmore'un emirleri. Tüm elimde olan yaklaşım istatistikleri ve temel TRANSLTR verileri. Elimizde bu kadarı bile olduğu için şanslıyız. Strathmore tam bir mahremiyet istemişti ama Fontaine temel veriler konusunda ısrar etti."

Brinkerhoff şaşırmış gibiydi. "Kripto'da video yok mu yani?"

"Niye?" diye sordu Midge, gözlerini monitörden ayırmadan. "Sen ve Carmen biraz daha kuytu yerler mi arıyorsunuz yoksa?"

Brinkerhoff duyulmayan bir şeyler homurdandı.

Midge birkaç tuşa daha bastı. "Strathmore'un asansör hareket kayıtlarını çıkarıyorum." Bir süre monitöründekileri inceledi, sonra da parmaklarıyla masaya vurdu hafifçe. "O burada," dedi hiç de heyecana kapılmadan. "Şu anda Kripto'da. Şuna bak. Sen uzun çalışma saatlerinden bahset bir de; dün sabah erkenden buraya gelmiş, o zamandan beri de asansörü hareket etmemiş. Ana kapıda manyetik kartını kullandığını da görmüyorum. Demek ki kesinlikle burada."

Brinkerhoff nefesini bıraktı, biraz rahatlamış gibiydi. "Peki, Strathmore buradaysa her şey yolunda demektir, değil mi?"

Midge bir an düşündü. "Belki," dedi sonunda.

"Belki mi?"

"Onu arayıp tekrar kontrol etmeliyiz."

Brinkerhoff karşı çıkacak oldu. "Midge, adam müdür yardımcısı. Eminim her şey kontrolü altındadır. Gel, iş işten geçtikten sonra..."

"Ah, hadi Chad; o kadar çocuk olma. Biz sadece işimizi yapıyoruz. İstatistiklerde bir pürüz var, biz de bu pürüzün peşindeyiz. Ayrıca," diye ekledi, "Strathmore'a Büyük Birader'in gözetlemede olduğunu hatırlatmak istiyorum. Dünyayı kurtarmak için o kuş beyinli hüner gösterilerinden birini planlamadan önce iki kez düşünmesini sağlar." Midge telefonu kaldırıp numarayı çevirmeye başladı.

Brinkerhoff endişeli görünüyordu. "Gerçekten onu rahatsız etmeyi düşünüyor musun?"

"Ben rahatsız etmeyeceğim ki," dedi Midge ahizeyi Brinkerhoff a verirken. "Sen rahatsız edeceksin."

48

"Ne?" diye bağırdı Midge heyecanla, duyduklarına inanamamıştı. "Strathmore verilerimizin yanlış olduğunu mu iddia ediyor?"

Brinkerhoff başıyla onaylayıp telefonu kapattı.

"Strathmore TRANSLTR'nin on sekiz saattir tek bir dosyaya takılıp kaldığını inkâr mı etti?"

"Her şeyden gayet memnundu." Telefon konuşmasını sağ salim atlattığı için keyfi yerinde olan Brinkerhoff'un yüzü aydınlanmıştı. "TRANSLTR'nin sorunsuz çalıştığına beni temin etti. Biz telefonda konuşurken bile her altı dakikada bir şifre çözdüğünü söyledi. Bir sorun olup olmadığını sorduğum için de bana teşekkür etti."

"Yalan söylüyor," dedi Midge ters ters. "Bu Kripto istatistiklerine iki yıldır bakıyorum ben. Veriler asla yanlış olmaz."

"Her şeyin bir ilki vardır," dedi Brinkerhoff düşünmeden.

Midge onu susturdu kınayan bir bakışla. "Bütün verileri iki kez alırım."

"Şey... bilgisayarlar hakkında ne derler bilirsin. Bir işin içine ediyorlarsa, en azından bu konuda istikrarlı olurlar."

Midge dönüp onunla yüz yüze geldi. "Bu komik değil, Chad! Müdür yardımcısı, müdürün ofisine apaçık yalan söyledi. Bunun nedenini bilmek istiyorum!"

Brinkerhoff birden Midge'i geri çağırmamış olmayı geçirdi içinden. Strathmore'un telefon konuşması onu çılgına çevirmişti. Uçan Balık'tan beri Midge ne zaman kuşku uyandıran bir şeyler döndüğü hissine kapılsa, rahatsız edici bir biçimde melekten şeytana dönüşüyordu. Kafasındakini halledene kadar da onu hiçbir şey durduramazdı.

"Midge, verilerimizin hatalı olması da mümkün," dedi Brinkerhoff ısrar ederek. "Yani, bir daha düşünsene, TRANSLTR'ye girip onu on sekiz saat oyalayan bir dosya? Duyulmuş şey değil. Hadi, eve git. Geç oldu."

Midge kendini beğenmiş bir ifadeyle ona bakıp raporu yavaşça masanın üzerine fırlattı. "Verilerime güveniyorum. İçgüdülerim doğru olduklarını söylüyor."

Brinkerhoff kaşlarını çattı. Artık müdür bile Midge Milken'in içgüdülerini sorgulamıyordu. Midge'in her zaman haklı olmak gibi esrarengiz bir alışkanlığı vardı.

"Bir şeyler dönüyor," dedi, "ve ben bunun ne olduğunu bulmaya kararlıyım."

49

Becker el yordamıyla otobüsün zemininden kalkıp boş bir koltuğa bıraktı kendini. "Güzel hareket, b.k çuvalı," dedi diken saçlı çocuk dudak bükerek. Becker sade ışıkta gözlerini kısarak baktı. Otobüse kadar takip ettiği çocuktu bu. Kırmızı, beyaz ve mavi kafalardan oluşan denize baktı somurtarak.

"Tüm bu saçlar da ne?" diye söylendi Becker eliyle diğerlerini işaret ederek. "Hepsi..."

"Kırmızı, beyaz ve mavi mi?" diye sordu çocuk.

Becker başıyla onayladı, çocuğun üst dudağındaki iltihap kapmış deliğe bakmamaya çalışarak.

"Judas Taboo," dedi çocuk öylece. Becker şaşırmış görünüyordu.

Punkçı, otobüsün koridoruna tükürdü. Becker'ın cahilliğinden bezmişti anlaşılan. "Judas Taboo. Sid Vicious'dan beri en büyük punkçı. Geçen yıl bugün, burada kendi kafasını patlattı. Onun yıldönümü."

Becker başıyla belli belirsiz onayladı. Aradaki bağlantıyı kuramadığı anlaşılıyordu.

"Taboo'nun saçları dünyadan istifa ettiği gün böyleydi." Çocuk bir kez daha tükürdü. "Pislik içindeki prestijine önem veren her hayranının bugün saçları kırmızı, beyaz ve mavi."

Becker uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sanki sakinleştirici verilmiş gibi, yavaşça kafasını çevirip önüne döndü. Otobüsteki guruba göz gezdirdi. Hepsi punkçıydı. Çoğu da gözünü dikmiş ona bakıyordu.

Her hayranının saçları bugün kırmızı, beyaz ve mavi.

Becker uzanıp otobüsten inme isteğini şoföre bildirmek için kullanılan ipi çekti. İnmenin zamanı gelmişti. Tekrar çekti. Hiçbir şey olmadı.

Üçüncü kez çekti, daha sertçe. Hiçbir şey.

"Bize 27 no'lu otobüsü ayırırlar." Çocuk bir daha tükürdü. "Onlara bulaşmayalım diye."

Becker döndü. "İnemeyecek miyim yani?"

Çocuk güldü. "Son durağa kadar hayır."

Beş dakika sonra otobüs, aydınlatılmamış bir İspanyol toprak yolunda hızla gidiyordu. Becker arkasındaki çocuğa döndü. "Bu şey hiç durur mu?"

Çocuk başıyla onayladı. "Birkaç kilometre daha."

"Nereye gidiyoruz?"

Çocuk sırıttı. "Yani, bilmiyor musun?"

Becker omuz silkti.

Çocuk histerik bir şekilde gülmeye başladı. "Hadi yaa. Çok hoşuna gidecek."

50

Phil Chartrukian, TRANSLTR'nin ana gövdesinin yalnızca birkaç metre uzağında, Kripto'nun zemininde beyaz harflerle yazılmış olan bir yazının başında durdu.

KRİPTO ALT KATLARI
YETKİLİ PERSONEL DIŞINDA GİRMEK YASAKTIR

Kesinlikle yetkili personel olmadığını biliyordu. Çabucak Strathmore'un ofisine bir göz attı. Perdeler hâlâ çekiliydi. Chartrukian, Susan Fletcher'ın tuvalete gittiğini görmüştü, bu yüzden onun da bir sorun olmayacağını biliyordu. Geriye kalan tek sorun Hale'di. Kriptografın kendisini izleyip izlemediğini merak ederek 3. bölüme doğru baktı.

"Has...tir" diye söylendi.

Yerde, ayaklarının altında zeminle aynı düzeyde bir kapak şeklindeki kapının çerçevesi zar zor seçiliyordu. Chartrukian'ın avucunda sistem güvenlik laboratuarından biraz önce almış olduğu anahtar duruyordu.

Dizlerinin üstüne çöktü, anahtarı yerine yerleştirdi ve çevirdi. Kilit dilinden bir 'çıt' sesi geldi. Sonra da dıştaki harici kelebek kapı mandalını çevirerek açıp kapıyı serbest bıraktı. Bir kez daha omuzlarının üzerinden bakıp etrafı kontrol ettikten sonra yere çömeldi ve kapağı çekti. Panel küçüktü, ancak bir metreye bir metre kadar. Ama ağırdı. Sonunda açıldığında sistem güvenlik görevlisi geri geri inmeye başladı.

Sıcak bir hava dalgası yüzüne çarptı. Beraberinde freon gazının keskin sertliğini de taşıyordu. Açıklıktan, aşağıdaki kırmızı servis ışıklarının aydınlattığı buhar dalgaları çıkıyordu döne döne. Jeneratörlerin uzaktan gelen vızıltısı artık bir gürlemeye dönüşmüştü. Chartrukian ayağa kalkıp açıklığa baktı dikkatle. Bir bilgisayar servis girişinden çok cehenneme açılan bir kapıya benziyordu.

Dar bir merdiven, zeminin altındaki bir platforma iniyordu. Onun ötesinde basamaklar vardı ama Chartrukian'ın tüm görebildiği girdap gibi dönen kırmızı dumandı.

Greg Hale 3. bölümün tek yönlü camının arkasında duruyordu. Alt katlara giden merdivenden dikkatle aşağı inen Phil Chartrukian'ı izliyordu. Hale'in durduğu yerden sistem güvenlik görevlisinin başı gövdesinden ayrılmış ve Kripto katının zemininde kalmış gibi görünüyordu. Derken o kesik baş, dönüp duran dumanın içine battı ağır ağır.

"Yüreklice bir hareket." diye mırıldandı Hale. Chartrukian'ın nereye gittiğinin farkındaydı. Bilgisayarda bir virüs olduğunu düşünüyorsa, TRANSLTR'nin acil durumda elle kapatılması mantıklı bir hareketti. Ne yazık ki, aşağı yukarı on dakika içinde sistem güvenlik görevlilerinin Kripto'ya doluşmasını sağlamanın da kesin bir yoluydu bu. Acil durumlarda yapılanlar ana takip panolarında alarm işaretlerinin çıkmasına neden olurdu. Kripto'da sistem güvenlik araştırması yapılması Hale'in göze alamayacağı bir şeydi. Hale 3. bölümden çıkıp zemindeki kapak şeklindeki kapıya yöneldi. Chartrukian'ın durdurulması gerekiyordu.

51

Jabba dev bir iribaşa benziyordu. Lakap olarak adını aldığı sinematik yaratık gibi bu adam da saçsız ve yuvarlak hatlı bir devdi. Jabba, NSA'nın bütün bilgisayar sistemlerinin asıl koruyucu meleği olarak bir bölümden diğerine gider, bir şeyleri büker, bir şeyleri lehimler ve en iyi ilacın önlem almak olduğu yönündeki düşüncesini tekrar tekrar vurgulardı. Jabba'nın saltanatı sırasında hiçbir NSA bilgisayarına virüs bulaşmamıştı. Jabba bunun böyle kalmasına kararlıydı.

Jabba'nın üssü, NSA'nın yer altındaki son derece gizli veri bankasına bakan, zeminden biraz yükseltilmiş bir iş istasyonuydu. Bir virüsün en büyük zararı verebileceği yer orasıydı ve Jabba da zamanın büyük bölümünü orada geçirirdi. Bununla birlikte, o anda Jabba mola vermişti ve NSA'nın bütün gece açık olan levazım bölümünde pepperoni'li calzone yiyordu. Cep telefonu çaldığında üçüncüyü götürmek üzereydi.

"Konuş," dedi ağız dolusu lokmasını yutarken öksürerek.

"Jabba," bir kadın sesiydi. "Ben Midge."

"Veriler Kraliçesi!" diye hayranlığını belirtti devasa adam abartılı bir şekilde. Midge Milken'e karşı daima bir zaafı olmuştu. Midge'in zehir gibi bir zekâsı vardı, üstelik Jabba'nın tanıdığı, kendisiyle flört etmiş tek kadındı. "Keyifler nasıl?"

"Şikâyetim yok."

Jabba ağzını sildi. "Tesiste misin?"

"Evet."

"Calzone yerken bana katılmak ilgini çeker mi?"

"İsterdim Jabba ama arkayı kolluyorum."

"Öyle mi?" Kıs kıs güldü. "Sana katılabilir miyim?"

"Çok kötüsün."

"Düşünemezsin bile..."

"Seni yakaladığıma sevindim," dedi Midge. "Tavsiyene ihtiyacım var."

Jabba Dr. Pepper'dan büyük bir yudum aldı. "Konuş."

"Belki de önemli değildir," dedi Midge, "ama elimdeki Kripto istatistiklerinde tuhaf bir şey çıktı. Senin aydınlatabileceğini ummuştum."

"Neymiş?" bir yudum daha aldı.

"Elimde TRANSLTR'nin aynı dosya üzerinde on sekiz saattir çalıştığını ve halâ şifreyi çözemediğini söyleyen bir rapor var."

Jabba calzone'sinin her tarafına Dr. Pepper püskürttü. 'Ne?"

"Bir fikrin var mı?"

Calzone'sini bir peçeteyle kuruladı. "Ne raporu bu?"

"Üretim raporu. Temel maliyet analizi." Midge Brinkerhoff ile birlikte ne bulduğunu açıkladı çabucak.

"Strathmore'u aradın mı?"

"Evet. Kripto'da her şeyin yolunda olduğunu söyledi. TRANSLTR'nin tam gaz çalıştığını söyledi. Verilerimizin yanlış olduğunu söyledi."

Jabba'nın yuvarlak alnı kırıştı. "Öyleyse mesele ne? Raporun hatalıymış." Midge yanıt vermedi. Jabba onun ne demek istediğini anlamıştı. Kaşlarını çattı. "Raporunun hatalı olduğunu düşünmüyorsun?"

"Doğru."

"Dolayısıyla Strathmore'un yalan söylediğini düşünüyorsun?"

"Öyle değil," dedi Midge diplomatik bir şekilde. Hassas bir noktada olduğunun farkındaydı. "Sadece, istatistiklerim daha önce hiç yanlış olmamıştı. İkinci bir seçeneğim olabileceğini düşünmüştüm."

"Pekâlâ." dedi Jabba, "sana bunu söyleyecek kişi olmak hiç hoşuma gitmeyecek ama verilerin zırvalamış."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"İşim üzerine bahse girerim." Jabba iyice ıslanmış calzone'sinden büyük bir ısırık alıp ağzı doluyken konuştu. "Bir dosyanın TRANSLTR'de kaldığı en uzun süre üç saattir. Buna tanı programları, limit denemeleri, her şey dahildir. Onu on sekiz saat boyunca kilitleyebilecek tek şey viral olmak zorunda. Başka hiçbir şey bunu yapamaz."

"Viral?"

"Evet, bir tür kısır döngü. İşlemcilere giren, bir döngü yaratan ve çok basitçe işleri durduran bir şey."

"Peki," diye devam etti Midge ısrarla, "Strathmore yaklaşık otuz altı saattir Kripto'da. Sence bir virüsle boğuşuyor olma ihtimali var mı?"

Jabba güldü. "Strathmore otuz altı saattir orada mı? Zavallı herif. Karısı evden kovmuştur herhalde. Bavulunu eline verdiğini duydum."

Midge bir an düşündü. Bunu o da duymuştu. Paranoyaklaşmış olup olmadığını geçirdi aklından.

"Midge." diye hırıltılı bir sesle konuştu Jabba ve büyük bir yudum daha aldı. "Strathmore'un oyuncağına bir virüs bulaşmış olsaydı beni arardı. Strathmore zekidir ama kahrolası virüsler hakkında bir şey bilmez. TRANSLTR onun her şeyi. Bir sorun olduğuna dair ilk işarette alarm düğmesine basmış olurdu, buralarda da bu ben demek oluyorum." Jabba mozzarella peynirinden büyük bir parça attı ağzına. "Üstelik, TRANSLTR'ye virüs bulaşmasının hiçbir yolu yok. Koridor, benim şimdiye kadar yazdığım en iyi paket filtre seti. Onu hiçbir şey atlatamaz."

Uzun bir sessizlikten sonra, Midge iç geçirdi. "Başka bir fikir?"

"Evet. Verilerin zırvalamış."

"Bunu söylemiştin zaten."

"Aynen."

Midge kaşlarını çattı. "Başka bir şey olamaz mı sence? Herhangi bir şey?"

Jabba ters ters güldü. "Midge... dinle. Uçan Balık berbat oldu. Strathmore onu harcadı. Ama geç bunu artık, bitti." Uzun bir sessizlik oldu, Jabba çok ileri gittiğini anlamıştı. "Özür dilerim Midge. Tüm bu pislikle senin uğraştığını biliyorum. Strathmore

hatalıydı. Onun hakkında neler düşündüğünün farkındayım."

"Bunun Uçan Balık'la hiçbir ilgisi yok," dedi kararlı bir şekilde.

Yaa, tabii ki, diye düşündü Jabba. "Dinle Midge, Strathmore hakkında olumlu ya da olumsuz bir şey düşünüyor değilim. Demek istediğim, bu herif bir şifreci. Esasen onların hepsi kendilerini düşünen g.tlerdir. Onlara göre veriler hep gecikmiştir. Her lanet dosya dünyayı kurtarabilecek bir dosyadır."

"Yani ne diyorsun?"

Jabba içini çekti. "Strathmore'un kafadan çatlak olduğunu söylüyorum, tıpkı diğerleri gibi. Ama TRANSLTR'yi kendi kahrolası karısından daha fazla sevdiğini de söylüyorum. Bir sorun olsaydı beni arardı."

Midge uzun bir süre sessiz kaldı. En sonunda iç geçirdi, gönülsüz olduğu belliydi. "Yani verilerimin zırvaladığını söylüyorsun?"

Jabba kıkır kıkır güldü. "Burada yankı yapan bir şeyler mi var?"

Midge de güldü.

"Bak, Midge. Bana bir iş siparişi gönder. Pazartesi gelip makineni kontrol edeceğim. Bu arada o kahrolası yerden de çık. Cumartesi gecesi. Git birileriyle yat ya da ne bileyim, başka şeyler yap."

Midge içini çekti. "Deniyorum Jabba. İnan bana deniyorum."

52

Club Embrujo (Büyücü) 27 Numaralı otobüs hattının sonundaki banliyöde bulunuyordu. Bir dans kulübünden çok bir kaleye benzeyen bu kulübün dört bir yanı, tuz buz edilmiş bira şişelerinin parçalarının saplandığı yüksek duvarlarla çevriliydi. İçeri izinsiz girmek isteyen birinin, arkasında etinden hatırı sayılır bir miktar bırakmadan girmesini engelleyen ilkel bir güvenlik sistemiydi bu.

Becker yol boyunca düşünmüş, işi beceremediğine karar vermişti. Strathmore'u arayıp kötü haberi vermenin zamanıydı, bu araştırma umutsuzdu. Elinden geleni yapmıştı. Artık eve dönmenin zamanı gelmişti.

Ama şimdi, kulübün girişinde birbirlerini ite kaka ilerleyen müşteri güruhuna bakarken Becker vicdanının bu araştırmadan vazgeçmesine izin vereceğinden emin değildi. O ana dek gördüğü en büyük punk kalabalığına dikmişti gözlerini. Her yerde kırmızı, beyaz ve mavi saç vardı.

Becker içini çekti, aklında seçeneklerini tartıyordu. Kalabalığa göz gezdirdi ve omuz silkti. Bir cumartesi gecesi başka nerede olabilir ki bu kız? Becker, talihine söverek otobüsten indi.

Club Embrujo'nun girişi taştan, dar bir koridordu. Becker girdiğinde içeri girmeye can atan müşterilerin arasında sıkışıp kalmıştı.

"Çekil yolumdan i.ne" Ayaklı bir iğnedenlik geçti Becker'ın yanından, ona dirsek atarak.

"Güzel kravat." Biri Becker'ın kravatını sertçe çekti.

"Benimle yatmak ister misin?" Çok genç bir kız Yaşayan Ölüler'den fırlamış bir şey gibi bakarak Becker'a dikti gözlerini.

Koridorun karanlığı alkol ve ter kokusuyla dolu, betondan, büyük bir odaya dek uzanıyordu. Sahne gerçek üstüydü, içinde yüzlerce kişinin tek bir gövde halinde hareket ettiği, dağın derinliklerindeki bir yer altı odası. Hepsi bir aşağı bir yukarı dalgalanıyordu. Sıkıca vücutların yanlarına dayanmış kollar, dimdik omurgaların ucundaki cansız birer ampul gibi eğilip kalkan başlar. Bir sahnenin üzerinden kaçık tipler ellerden kollardan oluşan bir denize dalıp duruyor, sonra da yüzeye çıkıyordu. Vücutlar elden ele plaj topları gibi ileri geçiriliyordu. Yukarıda yanıp sönen ışıklar da bütün bu sahneye eski, sessiz bir film havası veriyordu.

Uzaktaki duvarda, birer minibüs büyüklüğündeki hoparlörler insanın içini öyle derinden titretiyordu ki en adanmış dansçılar bile titreyen woofer'lara on metreden fazla yaklaşmıyordu.

Becker elleriyle kulaklarını kapatıp kalabalığa göz gezdirdi. Baktığı her yerde bir başka kırmızı, beyaz ve mavi kafa gördü. Vücutlar birbirine o kadar yakındı ki ne giydiklerini seçemedi. Hiçbir yerde Britanya bayrağını çağrıştıran bir şey göremedi. Ayaklar altında çiğnenmeden kalabalığa giremeyeceği çok açıktı. Yakınındakilerden biri kusmaya başladı.

Ne sevimli, diye söylendi Becker. Spreyle boyanmış bir koridordan aşağı doğru ilerledi.

Koridor, oraya buraya masalarla sandalyelerin dağıldığı bir dış avluya açılan, aynalı, dar bir tünele döndü. Avluyu da punklar doldurmuştu ama burası Becker için Shangrila'ya açılan bir kapı gibiydi. Yukarıda açık bir gökyüzü vardı ve müziğin sesi azalıp gitmişti.

Becker, meraklı bakışlara aldırmayarak kalabalığa doğru ilerledi. Kravatını gevşetti ve en yakındaki boş bir masanın yanında bir sandalyeye attı kendini. Strathmore'un sabahki telefonundan bu yana bir ömür geçmiş gibiydi.

Masasının üzerindeki boş bira şişelerini temizledikten sonra, başını ellerine dayadı.

Yalnızca birkaç dakika, diye düşündü.

Birkaç kilometre uzakta, tel çerçeveli gözlüklü adam, bir taşra yolunda hızla giden Fiat taksinin arkasında oturuyordu.

"Embrujo," diye homurdandı, gideceği yeri sürücüye hatırlatarak.

Sürücü başıyla onayladı, dikiz aynasından bu tuhaf müşterisine bakarak. "Embrujo," diye söylendi kendi kendine. "Her gece bir öncekinden daha garip bir kalabalık."

53

Tokugen Numataka çatı katındaki ofisinin içinde, masaj masasında çıplak yatıyordu. Özel masözü boynundaki tutulan yerleri ovuyordu. Kadın avuç içlerini Numataka'nın kürek kemikleri çevresindeki etli çukurlara yerleştirmişti, arka tarafını örten havludan aşağı doğru işine devam etti. Elleri alta kaydı... havlunun altına. Numataka ancak fark edebildi. Aklı başka yerdeydi. Özel hattının çalmasını bekliyordu. Çalmamıştı.

Kapı vuruldu.

"Gir," dedi Numataka homurdanarak.

Masöz çabucak ellerini havlunun altından çekti.

Santral operatörü içeri girdi ve başını eğerek selam verdi. "Saygıdeğer başkan."

"Konuş."

Operatör ikinci kez başını eğerek selam verdi. "Ana santralle konuştum. Telefon, kodu 1 olan ülkeden edilmiş, ABD'den."

Numataka başını salladı. Bu iyi bir haberdi. *Telefon Amerika'dan edilmiş.* Gülümsedi. *Gerçekmiş.*

"ABD'de nereden?" diye sordu. "Bulmaya çalışıyorlar, efendim."

"Çok iyi. Fazlasını öğrendiğinde bana söyle."

Operatör tekrar başını eğerek selam verip çıktı.

Numataka kaslarının gevşediğini hissetti.

Ülke kodu 1. Gerçekten de iyi haber.

54

Susan Fletcher Kripto katındaki tuvalette sabırsızca dolanıyor, ağır ağır elliye kadar sayıyordu. Başı zonkluyordu. *Birazcık daha,* dedi kendine. *Hale, North Dakota'nın ta kendisi!*

Susan, Hale'in planlarının ne olduğunu düşündü. Geçiş anahtarını herkese açıklayacak mıydı? Açgözlülük yapıp algoritmayı satmaya mı çalışacaktı? Susan artık daha fazla bekleyemiyordu. Zaman gelmişti. Strathmore'a ulaşmak zorundaydı.

Dikkatlice kapıyı aralayıp aralıktan Kripto'nun uzak tarafında kalan duvara baktı, duvar içerinin görüntüsünü yansıtıyordu. Hale'in hâlâ gözleyip gözlemediğini bilmenin hiçbir yolu yoktu. Hızla Strathmore'un ofisine gitmek zorundaydı. Çok da hızlı değil tabii ki, Hale'i kendisinden haberdar olduğundan kuşkulandıramazdı. Kapıya uzandı, kulağına bazı sesler geldiğinde tam kapıyı çekip açmak üzereydi. Sesler. Erkek sesleri.

Sesler zemine yakın olan havalandırma boşluğundan geliyordu. Kapıyı bırakıp havalandırma menfezine doğru ilerledi. Sözler aşağıdaki jeneratörlerin tekdüze vızıltısına karışıyordu. Konuşma alt kattaki iskelelerden geliyor gibiydi. Seslerden biri tiz ve öfkeliydi. Phil Chartrukian'ın sesine benziyordu.

"Bana inanmıyor musun?"

Daha öfkeli bir ses yükseldi. "Bir virüs bulaştı!"

Sonra sert bir bağırma sesi. "Jabba'yı aramamız gerek!"

Sonra bir itiş-kakışın sesleri.

"Bırak beni!"

Bunun ardından gelen ses pek insan sesi sayılmazdı. Dehşet dolu, uzun bir çığlıktı, ölmek üzere olan ıstırap içindeki bir hayvanın sesi gibiydi.

Susan havalandırma menfezinin yanında dondu kaldı.

Ses başladığı gibi aniden kesildi. Sonra yine sessizlik.

Bir an sonra, sanki ucuz bir korku filmi matinesi için koreografisi yapılmış gibi, tuvaletteki ışıklar yavaş yavaş azaldı, sonra titreşti ve söndü. Susan Fletcher kendini tam bir karanlığın içinde buldu.

55

"Benim yerimde oturuyorsun, b.k kafa."

Becker başını ellerinden kaldırdı. *Bu lanet ülkede kimse İspanyolca konuşmaz mı ?*

Kısa boylu, kafası tamamen tıraşlı ve yüzü sivilce dolu bir genç, tepesinde dikilmiş ona ters ters bakıyordu. Kafa derisinin yarısı kırmızı, yarısı mordu. Bir Paskalya yumurtası gibi görünüyordu. "Sana benim yerimde oturuyorsun dedim, b.k kafa."

"Duydum," dedi Becker, ayağa kalkarak. Kavga edecek bir havada değildi. Gitme zamanıydı.

"Şişelerimi nereye koydun?" diye köpek gibi hırladı çocuk. Burnunda bir çengelli iğne vardı.

Becker yere koyduğu bira şişelerini gösterdi. "Boştular."

"Boş falan değillerdi kahrolası?'

"Özür dilerim," dedi Becker ve gitmek için döndü.

Punk önünü kesti. "Kaldır onları!"

Becker gözlerini kırpıştırdı, eğlenmiyordu. "Dalga geçiyorsun herhalde?" Çocuktan tam otuz santimetre daha uzun, yirmi, yirmi beş kilo kadar da daha ağırdı.

"Dalga geçiyor gibi mi görünüyorum b.k kafa?"

Becker bir şey demedi.

"Kaldır onları!" Çocuğun sesi çatlaktı.

Becker çocuğun yanından geçmeyi denedi ama çocuk yolunu kapadı. "Sana, onları kaldır dedim b.k kafa!"

Yakın masalardaki kafası iyi punklar dönüp bu olayı izlemeye başladılar.

"Bunu yapmak istemezsin, evlat," dedi Becker sakince.

"Seni uyarıyorum!" Çocuk köpürmüştü. "Bu benim masam! Her gece gelirim buraya. Şimdi kaldır onları!"

Becker'ın sabrı tükenmişti. Puslu Dağlar'da Susan ile olması gerekmiyor muydu? İspanya'da psikopat bir ergenle tartışarak ne yapıyordu?

Becker, hiç uyarıda bulunmadan çocuğu koltuk altlarından yakalayıp havaya kaldırdı ve dönüp masanın üstüne sertçe oturttu. "Bana bak seni sümüklü bücür. Hemen şimdi kendi işine bakıyorsun, yoksa burnundaki o çengelli iğneyi söküp sesini kesmek için ağzına takacağım."

Çocuğun beti benzi attı.

Becker çocuğu bir an daha tuttu, sonra bıraktı. Gözlerini korku içindeki çocuktan ayırmaksızın eğilip yerdeki şişeleri topladı ve masanın üzerine bıraktı. "Evet, ne diyorsun?" diye sordu.

Çocuğun dili tutulmuştu.

"Rica ederim," dedi Becker ters ters. Bu çocuk yürüyen bir doğum kontrol ilanı.

"Cehenneme kadar yolun var!" diye bağırdı çocuk, akranlarının kendisine güldüğünü yeni fark etmişti. "B.k yığını!"

Becker kımıldamadı. Çocuğun söylediği bir şey kafasına dank etmişti birden. Her gece gelirim buraya. Becker çocuğun kendisine yardımcı olup olamayacağını düşündü. "Affedersin," dedi, "adını duymamıştım."

"İki Ses," diye tıslarcasına konuştu, sanki bir idam hükmü veriyormuş gibi.

"İki Ses mi?" Becker düşündü. "Bırak tahmin edeyim... saçların yüzünden mi?"

"Hiç de değil, Sherlock."

"Kolay akılda kalan bir ad. Kendin mi uydurdun?"

"Doğru, lanet olası," dedi gururla. "Patentini alacağım."

Becker kaşlarını çattı. "Ticari markasını demek istedin herhalde?"

Çocuğun kafası karışmış gibiydi.

"Bir ismi tescil ettirmek için alman gereken şey ticari markadır," dedi Becker. "Patent değil."

"Her ne haltsa!" diye bağırdı punk, sinirle.

Yakın masalardaki sarhoş ve uyuşturucuyla kafayı bulmuş tipler artık histerik bir durumdaydılar.

İki Ses ayağa kalktı ve Becker'a dudak büktü. "Benden ne b.k istiyorsun?"

Becker bir an düşündü. *Senden saçını yıkamanı, konuşmanı düzeltmeni ve bir işe girmeni istiyorum.* Becker bunun ilk karşılaşma için fazlasıyla büyük bir istek olduğunu düşündü. "Biraz bilgiye ihtiyacım var," dedi.

"Canın cehenneme."

"Birini arıyorum."

"Onu görmemişim."

"Onu görmedim" diye düzeltti Becker elini havaya kaldırıp o sırada yanlarından geçen bir garsonu durdururken. İki Aguila bira alıp birini İki Ses'e uzattı.

Çocuk şoke olmuş gibiydi. Biradan bir yudum alıp Becker'a baktı şüpheyle. "Bana asılıyor musun bayım?"

Becker gülümsedi. "Bir kız arıyorum."

İki Ses tiz bir kahkaha koyuverdi. "Böyle giyinmişken hiçbir kızdan iş çıkaramayacağından emin olabilirsin!"

Becker kaşlarını çattı. "İş peşinde değilim. Sadece onunla konuşmam gerek. Belki onu bulmama yardım edebilirsin."

İki Ses birasını masaya koydu. "Polis misin?"

Becker hayır anlamında başını salladı.

Çocuk gözlerini kısarak baktı. "Polise benziyorsun."

"Bak evlat, ben Maryland'denim. Polis olsaydım yetki alanımın biraz dışına çıkmış olurdum, sence de öyle değil mi?"

İki Ses bu soruya yanıt bulamayacak gibi görünüyordu.

"Adım David Becker." Becker gülümsedi ve masanın üzerinden elini uzattı.

Punk tiksinmiş gibi geri çekildi. "Geri dur, i.ne."

Becker elini geri çekti.

Çocuk dudağını büktü. "Sana yardım edeceğim ama pahalıya patlar."

Becker oyunu sürdürdü. "Ne kadar?"

"Yüz papel."

Becker kaşlarını çattı. "Yanımda sadece peseta var."

"Her ne haltsa! Yüz peseta yapalım öyleyse."

Döviz kurları İki Ses'in uzmanlık alanlarından biri değildi anlaşılan, yüz peseta aşağı yukarı seksen yedi sent yapıyordu.

"Anlaştık," dedi Becker bardağını hafifçe masaya vurarak.

Çocuk ilk kez gülümsedi. "Anlaştık."

"Tamam," diye devam etti Becker sessizce. "Aradığım kızın buraya takılabileceğini düşünüyorum. Kırmızı, beyaz ve mavi saçlı."

İki Ses küçümseyerek konuştu. "Bugün Judas Taboo'nun yıldönümü. Herkes kırmızı, bey..."

"Aynı zamanda Britanya bayrağına benzeyen bir tişört giyiyor, bir kulağında da zincirli bir kafatası küpesi var."

İki Ses'in yüzünden sanki kızı tanımış gibi belli belirsiz bir bakış geçti. Becker bu bakışı yakaladı, içinde aniden bir umut belirdi. Ama bir an sonra İki Ses'in ifadesi sertleşti. Şişesini gürültüyle masaya indirip Becker'ın gömleğini yakasından tuttu.

"O Eduardo'nun kızı, seni b.k çuvalı! Ben olsam kendimi kollardım! O kıza dokunursan seni öldürür!"

56

Midge Milken öfkeyle ofisinden konferans salonuna geçti. Konferans salonunda, üzeri siyah kiraz ağacı ve ceviz kerestesinden NSA mührü kakmalı on metrelik maun masanın yanı sıra üç tane Marion Pike suluboya resmi, saksı içinde bir Boston aşk merdiveni, tezgâhı mermerden bir bar ve tabii ki -olmazsa olmaz- Sparkletts su soğutucusu vardı. Midge, belki sinirlerini yatıştırır umuduyla kendisine bir bardak su doldurdu.

Suyu yudumlarken pencereden dışarı dikti gözlerini. Ay ışığı açık jaluziden süzülüyor, maun masanın damarlı desenleri arasında oynuyordu. Midge, Fontaine'in binanın ön tarafındaki şimdiki yerine kıyasla burasının daha güzel bir müdür ofisi olacağını düşünmüştü hep. Konferans salonu NSA'nın park alanı yerine, dış binalarının oluşturduğu etkileyici bir manzaraya bakıyordu. Kripto'nun kubbesi, yani ağaçlarla kaplı yaklaşık bir buçuk hektarlık bir alanda ana binadan ayrı, ileri teknoloji ürünü bir ada da bu manzaranın içindeydi. Akçaağaçlardan oluşan bir korunun doğal örtüsünün altında bulunan Kripto'nun NSA tesisindeki pencerelerin çoğundan görünmesi zordu ama yönetim süitinden görünüşü mükemmeldi. Midge'e göre, konferans salonu bir kralın topraklarını gözlemesi için kusursuz bir seyir yeriydi. Bir kez Fontaine'e ofisini taşımasını önermiş ama müdür bu öneriyi reddetmişti: "Arka tarafta olmaz." Fontaine herhangi bir şeyin arka tarafında bulunacak bir adam değildi.

Midge jaluziyi açtı. Gözlerini uzaktaki tepelere dikti. Hüzünlü bir şekilde içini çektikten sonra Kripto'nun bulunduğu noktaya doğru bakmaktan kendini alıkoyamadı. Kripto'nun kubbesinin görünüşü Midge'i daima rahatlatmıştı, saat kaç olursa olsun parlayan bir deniz feneriydi sanki burası. Ama bu gece Midge orayı seyrederken içinde rahatlık duyamadı.

Onun yerine kendini bir boşluğa bakarken buldu. Yüzünü cama dayadığında içini ani, kadınlara özgü bir panik kapladı. Altında karanlıktan başka bir şey yoktu.

Kripto yok olmuştu!

57

Kripto'nun tuvaletlerinde hiç pencere yoktu, Susan Fletcher'ı tam bir karanlık kuşatmıştı. Susan kendini toplamaya çalışırken bir an hiç kıpırdamadan durdu. Giderek artan bir panik duygusunun vücudunu kapladığının kesin olarak farkındaydı. Havalandırma menfezinden gelen o korkunç çığlığı her yanında hissediyordu hâlâ. İçinde büyümeye başlayan büyük korkuyla mücadele etme çabasına karşın, korku bütün vücuduna yayılmış ve kontrolü ele geçirmişti.

Susan kendini istem dışı, telaşlı hareketlerle tuvaletteki bölmelerin kapılarını, lavaboları el yordamıyla yoklayıp ilerlemeye çalışırken buldu. Yönünü şaşırmış bir halde elleriyle önündeki karanlığı yokluyor ve kafasında odayı canlandırmaya çalışıyordu. Bir çöp tenekesini devirdi ve fayans kaplı bir duvara geldiğini fark etti. Eliyle duvarı takip ederek çıkışa doğru ağır ağır ilerledi ve el yordamıyla kapının kolunu buldu. Kapıyı çekip açtıktan sonra Kripto katına attı kendini.

Orada ikinci kez dondu kaldı.

Kripto katı hiç de az önce olduğu gibi görünmüyordu. TRANSLTR kubbeden gelen belli belirsiz alacakaranlığın içinde gri bir siluetti. Tepedeki ışıkların hepsi sönmüştü, Kapılardaki elektronik tuş takımları bile parıldamıyordu.

Susan'ın gözleri karanlığa alıştığında, Kripto'daki tek ışığın yerde açık duran alt kat kapağından geldiğini gördü, alttaki servis ışıklarından gelen silik kırmızı bir parıltı. Oraya doğru ilerledi. Havada zayıf bir ozon kokusu vardı.

Kapak şeklindeki kapıya vardığında durup aşağıdaki boşluğa baktı. Freon kanalları kırmızılık içinde dönüp duran bir sis püskürtüyordu hâlâ, Susan jeneratörlerin daha tiz vızıltısından Kripto'nun yedek güç kaynağıyla çalışmakta olduğunu anladı.

Sisin içinde, aşağıdaki platformda duran Strathmore'u seçebiliyordu. Tırabzana doğru eğilmiş, TRANSLTR'nin gürleyen boşluğunun derinliklerine bakıyordu.

"Komutanım!" Yanıt yoktu.

Susan merdivene doğru ilerledi dikkatle. Aşağıdan gelen sıcak hava eteğinin altından esiyordu. Basamaklar, yoğunlaşan buhar yüzünden kayganlaşmıştı. Izgaralı iskeleye indi.

"Komutanım?"

Strathmore yüzünü dönmedi. Sanki transtaymış gibi gözlerinde boş bir bakışla, şaşkınlıktan donakalmış bir halde aşağı bakmaya devam etti. Susan tırabzandan onun baktığı yere çevirdi gözlerini. Bir süre buhardan başka bir şey göremedi. Sonra aniden gördü onu. Bir karaltı. Altı kat aşağıda. Buhar dalgaları arasında kısacık bir an göze çarpmıştı. İşte, yine oradaydı. Eğreti bir biçimde bükülmüş kollar ve bacaklar. Otuz metre kadar aşağılarında yatan Phil Chartrukian ana jeneratörün sivri demir çıkıntılarına takılmıştı. Vücudu kararmış, yanmıştı. Düşüşü Kripto'nun ana güç kaynağının kısa devre yapmasına neden olmuştu.

Ama en tüyler ürpertici görüntü Chartrukian'ınki değildi. Aşağı doğru inen uzun merdivenin orta kısmında çömelerek gölgelere gizlenmiş başka birinin, bir başka vücudun görüntüsüydü. Kaslı yapısı yanlış anlaşılmaya yer bırakmıyordu.

O Greg Hale'di.

58

Punk Becker'a bağırdı, "Megan, arkadaşım Eduardo'ya aittir! Ondan uzak dur!"

"Kız nerede?" Becker'ın kalbi kontrolden çıkmış gibi büyük bir hızla çarpıyordu.

"Canın cehenneme!"

"Bu acil bir durum!" diye tersledi Becker. Çocuğun giysisinin kolunu yakaladı. "Onda bana ait olan bir yüzük var. Karşılığında para vereceğim! Çok para!"

İki Ses kımıldamadan durdu ve birden kahkahalarla gülmeye başladı. Histeriye kapılmış gibiydi. "Yani o boktan, iğrenç altın parçası senin mi?"

Becker'ın gözleri açıldı. "Onu gördün mü?"

İki Ses hafifçe başını salladı onaylayarak.

"Nerede şimdi?" diye ısrar etti Becker.

"Hiç bir fikrim yok." İki Ses kendi kendine kıkırdadı. "Megan burada onu rehine koymaya çalışıyordu."

"Onu satmaya mı çalışıyordu?"

"Merak etme adamım, hiç şansı yoktu. Mücevher zevkin berbat."

"Kimsenin satın almadığına emin misin?"

"Benlen dalga mı geçiyorsun? Dört yüz papele? Ona elli papel veririm dedim ama o daha fazla istedi. Bir uçak bileti almaya çalışıyordu, açık bilet."

Becker yüzünden kanın çekildiğini hissetti. "Nereye?"

"Kahrolası Connecticut'a," diye tersledi. "Eddie ondan otlanıyordu."

"Connecticut?"

"Kahrolası, evet. Annesiyle babasının banliyödeki evlerine geri dönmek için. Pansiyoner İspanyol aileden nefret ediyordu. Üç İspanyol erkek kardeş sürekli kıza asılıyorlardı. Kahrolası sıcak su da yok."

Becker boğazının düğümlendiğini hissetti. "Ne zaman ayrılıyor buradan?"

İki Ses başını kaldırıp baktı. "Ne zaman mı?" Güldü. "Şimdiye çoktan gitmiştir. Saatler önce havaalanına gitti. Yüzüğü rehine bırakacak en iyi yer, zengin turistler falan. Parayı aldıktan sonra ABD'ye uçacaktı."

Becker'ın midesini bir bulantı kapladı. *Bu bir tür şaka. İğrenç, tüyler ürpertici bir şaka, değil mi?* Uzun bir süre durdu. "Soyadı ne?"

İki Ses soruyu düşündü uzun uzun, sonra omuz silkti.

"Hangi havayolu ile uçacaktı?"

"Marihuanalı Ucuz Tarife Uçuşu'yla ilgili bir şeyler söyledi."

"Marihuanalı Ucuz Tarife Uçuşu mu?"

"Evet. Hafta sonu geç saatlerde kalkan uçaklar -Sevilla, Madrid, La Guardia. Onlar böyle diyor. Üniversiteli çocuklar ucuz olduğundan onu kullanırlar. Sanırım arkada oturup marihuana tüttürüyorlar."

Harika, diye kendi kendine söylendi Becker, bir elini saçlarında gezdirirken. "Uçak ne zaman kalktı?"

"Saat tam iki, her cumartesi gecesi. Şimdi Atlantik üzerinde bir yerlerdedir."

Becker saatine baktı. 01:45'i gösteriyordu. İki Ses'e döndü, kafası karışmıştı. "Uçuşun saat ikide olduğunu söyledin, değil mi?"

Punk başıyla onayladı, gülüyordu. "Bu hesapla senin işin bitik gibi görünüyor, ihtiyar."

Becker öfkeyle saatini gösterdi. "Ama saat daha ikiye çeyrek var!"

İki Ses onun saatine baktı, şaşırdığı belliydi. "Hadi yaa, o zaman benim işim bitik." Güldü. "Genellikle saat dörde kadar böyle uçmuş olmazdım ama!"

"Havaalanına en hızlı nasıl gidebilirim?" dedi Becker ters ters.

"Taksi durağı ön tarafta."

Becker cebinden 1.000 pesetalık bir banknot çıkarıp İki Ses'in eline sıkıştırdı.

"Hey, adamım, teşekkürler!" diye bağırdı arkasından punk. "Megan'ı görürsen ona benden selam söyle!"

Ama Becker çoktan gitmişti.

İki Ses içini çekip dans pistine doğru ilerledi yalpalayarak. Onu izleyen tel çerçeveli gözlüklü adamı fark edemeyecek kadar sarhoştu.

Dışarıda, Becker bir taksi bulmak için park yerine göz gezdirdi. Hiç taksi yoktu. Tıknaz bir bar fedaisine doğru gitti. "Taksi!".

Fedai başını salladı. "Demasiado temprano. Taksi için daha erken."

Erken mi? Becker sövdü içinden. *Saat sabahın ikisi!*

"Pidame uno! Bana bir tane çağır!"

Adam bir telsiz telefon çıkardı. Birkaç şey söyledikten sonra kapattı. "Veinte minutos," dedi.

"Yirmi dakika?!" diye tekrarladı Becker. "Yel autobus?"

Fedai omuz silkti. "Kırk beş dakika."

Becker'ın elleri iki yanına düştü. *Mükemmel!*

Arkasından gelen küçük bir motorun sesine döndü. Bir motorlu testere gibi ses çıkarıyordu. Bir delikanlıyla sanki zincir giyinmiş olan kız arkadaşı eski bir Vespa 250 motosikletin üzerinde park yerine giriyorlardı.

Becker hızla onlara doğru ilerledi. *Bunu yapıyor olduğuma inanamıyorum,* diye düşündü. *Motosikletlerden nefret ederim.* Sürücüye bağırdı. "Beni havaalanına götürmen için sana on bin peseta öderim!"

Çocuk ona aldırmadan motoru kapattı.

"Yirmi bin!" dedi Becker düşünmeden. "Havaalanına gitmem gerek!"

Çocuk başını kaldırıp baktı. "Scusi? (Pardon)" İtalyan'dı.

"Aeropörto! Per favore. Sulla Vespa! Venti mille pesete!" (Havaalanı! Lütfen. Vespa'yla! Yirmi bin peseta!)

İtalyan bakımsız, küçük motosikletine bakıp güldü. "Venti mille pesete? La Vespa? (Yirmi bin peset mi? Vespa)"

"Cinquanta mille! Elli bin!" diye israr etti Becker. Yaklaşık dört yüz dolara karşılık geliyordu.

İtalyan kuşkuyla güldü. "Dov'e la plata? Para nerede?"

Becker cebinden 10.000 pesetalık beş banknot çıkarıp uzattı. İtalyan önce paraya, sonra da kız arkadaşına baktı. Kız parayı kapıp bluzunun içine sıkıştırdı.

"Grazie!" dedi İtalyan, yüzü sevinçle parlıyordu. Vespa'sının anahtarlarını Becker'a fırlattı. Sonra kız arkadaşının elini tuttu ve ikisi de gülerek hızla binaya doğru gittiler.

"Aspetta!" diye bağırdı Becker. "Bekle! Ben motosikleti değil, beni motosikletle götürmeni istemiştim!"

59

Susan, elini uzatıp Komutan Strathmore'un elini tutarak onun Kripto katına çıkan merdivene tırmanmasına yardım etti. Jeneratörlerin üzerinde kemikleri kırılmış bir halde iki büklüm yatan Phil Chartrukian'ın görüntüsü onu mahvetmişti. Hale'in Kripto'nun derinliklerinde gizlendiği düşüncesi de başını döndürmüştü.

Gerçek kaçınılmazdı, Hale, Chartrukian'ı aşağı itmişti.

Susan TRANSLTR'nin gölgesinden geçerek Kripto'nun ana çıkış kapısına -saatler önce geçip içeri girdiği kapıya- doğru sendeleyerek ilerledi. Işığı sönük tuş takımına çılgınca arka arkaya vurması devasa ana kapıyı hareket ettirmeye yaramamıştı. Kapana kısılmıştı, Kripto bir hapishaneydi. Kubbe, ana NSA yapısından 100 metre mesafede, ancak ana kapıyla ulaşılabilen bir uydu gibi duruyordu. Kripto kendi gücünü ürettiği için ana santralin muhtemelen başlarının dertte olduğundan bile haberleri yoktu.

"Ana elektrik kaynağı devre dışı," dedi Strathmore, Susan'ın hemen arkasına gelerek. "Yedek güç kaynağını kullanıyoruz."

Kripto'daki yedek güç kaynağı ışıklar ve kapılar da dahil diğer tüm sistemlerden önce TRANSLTR'yi ve onun soğutma sistemlerini besleyecek şekilde tasarlanmıştı. Böylece, zamansız bir elektrik kesintisi önemli bir iş üzerindeyken TRANSLTR'yi durdurmayacaktı. Bu, aynı zamanda, TRANSLTR'nin freon soğutma sistemleri olmadan aslâ çalışamayacağı anlamına da geliyordu. Soğutulmamış, kapalı bir yerde üç milyon işlemci tarafından üretilen ısı tehlikeli düzeylere erişir, belki de silikon yongaları tutuşturup erimeleri sonucunu bile doğurabilirdi. Bu hiç kimsenin düşünmeye cesaret edemeyeceği bir durumdu.

Susan kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Düşünceleri, jeneratörlerin üzerindeki sistem güvenlik görevlisinin görüntüsüne takılıp kalmıştı. Yeniden tuş takımını

yumrukladı. Hâlâ tepki yoktu. "Programı durdurun!" dedi. TRANSLTR'ye Dijital Kale'nin geçiş anahtarını aramaktan vazgeçmesi komutunu vermek onun devrelerini kapatacak ve kapıların yeniden çalışmasını sağlamak için yeterli yedek gücü serbest bırakmış olacaktı.

"Sakin ol Susan," dedi Strathmore, rahatlatmak için bir elini Susan'ın omzuna koyarken.

Komutanın bu rahatlatıcı, güven verici dokunuşu Susan'ı içinde bulunduğu sersemlikten çıkardı. Birden niçin ona ulaşmaya çalıştığını hatırladı. Aniden dönüverdi, "Komutanım! Greg Hale North Dakota!"

Karanlıkta sonsuz gibi görünen bir sessizlik oldu. En sonunda Strathmore yanıt verdi. Sesi, şaşırmıştan çok kafası karışmış bir insanın sesi gibiydi. "Sen neden söz ediyorsun?"

"Hale..." diye fısıldadı Susan. "O North Dakota."

Strathmore Susan'ın sözlerini düşünürken bir sessizlik daha oldu. "Takipçi?" Kafası karışmış görünüyordu. "Takipçi Hale'i mi buldu?"

"Takipçi henüz dönmedi. Hale onu durdurdu!"

Susan Hale'in takipçiyi nasıl durduğunu ve kendisinin Hale'in hesabında Tankado'dan gelen e-postaları nasıl bulduğunu anlatarak devam etti. Strathmore başını salladı duyduklarına inanamayarak.

"Greg Hale'in Tankado'nun sigortası olması mümkün değil! Bu çok saçma! Tankado Hale'e aslâ güvenmezdi."

"Komutanım," dedi "Hale bizi daha önce de bir kez batırdı -Uçan Balık. Tankado ona güvendi."

Strathmore söyleyecek söz bulamıyor gibiydi.

"TRANSLTR'yi durdurun," diye ona yalvardı. "North Dakota'yı ele geçirdik. Bina güvenliğini arayın. Buradan çıkalım."

Strathmore bir süre düşünmek istediğini belirtecek biçimde elini kaldırıp onu susturdu.

Susan gergin bir şekilde zemindeki kapağa doğru baktı. Yerdeki açıklık TRANSLTR'nin arkasında, görüş alanının dışındaydı ama kapaktan yukarı taşan, kırmızımsı parıltı tıpkı buzun üzerindeki ateş gibi siyah karoların üzerine yayılıyordu.

Hadi, Güvenliği arayın, Komutanım! TRANSLTR'yi durdurun! Çıkarın bizi buradan!

Birdenbire Strathmore harekete geçti. "Beni izle," dedi. Uzun adımlarla zemindeki kapağa doğru ilerledi.

"Komutanım! Hale tehlikelidir! O..."

Ama Strathmore karanlığın içinde kaybolmuştu. Susan onun karaltısını takip etmek için acele etti. Komutan TRANSLTR'nin çevresini dolaştı ve zemindeki kapağa vardı. Dönüp duran buharlar çıkaran deliğe baktı dikkatle. Sessizce, karanlıkta kalmış Kripto katına göz gezdirdi. Sonra yere eğildi ve ağır kapağı kaldırdı. Kapak küçük bir yay çizerek döndü. Komutan kapağı bıraktığında kulakları sağır eden bir gürültüyle çarparak kapandı. Kripto bir kez daha sessiz/karanlık bir mağaraya döndü. North Dakota kapana kısılmış görünüyordu.

Strathmore dizlerinin üzerine çöktü. Ağır kelebek kilidi çevirdi. Kilit dönerek yerine oturdu. Alt katlar mühürlenmişti.

3. bölüm tarafına doğru giden belli belirsiz ayak seslerini ne o ne de Susan duymuştu.

60

İki Ses dışarıdaki avludan dans pistine giden aynalı koridora yöneldi. Çengelli iğnesinin düzgün durup durmadığını kontrol etmek için aynaya döndüğünde, arkasında hayal meyal bir karaltının belirdiği hissine kapıldı. Dönmeye çalıştı ama çok geçti. Taş gibi sert bir çift el yüzünü aynaya dayayıp vücudunu kıpırdayamaz hale getirdi.

Punk arkasını dönmeye çalıştı. "Eduardo? Hey, adamım, sen misin?" İki Ses, karaltı sırtına sıkıca yaslanmadan önce bir elin cüzdanının üzerinde hafifçe gezindiğini hissetti. "Eddie!" diye bağırdı punk. "Oyun oynamayı bırak! Bir adam Megan'ı arıyordu."

Karaltı onu sıkı sıkı tuttu.

"Hey Eddie, adamım, bırak şunu!" Ama İki Ses başını kaldırıp aynaya baktığında onu kıpırdayamaz hale getirenin arkadaşı olmadığını gördü.

Adamın çiçekbozuğu yüzünde yara izleri vardı. Tel çerçeveli gözlüklerin ardından kömür gibi cansız iki göz dikkatle bakıyordu.

Adam öne doğru eğilip ağzını İki Ses'in kulağına yapıştırdı. Tuhaf, boğuk bir ses "Adönde fue? Nereye gitti?" diye sordu. Sözcükler bir şekilde deforme gibiydi.

Punk donup kaldı, korkudan felce uğramıştı.

"Adönde fue?" diye tekrarladı sesin sahibi. "El Americano."

"Hava... havaalanına. Aeropuerto," diye kekeledi İki Ses.

"Aeropuerto?" diye tekrarladı adam, kara gözleri aynadan İki Ses'in dudaklarını izliyordu. Punk başını sallayarak onayladı.

"Tenia el anillo? Yüzüğü ele geçirdi mi?"

Dehşet içindeki İki Ses başını salladı. "Hayır."

"Viste el anillo? Sen yüzüğü gördün mü?"

İki Ses durakladı. *Doğru yanıt neydi?*

"Viste el anillo?" diye tekrar sordu boğuk ses.
İki Ses başıyla onayladı dürüstlüğün yararına olacağını umarak. Olmadı.
Birkaç saniye sonra kayarak yere yığıldı, boynu kırılmıştı.

61

Jabba parçaları sökük bir ana bilgisayarın yarı içine gömülmüş sırt üstü yatıyordu. Ağzında kalem şeklinde küçük bir el feneri, elinde bir havya ve karnına koyduğu büyük bir teknik çizim kağıdı vardı. Cep telefonu çaldığında bozuk bir anakarta yeni bir voltaj zayıflatıcı setini bağlamayı yeni bitirmişti.

"Kahretsin," diye sövdü, bir kablo yığını arasında el yordamıyla telefonunu ararken. "Ben Jabba."

"Jabba, ben Midge."

Jabba'nın yüzü aydınlandı. "Bir gecede iki kez? İnsanlar dedikodu çıkaracak."

"Kripto'da sorunlar var." Midge'in ses tonu gergindi.

Jabba'nın kaşları çatıldı. "Bu konuyu halletmiştik. Hatırlıyorsun değil mi?"

"Bir elektrik sorunu".

"Ben elektrikçi değilim. Mühendisliği ara."

"Kubbe karanlık."

"Hayal görüyorsun. Evine git." Şematiğine geri döndü.

"Zifiri karanlık!" diye bağırdı Midge.

Jabba içini çekip el fenerini yere bıraktı. "Midge, birincisi, orada yedek güç kaynağımız var. Orası aslâ zifiri karanlık olmaz. İkincisi Strathmore Kripto'yu şu an benim gördüğümden biraz daha iyi görüyordur. Niçin onu aramıyorsun?"

"Çünkü bunun onunla bir ilişkisi var. Bir şeyler gizliyor."

Jabba gözlerini devirdi. "Midge, tatlım, burada boynuma kadar kablolara batmış durumdayım. Bir randevu istiyorsan, hepsini koparıp gelirim. Yok, değilse, Mühendisliği ara."

"Jabba, bu ciddi. Bunu hissedebiliyorum."

Bunu hissedebiliyor? Bunun resmiyete yakışacağını düşündü Jabba, Midge'in yine heyheyleri üstündeydi. "Strathmore kaygılanmıyorsa, ben de kaygılanmam."

"Kahretsin, Kripto zifiri karanlık!"

"Belki de Strathmore yıldızları seyrediyordur."

"Jabba! Burada dalga geçmiyorum ben!"

"Tamam, tamam," diye söylendi Jabba, bir dirseğine dayanırken. "Belki jeneratörlerden biri kısa devre yapmıştır. Buradaki işim biter bitmez, Kripto'ya uğrayacak ve..."

"Peki ya yedek güç kaynağı!" diye ısrarla sordu Midge. "Jeneratörlerden biri gittiyse, yedek güç kaynağı niçin devreye girmedi?"

"Bilmiyorum. Belki Strathmore TRANSLTR'yi çalıştırıyordur, öyleyse yedek güç ona gidiyor demektir."

"Peki niye durdurmuyor öyleyse? Bir virüs vardır belki de. Daha önce bir virüsten söz etmiştin."

"Kahretsin Midge!" Jabba patladı. "Sana söyledim, Kripto'da virüs yok. Bu kadar da paranoyak olma!"

Uzun bir sessizlik oldu.

"Ah, kahretsin, Midge," diye özür diledi Jabba. "İzin ver açıklayayım." Sesi gergindi. Öncelikle, bizim Koridorumuz var, hiçbir virüs onu aşamaz. İkincisi, bir güç kesintisi varsa, bu donanımla ilişkilidir, virüsler elektriği kesmezler, yazılıma ve verilere saldırırlar. Kripto'da her ne oluyorsa, o bir virüs değil."

Sessizlik.

"Midge? Orada mısın?"

Midge'in yanıtı buz gibiydi. "Jabba, benim yapmak zorunda olduğum bir işim var. Bunu yaptığım için de bana bağırılmaması gerekir. Milyar dolarlık bir tesisin niçin karanlıkta olduğunu sormak için telefon ettiğimde profesyonel bir yanıt almak isterim."

"Evet, hanımefendi."

"Basit bir evet ya da hayır yeterli olacaktır. Kripto'daki sorunun virüsle ilişkili olması mümkün mü?"

"Midge ... sana söyledim..."

"Evet ya da hayır. TRANSLTR'de bir virüs olabilir mi?"

Jabba içini çekti. "Hayır, Midge. Tamamen imkânsız."

"Teşekkür ederim."

Jabba kendini gülmeye zorladı ve havadaki gerginliği azaltmaya çalıştı. "Strathmore'un kendisinin bir virüs yazıp benim filtrelerimi devre dışı bıraktığını düşünmüyorsan tabii."

Tedirgin edici bir sessizlik oldu. Midge konuştuğunda, sesinde tekinsiz bir hava vardı. "Strathmore Koridor'u devre dışı bırakabilir mi?"

Jabba iç geçirdi. "Şaka ediyordum, Midge."

Ama artık çok geç olduğunu biliyordu.

62

Komutan ve Susan kapalı kapağın yanında ayakta duruyor ve bundan sonra ne yapacaklarını konuşuyorlardı.

"Phil Chartrukian'ın cesedi aşağıda," dedi Strathmore. "Yardım çağıracak olursak Kripto bir sirk alanına dönecektir."

"Öyleyse ne yapmamızı önerirsiniz?" diye sordu Susan, sadece orayı terk etmek istiyordu.

Strathmore bir an düşündü. "Bana nasıl olduğunu sorma," dedi, kilitli kapağa göz atarak, "ama öyle görünüyor ki bilmeden de olsa North Dakota'yı yakalayıp etkisiz hale getirmiş olduk." İnanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Bana sorarsan, lanet bir şans işte." Hale'in, Tankado'nun planında yer almış olduğu fikri onu hâlâ şaşkına çeviriyor gibiydi. "Benim tahminim, Hale'in geçiş anahtarını kendi terminalinde bir yere gizlediği, belki evinde de bir kopyası vardır. Her iki şekilde de Hale kapana kısıldı."

"Öyleyse niçin bina güvenliğini çağırıp onu buradan aldırtmıyoruz?"

"Daha değil," dedi Strathmore, "Sistem güvenlik görevlileri bu sonu gelmeyen TRANSLTR işlemi verilerini öğrenecek olurlarsa, tamamen yeni bir sürü sorunumuz olur. Kapıları açmadan önce, Dijital Kale'nin bütün izlerini yok etmiş olmak istiyorum."

Susan başıyla onayladı istemeye istemeye. İyi bir plandı. En sonunda güvenlik Hale'i alt düzeylerden çıkarıp Chartrukian'ın ölümü nedeniyle onu içeri attığında, Hale muhtemelen Dijital Kale'yi bütün dünyaya duyurma tehdidinde bulunacaktı. Ama kanıtlar ortadan kaldırılacak olursa Strathmore aptal rolünü oynayabilirdi.

Sonu gelmeyen bir çözümleme mi? Çözülemez bir algoritma mı? Ama bu çok saçma! Hale, Bergofski İlkesi'ni hiç duymamış mı?

"İşte yapmamız gereken şey." Strathmore soğukkanlılıkla planını anlattı ana hatlarıyla. "Hale'in Tankado ile bütün yazışmalarını yok edeceğiz. Benim Koridor'u devre dışı bıraktığıma dair kayıtları, Chartrukian'ın sistem güvenlik analizine dair bütün kayıtları, işlem ekranı kayıtlarını, her şeyi sileceğiz. Dijital Kale ortadan kaybolacak. Hale'in anahtarını saklayacağız ve David'in, Tankado'nun anahtarını bulması için Tanrı'ya dua edeceğiz."

David, diye düşündü Susan. Onu aklından çıkarmaya zorladı kendini. Şimdi önündeki meseleye dikkatini vermesi gerekiyordu.

"Ben sistem güvenlik laboratuarını halledeceğim," dedi Strathmore. "İşlem ekranı istatistikleri, mutasyon faaliyet istatistikleri, çalışmalar. Sen de 3. bölümü hallet. Hale'in bütün e-posta iletilerini sil. Tankado'yla haberleştiğine ilişkin bütün kayıtları, içinde Dijital Kale adı geçen her şeyi."

"Tamam," diye yanıtladı Susan, dikkatini toplayarak. "Hale'in bilgisayarındaki sabit sürücüsünün tamamını sileceğim. Her şeyi yeniden biçimlendireceğim."

"Hayır!" Strathmore'un yanıtı sert olmuştu. "Bunu yapma. Büyük olasılıkla Hale geçiş anahtarının bir kopyasını orada bir yerde tutuyordur. Onu istiyorum."

Susan'ın şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "Geçiş anahtarını mı istiyorsunuz? Ben bütün amacın geçiş anahtarlarını yok etmek olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle. Ama bir kopyasını istiyorum. O lanet olası dosyayı çözüp Tankado'nun programına bir bakmak istiyorum."

Susan Strathmore'un merakını paylaşıyordu ama içgüdüleri ona ne kadar ilgi çekici olursa olsun Dijital Kale algoritmasını çözmenin akıllıca olmadığını söylüyordu. Tam da o anda, o ölümcül program kendi şifreli kasasında güvenle kilitlenmişti, tamamen zararsızdı. Strathmore onun şifresini çözer çözmez...

"Komutanım, hepsini silsek daha iyi ol..."

"Anahtarı istiyorum," diye karşılık verdi Strathmore.

Susan itiraf etmek zorundaydı, Dijital Kale'yi duyduğundan beri Tankado'nun onu nasıl yazdığını öğrenmek için inkâr edilmez bir akademik merak duyuyordu. Onun var

olması bile kriptografinin en temel kurallarına ters düşüyordu. Susan komutana baktı. "Biz gördükten sonra algoritmayı hemen yok edecek misiniz?"

"En ufak bir iz bırakmadan."

Susan kaşlarını çattı. Hale'in anahtarını bulmanın kolay olmayacağını biliyordu. 3. bölümdeki sabit disklerden herhangi birindeki bir geçiş anahtarını saptamak Texas büyüklüğünde bir yatak odasında bir çorabın tekini bulmaya çalışmak gibi bir şeydi. Bilgisayar aramaları ancak ne aradığını bilirsen işe yarardı, bu geçiş anahtarı ise rasgeleydi. Bununla birlikte, işin iyi yanı, Kripto çok sayıda rasgele malzemeyle ilgilendiği için Susan ve diğer birkaç kişi bağımsız arama diye bilinen karmaşık bir süreç geliştirmişlerdi. Bu arama, temel olarak bilgisayardan kendi sabit sürücülerindeki her karakter dizisini incelemesini, her bir diziyi muazzam bir sözlükle karşılaştırmasını ve anlamsız ya da rasgele gibi görünen herhangi bir diziyi işaretleyerek göstermesini istiyordu. Parametreleri sürekli olarak ince ayarlamak ustalık isteyen bir işti ama yapılması mümkündü.

Susan geçiş anahtarını bulmak için seçilecek en mantıklı kişinin kendisi olduğunu biliyordu. Pişman olmayacağını umarak iç geçirdi. "Her şey yolunda giderse bu iş yarım saatimi alır."

"Öyleyse çalışmaya başlayalım bakalım," dedi Strathmore, bir elini Susan'ın omzuna koyup ona 3. bölüme doğru karanlığın içinde yol göstererek.

Tepelerindeki kubbeden, alabildiğine yıldızlarla dolu bir gökyüzü görünüyordu. Susan, David'in de Sevilla'dan aynı yıldızları görüp görmediğini düşündü.

3. bölümün ağır cam kapılarına yaklaştıklarında Strathmore alçak sesle sövdü. 3. bölümün kapısını açacak olan tuş takımının ışıkları sönüktü, kapılar çalışmıyordu.

"Kahretsin," dedi. "Elektrik yok. Unutmuşum."

Strathmore sürme kapıları inceledi. Avuçlarını düz bir şekilde cama dayadı. Sonra açmak için yanlara doğru sürmeyi denedi. Elleri terli ve kaygandı. Pantolonuna sildikten sonra yeniden denedi. Bu kez kapılar birazcık da olsa yana kayıp açıldı.

Susan, Strathmore'un ne yapmaya çalıştığını anlamış, onun arkasına gelmişti. Kapının kanatlarını birlikte ittiler. Kapılar birkaç santimetre kadar açıldı. Bir an tuttular ama güç çok fazlaydı. Kapılar yeniden kapandı.

"Bekleyin," dedi Susan, Strathmore'un önüne geçip yeni bir konum alarak. "Tamam, şimdi deneyelim."

Büyük bir güçle asıldılar. Kapılar yine birkaç santimetre kadar açıldı. 3. Bölümün içinden incecik bir mavi ışık belirdi, terminaller hâlâ çalışıyordu. Kurulum esnasında, onların da TRANSLTR için çok önemli olduğu ve elektrik kesintisi halinde yedek güç almaları gerekeceği düşünülmüştü.

Susan, Ferragamo marka ayakkabısının burnunu yere dayayıp daha kuvvetlice itti. Kapılar hareket etmeye başladı. Strathmore daha iyi bir konum almak için yönünü değiştirdi. Avuçlarını sol kanadın ortasına yerleştirip onu geriye doğru itti. Susan da sağ kanadı ters yönde itti. Yavaş yavaş, zorlanarak, kapının kanatları birbirinden ayrılmaya başladı. Neredeyse otuz santimetre kadar ayrılmışlardı.

"Bırakma," dedi Strathmore, birlikte sertçe iterlerken nefes nefese. Biraz daha."

Susan omuzlarını düzeltti zorlayarak. Yeniden itti, bu kez daha iyi bir açıyla. Kapının kanatları ona direniyordu.

Strathmore daha durduramadan Susan ince vücudunu aradaki açıklığa sıkıştırdı. Strathmore karşı çıktı ama Susan kararlıydı. Kripto'nun dışında olmak istiyordu ve Strathmore'u Hale'in geçiş anahtarı bulunana dek onun bir yere gitmesine izin vermeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Susan açıklıkta kendini ortaladı ve var gücüyle itti. Kapılar geriye gidiyor gibiydi Ama birden Susan'ın gücü tükendi. Kapılar üzerine doğru geldi. Strathmore kapıları açık tutmak için kendini zorladı ama gücü yetmiyordu. Tam kapılar çarparak kapanırken, Susan kendini aradan attı ve diğer tarafa yığıldı.

Komutan kapıyı yeniden bir parça da olsa aralamak için kendini zorladı. Yüzünü küçük aralığa dayadı. "Tanrım! Susan, iyi misin?"

Susan ayağa kalkıp elleriyle üstünü temizledi. "İyiyim."

Etrafına bakındı. 3. bölüm bomboştu, sadece bilgisayar ekranları odayı aydınlatıyordu. Maviye çalan gölgeler odaya hayaletimsi bir hava veriyordu. Kapının aralığından Strathmore'a döndü. Yüzü soluk ve hasta görünüyordu mavi ışıkta.

"Susan," dedi. "Sistem güvenlikteki dosyaları silmek için bana yirmi dakika ver. Bütün izler silindiğinde kendi terminalime gidip TRANSLTR'yi durduracağım."

"İyi edersiniz," dedi Susan, ağır cam kapılara bakarak. TRANSLTR yedek gücü tüketmeyi kesene dek, 3. bölümde bir mahkûmdu.

Strathmore kapının kanatlarını bıraktı; kanatlar birbirine çarparak kapandı. Susan, komutanın camın ardında, Kripto'nun karanlığı içinde yavaş yavaş gözden kayboluşunu izledi.

63

Becker'ın yeni satın aldığı Vespa motosikleti, olanca gücünü kullanarak Aeropuerto de Sevilla yoluna girmişti. Becker'ın parmakları bembeyaz kesilmişti. Kolundaki saate baktı, vakit yerel saatle sabahın ikisini henüz geçmişti.

Ana terminale yaklaşınca, kaldırıma çıktı ve hâlâ hareket halindeyken motosikletten indi. Motosiklet kaldırıma devrilip öksürüğe benzer bir sesle durdu. Becker döner kapılardan koşarak geçti uyuşmuş bacaklarıyla. *Bir daha aslâ,* diye yemin etti kendi kendine.

Terminal temizdi ve iyi aydınlatılmıştı. Bir makineyle yer karolarını parlatan adam sayılmazsa bomboştu. Salonda bir bilet acentesi görevlisi Iberia Hava Yolları tezgâhını kapatıyordu. Becker bunu kötü bir işaret olarak kabul etti.

Hızla oraya gitti. "El vuelo a los Estados Unidos?" (Amerika Birleşik Devletleri uçuşu)

Endülüslü çekici kadın tezgâhın arkasından başını kaldırıp ona baktı ve özür dileyerek gülümsedi. "Acaba de salir. Şimdi kalktı, kaçırdınız." Kadının sözleri bir an havada asılı kaldı.

Kaçırdım. Becker'ın omuzları çöktü. "Uçakta boş yer var mıydı?

"Fazlasıyla," diye gülümsedi kadın. "Neredeyse boştu uçak. Ama yarın sabah sekizdekinde de..."

"Bir arkadaşımın o uçağa binip binmediğini öğrenmem gerek. Yedek listedeydi."

Kadın kaşlarını çattı. "Üzgünüm, bayım. Bu gece yedek listede birkaç yolcumuz vardı ama gizlilik şartlarımız gereği..."

"Çok önemli," diye üsteledi Becker. "Uçup uçmadığını öğrenmek istiyorum yalnızca. Hepsi bu."

Kadın anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "Sevgililer arasında bir tartışma mı?"

Becker bir an düşündü. Sonra utangaç utangaç gülümsedi kadına. "O kadar belli oluyor mu?"

Kadın göz kırptı. "Adı ne?"

"Megan," diye karşılık verdi Becker üzgünce.

Görevli gülümsedi. "Bayan arkadaşınızın bir soyadı var mı?"

Becker ağır ağır nefes aldı. Evet, ama ben bilmiyorum! "Aslında, bu karışık bir durum. Uçağın neredeyse boş olduğunu söylemiştiniz. Belki..."

"Soyadı olmadan gerçekten bir şey yapamam ..."

"Sahi," diye kadının sözünü kesti Becker, aklına başka bir fikir gelmişti. "Bütün gece burada mıydınız?"

Kadın başıyla onayladı. "Yedi saattir."

"Öyleyse onu görmüşsünüzdür belki de. Genç bir kız. On beş, belki on altı yaşında. Saçları..." Sözcükler dudaklarından dökülmeden Becker hatasını fark etmişti.

Görevlinin gözleri kısıldı. "Sevgiliniz on beş yaşında mı?"

"Hayır!" dedi Becker soluk soluğa. "Demek istiyorum ki..." *Kahretsin*. "Bana yardım etmelisiniz, bu çok önemli."

"Üzgünüm," dedi kadın soğuk bir ifadeyle.

"Göründüğü gibi değil. Ben sadece..."

"İyi geceler, bayım." Kadın metal parmaklığı tezgâhın üzerine indirip odanın arka tarafında gözden kayboldu.

Becker homurdanıp gözlerini göğe doğru çevirdi. *Harika, David. Gerçekten harika*. Boş salona göz gezdirdi. *Hiçbir şey.* Kız yüzüğü satıp uçağa binmiş olmalı.

Temizlik görevlisine yöneldi. "Has visto a una nina?" Karo parlatmak için kullanılan makinenin sesini bastırmak için bağırarak sordu. "Bir kız gördün mü?"

Yaşlı adam uzanıp makineyi kapattı. "Ha?"

"Una nina?" diye tekrarladı Becker. "Pelo rojo, azul, y bianco. Kırmızı beyaz ve mavi saçlı."

Kapıcı güldü. "Que fea. İğrenç." Başını iki yana salladı ve işine döndü.

David Becker havaalanının bomboş salonunun ortasında durdu ve ne yapacağını düşündü. Bu akşam tam bir yanlışlıklar komedyası olmuştu. Strathmore'un sözleri aklına gelip duruyordu: *Yüzüğü bulana kadar beni arama.* Üzerine ağır bir yorgunluk çöktü. Megan yüzüğü satıp uçağa binmişse, yüzüğün artık kimde olduğunu söyleyecek hiç kimse yok demekti.

Becker gözlerini kapatıp dikkatini kaybetmemeye çalıştı. *Sıradaki hamlem ne?* Bunu sonra düşünmeye karar verdi. İlk önce, tuvalete fazlasıyla gecikmiş bir ziyarette bulunması gerekiyordu.

64

Susan 3. bölümün loş sessizliğinde tek başına durdu. Önündeki iş basitti: *Hale'in terminaline ulaş, anahtarının yerini sapta, sonra da Tankado'yla olan bütün haberleşmelerini sil.* Hiçbir yerde Dijital Kale'ye ilişkin hiçbir ipucu kalmayacaktı.

Susan'ın anahtarı saklayıp Dijital Kale'yi çözmeye dair ilk baştaki korkuları onu yine rahatsız ediyordu. Şansını zorlamaktan huzursuzluk duyuyordu, o ana dek çok şanslı olmuşlardı. North Dakota mucizevi bir şekilde tam burunlarının dibinde ortaya çıkmış ve kapana kısılmıştı. Geriye kalan tek sorun David'di. David diğer geçiş anahtarını bulmak zorundaydı. Susan onun da ilerleme kaydettiğini umdu.

3. bölümün içlerine doğru ilerlerken Susan aklını temizlemeye çalıştı. Böylesine iyi bildiği bir yerde kendini huzursuz hissetmesi garipti. 3. bölümdeki her şey karanlıkta gözüne yabancı görünmüştü. Ama bunun dışında bir şey vardı. Susan bir anlık bir tereddüt yaşadı ve dönüp çalışmayan kapılara göz attı. Çıkış yoktu. *Yirmi dakika*, diye düşündü.

Hale'in terminaline yöneldiğinde, tuhaf, misk kokusu gibi bir koku aldı -kesinlikle 3. bölümün kokusu değildi bu. Deiyonizasyon sisteminin çalışıp çalışmadığını düşündü. Belli belirsiz tanıdık bir kokuydu ve beraberinde rahatsız edici bir ürperti taşıyordu. Susan'ın aklına Hale'in aşağıda, devasa bir saunada kilitli olduğu geldi. *Acaba bir şeyleri mi tutuşturdu?* Gözlerini yukarı dikip hava menfezlerine baktı ve kokladı. Ama koku yakınlardan geliyor gibiydi.

Susan mutfak bölümünün kafesli kapılarına göz attı. O anda kokuyu çıkardı. Kolonyaydı... ve ter.

İçgüdüsel bir şekilde geri çekildi, göreceği şeye hazır değildi. Ufak mutfağın kafes tirizlerinin arkasından bir çift göz ona bakıyordu. Korkunç gerçeğin kafasına dank etmesi bir an sürdü yalnızca. Greg Hale alt düzeylerde kilitli değildi, o 3. bölümdeydi.

Strathmore kapağı kapatmadan önce merdivenlerden süzülmüştü. Tek başına kapıları açacak kadar kuvvetliydi.

Susan bir zamanlar saf korkunun insanı felç ettiğini duymuştu, şimdiyse bunun uydurma olduğunu biliyordu. Beyni olup biteni kavrar kavramaz harekete geçti. Aklında tek bir düşünceyle karanlığın içinde geriye doğru sendeleyerek ilerledi, tek bir düşünceyle: kaçmak.

Arkasından o büyük gürültünün gelmesi gecikmedi. Hale fırının üzerinde sessizce oturuyordu, bacaklarını iki tokmak gibi uzatmıştı. Kapılar menteşelerinden kırıldı. Hale kendini odaya attı ve güçlü adımlarıyla ayak sesleri yerde gümbürdeyerek Susan'ın peşinden geldi.

Susan, Hale kendisine doğru gelirken takılıp tökezletme çabasıyla arkasına doğru bir lambayı devirdi. Hale'in hiç çaba harcamadan lambanın üzerinden atladığını hissetti. Hale hızla aradaki mesafeyi kapatıyordu.

Hale'in sağ kolu arkasından beline dolandığında, Susan sanki çelikten bir engele çarpmış gibi durdu. Ciğerlerindeki hava boşaldığında Susan acı içinde nefes almaya çalıştı. Hale'in pazıları Susan'ın göğüs kafesini eziyordu.

Susan direndi ve deli gibi dönüp durmaya başladı. Her nasılsa bir dirseği Hale'in vücudunun bir yerinde kıkırdağa denk geldi. Hale'in kolları gevşedi, elleriyle burnunu tutuyordu. Dizlerinin üzerine çöktü, yüzünü avuçlarının arasına almıştı.

"Seni oros..." Acıyla bağırdı.

Susan kapının basınç plakalarına doğru koşarken, bir yandan da Strathmore'un tam o anda elektriği yeniden vereceği ve kapıların açılacağı umuduyla boşuna bir dua mırıldanıyordu. Onun yerine, camı yumruklayıp dururken buldu kendini.

Hale hantal hantal ona doğru ilerledi, burnu kan içinde kalmıştı. Birkaç saniye içinde, elleri yine Susan'ı sarmıştı, bir eli Susan'ın sol göğsünü sıkıca kavramıştı, diğer eliyse onun kasıklarındaydı. Susan'ı sertçe çekip kapıdan uzaklaştırdı.

Susan bağırdı, Hale'i durdurmak için boşuna bir çabayla elini uzattı.

Hale Susan'ı geriye doğru çekti, kemeri Susan'ın omurgasına batıyordu. Adamın gücüne inanamıyordu Susan. Hale onu geri geri halıda sürükledi. Susan'ın ayakkabıları ayağından çıktı. Hale tek bir hareketle onu rahatlıkla kaldırıp kendi terminalinin hemen yanına savurdu.

Susan bir anda sırt üstü bir duruma gelmişti, eteği kalçalarına kadar toplanmıştı. Bluzunun üst düğmesi açılmıştı, mavimsi ışık altında göğsü inip kalkıyordu. Hale Susan'ı kıpırdayamaz hale getirecek şekilde bacaklarını açıp üzerine otururken Susan dehşet içinde ona bakakaldı. Hale'in bakışlarındaki anlamı çözemiyordu. Korkuya benziyordu. Yoksa öfke miydi? Hale'in gözleri Susan'ın vücudunda gezindi. Susan yeni bir panik dalgası hissetti.

Hale Susan'ın göbeğine sağlamca oturup, buz gibi, ters bir bakışla onu süzdü. Birden Susan'ın kendini savunma hakkında öğrenmiş olduğu her şey hızla aklından geçmeye başladı. Mücadele etmeye çalıştı ama vücudu tepki vermiyordu. Uyuşmuştu. Gözlerini kapadı.

Ah, lütfen, Tanrım. Hayır!

65

Brinkerhoff, Midge'in ofisinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. "Hiç kimse Koridor'u devre dışı bırakamaz. Bu imkânsız!"

"Yanlış," diye hemen karşılık verdi Midge. "Jabba'yla şimdi konuştum. Geçen yıl bir devre dışı bırakma düğmesi yerleştirdiğini o söyledi."

Özel kalem, kuşkuyla baktı. "Bunu hiç duymadım."

"Kimse duymadı. Çok gizliydi."

"Midge," diye karşı çıktı Brinkerhoff, "Jabba güvenlik konusunda takıntılıdır! Devre dışı bırakacak bir düğme aslâ koymaz..."

"Ona Strathmore koydurttu," diye sözünü kesti.

Brinkerhoff Midge'in aklında her şeyin yerli yerine oturduğunu fark edebiliyordu.

"Geçen yılı hatırlıyor musun," diye sordu Midge, "Strathmore'un California'daki Siyonist karşıtı teröristler üzerinde çalıştığı zamanı?"

Brinkerhoff başıyla onayladı. Strathmore'un geçen yılki en önemli darbelerinden biri olmuştu bu. Girilen bir şifreyi çözmek için TRANSLTR'yi kullanarak Los Angeles'taki bir İbrani okulunu bombalamak amacıyla kurulan bir komployu açığa çıkarmıştı. Teröristlerin mesajını bomba patlamadan ancak yirmi dakika önce çözebilmiş ve hızlı bir telefon trafiğinin ardından üç yüz çocuğu kurtarmıştı.

"Anlasana," dedi gerekmediği halde sesini alçaltarak. "Jabba, Strathmore'un terörist mesajını bomba patlamadan altı saat önce yakaladığını söyledi."

Brinkerhoff un ağzı açık kaldı. "Ama... niçin bekledi öyleyse..."

"Çünkü TRANSLTR'ye şifreyi çözdüremedi. Denedi ama Koridor reddedip durdu. Mesaj, filtrelerin henüz görmediği yeni bir genel anahtar algoritmasıyla şifrelenmişti. Filtreleri ayarlaması Jabba'nın neredeyse altı saatini almıştı."

Brinkerhoff donup kalmış gibiydi.

"Strathmore küplere bindi. Jabba'dan böyle bir durumla bir daha karşılaşılırsa diye Koridor'un içine bir düğme yerleştirmesini istedi."

"Tanrım." Brinkerhoff bir ıslık koyuverdi. "Hiçbir fikrim yoktu." Sonra gözleri kısıldı. "Peki sen nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Strathmore'un bugün de o düğmeyi kullandığını düşünüyorum... Koridor'un reddettiği bir dosyayı işlemek için."

"Eee? Düğme zaten bunun için değil mi?"

Midge başını iki yana salladı. "Söz konusu dosya bir virüs değilse tabii."

Brinkerhoff düşünmeden konuştu. "Bîr virüs mu? Virüsten bahseden de kim!"

"Tek açıklaması bu," dedi. " Jabba TRANSLTR'yi bu kadar uzun süre meşgul edecek tek şeyin bir virüs olduğunu söyledi, dolayısıyla..."

"Dur bir dakika!" Brinkerhoff mola işareti yaptı bir anda. "Strathmore her şeyin yolunda olduğunu söyledi!"

"Yalan söylüyor."

Brinkerhoff'un kafası karışmıştı. "Yani Strathmore TRANSLTR'ye bilerek bir virüsün girmesine izin verdi mi demek istiyorsun?"

"Hayır," diye tersledi. "Onun bir virüs olduğunu bildiğini sanmıyorum. Sanırım aldandı."

Brinkerhoff un dili tutulmuştu. Midge Milken kesinlikle uçuyordu.

"Bu çoğu şeyi açıklıyor," diye ısrar etti Midge. "Bütün geceyi orada ne yaparak geçirdiğini açıklıyor."

"Kendi bilgisayarına virüs yerleştirerek mi yani?"

"Hayır," dedi Midge, sinirlenmişti. "Hatasını örtbas etmeye çalışarak! Artık TRANSLTR'yi durdurup yedek gücü kullanamaz, çünkü virüs işlemcileri kilitlemiştir!"

Brinkerhoff gözlerini devirdi. Midge'in geçmişte de böyle uçtuğu olmuştu ama bu kadarı ilk defa oluyordu. Onu sakinleştirmeye çalıştı. "Jabba pek kaygılı görünmüyor."

"Jabba bir ahmak," diye tısladı Midge.

Brinkerhoff şaşırmış görünüyordu. Hiç kimse Jabba'ya ahmak diyememişti -*domuz belki, ama ahmak asla*. "Kadınsı sezgilerine Jabba'nın bilgisayar güvenliği programcılığındaki ileri düzey bilgisinden daha fazla mı güveniyorsun?"

Midge ona sert sert baktı.

Brinkerhoff teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı. "Boş ver. Sözümü geri aldım." Midge'in felaketleri sezme konusundaki hiç de tekin olmayan yeteneğinin hatırlatılması gerekmiyordu ona. "Midge," diye yalvardı. "Strathmore'dan nefret ettiğini biliyorum, ama..."

"Bunun Strathmore'la hiçbir ilgisi yok!" Midge vites büyütmüştü. "Yapmamız gereken ilk şey Strathmore'un Koridor'u devre dışı bıraktığını doğrulamak. Sonra da müdürü ararız."

"Harika." Brinkerhoff homurdandı. "Strathmore'u arayıp ondan bize imzalı bir ifade göndermesini isteyeceğim."

"Hayır," diye yanıtladı Midge, Brinkerhoff'un alayına aldırmayarak. "Strathmore bugün bize zaten bir kez yalan söyledi." Brinkerhoff'un yüzüne baktı, gözleri onu delip geçiyordu sanki. "Sende Fontaine'in ofisinin anahtarı var mı?"

"Elbette. Ben onun Özel Kalemiyim."

"O anahtara ihtiyacım var."

Brinkerhoff duyduklarına inanamayarak bakakaldı. "Midge, senin Fontaine'in ofisine girmene dünyada izin veremem."

"İzin vermek zorundasın!" diye ısrar etti. Sonra da dönüp Büyük Birader'in klavyesinde bir şeyler yazmaya başladı. "Bir TRANSLTR iş listesi isteyeceğim. Strathmore Koridor'u elle devre dışı bıraktıysa, çıktılarda görünecektir."

"Bu işin Fontaine'in ofisiyle ne ilgisi var?"

Midge dönüp ona baktı. "İş listesi yalnızca Fontaine'in yazıcısından çıkar. Bunu biliyorsun!"

"Gizli olmasının nedeni de bu, Midge!"

"Bu acil bir durum. O listeyi görmem gerek."

Brinkerhoff ellerini kadının omuzlarına koydu. "Midge, lütfen sakinleş. Biliyorsun, yapamam..."

Midge suratını asıp klavyesine geri döndü. "Bir iş listesi yazdıracağım. İçeri gireceğim, listeyi alacağım ve çıkacağım. Şimdi bana anahtarı ver."

"Midge..."

Kadın yazmayı bitirip tekrar ona döndü. "Chad, rapor otuz saniye içinde yazdırılmış olacak. Anlaşma şu: Sen bana anahtarı ver. Koridor'u Strathmore devre dışı bıraktıysa, güvenliği ararız. Ben yanılıyorsam buradan giderim, sen de Carmen Huerta'nın her tarafını marmelada bulayabilirsin." Brinkerhoff'a muzip muzip baktı anahtarları almak için ellerini uzattı. "Bekliyorum."

Brinkerhoff homurdandı, Kripto raporunu kontrol etmesi için onu geri çağırdığına hayıflanıyordu. Midge'in kendisine doğru uzattığı ele baktı. "Müdürün özel makamındaki gizli bilgiden söz ediyorsun. Yakalanırsak ne olacağına dair bir fikrin var mı?"

"Müdür Güney Amerika'da."

"Üzgünüm. Yapamam." Brinkerhoff kollarını kavuşturup dışarı çıktı.

Midge arkasından ona baktı, gri gözleri için için yanıyordu. "Ah, evet yapabilirsin," diye fısıldadı. Sonra tekrar Büyük Birader'e dönüp video arşivlerini açtı.

Midge bunu unutacaktır, dedi Brinkerhoff kendi kendine masasına yerleşirken. Önündeki raporların geri kalanını incelemeye başladı. Midge her paranoyaklaştığında müdürün anahtarlarını vermesi beklenemezdi kendisinden.

Diğer odadan gelen sesler düşüncelerini böldüğünde COMSEC hesaplarını kontrol etmeye yeni başlamıştı. İşini bırakıp kapıya doğru gitti.

Ana süit karanlıktı -Midge'in yarı açık kapısından gelen belirsiz bir gri ışık dışında. Kulak kabarttı. Sesler devam ediyordu. Heyecanlı gibiydiler. "Midge?"

Yanıt yoktu.

Midge'in çalışma yerine ilerledi uzun adımlarla karanlığın içinde. Sesler garip bir şekilde tanıdık geliyordu. Kapıyı itip açtı. Oda boştu. Midge'in koltuğu da boştu. Ses tepeden geliyordu. Brinkerhoff başını kaldırıp video monitörlere baktı ve o anda

kendini berbat hissetti. On iki ekranın her birinde aynı görüntü oynuyordu - koreografisi sapkınca yapılmış bir tür bale. Brinkerhoff, Midge'in koltuğuna yığıldı ve görüntüleri dehşet içinde izledi.

"Chad?" Ses arkasından gelmişti.

Dönüp karanlığa baktı gözlerini kısarak. Midge müdürün ikili kapısının önündeki ana süitin çaprazında kalan resepsiyon bölümünde duruyordu. Avucunu önce doğru uzatmıştı. "Anahtar, Chad."

Brinkerhoff'un yüzü kızardı. Tekrar monitörlere döndü. Yukarıdaki görüntüleri kapatmaya çalıştı önüne geçerek ama yararı yoktu. Her yerde Brinkerhoff'un görüntüleri vardı, Carmen Huerta'nın balla kaplanmış küçük göğüslerini okşayan ve zevkle inleyen görüntüleri.

66

Becker tuvaletlere doğru gitmek için salonu geçti. Tek bulduğuysa portakal rengi çelik bir direğin ve deterjanla paspasların dolu olduğu bir temizlik arabasının kapadığı CABALLEROS (TAPINAK) yazılı kapı oldu. Diğer kapıya baktı. DAMAS. Uzun adımlarla ilerleyip gürültüyle kapıyı çaldı.

"Hola? (Merhaba) " diye seslendi, bayanlar tuvaletinin kapısını iki üç santimetre kadar iterek. "Con permiso? (İzninizle)" Sessizlik. İçeri girdi.

Tuvalet tipik, İspanyol kurumlarına ait tuvaletlerdendi -kare biçimindeki beyaz fayanslarla tepede akkorlu bir ampul. Her zamanki gibi, bölmeli bir tuvalet yeri, bir de pisuar vardı. Kadınlar tuvaletinde pisuarların hiç kullanılıp kullanılmadığının önemi yoktu -oraya pisuar koymak müteahhitleri fazladan bölmeli yer yapma masrafından kurtarıyordu.

Becker iğrenerek tuvalete baktı aralıktan. Çok pisti. Lavabo tıkanmıştı ve içinde ne olduğu belirsiz kahverengi bir su vardı. Her yere kirli kağıt havlular saçılmıştı. Zemin sırılsıklamdı. Duvardaki eski elektrikli el kurutma makinesi yeşile çalan parmak izlerine bulanmıştı.

Becker aynanın önüne gitti ve içini çekti. Aynadan genellikle keskin bir berraklıkla bakan gözleri bu gece o kadar da keskin bakmıyordu. *Ne kadar zamandır burada ortalıklarda dolanıp duruyorum?* diye düşündü. Günleri şaşırmıştı. Profesörlüğün verdiği alışkanlıktan kravatının Windsor düğümünü yakasında sıkıştırdı. Sonra arkasındaki pisuara döndü.

Orada dururken, Susan'ın hâlâ eve dönüp dönmediğini düşündü. *Nereye gitmiş olabilirdi? Ben olmadan Taş Köşk'e mi gitti?*

"Hey!" diye seslendi bir kadın arkasından öfkeyle.

Becker sıçradı. "B-ben... " diye kekeledi, aceleyle fermuarını kapatmaya çalışıyordu.

"Ben... özür dilerim... ben..."

Becker içeri henüz girmiş olan kıza döndü yüzünü. Kız genç ve sofistikeydi, Seventeen dergisinin sayfalarından çıkmış gibiydi. Ekose desenli bir pantolon ve beyaz, kolsuz bir bluz giymişti. Elinde kırmızı, L. L. Bean marka bir kumaş çanta vardı. Sarı saçları çok düzgün biçimde fönlenmişti.

"Özür dilerim." Becker el yordamıyla kemerini bağlarken. "Erkekler tuvaleti... şey... neyse... Gidiyorum."

"İ.ne sapık!"

Becker sanki bir şaka yapılmış da anlayamamış gibi bir an kalakaldı. Bu küfrün o kızın dudaklarından dökülmesi hiç de uygun görünmüyordu -pırıl pırıl bir sürahiden lağım suyu akması gibi. Ama Becker kızı iyice incelediğinde, onun ilk düşündüğü kadar pırıl pırıl olmadığını gördü. Gözleri şişmiş, kan çanağına dönmüştü. Sol kolunun ön kısmı da şişmişti. Kolundaki kırmızımsı bir renk almış tahrişli bölgenin altındaki et maviye dönmüştü.

Tanrım, diye düşündü Becker. *Damardan uyuşturucu almış. Kim tahmin edebilirdi?*

"Defol!" diye bağırdı kız. "Sadece defol!"

Becker bir an yüzüğü, NSA'yı, onunla ilgili her şeyi unuttu. İçinde bu kıza bir acıma, bir yakınlık hissetmişti. Kızın annesiyle babası belki de onu bir hazırlık okulu çalışma programına katılması için bir VISA kartla buraya göndermişti. Kız uyuşturucu alarak geçirdiği gecenin bir yarısında, tuvaletin birinde tamamen tek başına kalmıştı en sonunda.

"İyi misin?" diye sordu Becker, kapıya yönelirken.

"İyiyim." Kızın sesi mağrurdu. "Artık gidebilirsin!"

Becker gitmek için döndü. Kızın koluna baktı son bir kez üzüntüyle. *Yapabileceğin hiçbir şey yok, David. Onu yalnız bırak.*

"Şimdi!" diye haykırdı kız.

Becker başını sallayarak onayladı. Çıkarken hüzünlü bir şekilde gülümsedi kıza. "Dikkatli ol."

67

"Susan?" dedi Hale. Yüzü Susan'ın yüzünde, soluk soluğaydı.

Susan'ın göbeğinde oturuyordu tüm ağırlığıyla, bacakları Susan'ın her iki tarafındaydı. Kuyruk sokumu kemiği Susan'ın eteğinin ince kumaşının üzerinden karnına dayanmıştı ve acı veriyordu. Hale'in burnundan kan damlıyordu Susan'ın her tarafına. Susan boğazının arka tarafında kusmuk tadı aldı. Hale'in elleri göğüslerindeydi.

Hiçbir şey hissetmiyordu. *Bana dokunuyor mu?* Hale'in, bluzunun üst düğmesini ilikleyip kapattığını fark etmesi zaman aldı.

"Susan," dedi Hale nefes nefese. "Beni buradan çıkartmalısın."

Susan serseme dönmüştü. Hiçbir şey anlamlı değildi.

"Susan, bana yardım etmek zorundasın! Strathmore Chartrukian'ı öldürdü! Ben gördüm!"

Söylenenleri idrak etmesi Susan'ın zamanını aldı. *Strathmore Chartrukian'ı öldürdü?* Susan'ın onu aşağıda gördüğüne dair bir fikri yoktu Hale'in anlaşılan.

"Strathmore kendisini gördüğümü biliyor!" dedi tıslar gibi bir sesle. "Beni de öldürecek!"

Susan'ın korkudan soluğu kesilmiş olmasaydı, Hale'in yüzüne gülerdi herhalde. Eski bir denizcinin böl ve yönet zihniyetini fark etmişti. Yalanlar uydur, düşmanlarını birbiriyle karşı karşıya getir.

"Bu doğru!" diye bağırdı Hale. "Yardım çağırmamız gerek! Sanırım ikimiz de tehlikedeyiz!" Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadı Susan.

Hale'in kaslı bacakları kasılıyordu, ağırlığını değiştirmek için kalçaları üzerinde döndü. Konuşmak için ağzını açtı ama buna hiç şansı olmadı.

Hale'in vücudu üzerinden kalktığında, Susan birdenbire bacaklarına kanın geri döndüğünü hissetti. Daha ne olduğunu anlamadan bir refleks, sol bacağının Hale'in apış arasına doğru şiddetle çekilmesine neden oldu. Dizkapağının Hale'in bacakları arasındaki yumuşak dokudan keseyi ezdiğini hissetti.

Hale büyük bir acıyla inledi ve anında iki büklüm oluverdi. Susan'ın yanına yuvarlandı kapaklanarak. Susan kıvrıla büküle onun hareketsiz ağırlığının altından çıktı. Kapıya doğru sendeledi, kaçmak için yeterince güçlü olmadığını biliyordu.

Bir anlık bir kararla, akça ağaçtan yapılmış uzun toplantı masasının altına girdi ve ayaklarını halıya gömdü. Şansına, masanın tekerlekleri vardı. Masayı ite ite kavisli cam duvara doğru ilerledi var gücüyle. Tekerlekler iyiydi ve masa rahat gidiyordu. 3. bölümün ortasına geldiğinde olanca hızıyla gidiyordu artık.

Cam duvardan bir buçuk metre kadar uzakta Susan büyük bir güçle bacaklarını gerip bıraktı. Yana sıçrayıp gözlerini kapattı. Duvar korkunç bir gürültüyle patlayıp tuz buz oldu. Kripto'nun sesleri, yapıldığından beri ilk kez 3. bölümün içine doldu.

Susan başını kaldırıp baktı. Camdaki delikten, dış tarafta hâlâ ilerleyen masayı görebiliyordu. Kripto katında büyük daireler çizerek dönüyordu, en sonunda karanlıkta gözden kayboldu.

Susan mahvolmuş Ferragamo'sunu tekrar ayağına geçirdi, hâlâ acı içinde kıvranan Greg Hale'e son kez göz attı ve kırık camların oluşturduğu denizden geçerek Kripto katına doğru hızla koştu.

68

Brinkerhoff Fontaine'in ofisinin anahtarını uzatırken "Nasıl, o kadar da zor değilmiş, değil mi?" dedi Midge alaycı bir ifadeyle.

Brinkerhoff yenilmiş görünüyordu.

"Gitmeden önce o görüntüleri sileceğim," diye söz verdi Midge. "Tabii sen ve eşin özel koleksiyonunuz için istemiyorsanız."

"Hadi, şu lanet çıktıyı al," dedi ters ters. "Sonra da çık buradan!"

"Si senor," dedi Midge koyu bir Porto Riko aksanıyla kıs kıs gülerken. Göz kırpıp Fontaine'in ikili kapısına doğru ilerledi.

Leland Fontaine'in özel ofisi, yönetim süitinin geri kalan kısmına hiç benzemiyordu. Duvarlarda tablolar yoktu, şatafatlı koltuklar, salon bitkileri, antik saatler de. Fontaine'in ofisi hızlı ve verimli çalışma için uygun koşullar göz önünde tutularak döşenmişti. Üstü cam olan masası ve siyah deri koltuğu, manzaralı kocaman penceresinin tam önüne yerleştirilmişti. Üzerinde bir Fransız filtre kahve demliği olan küçük bir masanın yanında, köşede üç dosya dolabı duruyordu. Ay epey yükselmişti Fort Meade'in üzerinde ve pencereden süzülen hafif aydınlık müdürün mobilyalarının sadeliğini vurguluyordu.

Ben ne halt ediyorum?, diye düşündü Brinkerhoff.

Midge uzun adımlarla yazıcıya doğru gitti ve iş listesini koparıp aldı. Karanlıkta gözlerini kısarak baktı. "Verileri okuyamıyorum," diye yakındı. "Işıkları aç."

"Dışarıda okursun. Çıkalım artık."

Ama Midge görünüşe bakılırsa bir hayli eğleniyordu. Elindeki çıktıyı daha iyi görmek için pencereye gitti. Brinkerhoff ile oynuyordu.

"Midge..."

Okumayı sürdürdü.

Brinkerhoff endişeyle kapıya doğru dönüp baktı. "'Midge... hadi ama. Burası müdürün özel makamı."

"Buralarda bir yerde," diye mırıldandı Midge. çıktıyı inceleyerek. "Strathmore Koridoru devre dışı bıraktı, bunu biliyorum." Pencereye daha da yaklaştı.

Brinkerhoff terlemeye başladı. Midge okumayı sürdürüyordu.

Çok geçmeden soluk soluğa konuştu Midge. "Biliyordum! Strathmore yapmış! Gerçekten yapmış! Geri zekâlı!" Kağıdı kaldırıp salladı. "Koridoru devre dışı bırakmış! Şuna bir bak!"

Brinkerhoff bir an hayretler içinde bakakaldı, sonra hızla müdürün ofisini geçip pencerenin önündeki Midge'in yanında geldi. Midge eliyle çıktının son kısmını işaret etti.

Brinkerhoff okudu, gördüklerine inanamayarak. "Bu da ne demek...?"

Çıktıda TRANSLTR'ye son otuz altı saatte giren dosyaların listesi vardı. Her dosyadan sonra dört rakamlı bir Koridor onay kodu vardı. Ne var ki, kağıttaki son dosyanın yanında bir onay kodu yoktu -sadece yazı vardı: ELLE DEVRE DIŞI.

Tanrım, diye düşündü Brinkerhoff. *Midge yine tutturdu.*

"Geri zekâlı!" diye söylendi Midge öfkeyle. "Şuna bak! Koridor bu dosyayı iki kez reddetmiş! Mutasyon dizgeleri! Ama o yine de devre dışı bırakmış! Aklındaki ne bu adamın?"

Brinkerhoff dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Midge'in niçin daima haklı olduğunu düşündü. İkisi de yanlarında pencerede beliren yansımayı fark etmediler. İri yarı bir karaltı Fontaine'in açık kapısının aralığında duruyordu.

"Tanrım," dedi Brinkerhoff, nefesi kesilmişti. "Bir virüs bulaştığını mı düşünüyorsun?"

Midge içini çekti. "Başka hiçbir şey olamaz."

"Ne olursa olsun, sizi ilgilendirmez!" diye pes bir ses gürledi arkalarından.

Midge başını pencereye çarptı. Brinkerhoff müdürün koltuğuna devrilip sese doğru döndü. Karaltıyı hemen tanıdı.

"Müdür Bey!" Brinkerhoff nefes nefeseydi. Uzun adımlarla ilerleyip elini uzattı. "Eve hoş geldiniz, efendim."

Devasa adam uzatılan eli görmezlikten geldi.

"B-ben sanıyordum ki," diye kekeledi Brinkerhoff, elini geri çekerken, "Ben Güney Amerika'da olduğunuzu sanıyordum."

Leland Fontaine yardımcısına baktı ters ters kurşun gibi delip geçen gözlerle. "Öyleydi... ama şimdi geri döndüm."

69

"Hey, bayım!"

Becker bir ankesörlü telefon kulübesine doğru yürürken salondan geçiyordu. Durup döndü. Arkasından gelen, az önce tuvalette onu gafil avlayan kızdı. El sallayarak beklemesini işaret etti. "Bayım, bekleyin!"

Şimdi ne var? diye söylendi Becker. *Gizlilik içinde damardan uyuşturucu yapma hakkını mı savunmak istiyor?*

Kız, kumaş çantasını ona doğru sürükledi. Yanına geldiğinde, bu kez yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Size orada bağırdığım için özür dilerim. Beni irkilttiniz sadece."

"Sorun değil," dedi Becker rahatlatıcı bir ses tonuyla, biraz şaşırmıştı. "Yanlış yerdeydim."

"Çılgınca görünecek," dedi kız kan çanağına dönmüş gözlerini kırparak. "Ama bana borç verebileceğiniz biraz paranız yoktur, değil mi?"

Becker duyduklarına inanamayarak kıza baktı. "Ne için?" diye sordu karşılık olarak. *İstediğin buysa, sana uyuşturucu parası vermeyeceğim.*

"Eve geri dönmeye çalışıyorum," dedi sarışın. "Yardımcı olabilir misiniz?"

"Uçağını mı kaçırdın?"

Başıyla onayladı. "Biletimi kaybettim. Uçağa binmeme izin vermediler. Havayolları böyle b.ktan davranabiliyor. Bir bilet daha alacak param yok."

"Annenle baban neredeler?" diye sordu Becker.

"Birleşik Devletler'de."

"Onlara ulaşamaz mısın?"

"Hayır. Zaten denedim. Sanırım birinin yatında geçiriyorlar hafta sonlarını."

Becker kızın pahalı giysilerine göz gezdirdi. "Kredi kartın yok mu?"

"Var ama babam iptal etti. Benim uyuşturucu kullandığımı düşünüyor."

"Uyuşturucu kullanıyor musun?" diye sordu Becker, ifadesiz bir yüzle, kızın şişmiş koluna bakarak.

Kız ters ters baktı, sanki kendisine haksızlık edilmiş gibi. "Elbette hayır!" dedi Becker'a suratını asarak masum masum.

Becker kendisiyle oynandığı hissine kapıldı birden.

"Hadiii," dedi kız. "Zengin birine benziyorsun. Eve dönmem için bana biraz para veremez misin? Sana daha sonra geri gönderirim."

Becker bu kıza vereceği paranın en sonunda Triana'daki bir uyuşturucu tüccarının eline geçeceğini düşündü. "Öncelikle," dedi, "Ben zengin biri değilim, bir öğretmenim. Ama ne yapacağımı sana söyleyeyim..." Blöfüne meydan okuyacağım, işte yapacağım bu. "Sana bir uçak bileti alsam?"

Sarışın ona bakakaldı, tam bir şok halindeydi. "Bunu yapar mısın?" diye kekeledi, gözleri umutla parlamıştı. "Bana bir eve dönüş bileti alır mısın gerçekten? Ah, Tanrım, teşekkür ederim!"

Becker dilini yutmuştu. Anlaşılan yanlış hüküm vermişti.

Kız Becker'a sarılıverdi. "Berbat bir yaz oldu," dedi, nefesi kesilmişti, neredeyse ağlamaya başlayacaktı. "Oh, teşekkür ederim! Buradan kurtulmam gerek!"

Becker sarılışına isteksizce karşılık verdi. Kız onu bıraktı, Becker da tekrar kızın kolunun ön kısmına baktı.

Kız Becker'ın bakışlarını takip etti kolundaki mavi bölgeye dek. "Göze batıyor, ha?"

Becker başıyla onayladı. "Uyuşturucu kullanmadığını söylemiştin sanırım."

Kız güldü. "Bu keçeli kalem! Ovalayarak temizlemeye çalışırken derimin yarısını götürdüm. Mürekkep dağılıp bulaştı."

Becker daha yakından baktı. Floresan lambanın ışığında, kızın kolundaki kırmızımsı şişliğin altında bir yazının belli belirsiz izini görebildi -etin üzerine yazılmış sözcükler.

"Ama... ama gözlerin" dedi Becker, kendini aptal gibi hissediyordu. "Kıpkırmızı olmuşlar."

Kız güldü. "Ağlıyordum. Söyledim sana, uçağımı kaçırdım."

Becker yeniden kızın kolundaki sözcüklere baktı.

Kızın kaşları çatıldı, utanmıştı. "Ay, hâlâ okunuyor, değil mi?"

Becker daha da eğildi. Açık açık okuyabiliyordu. Yazı çok açıktı. O belirsiz dört sözcüğü okurken, son on iki saat hızla gözlerinin önünden geçti.

David Becker kendini yeniden Alfonso XIII'teki otel odasında buldu. Şişko Alman kolunun ön kısmına hafifçe vurup bozuk bir İngilizce ile konuşuyordu: *S..tir git und geber.*

"İyi misin?" diye sordu kız, serseme dönmüş Becker'a bakarak.

Becker kızın kolundan başını kaldırmadı. Afallamıştı. Kızın etine dağılmış dört sözcük çok basit bir mesaj taşıyordu: S..TİR GİT VE GEBER. (ve dönor)

Sarışın da yazıya baktı, utanmıştı. "Bunu bir arkadaşım yazdı... çok aptalca, değil mi?"

Becker konuşamadı. S..tir git und geber. İnanamıyordu. Alman ona hakaret etmemişti, yardım etmeye çalışıyordu. Becker bakışlarını kızın yüzüne çevirdi. Salonun floresan ışığının altında, kızın sarı saçlarındaki belli belirsiz kırmızı ve mavi izleri görebiliyordu.

"S-sen..." Becker kekeliyordu, kızın delik olmayan kulaklarına dikkatle bakarak. "Sen küpe takmıyor muydun?"

Kız ona tuhaf tuhaf baktı. Cebinden küçük bir şey çıkarıp Becker'a uzattı. Becker elinde duran kafatası şeklindeki zincirli küpeye bakakaldı.

"Klipsli?" diye kekeledi.

"Ah, evet," diye karşılık verdi kız. "iğneden ödüm kopar."

70

David Becker bomboş salonda kalakaldı, dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Önündeki kıza baktı, arayışının bittiğinin farkındaydı. Kız saçını yıkamış, giysilerini değiştirmişti -belki de yüzüğü satma şansının artması umuduyla- ama New York uçağına binememişti.

Becker soğukkanlılığını korumaya uğraşıyordu. Bu çılgın yolculuğu bitmek üzereydi. Kızın parmaklarını inceledi. Bir şey yoktu. Kumaş çantasına baktı. *Orada,* diye düşündü. *Orada olmalı.*

Gülümsedi, heyecanını zorlukla kontrol edebiliyordu. "Bu çok çılgınca görünüyor," dedi, "ama sanırım sende benim ihtiyacım olan bir şey var."

"Ah?" Megan kuşkulanmış gibiydi birden.

Becker elini cüzdanına attı. "Elbette sana karşılığını ödemekten mutlu olacağım." Bakışlarını aşağı indirip cüzdanındaki paraları saymaya başladı.

Megan onun paraları saymasını izlerken, irkildi, içine bir korku düşmeye başladı, görünüşe bakılırsa Becker'ın niyetini yanlış anlamıştı. Döner kapıya doğru baktı korkuyla... aradaki mesafeyi ölçerek. Kırk beş metre kadardı.

"Sana eve dönüş biletini almana yetecek kadar para verebilirim, ama karşılığında..."

"Söyleme," dedi Megan hiç düşünmeden, zoraki bir gülümsemeyle. "Sanırım neye ihtiyacın olduğunu tam olarak biliyorum." Eğilip çantasını karıştırmaya başladı.

Becker'ın içinde aniden bir umut belirdi. *Onda!* dedi kendi kendine. *Yüzük onda!* Kızın, Becker'ın neye ihtiyacı olduğunu nasıl bilebileceğini anlamamıştı Becker, bunu fark edemeyecek kadar yorgundu. Vücudundaki her kas gevşemişti. Yüzüğü yüzü sevinçle parlayan NSA müdür yardımcısına uzattığını hayal etti. Ondan sonra o ve

Susan Taş Köşk'teki büyük kubbeli yatağa yatıp kaybettikleri zamanı telafi edebileceklerdi.

Megan sonunda aradığı şeyi buldu -Biberli Koruyucu'sunu. Güçlü bir Arnavut biberi ve kırmızı biber karışımından yapılmış Mace'in, çevre dostu alternatifi olan Biberli Koruyucusunu. Kız, hızlı bir hareketle döndü ve doğrudan Becker'ın gözlerine sıktı spreyi. Kumaş çantasını kaptığı gibi kapıya doğru koştu hızla. Geriye baktığında, David Becker'ı gördü. Becker yere kapaklanmıştı, elleri yüzünde, acı içinde kıvranıyordu.

71

Tokugen Numataka dördüncü purosunu yaktı, bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu. Telefonunu kaldırıp ana santrali çaldırdı.

"O telefon numarasından hâlâ haber yok mu?" diye sordu daha operatör konuşmaya başlamadan önce. "Henüz yok, efendim. Beklenenden biraz daha uzun sürecek, bir cep telefonundan aranmış."

Cep telefonu, diye düşündü Numataka. Tabii ki. Japon ekonomisinin şansı, Amerikalıların küçük elektronik aygıtlara karşı doymak bilmez bir iştahlarının olmasıydı.

"Sinyal yükseltme istasyonunun," diye ekledi operatör, "alan kodu 202. Ama elimizde henüz bir numara yok."

"202? Neresi orası?" Koca Amerika'nın neresinde saklanıyordu bu gizemli North Dakota?

"Washington D. C. yakınlarında bir yer, efendim."

Numataka kaşlarını kaldırdı. "Bir numara bulur bulmaz beni ara."

72

Susan Fletcher karanlık Kripto katında Strathmore'un ofisinin bulunduğu iskeleye doğru tökezleye tökezleye ilerledi. Komutanın ofisi Hale'den yeterince uzaktı, Susan kilitli kompleksin içine girebilirdi.

Susan iskelenin tepesine ulaştığında komutanın kapısını aralık halde buldu, elektronik kilit elektrik kesintisi yüzünden açık kalmıştı. Susan aralıktan içeri doğru uzandı.

"Komutanım?" İçerideki tek ışık Strathmore'un bilgisayar monitörlerinin parıltısıydı. "Komutanım!" diye seslendi bir kez daha. "Komutanım!

Susan birden komutanın sistem güvenlik laboratuvarında olduğunu hatırladı. Onun boş ofisinde dolanmaya başladı. Hale ile yaptığı büyük mücadelenin verdiği panik hâlâ kanında dolaşıyordu. Kripto'dan çıkmak zorundaydı. Dijital Kale olsun ya da olmasın, harekete geçmenin zamanıydı -TRANSLTR'yi durdurmanın ve kaçmanın zamanı. Strathmore'un parıldayan monitörlerine baktı, sonra hızla onun masasına ilerledi. Komutanın klavyesini buldu el yordamıyla.. *TRANSLTR'yi durdur.* Susan yetkili bir terminalde olduğuna göre görev basitti. Uygun komut penceresini açtı ve yazdı:

PROGRAMI DURDUR

ENTER tuşunun üzerinde parmağı bir an havada kaldı.

"Susan!" diye gürledi bir ses kapı aralığından. Susan ürkmüş bir halde döndü, sesin sahibinin Hale olduğundan korkarak. Ama Hale değildi,Strathmore'du. Ayakta duruyor, göğsü inip kalkarken elektronik parıltıda yüzü solgun ve ürkütücü görünüyordu. "Ne haltlar dönüyor burada!"

"Ko... mutanım!" dedi Susan soluk soluğa. "Hale 3. bölümde! Az önce bana saldırdı!"

"Ne? İmkânsız! Hale aşağıda kilitli..."

"Hayır, değil! O serbest! Güvenliği buraya çağırmalıyız, şimdi! TRANSLTR'yi durduruyorum!"

Susan elini klavyeye uzattı.

"ONA DOKUNMA!" Strathmore terminale doğru hamle yapıp Susan'ın ellerini oradan çekti.

Susan geri çekildi, şaşkına dönmüştü. Komutana baktı dikkatle ve o gün ikinci kez onu tanıyamadı. Susan aniden kendini yapayalnız hissetti.

Strathmore, Susan'ın bluzundaki kanı gördü ve o anda az önceki patlamasından dolayı pişmanlık duydu. "Tanrım! Susan, sen iyi misin?"

Susan karşılık vermedi.

Strathmore ona gereksiz yere çatmış olmamayı istedi. Sinirleri yıpranmıştı. Çok şeyle meşguldü. Aklında çok şey vardı -Susan Fletcher'ın bilmediği şeyler- ona söylemediği ve hiçbir zaman söylemek zorunda kalmamak için dua ettiği şeyler.

"Üzgünüm," dedi alçak sesle. "Ne olduğunu anlat bana."

Susan başını çevirdi. "Önemi yok. Bu benim kanım değil. Sadece beni buradan çıkart."

"Canın acıyor mu?" Strathmore bir elini onun omzuna koydu. Susan geri çekildi. Strathmore elini çekti ve bakışlarını kaçırdı. Sonra Susan'ın yüzüne tekrar baktı, Susan Strathmore'un omuzlarının üzerinden duvardaki bir şeye bakıyor gibiydi.

Orada, karanlığın içinde, küçük bir tuş takımı bütün gücüyle parıldıyordu. Strathmore, Susan'ın bakışlarını takip etti. Kaşları çatıldı. Susan'ın parıldayan kontrol panelini fark etmediğini umdu. O ışıklı tuş takımı Strathmore'un özel asansörünü kontrol ediyordu. Strathmore ve önemli konukları, personelin geri kalanının haberi olmadan Kripto'ya gelip gitmek için bu asansörü kullanırlardı. Özel asansör Kripto kubbesinin on beş metre kadar altına iniyor, sonra da takviyeli betondan bir yer altı tüneli boyunca yana, ana NSA kompleksinin alt katlarına doğru ilerliyordu. Kripto'yu NSA'ya bağlayan asansör, elektriği ana tesisten alıyordu. Kripto'daki güç kesintisine rağmen hâlâ çalışır durumdaydı.

Strathmore asansörün çalışır durumda olduğunu başından beri biliyordu ama Susan altkattaki ana çıkış kapısını yumruklarken bile bundan söz etmemişti. Susan'ın gitmesini göze alamazdı, henüz değil. Kalmasını sağlamak için ona ne kadarını anlatmak zorunda kalacağını düşünüyordu.

Susan, Strathmore'un yanından geçip hızla arkadaki duvara doğru gitti. Işıklı düğmelere bastı sert sert. "Lütfen," diye mırıldandı yalvararak. Ama kapı açılmadı.

"Susan," dedi Strathmore yavaşça. "Asansörün parolası var."

"Parola mı?" diye tekrarladı Susan öfkeyle. Kontrol düğmelerine baktı. Ana tuş takımının altında ikinci bir tuş takımı daha vardı -minicik düğmeleri olan daha küçük bir tuş takımı. Her düğmenin üzerinde alfabenin bir harfi görünüyordu. Susan Strathmore'a döndü. "Parola ne?" diye sordu.

Strathmore bir an düşündü, sonra derin bir nefes alıp bıraktı. "Susan, otur lütfen."

Susan ona baktı, kulaklarına inanamıyormuş gibiydi.

"Otur lütfen," diye tekrarladı komutan, sesi sertti.

"Bırakın gideyim!" Susan komutanın açık kalmış ofis kapısına göz attı endişeyle.

Strathmore panik haldeki Susan Fletcher'a baktı. Sakince ofis kapısına doğru ilerledi. Dıştaki iskeleye çıkıp karanlığa göz gezdirdi dikkatle. Hale hiçbir yerde görünmüyordu.

Komutan tekrar içeri girip kapıyı kapattı. Sonra kapalı durmasını sağlamak için bir sandalye dayadı, masasına gitti ve çekmeceden bir şey çıkardı. Susan, monitörlerin soluk parıltısında onun tuttuğu şeyi gördü. Yüzü sarardı. Bu bir silahtı.

Strathmore odanın ortasına iki sandalye çekti. Sandalyeleri kapalı ofis kapısına bakacak şekilde yerleştirdi. Sonra oturdu. Pırıldayan yarı otomatik Beretta'yı kaldırıp, hafif açık kalmış kapıya nişan aldı ağır ağır. Sonra silahı kucağına koydu.

Çok ciddi bir sesle konuştu. "Susan, burada güvendeyiz. Konuşmamız gerek. Greg Hale bu kapıdan gelecek olursa..." Tabancasını salladı.

Susan'ın sesi çıkmadı.

Strathmore, ofisinin loş aydınlığında ona baktı. Eliyle hafifçe yanındaki sandalyeye vurdu. "Susan otur. Sana söyleyeceğim şeyler var."

Susan kımıldamadı.

"Söyleyeceklerim bittiğinde." dedi, "sana asansörün parolasını vereceğim. Gidip gitmemekte özgürsün."

Uzun bir sessizlik oldu. Susan, sersem bir halde ilerleyip Strathmore'un yanına oturdu.

"Susan," diye başladı Strathmore, "sana karşı tamamen dürüst olmadım."

73

David Becker sanki yüzü terebentine daldırılıp tutuşturulmuş gibi hissetti. Yere yuvarlandı ve sulanmış gözlerini kısarak baktı, kız döner kapılara giden yolu yarılamıştı. Kısa, korkak adımlarla, arkasından kumaş çantasını karoların üzerinde sürükleyerek koşuyordu. Becker gayret edip ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Kızgın bir ateş gözlerini dağlamış, kör etmişti. *Gidemez!*

Seslenmeyi denedi ama ciğerlerinde hava kalmamıştı, sadece korkunç bir acı duyuyordu. "Hayır!" diye öksürdü. Sözcük dudaklarından zar zor dökülebilmişti.

Becker kızın kapıdan çıktığı an sonsuza dek kaybolacağının farkındaydı. Bir daha seslenmeye çalıştı ama boğazı yanıyordu.

Kız neredeyse döner kapıya ulaşmıştı. Becker nefes almaya çalışırken sendeleyerek ayağa kalktı. Kızın arkasından tökezleyerek ilerledi. Kız döner kapının ilk bölmesine girdi, peşi sıra kumaş çantasını sürükleyerek. Yirmi metre kadar arkasında Becker sendeleyerek kapıya doğru ilerliyordu kör gözlerle.

"Bekle!" Soluğu kesildi. "Bekle!"

Kız iç tarafından kapıyı itti telaşla. Kapı dönmeye başladı ama sonra sıkıştı. Sarışın, korkuyla geri döndü ve kumaş çantasının açıklığa takıldığını gördü. Diz çöküp çantayı kurtarmak için sert hareketlerle çekmeye başladı.

Becker sulu gözleriyle gördüğü kapı aralığından çıkıntı yapan kumaşa sabitledi gözlerini. Üzerine atlarken tüm görebildiği, çantanın, aralıktan taşan kırmızı naylon köşesi oldu. Ellerini uzatarak ona doğru uçtu.

David Becker yere düştüğünde, elleri ancak birkaç santimetre kadar uzakta kaldı. Kumaş, aralıktan geçti ve gözden kayboldu. Kapı sallanarak hareket ederken Becker'ın parmakları havayı yakaladı. Kız ve kumaş çanta dışarıya caddeye düştü.

"Megan!" diye bağırdı Becker yere düşerken. Göz yuvalarının içinden akkor iğneler geçti. Görüş alanında hiçbir şey yoktu, yeni bir mide bulantısı dalgası kapladı içini. Karanlıkta kendi sesi yankılandı. *Megan!*

David Becker tepedeki floresan lambaların vızıltısının farkına varmadan önce orada ne kadar yattığından emin değildi. Vızıltı dışında her şey sessizdi. Sessizliğin içinden bir ses geldi. Biri sesleniyordu. Başını yerden kaldırmaya çalıştı. Dünya eğri büğrü ve ıslak görünüyordu. Yine o ses. Gözlerini kısarak salona baktı ve on beş yirmi metre kadar uzakta insanımsı bir şekil gördü.

"Bayım?"

Becker sesi tanıdı. Kızın sesiydi. Salonun daha uzakta bulunan diğer girişinde duruyordu. Daha önce olmadığı kadar korkmuş görünüyordu bu kez.

"Bayım?" diye sordu, sesi titriyordu. "Ben size adımı hiç söylemedim. Adımı nereden biliyorsunuz?"

74

Müdür Leland Fontaine, kısa kesilmiş askeri saç tıraşı ve sert tavırları olan altmış üç yaşında, oldukça iri yapılı bir adamdı. Simsiyah gözleri kömür gibi olurdu sinirlendiği zamanlar, ki neredeyse her zaman sinirliydi. NSA'nın basamaklarını sıkı çalışma, başarılı planlama ve hak ederek seleflerinden gördüğü saygıyla tırmanmıştı. Ulusal Güvenlik Teşkilâtı'nın ilk Afrikalı-Amerikalı müdürüydü ama bu ayrımdan hiç kimse söz etmemişti şimdiye dek. Fontaine'in politikaları kesinlikle renk körüydü, personeli de akıllılık edip aynı politikayı izliyordu.

Fontaine, kendisine bir kupa Guatemala kahvesi hazırlarken, bu sessiz tören boyunca Midge ve Brinkerhoff'u ayakta bekletti. Sonra onlar hâlâ ayaktayken masasına yerleşti ve müdürün ofisindeki okul çocukları gibi onları sorguladı.

Konuşmayı Midge yaptı, onları Fontaine'in ofisinin kutsallığını ihlal etmelerine götüren olağandışı olaylar dizisini anlattı.

"Bir virüs mü?" diye sordu müdür soğuk bir ses tonuyla. "İkiniz de bir virüs bulaştığını mı düşünüyorsunuz?"

Brinkerhoff yüzünü buruşturdu.

"Evet, efendim," dedi Midge ters bir şekilde.

"Strathmore Koridor'u devre dışı bıraktığı için?" Fontaine önündeki çıktıya baktı.

"Evet," dedi Midge. "Bir de yirmi saattir çözülememiş bir dosya var!

Fontaine kaşlarını çattı. "Yada senin verilerin öyle söylüyor."

Midge itiraz etmek üzereydi ama dilini tuttu. Bunun yerine öldürücü darbeyi indirdi. "Kripto'da elektrik kesintisi de var."

Fontaine başını kaldırıp baktı. Anlaşılan şaşırmıştı.

Midge başını sert bir hareketle sallayarak onayladı. "Bütün elektrik kesik. Jabba'nın düşündüğüne göre belki de..."

"Jabba'yı mı aradın?"

"Evet, efendim, ben... "

"Jabba mı?" Fontaine ayağa kalktı, çok öfkelenmişti. "Ne halt etmeye Strathmore'u aramadınız?"

"Aradık!" diye kendini savundu Midge. "Strathmore her şeyin yolunda olduğunu söyledi."

Fontaine ayaktaydı, göğsü inip kalkıyordu. "Öyleyse ondan kuşkulanmak için hiçbir nedenimiz yok." Sesinde konuşmanın bittiğini gösteren bir ton vardı. Kahvesinden bir yudum aldı. "Şimdi izin verirseniz, çalışmam gerek."

Midge'in ağzı açık kaldı. "Anlayamadım?"

Brinkerhoff kapıya yönelmişti zaten ama Midge olduğu yere yapışıp kalmıştı. "İyi geceler dedim Bayan Milken," diye tekrarladı Fontaine. "Çıkabilirsiniz."

"Ama... ama efendim," diye kekeledi, "Ben... ben itiraz etmek zorundayım. Bana göre..."

"Siz mi itiraz ediyorsunuz?" diye sordu müdür. Kahvesini masaya bıraktı. "Ben itiraz ediyorum! Ofisimde olmanıza itiraz ediyorum. Bu teşkilatın müdür yardımcısının yalan söylediğine dair imalarınıza itiraz ediyo..."

"Bir virüs var, efendim! İçgüdülerim bana..."

"Demek öyle. İçgüdüleriniz yanılıyor Bayan Milken! Bir kez bile olsa, yanılıyor!"

Midge pes etmedi. "Ama, efendim! Komutan Strathmore Koridor'u devre dışı bıraktı!"

Fontaine uzun adımlarla ona doğru ilerledi, öfkesini zar zor kontrol edebiliyordu. "Bu onun yetkisi dahilinde! Ben size analistleri ve servis çalışanlarını denetlemeniz için para ödüyorum, müdür yardımcısını gözetlemeniz için değil! O olmasaydı hâlâ kağıt kalemle şifreleri çözüyor olurduk! Şimdi beni yalnız bırakın!" Kapı aralığında beti benzi atmış birhalde titreyerek duran Brinkerhoff'a döndü. "İkiniz de."

"Bütün saygımla, efendim," dedi Midge. "Kripto'ya bir sistem güvenlik ekibi göndermeyi öneririm, sadece emin olmak..."

"Böyle bir şey yapmayacağız!"

Bir anlık gergin bir bekleyişten sonra Midge başıyla onayladı. "Pekâlâ. İyi geceler." Dönüp çıktı. Midge yanından geçerken Brinkerhoff onun gözlerinde bu reste burada teslim olmaya hiç niyeti olmadığını görebildi -hayır, sezgileri tatmin olana kadar işin ucunu bırakmayacaktı.

Brinkerhoff odanın diğer tarafında, masasının arkasında heybetle ve öfkeyle oturan patronuna baktı. Bu onun tanıdığı müdür değildi. Onun tanıdığı müdür, titiz, kılı kırk yaran biriydi. Personelini daima -ne kadar önemsiz olursa olsun- günlük işleyişteki herhangi bir tutarsızlığı incelemeleri ve aydınlatmaları yönünde teşvik ederdi. Ama işte, burada onlardan oldukça tuhaf bir dizi rastlantıya sırtlarını dönmelerini istiyordu.

Müdür belli ki bir şeyler gizliyordu ama Brinkerhoff ona yardım etmek için para alıyordu, sorgulamak için değil. Fontaine, aslında içten içe herkes için en iyi olanı istediğini defalarca kanıtlamıştı. Şimdi de ona yardım etmek bir gözünü kapamak demek olacaksa öyle olacaktı. Ama ne yazık ki Midge sorgulamak için para alıyordu ve Brinkerhoff onun tam da bunu yapmak için Kripto'ya gitmesinden korkuyordu.

Kendimize iş aramaya başlasak iyi olur, diye düşündü Brinkerhoff kapıya dönerken.

"Chad!" diye bağırdı Fontaine arkasından. Fontaine de giderken Midge'in gözlerindeki bakışı görmüştü. "Onun bu süitten ayrılmasına izin verme."

Brinkerhoff başını salladı ve aceleyle Midge'in peşinden gitti.

Fontaine iç geçirip başını ellerinin arasına aldı. Siyah gözleri ağırlaşmıştı. Uzun ve beklenmedik bir eve dönüş yolculuğu olmuştu. Bir önceki ay Leland Fontaine'in büyük beklentiler içinde olduğu bir aydı. Tam gözünün önünde, NSA'da bir şeyler oluyordu, tarihi değiştirecek bir şeyler ve ironik biçimde Müdür Fontaine bunları tamamıyla tesadüfen öğrenmişti.

Üç ay önce, Fontaine Komutan Strathmore'un eşinin onu terketmek üzere olduğu haberini almıştı. Strathmore'un akıl almaz saatler boyu çalıştığını ve baskı altında

dağılacakmış gibi göründüğünü söyleyen haberler de almıştı. Birçok konuda Strathmore ile aralarındaki fikir ayrılığına rağmen Fontaine müdür yardımcısına her zaman büyük saygı göstermişti. Strathmore çok zeki bir adamdı, belki de NSA'nın sahip olduklarının en zekisi. Ama bununla birlikte, Strathmore Uçan Balık fiyaskosundan beri inanılmaz bir stres altındaydı. Bu Fontaine'i rahatsız ediyordu. Komutan NSA'nın pek çok anahtarını elinde tutuyordu ve Fontaine'in koruması gereken bir teşkilatı vardı.

Fontaine'in, sallanan Strathmore'u gözetleyecek ve onun yüzde yüz güvenilir olduğundan emin olacak birine ihtiyacı vardı ama bu o kadar basit değildi. Strathmore gururlu ve güçlü bir adamdı. Fontaine'in, Strathmore'un özgüvenine ya da otoritesine zarar vermeden onu kontrol etmenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

Fontaine, Strathmore'a duyduğu saygıdan, bu işi kendisi yapmaya karar vermişti. Fontaine'in, Komutan Strathmore'un Kripto hesabına -e-postasına, ofisler arası haberleşmesine, beyin fırtınası toplantılarına, her şeyine- iliştirilmiş kimsenin bilmediği bir bağlantısı vardı. Strathmore dağılacak gibi olursa, müdür onun çalışmalarındaki uyarı işaretlerini görecekti. Ama bir çökmenin işaretleri yerine, Fontaine o ana kadar karşılaştığı en inanılmaz istihbarat planlarından birinin ön hazırlıklarıyla karşılaşmıştı. Strathmore'un deli gibi çalışması şaşılacak bir şey değildi. Bu planı başarırsa, Uçan Balık fiyaskosunu yüz kat telafi etmiş olacaktı.

Fontaine, Strathmore'un iyi olduğu ve yüzde yüz on kapasiteyle çalıştığı sonucuna vardı -her zamanki gibi sinsi, zeki ve vatansever. Müdürün yapabileceği en iyi şey işe karışmamak ve komutanın büyüsünü yapmasını izlemek olacaktı. Strathmore bir plan tasarlamıştı... Fontaine'in, yarıda kesmeye hiç niyetinin olmadığı bir plan.

75

Strathmore kucağındaki Beretta'yı okşadı. Kanı öfke içinde kaynıyor olsa bile mantıklı bir şekilde düşünebiliyordu. Greg Hale'in, Susan Flatcher'a dokunmaya cüret ettiği gerçeği onu deli etmişti ama bunun kendi hatasından kaynaklanmış olması onu daha da deli ediyordu, Susan'ın 3. bölüme gitmesi onun fikriydi. Strathmore işine duygularını karıştırmamayı biliyordu. Duyguları Dijital Kale sorununu hiçbir şekilde etkilemeyecekti. O Ulusal Güvenlik Teşkilatı'nın müdür yardımcısıydı ve bugün işi daha önce hiç olmadığı kadar kritikti.

Strathmore nefes alış verişini düzenledi. "Susan." Sesi etkileyici ve pürüzsüzdü. "Hale'in e-postalarını sildin mi?"

"Hayır," dedi Susan, kafası karışmıştı.

"Geçiş anahtarını buldun mu?" Susan başını iki yana salladı.

Strathmore dudağını dişleyerek kaşlarını çattı. Düşünceleri oradan oraya koşuyordu. Bir ikilem içindeydi. Asansörünün parolasını girip Susan'ın gitmesini sağlayabilirdi kolayca ama ona burada ihtiyacı vardı. Haledeki geçiş anahtarını bulması için onun yardımı gerekiyordu. Strathmore henüz ona söylememişti ama o geçiş anahtarını bulmak akademik olmaktan çok daha fazla bir önem arz ediyordu -mutlak bir gereklilikti. Strathmore, Susan'ın bağımsız arama algoritmasını kendisinin başlatıp anahtarı bulabileceğini düşünmüştü ama daha önce takipçiyi çalıştırırken sorunlarla karşılaşmıştı. İşi yeniden tehlikeye atacak değildi.

"Susan," diyerek içini çekti. Hareketlerinde bir kararlılık vardı, "senden Hale'in geçiş anahtarını bulmama yardım etmeni isteyeceğim."

"Ne!" Susan ayağa kalktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Strathmore, içinden gelen onunla birlikte ayağa kalkma isteğini bastırmaya çalıştı. Müzakere teknikleri hakkında çok şey biliyordu -konum olarak bakıldığında güç her zaman oturandan yana olurdu. Susan'ın da aynı şeyi yapacağını umdu ama Susan yapmadı.

"Susan, otur."

Susan onu duymazlıktan geldi.

"Otur." Bu kez bir emirdi.

Susan ayakta kaldı. "Komutanım, hâlâ Tankado'nun algoritmasını öğrenmek için büyük bir istek duyuyorsanız bunu tek başına yapabilirsiniz. Ben gitmek istiyorum."

Strathmore başını eğip derin bir nefes aldı. Susan'ın bir açıklamaya ihtiyacı olacağı açıktı. *Bunu hak ediyor,* diye düşündü. Strathmore kararını verdi, Susan Fletcher her şeyi duyacaktı. Yaptığının bir hata olmadığını umdu.

"Susan," diye başladı, "işin bu noktaya gelmemesi gerekiyordu." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Sana söylemediğim şeyler var. Bazen benim konumumdaki biri..." Komutan acı verici bir günahı itiraf ediyormuş gibi titredi. "Bazen benim konumumdaki biri sevdiği insanlara yalan söylemeye mecbur olur. Bu da o günlerden biri." Susan'a baktı üzgünce. "Sana söyleyeceğim şeyi ben asla söylemek zorunda kalacağımı düşünmemiştim. .. sana... ya da bir başkasına."

Susan sırtında bir ürperti hissetti. Komutan onun yüzüne baktı ölümcül bir ciddiyetle. Planlarında bu sırrın Susan'a açılmasının yer almadığı açıktı. Susan oturdu.

Strathmore tavana gözlerini dikmiş bakarak düşüncelerini toplarken uzun bir sessizlik oldu. "Susan," dedi sonunda, sesi zayıf, güçsüzdü. "Benim bir ailem yok." Bakışlarını ona çevirdi. "Hakkında konuşabileceğim bir evliliğim yok. Benim hayatım bu ülkeye duyduğum aşk oldu; burada, NSA'daki işim oldu."

Susan sessiz sedasız dinliyordu.

"Senin de tahmin edebileceğin gibi," diye devam etti, "Kısa bir süre sonra emekli olmayı planlıyordum. Ama gururla emekli olmak istedim. Gerçekten bir farklılık yarattığımı bilerek."

"Ama siz bir farklılık yarattınız," dedi Susan. "Siz TRANSLTR'yi yaptınız."

Strathmore onu işitmemiş gibiydi. "Geçen birkaç yıl boyunca, burada NSA'daki işimiz giderek zorlaştı. Karşımıza dikilebileceğini asla hayal bile etmediğim düşmanlarla karşılaştık. Kendi vatandaşlarımızdan söz ediyorum. Avukatlar, vatandaşlık hakları fanatikleri, EFF -hepsinin bir rolü oldu bunda ama bundan daha önemlisi var. O da halk. Halk inancını kaybetti. Paranoyaklaştı. Birdenbire bizi düşman gibi görmeye başladı. Senin ve benim gibi insanlar, ulusun menfaatlerini gerçekten kalpten sahiplenen insanlar, biz kendimizi ülkemize hizmet etme hakkı için mücadele ederken bulduk. Artık barışın koruyucuları değiliz. Biz kulak misafirleri, röntgenciler, insanların haklarına tecavüz edenleriz." Strathmore derin bir iç çekti. "Ne yazık ki, dünyada saf insanlar var -biz müdahale etmeseydik karşılaşacakları dehşeti hayal bile edemeyen insanlar. Ben, onları bu bilgisizliklerinden kurtarmanın gerçekten bize düştüğüne inanıyorum."

Susan, Strathmore'un konuşmasının varacağı yeri bekliyordu.

Komutan yorgun bir ifadeyle yere dikti gözlerini, sonra başını kaldırıp baktı. "Susan, beni sonuna kadar dinle," dedi ona müşfik bir şekilde gülümseyerek. "Beni durdurmak isteyeceksin ama dinle beni sonuna kadar. Aşağı yukarı iki aydır Tankado'nun e-postalarını çözüp okuyorum. Tahmin edebileceğin gibi, North Dakota'ya Dijital Kale adlı çözülemez bir algoritmadan söz ettiği mesajlarını ilk okuduğumda şaşkınlıktan donup kaldım. Böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanamıyordum. Ama yakaladığım her mesajda Tankado giderek daha ikna edici görünmeye başladı. Bir dönen anahtar şifresi yazmak için mutasyon dizgelerini kullandığını öğrendiğimde, bizden ışık yıllarıyla ölçülecek kadar ileride olduğunu anladım. Bu, şimdiye kadar buradaki hiç kimsenin denemediği bir yaklaşımdı."

"Niye deneyecektik ki?" diye sordu Susan. "Neredeyse hiç anlamı yok."

Strathmore ayağa kalkıp bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı, bir gözünü kapıdan ayırmadan. "Birkaç hafta önce Dijital Kale açık artırmasından haberim olduğunda Tankado'nun ciddi olduğu gerçeğini sonunda kabul ettim. Algoritmasını bir Japon yazılım şirketine satarsa, bunun bizim batışımız anlamına geleceğinin farkındaydım, bu

yüzden onu durdurmanın bir yolunu bulmaya çalıştım. Onu öldürtmeyi düşündüm ama algoritmanın herkese açık olması ve onun TRANSLTR hakkındaki son zamanlarda ileri sürdüğü iddialar bizi bir numaralı şüpheli haline getirecekti. İşte o anda kafama dank etti." Susan'a döndü. "Dijital Kale'nin durdurulmaması gerektiğini anladım."

Susan ona bakıyordu dikkatle, görünüşe bakılırsa kafası karışmıştı.

Strathmore devam etti. "Bir anda Dijital Kale'yi hayatımızın fırsatı olarak görmeye başladım. Birkaç değişiklikle Dijital Kale bize karşı çalışmaktansa bizim için çalışabilir, diye düşündüm."

Susan bu kadar saçma bir şey duymamıştı hiç. Dijital Kale çözülemez bir algoritmaydı, onları yok ederdi.

"Eğer," diye sürdürdü konuşmasını Strathmore, "eğer algoritmada küçük bir değişiklik yapabilirsem... piyasaya sürülmeden önce..." Gözlerinde kurnazca bir pırıltıyla baktı Susan'a.

Sadece bir an sürdü.

Strathmore Susan'ın gözlerindeki hayret dolu onay ifadesini gördü. Planını anlattı heyecanla. "Geçiş anahtarını ele geçirebilirsem, elimizdeki Dijital Kale kopyasını çözebilecek ve içinde bir değişiklik yapabilecektim."

"Bir arka kapı," dedi Susan, Komutanın kendisine yalan söylemiş olduğunu unutarak. "Tıpkı Uçan Balık gibi."

Strathmore başını sallayarak onayladı. "O durumda Tankado'nun internet'te serbestçe dağıtılan dosyasının yerine bizim değiştirilmiş versiyonumuzu koyabilirdik. Dijital Kale bir Japon algoritması olduğu için de hiç kimse bu işte NSA'nın bir parmağı olduğundan şüphelenmeyecekti. Tüm yapmamız gereken o değişikliği yapmaktı."

Susan bunun usta işi bir plan olduğunu fark etti. Saf bir... Strathmore planıydı. NSA'nın çözebileceği bir algoritmanın piyasaya çıkarılmasını kolaylaştırmayı planlamıştı!

"Tamamıyla çalışan," dedi Strathmore, "Dijital Kale bir gece içinde şifreleme standardı haline gelecek."

"Bir gece içinde?" dedi Susan. "Bunu nasıl bilebilirsiniz? Dijital Kale ücretsiz olarak her yerden edinilebilir olsa bile bilgisayar kullanıcılarının büyük bir çoğunluğu sırf rahatlıktan kendi eski algoritmalarını kullanmaya devam edecektir. Niçin Dijital Kale'ye geçsinler ki?"

Strathmore gülümsedi. "Basit. Bir güvenlik sızıntısı olur. Bütün dünya TRANSLTR'yi öğrenir."

Susan'ın ağzı açık kaldı.

"Çok basit, Susan, bu gerçeğin sokağa yayılmasına izin veririz. 'NSA'nın elinde her algoritmayı çözebilen bir bilgisayar var' deriz, Dijital Kale dışında her algoritmayı."

Susan hayrete düşmüştü. "Dolayısıyla, herkes Dijital Kale'ye balıklama atlar... bizim onu çözebildiğimizi bilmeksizin!"

Strathmore başıyla onayladı. "Aynen." Uzun bir sessizlik oldu. "Sana yalan söylediğim için üzgünüm. Dijital Kale'yi yeniden yazmayı denemek çok büyük bir oyun, seni buna bulaştırmak istemedim."

"Ben... anlıyorum," diye karşılık verdi alçak sesle, planın parlaklığı başını döndürüyordu hala. "Hiç de kötü bir yalancı değilsiniz."

Strathmore kendi kendine güldü. "Yılların deneyimi. Yalan söylemek seni bu ağın dışında tutmanın tek yoluydu."

Susan başını sallayarak onayladı. "Peki bu ne kadar büyük bir ağ?"

"Ağın tamamı bu kadar."

Susan son bir saat içinde ilk kez gülümsedi. "Ben de bunu söylemenizden korkuyordum."

Strathmore omuz silkti. "Dijital Kale yerine yerleşince müdüre konuyu anlatacağım."

Susan çok etkilenmişti. Strathmore'un planı daha önce asla hayal edilememiş büyüklükte bir küresel haber alma darbesiydi. Üstelik buna yalnız başına kalkışmıştı. Başarmaya gücü yetecek gibi de görünüyordu. Geçiş anahtarı alt kattaydı. Tankado ölmüştü. Tankado'nun ortağının yeri saptanmıştı.

Susan durakladı.

Tankado öldü. Çok uygun görünüyordu. Strathmore'un kendisine söylediği bütün yalanlar geçti bir an aklından ve aniden bir ürperti hissetti. Komutana baktı endişeyle. "Ensei Tankado'yu siz mi öldürttünüz?"

Strathmore şaşırmış görünüyordu. Başını iki yana salladı. "Elbette hayır. Tankado'nun öldürülmesine hiç gerek yoktu. Aslında, hayatta olmasını tercih ederdim. Onun ölümü Dijital Kale'ye kuşku düşürebilirdi. Bu algoritma değişikliğini mümkün olduğunca sorunsuz ve fark edilmeden yapmak istedim. Asıl plan, değişikliği yapıp Tankado'nun kendi anahtarını satmasına izin vermekti."

Susan bunun anlamlı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Tankado'nun internet'teki algoritmanın orijinal olmadığından kuşkulanması için hiçbir neden olmayacaktı. Hiç kimse ona ulaşamazdı -kendisi ve North Dakota dışında hiç kimse. Piyasaya dağıtıldıktan sonra geri dönüp programı incelemediği sürece, Tankado'nun arka kapıdan asla haberi olmayacaktı. Büyük olasılıkla programı bir daha asla yeniden görmek istemeyecek kadar uzun bir süre Dijital Kale üzerinde köle gibi çalışmış olmalıydı.

Susan her şeyi yerine oturtmaya başladı. Birdenbire Komutan'ın Kripto'da niçin gizliliğe gerek duyduğunun farkına vardı. Eldeki iş zaman tüketen ve nazik bir işti, karmaşık bir algoritmaya gizlenmiş bir arka kapı yazmak ve internette fark edilmeyecek bir program değişimi yapmak. Gizlilik muazzam bir önem taşıyordu. Dijital Kale'nin lekelendiğine ilişkin ufacık bir ima bile komutanın planını mahvedebilirdi.

TRANSLTR'nin çalışmaya devam etmesine izin verme kararının nedenini de ancak şimdi tam olarak kavrıyordu. Dijital Kale NSA'nın yeni bebeği olacaksa, Strathmore onun çözülemez olduğundan emin olmak istedi!

"Hâlâ gitmek istiyor musun?"

Susan başını kaldırıp baktı. Büyük Trevor Strathmore ile orada karanlıkta oturuyor olmak bir şekilde korkularının yok olmasını sağlamıştı. Dijital Kale'yi yeniden yazmak bir tarih yazma şansıydı -bir inanılmazı gerçekleştirme şansı- ve onun Strathmore'a yardımı olabilirdi. Susan gönülsüz de olsa gülmeye çalıştı. "Sıradaki hamlemiz ne?"

Strathmore'un yüzü sevinçle parladı. Bir elini uzatıp onun omzuna koydu. "Teşekkürler." Gülümsedi, sonra da işe başladı. "Alt kata birlikte ineceğiz." Berretta'sını aldı. "Sen Hale'in terminalini araştıracaksın. Bende seni koruyacağım."

Alt kata inme düşüncesi Susan'ın tüylerini ürpertti. "Tankado'nun kopyası için David'in aramasını bekleyemez miyiz?"

Strathmore başını salladı. "Değişikliği ne kadar erken yaparsak, o kadar iyi olur. David'in diğer kopyayı bulacağının da garantisi yok. Yüzük orada şans eseri yanlış ellere geçecek olursa algoritma değişikliğini ondan önce yapmış olmayı tercih ederim. Böylece, anahtarı sonunda kim alırsa alsın internetten bizim algoritma versiyonumuzu indirmiş olacaktır." Strathmore tabancasını elledi ve ayağa kalktı. "Hale'in anahtarını ele geçirmemiz gerek."

Susan sessizleşti. Komutanın anlatmak istediği şey açıktı. Hale'in geçiş anahtarına ihtiyaçları vardı. Üstelik ona hemen ihtiyaçları vardı.

Susan da ayağa kalktı, bacakları gergindi. Hale'e daha sıkı vurmuş olmayı istedi içinden. Strathmore'un tabancasına baktı, birden midesinin bulandığını hissetti. "Greg Hale'i gerçekten vuracak mısınız?"

"Hayır." Strathmore kaşlarını çattı, kapıya doğru uzun adımlarla yürürken. "Ama onun bunu bilmeyeceğini umalım."

76

Sevilla havaalanı terminalinin dışında taksimetresi çalışan bir taksi duruyordu. Tel çerçeveli gözlüklü yolcu aydınlık terminalin dökme cam pencerelerinden içeri bakıyordu. Zamanında yetiştiğinin farkındaydı.

Sarışın bir kız gördü. David Becker'ın bir sandalyeye oturmasına yardım ediyordu. Görünüşe bakılırsa Becker acı içindeydi. *Daha acının ne olduğunu bilmiyor,* diye düşündü yolcu. Kız, cebinden küçük bir şey çıkarıp uzattı. Becker onu alıp ışıkta inceledi. Sonra parmağına geçirdi. Birkaç dakika daha konuştular, sonra kız ona sarıldı. El salladı, kumaş çantasını omzuna attı ve salondan geçerek yürümeye başladı.

Nihayet, diye düşündü taksideki adam. *Nihayet.*

77

Strathmore ofisinin önündeki iskeleye çıktı elinde tabancasıyla. Susan hemen arkasındaydı, Hale'in hâlâ 3. bölümde olup olmadığını merak ediyordu.

Arkalarından, Strathmore'un monitöründen gelen ışık, parmaklıklı platforma vücutlarının garip gölgelerini düşürüyordu. Susan, hemen önündeki komutana sokuldu iyice.

Kapıdan uzaklaştıkça ışık yavaş yavaş azaldı, onlar da karanlığa daldılar. Kripto katındaki tek ışık tepedeki yıldızlardan ve parçalanmış 3. bölüm penceresinin arkasındaki belli belirsiz pustan geliyordu.

Strathmore dar basamakların başladığı yeri arayarak yavaş yavaş ilerledi. Beretta'sını sol eline aldıktan sonra sağ eliyle tırabzanı buldu el yordamıyla. Büyük olasılıkla sol eliyle o kadar kötü bir atış yapmayacağını düşündü, destek almak için sağ elini kullanmaya ihtiyacı vardı. Bu basamaklardan düşmek, düşen kişiyi ömür boyu sakat bırakabilirdi ve Strathmore'un emeklilik hayallerinde bir tekerlekli sandalyenin yeri yoktu.

Susan, Kripto kubbesinin karanlığında hiçbir şey görmeden, bir eli Strathmore'un omzunda aşağı iniyordu. Yarım metre önündeki komutanın vücudunu seçemiyordu bile. Her metal basamağa adım atışında, basamağı dokunarak bulmak için ayağını yavaşça ileri sürüyordu.

Susan'ın aklına Hale'in geçiş anahtarını almak için 3. bölüme gitme konusunda ilk başta düşünmediği şeyler gelmeye başladı. Komutan, Hale'in onlara dokunacak cesareti olmayacağı konusunda ısrar etmişti ama Susan o kadar emin değildi. Hale umutsuz bir durumdaydı. İki seçeneği vardı: Kripto'dan kaçmak yada hapse girmek.

İçinden bir ses Susan'a, David'in aramasını beklemeleri ve onun geçiş anahtarını kullanmaları gerektiğini söyleyip duruyordu ama David'in o anahtarı bulacağının garantisi olmadığını da biliyordu. David'i bu kadar uzun süre meşgul eden şeyin ne olduğunu düşündü. Sonra endişelerini bir yana bırakıp ilerlemeye devam etti.

Strathmore sessizce iniyordu. Geldiklerini Hale'e duyurmanın gereği yoktu. Alt kısma yaklaştıklarında Strathmore ayağıyla son basamağı arayarak yavaşladı. Son basamağı bulduğunda, mokaseninin topuğu sert siyah karoda bir 'tık' sesi çıkardı Susan omuzlarının gerildiğini hissetti. Tehlikeli bölgeye girmişlerdi. Hale herhangi bir yerde olabilirdi.

Varış yerleri -3. bölüm- uzakta, o an TRANSLTR'nin arkasına gizlenmiş durumdaydı. Susan, Hale'in yerde yatıp köpek gibi acı içinde kıvranarak hâlâ orada duruyor olması için dua etti.

Strathmore tırabzanı bıraktı ve tabancasını yeniden sağ eline aldı. Hiç konuşmadan karanlığa doğru ilerledi. Susan onun omzuna yapışmıştı sıkı sıkı. Onu kaybederse tekrar bulmasının tek yolu konuşmak olacaktı. O zaman Hale onları duyabilirdi. Merdivenin güvenliğinden uzaklaşırken Susan çocukken gece yarıları oynadığı kovalamaca oyunlarını hatırladı ama şimdi sobe yerini terk etmişti, açık alandaydı. Zayıf durumdaydı.

Engin siyah denizdeki tek ada olan TRANSLTR oradaydı. Strathmore birkaç adımda bir duruyor, tabancasını dengeleyip doğrultuyor ve kulak kesiliyordu. Duyulan tek ses alttan gelen belli belirsiz vızıltıydı. Susan onu tutup geriye, güvenli yere, sobe yerine çekmek istedi. Çevresindeki karanlığın her yanında yüzler var gibi geliyordu ona.

TRANSLTR'nin yarı yolunda, Kripto'nun sessizliği bozuldu. Karanlıkta bir yerlerde, anlaşıldığı kadarıyla sağ üst tarafta tiz bir bip'leme sesi geceyi delip geçti. Strathmore olduğu yerde döndü ve Susan onu kaybetti. Korku içindeki Susan el yordamıyla onu bulmak için kolunu ileri uzattı ama komutan gitmişti. Az önce omzunun olduğu yerde şimdi sadece boşluk vardı. Susan o boşluğa doğru sendeleyerek ilerledi.

Bip'leme sesi devam ediyordu. Yakınlardan geliyordu. Susan karanlıkta geriye döndü. Bir giysi hışırdaması oldu, sonra aniden bip'leme kesildi. Susan dondu kaldı. Bir

an sonra, en kötü çocukluk kâbuslarından birinden çıkıp gelmiş gibi bir görüntü belirdi. Tam önünde, havada yoktan var olan bir yüz. Hayalete benziyordu ve yeşil renkteydi. Bir şeytanın yüzüydü; keskin gölgeler, biçimsiz yüz hatlarından yukarıya doğru uzanıyordu. Susan geri sıçradı. Koşmak için döndü ama şeytan koluna dokundu.

"Kımıldama!" diye emir verdi.

Bir an için o bir çift ateşli gözde Hale'i gördüğünü sandı ama ses Hale'in sesi değildi. Dokunuş da yumuşaktı. Bu Strathmore'du. Cebinden yeni çıkardığı parıldayan bir nesne alt taraftan onun yüzünü aydınlatıyordu. Susan'ın vücudu bir rahatlama duygusuyla yavaş yavaş gevşedi. Tekrar nefes almaya başladığını hissetti. Strathmore'un elindeki nesne, o yeşilimsi parıltıyı yayan bir tür elektronik LED'di.

"Kahretsin," diye sövdü Strathmore dişlerinin arasından. "Yeni mesaj aletim." Avucundaki Sky Pager'a baktı yüzünü buruşturarak. Aleti titreşime almayı unutmuştu. İşin komik yanı, Strathmore o aleti almak için küçük bir yerel elektronik mağazasına gidip kimliğinin gizli kalması için nakit ödeme yapmıştı. NSA'nın çalışanlarını ne kadar sıkı gözetlediğini Strathmore'dan daha iyi kimse bilemezdi -bu mesaj aletinden gönderilip alınan dijital mesajlar Strathmore'un kesinlikle gizli tutması gereken şeylerdi.

Susan endişeyle çevresine bakındı. Hale o ana kadar geldiklerini bilmiyorduysa bile artık öğrenmişti.

Strathmore birkaç düğmeye basıp gelen mesajı okudu. Sessizce homurdandı. İspanya'dan yine kötü haberler gelmişti -David Becker'dan değil, Strathmore'un Sevilla'ya gönderdiği diğer görev biriminden.

Dört bin sekiz yüz kilometre uzakta, bir mobil gizli izleme minibüsü karanlık Sevilla caddelerinde hızla yol alıyordu. Rota'daki bir askeri üsten "Umbra" gizlilik koduyla NSA tarafından görevlendirilmişti. Minibüsün içindeki iki adam gergindi. Fort Meade'den ilk kez acil emir alıyor değillerdi ama bu emirler genellikle bu kadar yukarıdan gelmezdi.

Direksiyondaki ajan omzunun üzerinden seslendi. "Adamımızdan bir iz var mı?"

Ortağının gözleri, minibüsün tepesindeki geniş açılı video kameradan gelen monitördeki görüntülerden hiç ayrılmadı. "Hayır. Sürmeye devam et."

78

Jabba, birbirine dolaşmış kablo yığınının altında terliyordu. Dişlerinin arasında tuttuğu kalem şeklindeki el feneriyle sırt üstü yatar durumdaydı hâlâ. Hafta sonları geç saatlere kadar çalışmaya alışıktı; NSA'nın daha sessiz, daha telaşsız olduğu bu saatler onun donanım bakımı yapabildiği tek zamandı. Kızgın havyayı tepesindeki tellerden oluşan labirentin içinde kullanırken, olağanüstü bir dikkatle hareket ediyordu -havyanın ucundaki akkorla yanlış bir teli yakması bir felakete yol açabilirdi.

Birkaç santim daha, diye düşündü. İş düşündüğünden daha uzun sürüyordu.

Tam havyanın ucunu son lehim teline dayadığında, cep telefonu tiz bir sesle çalmaya başladı. Jabba irkildi, kolu titredi ve cızırdayan, erimiş büyük bir lehim damlası koluna düştü. "Hay lanet!" diyerek havyayı düşürdü, az kalsın ağzındaki feneri yutuyordu. "Lanet! Lanet! Lanet!"

Telaşla, kolunda soğuyup katılaşmakta olan lehim damlasını ovaladı. Lehim, damladığı yerde etkileyici bir iz bırakarak kolundan yuvarlandı. Yerine lehimlemeye çalıştığı yonga da düşüp kafasına çarptı. "Kahretsin!"

Jabba'nın telefonu yeniden çaldı ama o boş verdi.

"Midge," diye söylendi fısıldayarak. *Kahrol emi! Kripto iyi durumda!* Telefon çalmaya devam etti. Jabba yeni yongayı yerine yerleştirme işine geri döndü. Bir dakika sonra yonga yerindeydi ama telefonu hâlâ çalıyordu. *Tanrı aşkına, Midge! Vazgeç!*

Telefon on beş saniye daha çaldıktan sonra sustu. Jabba rahatlayarak içini çekti.

Altmış saniye sonra tepedeki intercom çatırdadı. "Sistem güvenlik şefi, lütfen mesaj için ana santralle temasa geçiniz."

Jabba kulaklarına inanamayarak gözlerini devirdi. *Hiç vazgeçmiyor, değil mi?* İntercom çağrısını duymazlıktan geldi.

79

Strathmore Skypager'ını cebine geri koydu ve karanlığın içinde dikkatle 3. bölüme doğru baktı.

Susan'ın eline uzandı. "Gel hadi."

Ama parmakları birbirine hiç değemedi.

Karanlığın içinden uzun, gırtlaktan yükselen bir haykırış geldi. Gümbür gümbür hareket eden bir karaltı belirdi hayal gibi -farları sönük bir şekilde yaklaşan bir kamyon. Bir an sonra bir çarpışma oldu ve Strathmore yerde kaymaya başladı.

Hale'di. Çağrı cihazı onları ele vermişti.

Susan, Beretta'nın yere düştüğünü duydu. Bir an için olduğu yerde dikildi nereye kaçacağından ne yapacağından emin değildi. İçgüdüleri ona kaçmasını söylüyordu ama asansörün şifresini almamıştı. Kalbi ise Strathmore'a yardım etmesini söylüyordu *-ama nasıl?* Umutsuzluk içinde dönüp dururken, yerde bir ölüm kalım mücadelesinin seslerini duymayı bekledi ama hiçbir şey yoktu. Her şey birdenbire sessizleşmişti -sanki Hale komutanı yere devirmiş, sonra da gecenin içinde gözden kaybolmuştu.

Susan gözlerini karanlığa dikerek, öylece bekledi: Strathmore'un yaralanmamış olmasını umuyordu. Sonsuza dek sürmüş gibi görünen bir bekleyişin ardından fısıldadı: "Komutanım?"

O sözcüğü söylediği anda hatasını farketti. Bir an sonra Hale'in kokusu arkasında belirdi bütün kuvvetiyle Susan döndüğünde çok geçti. Debelenerek nefes almaya çalışıyordu. Kendini tanıdık bir boyundurukta boynu sıkıştırılmış olarak buldu, yüzü Hale'in göğsüne yapışmıştı.

Hale, onun kulağına eğilerek "Taşaklarım beni öldürüyor," dedi nefes nefese.

Susan'ın dizlerinin bağı çözüldü, kubbedeki yıldızlar dönmeye başladı tepesinde.

Hale Susan'ı boynundan sıkıca tutup karanlığa doğru bağırdı. "Komutan, sevgiliniz elimde. Buradan çıkmak istiyorum!"

İsteğine karşılık olarak sessizliği buldu.

Hale kolunu daha da sıktı. "Onun boynunu kıracağım!"

Arkalarında bir tabanca horozu çekildi. Strathmore'un sesi heyecansız ve ifadesizdi. "Bırak onu."

Susan acıyla irkildi. "Komutanım!"

Hale, Susan'ın vücudunu sesin geldiği yöne döndürdü. "Ateş edersen değerli Susan'ını vurursun. Bu riski almaya hazır mısın?"

Strathmore'un sesi daha da yakına geldi. "Bırak onu."

"Asla. Beni öldüreceksin."

"Ben kimseyi öldürmeyeceğim.'

"Aaa, sahi mi? Bunu Chartrukian'a söyle!"

Strathmore daha da yakınlaştı. "Chartrukian öldü."

"Hayır aşağılık herif. Onu sen öldürdün. Gördüm!"

"Bırak bunları, Greg," dedi Strathmore sakince.

Hale, Susan'ı iyice kendine çekip kulağına fısıldadı. "Chartrukian'ı Strathmore itti, yemin ederim!"

"Susan senin 'böl ve yönet' oyununa gelmeyecek," dedi Strathmore daha da yaklaşarak. "Bırak onu."

Hale karanlığa doğru konuştu tıslar gibi bir sesle. "Chartrukian daha bir çocuktu, Tanrı aşkına! Niçin yaptın bunu? Küçük sırrını korumak için mi?"

Strathmore soğukkanlılığını korudu. "Peki, neymiş bu küçük sır?"

"Kahrolası, sen de çok iyi biliyorsun sırrın ne olduğunu! Dijital Kale!"

"Ooo, bak sen," diye mırıldandı Strathmore küçük görür bir ifadeyle, sesi buz gibiydi. "Demek sen gerçekten Dijital Kale'yi biliyorsun. Onu da inkâr edeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Canın cehenneme."

"Zekice bir savunma."

"Sen bir ahmaksın," dedi Hale tıslar gibi. "Bilgin olsun diye söylüyorum. TRANSLTR aşırı ısınıyor."

"Sahi mi?" diye güldü Strathmore kendi kendine. "Bırak tahmin edeyim, kapıları açıp sistem güvenlik görevlilerini çağırmam gerekiyor, değil mi?"

"Aynen öyle," diye karşılık verdi Hale. "Bunu yapmamak için geri zekâlı olman gerek."

Bu kez Strathmore yüksek sesle güldü. "Büyük oyunun bu mu? TRANSLTR aşırı ısınıyor, bu yüzden kapıları aç ve çıkmamıza izin ver?"

"Bu doğru kahrolası! Alt katlardaydım ben! Yedek güç kaynağı yeterince freon çekmiyor!"

"Tavsiyen için teşekkürler," dedi Strathmore. "Ama TRANSLTR'nin otomatik kapama programı var. Fazla ısınacak olursa kendiliğinden kapanacaktır."

Hale dudak büktü. "Sen delisin. TRANSLTR patlarsa patlasın, bana ne? O kahrolası makine zaten yasadışı ilan edilmeli."

Strathmore iç geçirdi. "Çocuk psikolojisi ancak çocuklarda işe yarar, Greg. Bırak onu."

"Beni vurabilmen için mi?"

"Seni vurmayacağım. Sadece geçiş anahtarını istiyorum."

"Ne geçiş anahtarı?"

Strathmore yine iç geçirdi. "Tankado'nun sana gönderdiği geçiş anahtarı."

"Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Yalancı!" Susan araya girdi. "Tankado'nun postalarını gördüm senin hesabında!"

Hale kaskatı kesildi. Susan'ı döndürdü. "Sen benim hesabıma mı girdin?"

"Sen de benim takipçimi durdurdun," diye tersledi Susan.

Hale kan basıncının birdenbire yükseldiğini hissetti. Bütün izleri yok ettiğini düşünmüştü, yaptığı şeyi Susan'ın bildiğinden hiç haberi yoktu. Susan'ın, söylediği tek bir kelimeye bile inanmaması şaşılacak bir şey değildi. Duvarlar üstüne kapanmaya başlamış gibi geldi Hale'e. Bu şekilde konuşarak onu asla zamanında ikna edemeyeceğini

biliyordu. Umutsuzluk içinde Susan'a fısıldadı. "Susan... Strathmore Chartrukian'ı öldürdü!"

"Bırak onu," dedi komutan ifadesiz bir sesle. "Sana inanmıyor."

"Niye inansın ki?" diye karşılık verdi Hale öfkeyle. "Seni yalancı alçak! Onun beynini yıkamışsın! Ona, kendi ihtiyaçlarına uyan neyse onu söylüyorsun yalnızca! Dijital Kale'yle ilgili planlarını biliyor mu gerçekten?"

"Ne planıymış bu?" diye alay ederek sataştı Strathmore.

Hale söyleyeceği şeyin ya özgürlük bileti ya da idam fermanı olacağının farkındaydı.

Derin bir nefes alıp son kozunu oynadı. "Dijital Kale'de bir arka kapı yazmayı planlıyorsun."

Sözler karanlıkta şaşkın bir sessizlikle karşılandı. Hale hedefi tam ortadan vurduğunu anlamıştı.

Görünüşe bakılırsa, Strathmore'un hiç kaybetmediği soğukkanlılığı sınanıyordu. "Bunu sana kim söyledi?" diye sordu, sesinde bir gerginlik seziliyordu.

"Okudum," dedi Hale kendini beğenmiş bir ifadeyle, havanın döndüğünü vurgulamaya çalışarak. "Beyin fırtınalarından birinde."

"İmkânsız. Ben beyin fırtınalarımı basmam asla."

"Biliyorum. Ben onu doğrudan hesabından okudum."

Strathmore kuşkulu gibiydi. "Ofisime mi girdin?"

"Hayır, hesabına 3. bölümden girdim gizlice." Hale kendinden emin bir şekilde güldü. Kripto'dan canlı çıkmak için deniz kuvvetlerinde öğrendiği müzakere becerilerinin hepsine ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Strathmore daha da yaklaştı, Beretta'yı doğrultulmuştu karanlıkta. "Arka kapı planımı nereden biliyorsun?"

"Sana söyledim, hesabına girdim gizlice."

"İmkânsız."

Hale kendini beğenmiş bir ifade takındı. "En iyileri işe almanın sonuçlarından biri işte komutan -bazen onlar senden daha iyidir."

"Genç adam," dedi Strathmore öfkeyle, "bu bilgiyi nereden aldığını bilmiyorum ama boyundan büyük bir işe kalkışıyorsun. Bayan Fletcher'ı hemen bırak, yoksa güvenliği çağırıp seni hayatının sonuna kadar hapse attıracağım."'

"Bunu yapmayacaksın." dedi Hale heyecan göstermeden. "Güvenliği çağırırsan planların mahvolur. Onlara her şeyi anlatırım." Hale durakladı. "Ama dışarı çıkmama izin verirsen. Dijital Kale hakkında hiçbir şey söylemem."

"Anlaşma yok," diye karşılık verdi Strathmore hemen. "Geçiş anahtarını istiyorum."

"Ben de herhangi bir kahrolası geçiş anahtarı yok!"

"Bu kadar yalan yeter!" diye bağırdı Strathmore. "Geçiş anahtarı nerede?"

Hale Susan'ın boynunu sıktı. "Bırak gideyim, yoksa kız ölür!"

80

Trevor Strathmore, Hale'in oldukça tehlikeli bir ruh halinde olduğunu bilmeye yetecek kadar çok sayıda, büyük risk taşıyan pazarlıklar yapmıştı hayatında. Genç şifreci kendini köşeye sıkıştırmıştı. Köşeye sıkışmış bir düşman daima en tehlikeli türde bir düşman demekti -çaresiz ve ne yapacağı öngörülemez. Strathmore sıradaki hamlesinin kritik bir hamle olduğunu biliyordu. Susan'ın hayatı bu hamleye bağlıydı - Dijital Kale'nin geleceği de.

Strathmore yapması gereken ilk şeyin havadaki gerginliği yumuşatmak olduğunun farkındaydı. Uzun bir bekleyişten sonra isteksizce iç geçirdi. "Tamam, Greg. Sen kazandın. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Sessizlik. Hale komutanın olumlu yaklaşımına nasıl tepki vereceğinden emin değil gibi gözüktü bir an. Susan'ın boynunu sıkan kolunu gevşetti biraz.

"Pe-pekâlâ..." diye kekeledi, sesi titriyordu. "Yapacağın ilk şey bana tabancanı vermek. İkiniz de benimle geliyorsunuz."

"Rehineler, ha?" Strathmore soğuk soğuk güldü. "Greg, bundan daha iyisini yapman gerekecek. Binayla park yeri arasında aşağı yukarı bir düzine silahlı nöbetçi vardır."

"Ben ahmak değilim," diye tersledi Hale. "Asansörünü kullanacağım. Susan benimle geliyor! Sen kalıyorsun!"

"Bunu söylemek hiç hoşuma gitmeyecek," diye karşılık verdi Strathmore, "ama asansörün elektriği de kesik."

"Boş versene" dedi Hale öfkeyle. "Asansör ana binadan gelen güçle çalışıyor! Şemaları görmüştüm!"

"Biz onu denedik zaten." dedi Susan nefes nefese yardım etmeye çalışarak. "Çalışmıyor."

"İnanılmaz şey, ikiniz de tam birer pisliksiniz." Hale kolunu sıktı. "Asansör çalışmıyorsa, TRANSLTR'yi durdurup ona güç veririm."

"Asansör için parola gerekiyor," diyebildi Susan heyecanla.

"Amma da önemli." Hale güldü. "Eminim komutan parolayı bizimle paylaşacaktır. Değil mi, komutan?"

"Hiç sansın yok," dedi Strathmore tıslar gibi.

Hale'in tepesi atıyordu. "Şimdi beni dinle, ihtiyar -işte sana anlaşma! Sen Susan'la benim, asansörünle dışarı çıkmamıza izin vereceksin: biz arabayla birkaç saat gideceğiz, sonra da ben onu serbest bırakacağım."

Strathmore tehlikenin büyüdüğünü hissediyordu. Susan'ı bu işe o bulaştırmıştı, bu yüzden de onu kurtarması gerekiyordu. Sesi bir kaya kadar sertti. "Peki ya benim Dijital Kale hakkındaki planlarım?"

Hale güldü. "Arka kapıyı yazabilirsin -tek kelime bile etmeyeceğim." Sonra sesi meşum bir ton aldı. "Ama, beni izlediğin düşüncesine kapıldığım gün, basına gidip bütün hikâyeyi anlatırım. Onlara Dijital Kale'nin hileli olduğunu söyler ve tüm bu kahrolası teşkilatı mahvederim!"

Strathmore, Hale'in önerisini düşündü. Susan yaşayacaktı. Dijital Kale'de arka kapı olacaktı. Strathmore, Hale'in peşine düşmediği sürece arka kapı bir sır olarak kalacaktı. Hale'in ağzını uzun süre kapalı tutamayacağını biliyordu. Ama yine de... Dijital Kale hakkında bu bilgi Hale'in tek sigortasıydı -belki de akıllılık ederdi. Her ne olursa olsun, Strathmore, Hale'in gerekirse daha sonra ortadan kaldırılabileceğini biliyordu.

"Hadi, topla kafanı, ihtiyar!" diye sataştı Hale alay ederek. "Gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?" Hale'in Susan'ı saran kolları bir mengene gibi gerginleşti.

Strathmore o anda telefonu alıp güvenliği çağırırsa Susan'ın yaşayacağını biliyordu. Bunun üzerine hayatını ortaya koyabilirdi. Senaryoyu tüm netliğiyle görebiliyordu. O telefon Hale'i tümüyle gafil avlayacaktı. Paniğe kapılacak ve sonunda küçük bir orduyla karşı karşıya kalınca hiçbir şey yapamayacaktı. Kısa bir direnişten sonra da teslim olacaktı. *Ama güvenliği arayacak olursam,* diye düşündü Strathmore, *planım mahvolur.*

Hale mengeneyi sıkıştırdı yine. Susan acıyla bağırdı. "Ne yapacağız?" diye bağırdı Hale. "Onu öldüreyim mi?"

Strathmore önündeki seçenekleri düşündü. Hale'in, Susan'ı Kripto'nun dışına çıkarmasına izin verirse hiçbir şeyin garantisi olmazdı. Hale arabayla bir süre uzaklaştıktan sonra koruya park edebilirdi. Bir tabancası da olduğuna göre... Strathmore'un midesi bulandı. Hale Susan'ı serbest bırakmadan önce ne olacağını kimse söyleyemezdi... eğer serbest bırakırsa tabii. *Güvenliği aramak zorundayım,* diye kararını verdi Strathmore. *Başka ne yapabilirim ki?* Hale'i mahkemede düşündü. Dijital Kale hakkında bildiği her şeyi ortaya dökecekti. *Planım mahvolacak. Başka bir yol olmalı.*

"Kararını ver!" diye bağırdı Hale, Susan'ı merdivene doğru sürüklerken.

Strathmore dinlemiyordu. Susan'ı kurtarmak planlarının mahvolması anlamına gelecekse, öyle olsundu -hiçbir şey onu kaybetmeye değmezdi. Susan Fletcher, Trevor Strathmore'un ödemeyi reddedeceği, çok ağır bir bedeldi.

Hale Susan'ın kolunu arkasına büküp boynunu bir yana yatırdı. "Bu son şansın, ihtiyar! Bana tabancayı ver!"

Strathmore'un aklı hızlı çalışmaya devam ediyor, başka bir seçenek arıyordu. Daima başka bir seçenek vardır! En sonunda konuştu -sakince neredeyse üzgün üzgün. "Hayır, Greg, üzgünüm. Senin öylece gitmene izin veremem."

Hale'in nefesi kesildi, çok şaşırdığı belliydi. "Ne!"

"Güvenliği arayacağım."

Susan zorlukla konuştu. "Komutanım! Hayır!"

Hale kollarını daha da sıktı. "Güvenliği ararsan kız ölür!"

Strathmore kemerinden cep telefonunu çıkarıp açtı. "Hadi Greg, blöf yapıyorsun."

"Güvenliği çağırmayacaksın, asla!" diye bağırdı Hale. "Konuşurum! Planını mahvederim! Hayallerinden yalnızca birkaç saat uzaktasın! Dünyadaki bütün verileri kontrol etmek! Artık TRANSLTR yok. Sınır yok sadece serbest haber alma. Bu insanın hayatta ancak bir kez karşısına çıkacak bir şans! Ellerinden kayıp gitmesine izin veremezsin!"

Strathmore'un sesi çelik gibiydi. "İzle ve gör öyleyse."

"Ama -ama ya Susan?" diye kekeledi Hale. "O telefonu edersen kız ölür!"

Strathmore kararlı görünüyordu. "Bu göze almaya hazır olduğum bir risk."

"Saçmalık! Ona Dijital Kale'ye verdiğinden çok daha fazla önem veriyorsun, seni tanıyorum! Onu riske atamazsın!"

Susan öfkeyle itiraz etmeye başladı ama Strathmore onu durdurdu. "Genç adam! Sen beni tanımıyorsun! Bir insanın hayatı söz konusuysa her riske girerim. Madem sert oynamak istiyorsun, oynayalım öyleyse!" Telefonunun tuşlarına basmaya başladı. "Beni yanlış değerlendirmişsin, evlat! Hiç kimse çalışanlarımın hayatını tehdit edip elini kolunu sallayarak gidemez!" Telefonu ağzına götürüp bağırarak konuşmaya başladı. "Santral! Bana Güvenliği bağla!"

Hale Susan'ın boynunu eğmeye başladı. "O-onu öldüreceğim. Yemin ederim!"

"Böyle bir şey yapmayacaksın!" dedi Strathmore emir verir gibi. "Susan'ı öldürmek sadece her şey daha kötü yapa.." Sözünü kesip telefonu ağzına dayadı. "Güvenlik! Ben Komutan Trevor Strathmore. Kriptoda bir rehin alma olayı var! Buraya birilerini gönderin! Evet şimdi, kahrolası! Jeneratör arızası da var. Mümkün olan diğer bütün kaynaklardan güç gönderilmesini istiyorum. Bütün sistemlerin beş dakika içinde çalışır duruma gelmesini istiyorum! Greg Hale genç sistem güvenlik görevlilerimden birini öldürdü. Kıdemli şifrecimi de rehin tutuyor. Gerekirse bizi bile düşünmeden göz yaşartıcı gaz kullanma yetkiniz var! Bay Hale işbirliği yapmazsa keskin nişancılar onu öldürsün. Bütün sorumluluğu ben alıyorum. Harekete geçin, şimdi!"

Hale donakalmıştı -kulaklarına inanamıyordu. Susan'ı saran kolları gevşedi yavaş yavaş.

Strathmore telefonunu kapatıp tekrar kemerine taktı. "Hamle sırası sende. Greg."

81

Becker terminal salonundaki telefon kulübesinin yanında durdu gözleri bulanmış ve kızarmıştı. Yanan yüzüne ve belli belirsiz mide bulantısına rağmen keyfi çok iyiydi. Bitmişti. Gerçekten bitmişti. Eve dönmek üzereydi. Parmağındaki yüzük aradığı kutsal kâseydi. Elini ışığa kaldırıp gözlerini kısarak altın şeride baktı. Üzerindeki yazıyı okuyacak kadar gözlerini odaklayamıyordu ama yazı İngilizce gibi görünmüyordu. İlk simge ya bir Q ya bir O, ya da bir sıfırdı, gözleri tam seçemeyecek kadar acıyordu. Becker ilk birkaç karakteri inceledi. Bir anlamı yoktu. *Bu mu bir ulusal güvenlik sorunu?*

Becker telefon kulübesine girip Strathmore'un numarasını çevirdi. Daha uluslararası kodu çevirmişti ki bir otomatik kayıtla karşılaştı. "Todos los circuitos estân ocupados." dedi ses. "Lütfen telefonu kapatıp daha sonra tekrar deneyin." Becker kaşlarını çatıp telefonu kapattı. Unutmuştu: İspanya'dan uluslararası bir görüşme yapmak rulet oynamaya benzerdi -tam bir zamanlama ve şans meselesiydi. Birkaç dakika içinde yeniden denemesi gerekecekti.

Becker biberli spreyin gözlerinde yarattığı giderek azalan yanma hissini umursamamaya çalışıyordu. Megan ona gözlerini ovuşturmanın onları daha kötü hale getireceğini söylemişti. Becker bunu hayal edemiyordu. Sabırsızlıkla telefonu tekrar denedi. Hâlâ hat yoktu. Becker daha fazla bekleyemezdi -gözleri yanıyordu: suyla yıkamak zorundaydı gözlerini. Strathmore bir iki dakika daha beklemek zorunda kalacaktı. Yarı kör bir durumda tuvaletlere doğru ilerledi.

Temizlik arabasının bulanık imgesi hâlâ erkekler tuvaletinin önünde duruyordu, o yüzden Becker yeniden DAMAS yazılı kapıya yöneldi. İçeride sesler duyduğunu sandı. Kapıyı çaldı. "Hola?"

Sessizlik.

Megan olsa gerek, diye düşündü. Kızın önünde, uçağı kalkana kadar geçirecek beş saati vardı ve temizlenene kadar kolunu ovmaya devam edeceğini söylemişti.

"Megan?" diye seslendi. Yeniden kapıyı çaldı. Yanıt yoktu. Becker kapıyı itti. "Merhaba?" diyerek içeri girdi. Tuvalet boş görünüyordu. Omuz silkip lavaboya doğru yürüdü.

Lavabo hâlâ çok pisti ama su soğuktu. Becker gözlerine su çarptıkça açıldığını hissetti. Acı yatışmaya başladı, gözlerinin önündeki sis de yavaş yavaş kalkıyordu. Aynada kendine baktı. Günlerdir ağlıyormuş gibi görünüyordu.

Yüzünü ceketinin koluna kuruladı ve birden aklına geldi. Tüm o heyecan içinde, nerede olduğunu unutmuştu. Havaalanındaydı! Dışarıda, pistin üzerinde bir yerlerde Sevilla havaalanının üç özel hangarından birinde onu eve götürecek bir Learjet 60 duruyordu. Pilot çok açık söylemişti: Siz dönene kadar burada kalmak için emir aldım.

İnanmak çok güç, diye düşündü Becker, tüm bu olanlardan sonra, tam da başladığı yerde bitmişti işi. *Neyi bekliyorum ki?* diye güldü. *Eminim pilot Strathmore'a telsizle bir mesaj gönderebilir!*

Kendi kendine gülerek aynaya baktı ve kravatını düzeltti. Arkasındaki bir şeyin yansıması dikkatini çektiğinde tuvaletten çıkmak üzereydi. Döndü. Kısmen açık kalmış olan bölme kapısından dışarı taşan şey Megan'ın kumaş çantasının ucuna benziyordu.

"Megan?" diye seslendi. Yanıt yoktu. "Megan?"

Becker oraya yöneldi. Bölmenin kenarına sertçe vurdu. Yanıt yoktu. Hafifçe kapıyı itti. Kapı çarparak açıldı.

Becker içinde yükselen korku çığlığını bastırdı. Megan klozetin üzerindeydi, gözleri cansız bir şekilde yukarı bakıyordu. Alnının tam ortasındaki bir kurşun deliğinden yüzüne kan sızmıştı.

"Ah, Tanrım!" diye bağırdı Becker şoke olmuş bir halde.

"Estâ muerta," dedi insan sesi denemeyecek vıraklamaya benzer bir ses. "O öldü."

Rüya gibiydi. Becker döndü.

"Senor Becker?" diye sordu tekinsiz ses.

Serseme dönmüş olan Becker tuvalete giren adamı inceledi. Garip bir şekilde tanıdık görünüyordu.

"Soy Hulohot," dedi katil. "Ben Hulohot." Biçimsiz sözcükler adamın karnının derinliklerinden çıkıyor gibiydi. Hulohot elini uzattı. "El anillo. Yüzük."

Becker boş boş baktı.

Adam elini cebine uzatıp bir tabanca çıkardı. Silahı doğrultup Becker'ın kafasına çevirdi. "El anillo."

Bir anda, Becker içinde hiç bilmediği bir his duydu. Sanki bilinçaltından gelen bir hayatta kalma içgüdüsünün verdiği itkiyle vücudundaki her kas aynı anda gerildi. Kurşun tabancadan fırladığında o da kendini kenara attı. Megan'ın üzerine düştü. Bir kurşun arkasındaki duvarda patladı.

"Lanet!" Hulohot köpürdü. Her nasılsa, en imkânsız anda David Becker kurşunun önünden kaçmayı başarmıştı. Suikastçı ilerledi.

Becker kendisini zorlayarak genç kızın cansız bedeninin üzerinden kalktı. Yaklaşan ayak seslerini duyuyordu, nefes alıp verme sesini, bir silahın horozunun çekilmesini.

"Adiös," diye fısıldadı adam, silahını bölmeye çevirerek bir panter gibi hamle ederken.

Silah patladı. Bir an kırmızı bir şey görüldü. Ama kan değildi, başka bir şeydi. Bir nesne ortaya çıkmıştı bir anda, sanki yoktan varolmuş gibi; bölmeden uçmuş ve katilin göğsüne çarpmış, adamın tabancasının erken ateş almasına yol açmıştı. Megan'ın kumaş çantasıydı bu.

Becker bölmeden fırladı. Omzunu adamın göğsüne gömdü ve onu geri geri lavaboya doğru sürükledi. Çok şiddetli bir çarpışma oldu. Aynalardan biri parçalandı. Tabanca yere düştü. İki adam yere yıkıldı. Becker kendini zorla kurtarıp çıkış kapısına koştu büyük bir hızla. Hulohot silahını kaptı, döndü ve ateş etti. Kurşun, çarparak kapanan tuvalet kapısını delip geçti.

Havaalanı salonunun geniş, boş alanı Becker'ın önünde aşılması imkânsız bir çöl gibi belirdi. Bacakları hayatında o ana dek bilmediği bir hızla hareket ediyordu.

Döner kapıya doğru kayarken, arkasında bir silah patladı. Önündeki cam panel tuz buz oldu. Becker omzunu çerçeveye dayadı ve kapı ileri doğru döndü. Bir an sonra dışarıdaki kaldırıma atmıştı kendini.

Bir taksi bekliyordu.

"Dejame entrar!" diye bağırdı Becker, kilitli kapıyı yumruklayarak. "Beni içeri al!" Sürücü reddetti, tel çerçeveli gözlüklü müşterisi beklemesini istemişti. Becker dönüp baktı ve elinde silahla salonu yıldırım gibi geçen Hulohot'u gördü. Gözü kaldırımda duran küçük Vespa'sına ilişti. *Ben ölü biriyim.*

Hulohot döner kapılardan tam zamanında fırladı. Becker'ın boş yere ayağıyla Vespa'sını çalıştırmaya uğraştığını görebilmişti. Hulohot gülümsedi ve silahını doğrulttu.

Jikle! Becker benzin deposunun altındaki manivelaları yokladı el yordamıyla. Tekrar marşa asıldı. Motosiklet öksürdü ve durdu.

"El anillo. Yüzük." Ses yakına gelmişti.

Becker başını kaldırıp haklı. Bir tabancanın namlusunu gördü. Mermi yatağı dönüyordu. Bir kez daha marşa asıldı ayağıyla.

Hulohot'un atışı Becker'ın başını çok az bir farkla ıskaladı, çünkü küçük motosiklet çalışmaya başlayıp birden ileri doğru atılmıştı o sırada. Motosiklet çimenlik bir setten sıçrayıp binanın köşesinden havaalanı pistine sallana sallana giderken Becker hayatına sarılmıştı sıkı sıkıya.

Öfkelenen Hulohot kendisini bekleyen taksiye doğru hızla koştu. Birkaç saniye sonra, sürücü bir toz bulutunun içinde uzaklaşan taksisini izleyerek sersemlemiş bir halde kaldırımın kenar taşında yatıyordu.

82

İyice şaşkına dönmüş olan Greg Hale, Komutan'ın güvenliğe ettiği telefonun doğuracağı sonuçları anlamaya başladıkça, kendini bütün gücünü emen bir panik dalgasının içinde buldu. *Güvenlik geliyor!* Susan kollarının arasından kaymaya başladı. Hale onu yeniden kavradı, karnından sıkıca yakalayıp kendine çekti.

"Bırak gideyim!" diye bağırdı Susan, sesi kubbede yankılanıyordu.

Hale'in aklı çok hızlı çalışmaya başlamıştı. Komutanın telefonu onu tamamen gafil avlamıştı. *Strathmore güvenliği aradı! Dijital Kale için yaptığı planları harcıyor!*

Hale, komutanın Dijital Kale'nin ellerinin arasından kayıp gitmesine izin vereceğini kırk yıl düşünse aklına getiremezdi. Bu arka kapı insanın karşısına hayatta bir kez çıkacak bir fırsattı.

Panik yayıldıkça Hale'in aklı kendisine oyunlar oynamaya başladı. Baktığı her yerde Strathmore'un Beretta'sını görüyordu. Susan'ı kendine yakın tutarak dönmeye başladı; komutana, ateş etme şansı vermemeye çalışıyordu. Korkuya kapılan Hale, Susan'ı merdivene doğru sürükledi körlemesine. Beş dakika içinde ışıklar yanmış, kapılar açılmış ve içeri bir SWAT timi dalmış olacaktı.

"Canımı yakıyorsun!"' dedi Susan nefes nefese. Hale'in umutsuzca dönüp duruşları arasında kendisi de tökezleyip dururken nefessiz kalmıştı.

Hale onu bırakmayı ve deli gibi Strathmore'un asansörüne koşmayı düşündü ama bu bir intihar olurdu. Parolayı bilmiyordu. Ayrıca, elinde bir rehine olmadan NSA'nın dışına çıkar çıkmaz kendini ölü sayabileceğini biliyordu. Lotus'u bile NSA helikopterlerinden daha hızlı gidemezdi. *Susan, Strathmore'un benim canıma okumasına engel olacak tek şey!*

"Susan," dedi Hale onu merdivene doğru sürüklerken. "Benimle gel! Yemin ederim seni incitmeyeceğim!"

Susan onunla boğuşurken, Hale yeni sorunları olduğunun farkına vardı. Bir yolunu bulup Strathmore'un asansörünün kapısını açmayı ve Susan'ı yanında götürmeyi başarsa bile, Susan binadan çıkana kadar bütün yol boyunca onunla boğuşacaktı kuşkusuz. Hale, Strathmore'un asansörünün tek bir durağı olduğunun kesinlikle farkındaydı: *"Yeraltı Otoyolu,"* NSA kodamanlarının gizlilik içinde hareket ettiği kişiye özel yeraltı tünellerinden oluşan o labirent. Hale'in boğuşup duran bir rehineyle en sonunda NSA'nın bodrum katındaki koridorlarda kaybolmaya hiç niyeti yoktu. Ölümcül bir tuzaktı bu. Çıkmayı başarsa bile, elinde bir tabancası olmayacağını fark etti. Susan'ı park yerine kadar nasıl götürecekti? Arabayı nasıl kullanacaktı?

Yanıtı veren, Hale'in deniz kuvvetlerindeki askeri strateji profesörlerinden birinin sesi oldu: *Bir ele zorla bir şey yaptırmaya çalışırsan,* diye uyardı ses, *seninle mücadele edecektir. Ama bir aklı senin düşünmesini istediğin şekilde düşünmeye ikna edersen, bir müttefikin olacaktır.*

"Susan,"' dedi kendi kendine konuşur gibi, "Strathmore bir katil! Burada tehlikedesin!" Susan onu duymuyor gibiydi. Hale bunun saçma bir bakış açısı olduğunun farkındaydı. *Strathmore Susan'ı asla incitmezdi,* bunu Susan da biliyordu.

Hale gözlerini kısarak karanlığa baktı, komutanın nerede saklandığını merak ediyordu. Strathmore'un birden sesi soluğu kesilmişti, bu da Hale'in paniğini arttırıyordu. Zamanın dolduğunu hissediyordu. Güvenlik her an gelebilirdi.

Hale, aniden büyük bir güçle kollarını Susan'ın beline dolayıp onu zorla merdivene kaldırdı. Susan topuklarını ilk basamağa takıp kendini geri çekti ama yararı yoktu, Hale ondan fazlasıyla güçlüydü.

Hale dikkatli hareketlerle, beraberinde Susan'la basamaklara dayadı sırtını. Onu yukarı itmek daha kolay olabilirdi ama yukarıdaki iskele Strathmore'un bilgisayar monitörlerinden gelen ışıkla aydınlanıyordu. İlk önce Susan çıkacak olursa, Strathmore Hale'in sırtında temiz bir delik açardı.

Hale, Susan'ı arkasına çekerek kendisiyle Kripto katı arasında bir kalkan haline getirdi.

Yolun üçte birine gelmişti ki Hale merdivenin dibinde bir hareket hissetti. *Strathmore hamlesini yapıyor!* "Böyle bir şey deneme, komutan!" dedi tıslar gibi bir sesle. "Sadece Susan'ı öldürmüş olursun."

Hale bekledi. Ama sadece sessizlik vardı. Kulak kabartıp dinledi. Hiçbir şey. Merdivenin dibinde hiç hareket yoktu. Hayal görmeye mi başlıyordu? Sorun değildi. Arada Susan olduğu sürece Strathmore asla ateş edemezdi.

Ama Hale Susan'ı sürükleyerek geri geri merdivenden yukarı doğru çıktığında beklenmedik bir şey oldu. Arkasındaki iskeleden belirsiz bir ses geldi, ağır bir şeyin yere çarparken çıkardığı türde bir ses. Hale durdu, kanındaki adrenalin aniden yükselmişti. Strathmore fark ettirmeden üst kata mı çıkmıştı? İçgüdüleri ona Strathmore'un merdivenin dibinde olduğunu söylüyordu. Ama sonra, yine geldi o ses, aniden -bu kez daha yüksek. Üstteki iskelede açıkça bir ayak sesi.

Dehşet içindeki Hale yaptığı hatanın farkına vardı. *Strathmore arkamdaki iskelede! Rahatça sırtımda bir delik açacak!* Umutsuzluk içinde Susan'ı yukarı tarafına döndürdü ve basamakları geri geri inmeye başladı.

Alttaki son basamağa ulaştığında, yukarıdaki iskeleye bakıp bağırdı, "Geri çekil. Komutan! Geri çekil, yoksa onun boynu..."

Merdivenin dibinde bir Beretta'nın kabzası havayı yararak geldi ve Hale'in kafatasının arkasında çarptı şiddetle.

Susan yere yığılan Hale'den kurtulduğunda şaşkın bir halde döndü. Strathmore onu tutup titreyen vücudunu sardı kollarıyla. "Şşşş," diye yatıştırmaya çalıştı, "Benim. Merak etme."

Susan titriyordu. "Ko... mutanım." Soluk soluğaydı. kafası karışmıştı. "Ben sizin... ben sizin üst katta olduğunuzu sanmıştım... Ayak sesinizi... duydum..."

"Geçti artık," diye fısıldadı. "Yukarıya, iskeleye fırlattığım mokasenlerimin sesiydi o."

Susan aynı anda hem ağlar hem de gülerken buldu kendini. Komutan onun hayatını kurtarmıştı. Orada karanlıkta dururken. Susan inanılmaz bir rahatlama duygusu yaşadı. Ama suçluluk duymuyor da değildi, güvenlik geliyordu. Aptal gibi Hale'in eline düşürmüştü kendini. Hale de onu Strathmore'a karşı kullanmıştı. Susan, komutanın onu kurtarmak için çok büyük bir bedel ödediğini biliyordu. "Üzgünüm," dedi.

"Ne için?"

"Dijital Kale planınız için... mahvoldu."

Strathmore başını salladı. "Hiç de değil."

"Ama... ama ya güvenlik? Her an burada olabilirler. Bekleyecek zamanımız yok..."

"Güvenlik gelmiyor, Susan. Dünya kadar zamanımız var."

Susan şaşırmıştı. *Gelmiyor mu?* "Ama telefon ettiniz..."

Strathmore kendi kendine güldü. "Kitaptaki en eski numara. Uydurma bir telefon konuşmasıydı."

83

Becker'ın Vespa'sı kuşkusuz Sevilla havaalanı pistinin gördüğü en küçük araçtı. Saatte 80 km'lik azami hızında zorlanmakta vızıldarken, motosiklet değil elektrikli testere gibi ses çıkarıyordu ve yerden havalanmak için gereken gücü de üretemiyordu.

Dikiz aynasına baktığında Becker yaklaşık dört yüz metre geride, karanlık piste büyük bir hızla dalan taksiyi gördü. Taksi aradaki mesafeyi hemen kapatmaya başladı. Becker önüne baktı. Uzakta, sekiz yüz metre kadar ötede, havaalanının hangarlarının gecenin karanlığında gökyüzünde beliren dış hatları duruyordu. Becker taksinin bu mesafede kendisini yakalayıp yakalayamayacağını düşündü. Susan'ın bu hesabı iki saniyede yapıp ihtimalleri çıkarabileceğini biliyordu. Becker aniden, o ana kadar hiç yaşamadığı kadar büyük bir korkuya kapıldı.

Başını eğdi ve gaz kolunu döndürdü döndürülebileceği kadar. Vespa kesinlikle gücünün son sınırındaydı. Becker arkasındaki taksinin neredeyse yüz elli kilometre hızla yaklaştığını tahmin etti -neredeyse kendi hızının iki katı. Uzakta hayal gibi beliren üç yapıya dikti gözlerini. *Ortadaki. Learjet ortadakinde.* Bir silah patlama sesi geldi.

Kurşun birkaç metre arkasında piste saplandı. Becker arkasına baktı. Suikastçı nişan almış, pencereden sarkıyordu. Becker hemen yönünü değiştirdi ve aynası tuzla buz oldu. Gidonun her tarafında hissetti kurşunun etkisini. Vücudunu motosikletin üzerinde iyice eğdi. *Tanrım, bana yardım et, başaramayacağım!*

Becker'ın Vespa'sının önündeki asfalt biraz daha aydınlanmıştı artık. Farları piste hayaletimsi gölgeler düşürerek yaklaşıyordu taksi. Silah bir daha patladı. Kurşun motosikletin dış kısmına çarpıp sekti.

Becker yalpa yapıp devrilmemeye çalıştı. *Hangara ulaşmak zorundayım!* Learjet'in pilotunun geldiklerini görüp göremediğini düşündü. *Silahı var mı? Kabin kapılarını*

zamanında açacak mı? Ama Becker açık hangarların bulunduğu aydınlık alana yaklaştığında bu sorunun anlamsız olduğunu fark etti. Learjet hiçbir yerde görünmüyordu. Gözlerini kısarak baktı ve halüsinasyon görüyor olmayı diledi. Halüsinasyon görmüyordu. Hangar boştu. *Aman Tanrım! Nerede bu uçak!*

İki araç boş hangara büyük bir hızla daldığında Becker umutsuz bir şekilde bir kaçış yolu aradı. Yoktu. Binanın arka duvarı, oluklu sacdan yapılmış geniş bir duvardı, ne kapı ne de penceresi vardı. Taksinin motoru yan tarafında kükredi, Becker sola baktığında tabancasını doğrultan Hulohot'u gördü.

O an refleksler işi ele aldı. Becker bütün gücüyle frenlere asıldı ama çok az yavaşlayabildi. Hangarın zemini yağdan kayganlaşmıştı. Tekerlekleri kilitlenen Vespa burnunun dikine doğru kaymaya başladı.

Hemen yan tarafından kulakları sağır eden tiz bir ses geldi, taksinin frenleri kilitlenmiş ve kabak lastikler kaygan zeminde kızaklamaya başlamıştı. Araba bir duman bulutu içinde dönmeye başladı. Becker'ın kayan Vespa'sının yalnızca birkaç santimetre solundaki duman bulutunun içinden yanık lastik kokusu geliyordu.

Artık iki araç da hangarın arka tarafına, kaçınılmaz bir çarpışmaya doğru kayarak yan yana gidiyordu. Becker umutsuzca frenleri sonuna kadar sıktı ama hiç sürtünme kuvveti yoktu, buz üzerinde gitmeye benziyordu bu. Önündeki metal duvar hızla yaklaşıyordu. Taksi, yanında deli gibi dönerken Becker duvara baktı ve çarpışmaya hazırladı kendini.

Çelikle oluklu sacın çarpışması kulakları sağır eden bir ses çıkardı. Ama hiç acı yoktu. Becker kendini bir anda açık havada buldu. Hâlâ Vespa'sının üzerinde, çimenlik bir alanda sekerek gidiyordu. Sanki hangarın arka duvarı, o geçmeden yalnızca bir an önce yok olmuş gibiydi.

Taksi hâlâ arkasındaydı, aynı çimenlikte yan dönmüş bir şekilde kayarak gidiyordu. Hangarın arka duvarından taksinin tepesine takılmış büyük bir oluklu sac parçası, bulunduğu yerden havalanıp uçarak Becker'ın başının üzerinden geçti.

Kalbi küt küt atan Becker, Vespa'sını tam gaz sürüp gecenin içine daldı.

84

Jabba son lehim işini bitirdiğinde rahatlayıp nefesini verdi. Havyayı kapattı, minik el fenerini yere koydu ve merkezi işlem biriminin karanlığında bir süre öylece yattı. Pestili çıkmıştı. Boynu ağrıyordu. Makinelerin içinde çalışmak vücudu kasan bir işti daima, özellikle de onun cüssesindeki biri için.

Giderek daha da küçük yapıp duruyorlar, diye dalıp gitti.

Hak ettiği şekilde bir süre gevşeyerek gözleri kapalı yatarken, makinenin dışında kalan ayaklarının birisi tarafından çekildiğini hissetti.

"Jabba! Çık oradan!" diye bağıran bir kadın sesi duyuldu.

Midge beni buldu, diye söylendi.

"Jabba! Çık oradan!"

İsteksiz isteksiz çıktı sürünerek. "Tanrı aşkına, Midge! Sana söyledim..." Ama Midge değildi. Jabba başını kaldırıp şaşkın bir halde baktı. "Soshi?"

Soshi Kuta kırk kiloluk yürüyen bir teldi adeta. Jabba'nın sağ kolu, MIT Massachusetts Teknoloji Enstitüsü, (Massachusetts Institute of Technology)'den mezun, zehir gibi bir zekâya sahip bir sistem güvenlik teknisyeniydi. Genellikle Jabba ile birlikte geç saatlere kadar çalışırdı ve Jabba'nın, kendisinden korkmayan elemanlarından biriydi. Jabba'ya ters ters bakıp sordu. "Ne halt etmeye telefonuma cevap vermiyorsun? Yada çağrıma?"

"Senin çağrın," diye Jabba. "Ben düşünmüştüm ki..."

"Neyse, boş ver. Ana veri bankasında tuhaf bir şeyler oluyor."

Jabba saatine baktı. "Tuhaf?" Şimdi o endişelenmeye başlamıştı. "Daha açık olabilir misin?"

İki dakika sonra Jabba veri bankasına doğru giden koridorda hızla koşuyordu.

85

Greg Hale 3. bölümün zemininde iki büklüm yatıyordu. Strathmore ve Susan onu Kripto'dan sürükleyerek getirmiş ve 3. bölümün lazer yazıcılarından söktükleri on ikilik yazıcı kablosuyla ellerini ve ayaklarını bağlamışlardı.

Susan, komutanın az önce yaptığı kurnazca manevraya inanamamıştı. *Uydurma bir telefon konuşması!* Strathmore bir yolunu bulup Hale'i yakalamış, Susan'ı kurtarmış ve Dijital Kale'yi yeniden yazmak için ihtiyacı olan zamanı kazanmıştı.

Susan kabloyla bağlanmış şifreciye baktı endişeyle. Hale ağır ağır nefes alıp veriyordu. Strathmore kanepeye oturmuştu, Beretta'sı kucağında duruyordu. Susan dikkatini tekrar Hale'in terminaline verip rasgele dizge aramasına devam etti.

Dördüncü dizge araması da sonuç vermemiş, Susan bir şey bulamamıştı. "Hâlâ şansım yok." İçini çekti. "David'in, Tankado'nun kopyasını bulmasını beklememiz gerekebilir."

Strathmore, söylediği şeyi onaylamadığını belli ederek baktı ona. "David başarısız olursa ve Tankado'nun anahtarı yanlış ellere düşerse..."

Strathmore'un sözünü bitirmesine gerek yoktu. Susan anlamıştı. Internet'teki Dijital Kale dosyasının yerine Strathmore'un değiştirilmiş versiyonu konmadığı sürece Tankado'nun anahtarı tehlikeliydi.

"Biz değişikliği yaptıktan sonra," diye ekledi Strathmore, "ortalıkta kaç tane geçiş anahtarının dolaştığı umurumda değil: hattâ, ne kadar çok olurlarsa olay o kadar keyifli olur." Eliyle aramaya devam etmesini işaret etti. "Ama o zamana kadar, saate karşı yarışıyoruz."

Susan kabul ettiğini belirtmek için ağzını açtı ama sözlerini kulakları sağır eden, boru sesine benzer bir ses bastırdı aniden. Kripto'nun sessizliği alt katlardan gelen bir siren sesiyle dağılıp gitti.

Susan da Strathmore da şaşkın bir şekilde birbirlerine baktılar.

"Bu da ne?" diye bağırdı Susan, sorusunu kesik kesik çalan sirenin sessiz aralığına denk getirerek.

"TRANSLTR!" dedi Strathmore, sıkıntılı görünüyordu. "Fazla ısındı! Yedek gücün yeterince freon çekmediği konusunda Hale haklıydı belki de."

"Peki ya otomatik işlem durdurma?"

Strathmore bir an düşündü, sonra bağırarak yanıt verdi. "Bir şeyler kısa devre yapmış olmalı." Kripto katının üstünde sarı bir siren ışığı dönmeye ve Strathmore'un yüzüne gelip geçen bir ışık düşürmeye başladı.

"Durdursanız daha iyi olacak!" diye bağırdı Susan.

Strathmore başıyla onayladı. Üç milyon silikon işlemci aşırı ısınıp tutuşursa ne olacağını kimse bilemezdi. Strathmore'un üst kata, kendi terminaline gidip Dijital Kale çözümlemesini durdurması gerekiyordu -özellikle de Kripto'nun dışındaki herhangi biri bu sorunu fark edip güvenlik görevlilerini göndermeye karar vermeden önce.

Strathmore hâlâ baygın olan Hale'e göz attı. Beretta'sını Susan'a yakın bir masanın üzerine bırakıp siren seslerinin arasında bağırdı, "Hemen döneceğim!" 3. bölümün duvarındaki delikten geçip kaybolurken arkasına dönüp seslendi, "Bana o geçiş anahtarını bul!"

Susan verimsiz geçiş anahtarı aramasının sonuçlarına baktı ve Strathmore'un acele edip TRANSLTR'yi durduracağını umdu. Kripto'daki gürültü ve ışıklar, ortama bir roket fırlatılışındaki havayı veriyordu.

Hale yerde kımıldanmaya başladı. Her siren sesiyle yüzü buruşuyordu. Susan eliyle Beretta'yı kavradığına kendisi de şaşırdı. Hale gözlerini açtığında, tepesinde dikilen, elinde tuttuğu tabancayı karnına doğrultmuş olan Susan Fletcher'ı gördü.

"Geçiş anahtarı nerede?" diye sordu Susan.

Hale toparlanmakta güçlük çekiyordu. "N-ne oldu?"

"Sen mahvoldun, olan bu. Şimdi, geçiş anahtarı nerede?"

Hale kollarını hareket ettirmeyi denedi ama bağlanmış olduğunu fark etti. Yüzü panikle gerildi. "Bırak gideyim!"

"Geçiş anahtarına ihtiyacım var," diye tekrarladı Susan.

"Bende değil! Bırak beni!" Hale ayağa kalkmayı denedi. Yalnızca yerde yuvarlanabildi.

Susan siren sesinin kesildiği arada bağırdı. "Sen North Dakota'sın ve Ensei Tankado da sana anahtarının bir kopyasını verdi. Onu istiyorum, şimdi!"

"Sen delisin!" Hale soluk soluğaydı. "Ben North Dakota değilim!" Kendini kurtarmak için uğraştı boşu boşuna.

Susan öfkeyle karşılık verdi. "Bana yalan söyleme. Ne halt etmeye North Dakota'nın bütün e-postaları senin hesabında öyleyse?"

"Sana daha önce söyledim!" Hale yalvarır gibi konuşuyordu bağıran siren sesleri arasında. "Strathmore'un hesaplarına girdim gizlice! Benim hesabımdaki o e-postalar Strathmore'un hesabından kopyaladığım e-postalardı -COMINT'in Tankado'dan çaldığı e-postalar!"

"Saçma! Komutanın hesabına asla giremezsin!"

"Anlamıyorsun!" diye bağırdı Hale. "Strathmore'un hesabına gizli bir bağlantı zaten vardı." Hale sözlerini sirenlerin kesildiği araya denk getiriyordu. "O bağlantıyı bir başkası yerleştirmiş. Sanırım Müdür Fontaine! Ben sadece onu kullandım! Bana inanmak zorundasın! Strathmore'un Dijital Kale'yi yeniden yazma planını da bu şekilde öğrendim! Onun beyin fırtınalarını okuyordum!"

Beyin Fırtınaları? Susan durakladı. Strathmore, Dijital Kale hakkındaki planlarının ana hatlarını Beyin Fırtınası yazılımına girmişti kuşkusuz. Birisi komutanın hesabına gizlice girecek olursa, bütün bilgi de elinde olacak demekti ...

"Dijital Kale'yi yeniden yazmak hastalıklı bir şey!" diye bağırdı Hale. "Lanet olası, sen de bunun ne anlama geleceğini çok iyi biliyorsun -NSA'nın her şeye erişimi!" Sirenler onun sesini bastırıyordu ama Hale çıldırmış gibiydi. "Bu sorumluluğu almaya hazır olduğumuzu düşünüyor musun? Yada herhangi birinin hazır olduğunu? Bu kahrolası bir kıt görüşlülük! Hükümetimizin gerçekten insanların menfaatini düşündüğünü mü

söylüyorsun? Harika! Peki ya gelecekteki hükümetler gerçekten bizim menfaatlerimizi düşünmezse ne olacak? Bu, sonsuza dek geçerli olacak bir teknoloji!"

Susan onu ancak duyabiliyordu, Kripto'daki gürültü kulakları sağır eden bir gürültüydü.

Hale kurtulmaya çabaladı. Göz ucuyla Susan'a baktı ve bağırarak konuşmaya devam etti. "En tepedeki adam haberleşmelerinin her satırına ulaşabildiğinde vatandaşlar bir polis devletine karşı kendilerini nasıl savunacaklar? Bir isyanı nasıl planlayacaklar?"

Susan, bu savı birçok kez duymuştu. *Geleceğin hükümetleri* savı EFF'in her zaman kullandığı bir savdı.

"Strathmore'un durdurulması şart!" diye bağırdı Hale sirenler gürültüyle çalarken. "Bunu yapacağıma yemin ettim. Bütün gün burada yaptığım şey de bu işte -onun hesabını gözlemek, değişikliği kaydedebileyim diye hamlesini yapmasını beklemek. Kanıta ihtiyacım vardı. Onun bütün e-postalarını kendi hesabıma kopyalamamın nedeni bu. Onun Dijital Kale'yi izlediğinin kanıtı. Bu bilgiyle basına gitmeyi planlamıştım."

Susan'ın kalbi hızla atıyordu. Doğru mu duymuştu? Birden, bu gerçekten de Greg Hale gibi göründü Susan'a. Mümkün müydü? Hale, Strathmore'un Dijital Kale'nin değiştirilmiş versiyonunu piyasaya çıkaracağını bilecek olsa, bütün dünya onu kullanana kadar bekler, sonra da bombasını patlatırdı -kanıtlarla birlikte eksiksiz bir bomba!

Susan başlıkları gözünün önünde canlandırdı:

KRİPTOGRAF GREG HALE, AMERİKA'NIN KÜRESEL BİLGİ AKIŞINI KONTROL ETMEYİ AMAÇLADIĞI GİZLİ PLANI ORTAYA ÇIKARDI!

İkinci bir Uçan Balık vakası mıydı bu? NSA'nın bir arka kapısını daha ortaya çıkarmak Greg Hale'e rüyalarında bile göremeyeceği bir ün kazandırırdı. Bu olay NSA'yı da batırmış olurdu aynı zamanda. Susan bir anda kendini, Hale'in gerçeği söylüyor olup olamayacağını düşünürken buldu. *Hayır!* diye kararını verdi. *Elbette hayır!*

Hale savunmasına devam etti. "Takipçini durdurdum, çünkü benim peşinde olduğunu sandım! Senin, Strathmore'un gizlice gözetlendiğinden kuşkulandığını düşündüm! Sızıntıyı bulup bana kadar takip etmeni istemedim!"

Makuldü ama pek olası değildi. "Öyleyse niçin Chartrukian'ı öldürdün?" diye sordu Susan ters ters.

"Ben öldürmedim!" diye bağırdı Hale gürültüyü bastırmaya çalışarak. "Onu iten Strathmore'du! Alt kattan her şeyi gördüm. Chartrukian sistem güvenlik görevlilerini çağırıp Strathmore'un arka kapı planlarını mahvetmek üzereydi!"

Hale gerçekten bu işte iyiymiş, diye düşündü Susan. *Her şey için bir açıklaması var.*

"Bırak gideyim!" diye yalvardı Hale. "Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Hiçbir şey yapmadın mı?" diye haykırdı Susan, bir yandan da Strathmore'u bu kadar uzun süre neyin oyaladığını düşünüyordu. "Sen ve Tankado NSA'yı rehin aldınız. En azından sen sözünden dönerek ona kazık atana kadar. Söylesene." diye bastırdı. "Tankado gerçekten de kalp krizinden mi öldü, yoksa senin ahbaplarından biri mi onu ortadan kaldırdı?"

"O kadar körsün ki!" diye bağırdı Hale. "İşin içinde benim olmadığımı göremiyor musun? Çöz beni! Güvenlik gelmeden önce!"

"Güvenlik gelmiyor," diye tersledi onu Susan.

Hale bembeyaz oldu. "Ne?"

"Strathmore'un telefon konuşması bir aldatmacaydı."

Hale'in gözleri büyüdü. Bir anlığına felç olmuş gibiydi. Sonra sert hareketlerle kıvranmaya başladı. "Strathmore beni öldürecek! Beni öldüreceğini biliyorum! Çok fazla şey biliyorum!"

"Sakin ol, Greg."

Sirenler öterken Hale bağırdı, "Ama ben masumum!"

"Sen yalan söylüyorsun! Ve benim kanıtlarım var!" Susan terminallere doğru yürüdü uzun adımlarla. "Durdurduğun takipçiyi hatırlıyor musun?" diye sordu kendi terminaline vardığında. "Onu yeniden göndermiştim! Bakalım geri dönmüş mü?"

Gerçekten de Susan'ın ekranında takipçisinin geri döndüğünü belirten bir uyarı ikonu yanıp sönüyordu. Fareyi kullanarak mesajı açtı. *Bu bilgi Hale'in kaderini mühürleyecek,* diye düşündü. *Hale, North Dakota'nın ta kendisi.*

Veri kutusu açıldı. *Hale, North...*

Susan durdu. Takipçi göründü ve Susan olduğu yerde kalakaldı, sesi soluğu kesilmişti. Bir hata olmalıydı, takipçi başka birini gösteriyordu -hiç olmayacak birini.

Susan terminaline dayanıp önündeki veri kutusunu yeniden okudu. Strathmore'un takipçiyi çalıştırdığında aldığını söylediği sonuçla aynıydı! Susan Strathmore'un bir hata yaptığını düşünmüştü, ama kendisinin takipçiyi hatasız yapılandırdığına emindi.

Ne var ki ekrandaki bilgi akıl alır gibi değildi:

NDAKOTA = ET@doshisha.edu

"ET?" diye tekrarladı Susan, başı dönüyordu. "North Dakota. Ensei Tankado mu?" Anlaşılır şey değildi. Bilgi doğruysa, Tankado ve ortağı aynı kişiydi. Susan'ın düşünceleri birden dağıldı. Ötüp duran sirenin susmasını diledi. *Niçin Strathmore bu lanet olası şeyi kapatmıyor?*

Hale yerde döndü. Susan'ı görmek için kendini zorluyordu. "Ne diyor? Bana da söyle!"

Susan Hale'i unutmaya çalıştı, çevresindeki kaosu da. *North Dakota Ensei Tankado...*

Parçaları yerine uydurabilmek için her şeyi baştan ele aldı. Tankado, North Dakota'ysa kendine e-posta gönderiyor demekti... bu da North Dakota diye birinin var olmadığı anlamına geliyordu. Tankado'nun ortağı uydurmaydı.

"North Dakota bir hayalet", dedi kendi kendine. *Duman ve aynalar.*

Taktik dahiceydi. Anlaşılan, Strathmore bir tenis maçının yalnızca tek oyuncusunu izlemişti. Top gidip geldiği için filenin karşı tarafında birinin olduğunu varsaymıştı. Ama Tankado bir duvarla oynuyordu. Kendine gönderdiği e-postalarda Dijital Kale'nin meziyetlerini açıklıyordu. Mektuplar yazıyor, onları bir anonim e-posta sunucusuna gönderiyor, birkaç saat sonra da sunucu mektupları kendisine geri yolluyordu.

Susan, şimdi her şeyin çok açık olduğunu fark etti. Komutanın, kendi e-postalarına gizlice girmesini istemişti Tankado... e-postalarını okumasını istemişti. Ensei Tankado hayali bir sigorta poliçesi yaratmıştı, geçiş anahtarını vereceği güvenecek başka biri olmasına gerek kalmadan. Elbette, bütün bu maskaralığı gerçek kılmak için de gizli bir

hesap kullanmıştı Tankado... bütün bu olayın bir tuzak olduğuna dair kuşkuları yatıştırmaya yetecek kadar gizli. Tankado kendinin ortağıydı, North Dakota diye başka biri var olmamıştı. Ensei Tankado tek kişilik bir gösteri yapmıştı.

Tek kişilik bir gösteri.

Dehşet verici bir düşünce pençesine aldı Susan'ı. Tankado uydurma mektuplarını Strathmore'u başka bir şeye inandırmak için kullanmış olabilirdi.

Strathmore çözülemez bir algoritmadan söz ettiğinde verdiği ilk tepkiyi hatırladı. Böyle bir şeyin mümkün olmadığına yemin etmişti. Durumun doğurabileceği tedirgin edici sonuçlar Susan'ın midesine oturdu. Tankado'nun gerçekten Dijital Kale'yi yarattığına dair ellerinde nasıl bir kanıt vardı ki? Yalnızca onun e-postalarındaki övücü sözler. Bir de elbette... TRANSLTR. Bilgisayar aşağı yukarı yirmi saattir sonsuz bir döngüde kilitlenip kalmıştı. Bununla birlikte Susan TRANSLTR'yi bu kadar uzun bir süre meşgul edebilecek başka programlar olduğunu da biliyordu, yaratılması çözülemez bir şifre yaratmaktan çok daha kolay olan programlar.

Virüsler.

Bütün vücuduna bir ürperti yayıldı.

Peki, ama bir virüs TRANSLTR'ye nasıl girebildi?

Mezardan gelen bir ses gibi Phil Chartrukian verdi yanıtı. *Strathmore Koridor'u devre dışı bıraktı!*

Susan, korkunç bir keşif yapmış ve gerçeği kavramıştı. Strathmore, Tankado'nun Dijital Kale dosyasını indirmiş ve çözmesi için onu TRANSLTR'ye göndermeyi denemişti. Ama tehlikeli mutasyon dizgeleri içerdiği için Koridor dosyayı reddetmişti. Normalde Strathmore kaygılanacaktı ama Tankado'nun e-postalarını görmüştü - mutasyon dizgeleri numaraydı! Dijital Kale'yi yüklemenin güvenli olduğuna ikna olan Strathmore, Koridor'un filtrelerini devre dışı bırakmış ve dosyayı TRANSLTR'ye göndermişti.

Susan zorlukla konuşabildi. Sirenler çalarken, boğazına bir şey düğümlenmiş gibi "Dijital Kale diye bir şey yok," dedi. Ağır ağır, gücü çekiliyormuş gibi terminaline dayandı. Tankado enayi avına çıkmıştı... ve NSA da yemi yutmuştu.

Derken, üst kattan, uzun ve acı dolu bir haykırış geldi. Bu Strathmore'du.

86

Susan nefes nefese bir halde kapısına vardığında Trevor Strathmore masasına çökmüştü. Ter içindeki, önüne eğilmiş olan başı monitörünün ışığında parlıyordu. Alt katlardaki sirenler çalmaya devam ediyordu.

Susan masasına doğru koştu hızla. "Komutanım?"

Strathmore kımıldamadı. "Komutanım! TRANSLTR'yi kapatmamız gerek! Bir virüs..."

"Bizi mat etti," dedi Strathmore başını kaldırıp bakmadan. "Tankado hepimizi aptal yerine koydu..."

Komutanın ses tonundan onun da olanları anladığını görebiliyordu Susan. Tankado'nun çözülemez bir algoritma hakkındaki bütün o gösterişli sözleri... geçiş anahtarını açık arttırmaya çıkarması -hepsi bir oyundu, bir sessiz sinema oyunu. Tankado, e-postalarına gizlice girmesi için NSA'yı kandırmıştı. Onları bir ortağı olduğuna inandırmış ve numara yaparak çok tehlikeli bir dosyayı indirmelerini sağlamıştı.

"Mutasyon dizgeleri..." dedi Strathmore sesi titreyerek. "Biliyorum."

Komutan yavaş yavaş başını kaldırıp baktı. "Internet'ten indirdiğim dosya... o bir..."

Susan soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Oyundaki bütün taşların yeri değişmişti. Çözülemez bir algoritma var olmamıştı hiç -Dijital Kale diye bir şey de. Tankado'nun internete koyduğu dosya şifrelenmiş bir virüstü, büyük olasılıkla jenerik, piyasada rahatça bulunabilen bir şifreleme algoritmasıyla mühürlenmiş, hiç kimsenin çözüp bir zarar görmesine yol açmayacak kadar iyi şifrelenmiş bir virüs -NSA dışında hiç kimsenin. TRANSLTR koruyucu mührü kırmış ve virüsü serbest bırakmıştı.

"Mutasyon dizgeleri," dedi komutan çatlak bir sesle. "Tankado onların sadece algoritmanın bir parçası olduğunu söylemişti." Strathmore tekrar masasına yığıldı.

Susan komutanın acısını anlıyordu. Bütünüyle aldatılmıştı. Tankado'nun algoritmasını herhangi bir bilgisayar şirketine satmak gibi bir niyeti olmamıştı hiç.

Algoritma yoktu. Bütün her şey bir sessiz sinema oyunuydu. Dijital Kale bir hayalet, bir oyun, maskaralık, NSA'yı kışkırtmak için yaratılmış bir parça olta yemiydi. Strathmore'un yaptığı her hamlede, sahnenin arkasında ipleri elinde tutan Tankado olmuştu.

Koridor'u devre dışı bıraktım" diyebildi komutan bir iniltiyle.

"Bilmiyordunuz."

Strathmore yumruğunu masaya indirdi. "Bilmem gerekirdi! Tanrı aşkına, adamın takma adı NDAKOTA! Şuna bir baksana!"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bize gülüyor! Lanet olası bir anagram!"

Susan bir an afalladı. NDAKOTA bir anagram mi? Harfleri gözünün önüne getirdi ve yerlerini değiştirmeye başladı zihninde. Ndakota... Kadotan... Oktadan... Tandoka... Dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Strathmore haklıydı. Apaçık ortadaydı. Bunu nasıl gözden kaçırabilmişlerdi? North Dakota Amerikan eyaletine gönderme yapmıyordu hiçbir şekilde -Tankado'nun yaraya tuz basmasıydı! NSA'ya bir uyarı bile göndermişti, kendisinin NDAKOTA olduğuna dair apaçık bir ipucu. Harfler doğru yazıldığında TANKADO çıkıyordu ortaya. Ama dünyanın en iyi şifrecileri tam da planlandığı gibi, bunu atlamışlardı.

"Tankado bizimle alay ediyordu," dedi Strathmore.

"TRANSLTR'yi durdurmanız gerek," dedi Susan kararlı bir sesle.

Strathmore duvara bakıyordu boş gözlerle sabit bir şekilde.

"Komutanım! TRANSLTR'yi kapatın! İçinde neler olduğunu yalnızca Tanrı bilir!"

"Denedim," diye fısıldadı Strathmore, ondan hiç duymadığı kadar zayıf bir sesle.

"Ne demek denedim?"

Strathmore ekranını ona doğru çevirdi. Monitörü kestane rengi garip bir gölgeyle bulanıklaşmıştı.

Ekranın en alt tarafındaki diyalog kutusunda çok sayıda TRANSLTR'yi durdurma girişimi görünüyordu. Hepsine aynı yanıt gelmişti:

ÖZÜR DİLERİM. PROGRAM DURDURULAMIYOR.

ÖZÜR DİLERİM. PROGRAM DURDURULAMIYOR.

ÖZÜR DİLERİM. PROGRAM DURDURULAMIYOR.

Susan sırtında bir ürperti hissetti. *Program durdurulamıyor mu? Ama niçin?* Yanıtı zaten biliyor olduğundan korktu. Demek Tankado'nun intikamı bu? TRANSLTR'yi yok etmek! Yıllar boyunca Ensei Tankado bütün dünyanın TRANSLTR'den haberdar olmasını istemişti ama kimse ona inanmamıştı. O da bu büyük canavarı kendisi yok etmeye karar vermişti. İnandığı şey -bireyin mahremiyet hakkı- uğruna ölümüne mücadele etmişti.

Alt katta sirenler çalıyordu.

"Bütün gücü kesmeliyiz," dedi Susan ısrarla. "Şimdi!"

Susan ellerini çabuk tutarlarsa, paralel işlemcili bu muhteşem makineyi kurtarabileceklerini biliyordu. Dünyadaki her bilgisayarda -kişisel ev bilgisayarlarından, NASA'nın uydu kontrol sistemlerine kadar hepsinde- böyle durumlar için yerleşik bir acil durum kurtarma sistemi vardı. Çok tercih edilir bir çözüm yolu değildi ama daima işe yarardı. "Fişi çekmek" olarak bilinirdi.

Kripto'da kalan gücü keserek TRANSLTR'yi kapanmak zorunda bırakabilirlerdi. Virüsü daha sonra da temizleyebilirlerdi. Bu, TRANSLTR'nin sabit sürücülerini basit bir yeniden biçimlendirme işi olacaktı. Yeniden biçimlendirme bilgisayarın belleğini tamamen silecekti -verileri, programları, virüsleri, her şeyi. Çoğu durumda yeniden biçimlendirme binlerce dosyanın, bazen yıllarca sürmüş çalışmaların kaybedilmesine yol açardı. Ama TRANSLTR farklıydı -neredeyse hiçbir şey kaybetmeden yeniden biçimlendirilebilirdi. Paralel işlemci makineler hatırlamak üzere değil, düşünmek üzere programlanmıştı. TRANSLTR'in içinde depolanan bir şey yoktu aslında. Bir şifreyi çözdükten sonra sonuçları NSA'nin ana veri bankasına gönderi...

Susan donakaldı. Bir anda farkına vardığı gerçekle elini ağzına kapatıp çığlığını bastırdı. "Ana veri bankası!"

Strathmore karanlığa dikmişti gözlerini, sesi ölü gibiydi. Anlaşılan o da bunun farkına varmıştı daha önceden. "Evet, Susan. Ana veri bankası..."

Susan başını salladı boş gözlerle. Tankado TRANSLTR'yi, ana veri bankamıza virüs yerleştirmek için kullandı.

Strathmore monitörünü işaret etti eliyle, yüzü solgundu. Susan bakışlarını önündeki ekrana çevirip diyalog kutusunun altına baktı. Bazı sözcükler yazıyordu:

DÜNYAYA TRANSLTR'Yİ AÇIKLAYIN.
SİZİ ARTIK YALNIZCA GERÇEK KURTARIR...

Susan bayılacak gibi oldu. Ulusun en gizli bilgileri NSA'da depolanıyordu: askeri haberleşme protokolleri, SIGINT onay kodları, yabancı casusların kimlikleri, ileri teknoloji ürünü silahların teknik çizimleri, dijital ortama aktarılmış belgeler, ticaret anlaşmaları -bu liste uzayıp gidiyordu.

"Tankado buna cüret edemez!" diye haykırdı. "Bir ülkenin gizli kayıtlarını yok etmek, ha?" Susan Ensei Tankado'nun bile NSA veri bankasına saldırmaya cüret edebileceğine inanamıyordu. Ekrandaki mesaja baktı dikkatle.

SİZİ ARTIK YALNIZCA GERÇEK KURTARIR

"Gerçek?" diye sordu. "Ne gerçeği?"

Strathmore ağır ağır nefes aldı. "TRANSLTR," dedi çatlak bir sesle. "TRANSLTR gerçeği."

Susan başını sallayarak onayladı. Bu çok mantıklıydı. Tankado TRANSLTR'yi dünyaya açıklamak zorunda bırakıyordu NSA'yı. Ne de olsa bu bir şantajdı. NSA'ya bir seçim hakkı sunuyordu: ya dünyaya TRANSLTR'yi açıklayın yada veri bankanızı kaybedin. Susan önündeki metne baktı dehşet içinde. Yazının altında tek bir satır tehdit eder gibi yanıp sönüyordu.

GEÇİŞ ANAHTARINI GİRİN

Yanıp sönen sözcüklere bakarken anlamıştı Susan -virüs, geçiş anahtarı. Tankado'nun yüzüğü, usta işi şantaj komplosu. Geçiş anahtarının bir algoritmayı çözmekle hiçbir ilgisi yoktu, geçiş anahtarı bir panzehirdi. Virüsü durduracak şeydi. Susan buna benzer virüsler hakkında çok şey okumuştu -yerleşik bir çözüm yolu, onları durdurmak için kullanılabilecek gizli bir anahtar içeren ölümcül programlar. Tankado NSA'nın veri bankasını yok etmeyi planlamadı hiçbir zaman -sadece bizim TRANSLTR 'yi halka açıklamamızı istedi! Sonra da bize geçiş anahtarını verecekti, biz de böylece virüsü durdurabilecektik!

Tankado'nun planının son derece yanlış gittiği Susan'ın kafasında açıktı artık. Tankado ölmeyi planlamamıştı. Onun planı İspanya'da bir barda oturup Amerika'nın çok gizli şifre çözme makinesi hakkında yapılan CNN basın toplantısını izlemekti. Sonra Strathmore'u aramayı, yüzükteki geçiş anahtarını okumayı ve tam zamanında veri bankasını kurtarmayı planlamıştı. Ağız dolusu bir kahkahadan sonra da bir EFF kahramanı olarak izini kaybettirecekti.

Susan yumruğunu masaya indirdi. "O yüzüğe ihtiyacımız var! Tek geçiş anahtarı o yüzük!" O anda anladı -North Dakota yoktu, ikinci bir geçiş anahtarı yoktu. NSA TRANSLTR'yi halka açıklasa bile, Tankado artık yoktu; günü kurtaramazdı.

Strathmore'un sesi çıkmıyordu.

Durum Susan'ın düşünebileceğinden çok daha ciddiydi. Hepsinin içinde en sarsıcı olanı Tankado'nun işlerin bu kadar ileri gitmesine izin vermesiydi. NSA yüzüğü ele geçiremezse neler olacağını biliyordu açıkça -ama yine de hayatının son anlarında yüzüğü birilerine vermişti. Yüzüğü onlardan kasten uzakta tutmaya çalışmıştı. Sonra Susan, Tankado'dan ne yapmasını bekleyebileceğini düşündü -kendisini öldürdüğünü düşünürken yüzüğü NSA'ya vermesini mi?

Buna rağmen Susan, Tankado'nun bunun olmasına izin vereceğine inanamıyordu. O barışçı biriydi. Zarar vermek, yok etmek istemezdi; tüm istediği yanılgıların giderilmesi için olayın doğru bir şekilde anlatılmasıydı. TRANSLTR ile ilgiliydi bu. Herkesin sır saklama hakkına sahip olmasıyla ilgili. Dünyanın, NSA'nın dinlemede olduğunu bilmesini

sağlamakla ilgiliydi. NSA'nın veri bankasını silmek, Susan'ın, Tankado'nun yapabileceğini kabul edemeyeceği kadar saldırganca bir hareketti.

Sirenler onu gerçeğe döndürdü. Susan çöküp kalmış komutana baktı, neler düşündüğünün farkındaydı. Sadece Dijital Kale'ye bir arka kapı yerleştirme planları suya düşmekle kalmamıştı, dikkatsizliği NSA'yı Amerikan tarihinin en kötü güvenlik felaketine dönüşebilecek bir şeyin eşiğine getirmişti.

"Komutanım, bu sizin hatanız değil!" dedi sirenlerin seslerini bastırmaya çalışarak. "Tankado ölmeseydi pazarlık yapma gücümüz olurdu -elimizde seçenekler olurdu!"

Ama Komutan Strathmore hiçbir şey duymuyordu. Hayatı bitmişti. Otuz yılını ülkesi için harcamıştı. Bu onun şeref anı olacaktı, piece de resistance'ı -dünya şifreleme standardında bir arka kapı. Ama onun yerine, Ulusal Güvenlik Teşkilatı'nın ana veri bankasına bir virüs göndermişti. O virüsü durdurmanın hiçbir yolu da yoktu -gücü kesip milyarlarca bitlik bir daha ele geçirilemez verilerin hepsini silmedikçe. Onları ancak yüzük kurtarabilirdi ve eğer David hâlâ yüzüğü bulamadıysa...

"TRANSLTR'yi kapatmam gerek!" Susan kontrolü eline aldı. "Devre kesiciyi çalıştırmak için alt katlara ineceğim."

Strathmore yüzünü ona döndü yavaşça. Çökmüş bir adamdı. "Ben yaparım," dedi çatlak bir sesle. Ayağa kalktı, masasının arkasından çıkmaya çalışırken sendeledi.

Susan onu geri oturttu. "Hayır," dedi yüksek sesle. "Ben gidiyorum." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Strathmore yüzünü ellerinin arasına aldı. "Tamam. En alt kat. Freon pompalarının yanında."

Susan dönüp kapıya yöneldi. Yarı yolda geri dönüp komutana baktı tekrar. "Komutanım," diye bağırdı. "Bu iş daha bitmedi. Daha yenilmedik. David yüzüğü zamanında bulursa veri bankasını kurtarabiliriz!"

Strathmore bir şey demedi.

"Veri bankasını arayın!" diye emir verdi Susan. "Onları virüs konusunda uyarın! Siz NSA'nın müdür yardımcısısınız. Her zaman ayakta kalansınız."

Strathmore, ağır çekimdeymiş gibi başını kaldırıp baktı. Hayatının kararını veren bir adam gibi, trajik bir ifadeyle başını salladı Susan'a.

Susan kararlı adımlarla karanlığa daldı.

87

Vespa, Carretera de Huelva'nın yavaş ilerleyen şeridine daldı yalpalayarak. Neredeyse gün ağarmaya başlayacaktı ama trafik yoğundu -genç Sevillalılar, gece sahilde sabaha kadar devam ettikleri eğlencelerinden dönüyorlardı. Gençlerin doldurduğu bir minibüs, kornasını öttürerek yanından hızla geçti. Becker'ın motosikleti karayolunda bir oyuncak gibi kalıyordu.

Dört yüz metre kadar geride, harap olmuş bir taksi kıvılcımlar saçarak yola girdi. Hızlanırken bir Peugeot 504'e yandan çarptı ve onu ortadaki çimenli refüje çıkardı.

Becker bir karayolu tabelasının yanından geçti: SEVILLA CENTRO - 2 KM. Eğer kentin merkezinin güvenliğine ulaşabilirse bir şansı olabileceğini biliyordu. Hız göstergesi saatte 60 kilometreyi gösteriyordu. Çıkışa iki dakika. Becker o kadar zamanı olmadığının farkındaydı. Arkasında bir yerde taksi aradaki mesafeyi kapatıyordu. Becker, giderek yaklaştığı Sevilla merkezinin ışıklarına gözlerini dikip oraya canlı varabilmek için dua etti.

Arkasında, yerde sürünen metalin sesini duyduğunda çıkışa giden yolun yarısındaydı daha. Klapeye mümkün olduğunca asılarak motosikletin üzerine yattı. Susturuculu bir tabanca patladı ve bir kurşun yanından geçip gitti. Becker daha fazla zaman kazanma umuduyla şeritte zikzak yaparak sola yöneldi. Faydası yoktu. Taksinin motoru birkaç araba boyu kadar arkasından kükrediğinde çıkışa hâlâ üç yüz metre vardı. Becker, birkaç saniye içinde ya vurulacağını yada ezileceğini biliyordu. Önünde bir kaçış yolu olup olmadığını araştırdı ama otoyolun her iki yanında da çakıllı, dik bayırlar vardı. Bir tabanca sesi daha duyuldu. Becker kararını verdi.

Lastiklerin ve asfalta sürten metal parçaların çıkardığı korkunç sesler arasında sert bir şekilde sağına yatıp yoldan çıktı. Motosikletin lastikleri toprak setin dibine değdi. Vespa bir çakıl taşı bulutu kaldırıp, sağa sola kayarak bayır yukarı çıkmaya başladı. Becker dengesini korumak için zorladı kendini. Tekerlekler gevşek toprağı yırtarak deli gibi dönüyordu. Araç zemine tutunmaya çalışırken küçük motor acıklı bir şekilde inliyordu. Becker, stop etmeyeceğini umarak zorladı motoru. Arkasına bakmaya cesareti yoktu, taksinin sert bir frenle kayarak durması ve kurşunların uçuşmasının bir an meselesi olduğundan emindi.

Kurşunlar hiç gelmedi.

Becker'ın motosikleti bayırın tepesinden fırladı ve manzara Becker'ın gözlerinin önüne serildi -centro oradaydı. Şehir merkezinin ışıkları, önünde yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibi uzanıyordu. Tam gaz çalılıklardan geçip kaldırımın kenar taşından çıktı. Vespa'sı aniden daha da hızlanmıştı sanki. Avenue Luis Montoto lastiklerinin altında hızla akıyor gibiydi. Futbol stadyumu solunda çabucak geride kaldı. Artık önünde engel yoktu.

Becker, metalin betondaki o bildik tiz gıcırtısını o anda duydu. Başını kaldırıp ileri doğru baktı. Yüz metre kadar ilerisinde, taksi gürleyerek çıkıştan geçti. Patinaj yaparak Luis Montoto'ya girdi ve kendisine doğru hızlanmaya başladı.

Becker vücudunu bir panik dalgasının kaplaması gerektiğini biliyordu. Ama öyle olmadı. Tam olarak nereye gideceğini biliyordu. Birdenbire sola, Menendez Pelayo'ya döndü ve klapeye asıldı. Vespa yalpalayarak küçük bir parktan geçip parke taşlı Mateus Gago geçidine girdi -Barrio Santa Cruz kapısına giden tek yönlü dar sokağa.

Birazcık daha, diye düşündü.

Taksi peşindeydi, motoru gürleyerek yaklaşıyordu. Santa Cruz girişinden geçip Becker'ın peşine takılmış, aynası kemerli dar geçide girerken duvara çarpıp kopmuştu. Becker kazandığını biliyordu. Santa Cruz, Sevilla'nın en eski bölümüydü. Binalar arasında hiç yol yoktu, sadece Roma zamanında yapılmış dar geçitlerden oluşan bir labirent vardı. Bu geçitler ancak yayaların ve nadiren geçen mopetlerin

ilerleyebileceği genişlikteydiler. Becker bir defasında bu dar ve büyük dehlizlerde kaybolup saatlerce yolunu bulamamıştı.

Becker, Mateus Gago'nun son kısmına doğru hızla giderken, önünde Sevilla'nın on birinci yüzyıldan kalma Gotik katedrali yükseldi bir dağ gibi.

Hemen onun yanında da Giralda kulesi sökmeye başlayan şafağın içinde göğe doğru 128 metre uzanıyordu.

Santa Cruz'du bu, hem dünyanın en büyük ikinci katedralinin hem de Sevilla'nın en eski, en dindar Katolik ailelerinin mekânıydı.

Becker taştan yapılmış meydandan geçti hızla. Tabanca tek bir kez daha patladı ama çok geçti. Becker ve motosikleti küçücük bir geçitte -Callita de la Virgen'de- gözden kaybolmuştu.

88

Becker'ın Vespa'sının farı, dar geçitlerin duvarlarına çıplak gölgeler düşürdü. Becker vites koluyla boğuştu ve motor, Santa Cruz sakinlerine bu pazar sabahı bir erken kalkma çağrısı yaparak kireç badanayla beyaza boyanmış binalar arasında gürledi.

Becker'ın havaalanından kaçışından bu yana otuz dakikadan az zaman geçmişti. O zamandan beri kaçmaktaydı ve bütün o süre boyunca aklında sonu gelmeyen sorularla boğuşmuştu: *Beni kim öldürmeye çalışıyor? Bu yüzükte o kadar özel olan ne? NSA'nın jeti nerede?* Aklına Megan'in tuvalet kabininde yatan cesedi geldi ve midesini bir bulantı kapladı.

Becker doğrudan kenar mahalleden geçip diğer taraftan çıkmayı ummuştu ama Santa Cruz, binaları birbirine bağlayan geçitlerden oluşmuş şaşırtıcı bir labirentti. Sahte girişler ve çıkmaz sokaklar serpiştirilmişti oraya buraya. Becker çok geçmeden yönünü karıştırmaya başladı. Yönünü şaşırmamak için gözünü yukarı dikip Giralda'nın kulesini aradı ama çevresindeki duvarlar o kadar yüksekti ki tepesinde sökmeye başlayan şafağın ince çizgileri dışında hiçbir şey göremedi.

Becker tel çerçeveli gözlüklü adamın nerede olduğunu merak ediyor, suikastçının vazgeçmiş olmayacağını akıl edebiliyordu. Katil büyük olasılıkla yaya olarak peşindeydi. Becker Vespa'sına dar köşelerde manevra yaptırmaya çalışıyordu. Motorun çıkardığı öksürüğe benzer sesler dar sokaklarda yankılanıp duruyordu. Becker, Santa Cruz'un sessizliğinde kolay bir hedef olduğunun farkındaydı. Bu noktada, kendi lehinde olan tek şey hızdı. *Diğer tarafa ulaşmak zorundayım!*

Çok sayıda köşeyi ve dönemeçsiz devam eden yolu geçtikten sonra Becker, Esquina de los Reyes tabelası asılı olan, üç yolun kesiştiği bir kavşağa girdi patinaj yaparak. Başının belada olduğunu anladı -oradan daha önce de geçmişti. Rölantide çalışan

motosikletin üstünde dikilip hangi yöne döneceğine karar vermeye çalışırken, motor öksürerek durdu. Gaz göstergesinde VACIO yazıyordu. Tam o sırada, sanki sahneye çıkma sırası gelmiş gibi, sol tarafındaki dar sokakta bir gölge belirdi.

İnsan beyni var olan en hızlı bilgisayardır. Daha göz açıp kapamadan, Becker'ın beyni adamın gözlüklerinin şeklini algıladı, bir eşleşme için belleğinde arama yaptı, bir eşleşme buldu, tehlikeyi belirledi ve bir karar alınmasını istedi. Becker'ın bir kararı vardı. İşe yaramayan motosikleti bırakıp birdenbire olanca hızıyla koşmaya başladı.

Becker için işin şanssız yanı, Hulohot'un o anda sallanıp duran bir takside değil, yerde, sağlam bir zeminin üzerinde olmasıydı. Hulohot sakince silahını doğrultup ateşledi.

Kurşun, Becker'ı tam köşeyi dönüp görüş alanından çıkacakken yan tarafından yakaladı. Kurşunun verdiği acıyı algılamadan önce beş altı adım daha attı. İlk başta, kalçasının hemen üstünde bir kas çekmesi gibi geldi. Sonra sıcak bir karıncalanmaya dönüştü. Becker kanı gördüğünde vurulduğunu anladı. Acı yoktu, hiçbir yerinde acı yoktu, sadece önünü ardını düşünmeden yapılacak bir yarış vardı Santa Cruz'un döne döne giden labirentinde.

Hulohot hızla avının peşine düştü. İçindeki şeytan Becker'ı kafasından vurmasını söylemişti ama o bir profesyoneldi, oyunu kurallarına göre oynardı. Becker hareketli bir hedefti ve gövdesine nişan almak hem yatay hem de dikey olarak en geniş hata payını sağlıyordu. Kurallara uymak sonuç vermişti. Becker son anda yön değiştirmiş, Hulohot da onun kafasını ıskalamak yerine yan tarafına isabet kaydetmişti. Kurşunun, Becker'ı sadece sıyırıp geçtiğini ve kalıcı bir hasar bırakmayacağını bilmesine karşın atış amacına ulaşmıştı. Temas sağlanmıştı. Ölüm ava dokunmuştu. Bu artık tamamen yeni bir oyundu.

Becker kör gibi koştu ileri doğru. Döne döne. Kıvrıla kıvrıla. Düz yollardan uzak durarak. Arkasında, ayak sesleri kesilmiyor gibi geliyordu. Becker'ın aklında hiçbir şey yoktu. Her şey anlamsızlaşmıştı -nerede olduğu, kendisini kimin kovaladığı- geriye kalan tek şey içgüdüydü, kendini koruma; acı yok, yalnızca korku ve saf enerji.

Arkasındaki işlemeli karoda bir kurşun patladı. Seramik parçaları küçücük kırıklar halinde boynunun arka tarafına saçıldı. Sendeleyerek sola, başka bir dar sokağa döndü. Yardım için bağırdı ama ayak sesleri ve zorla alınıp verilen nefesler dışında sabah havası ölümcül sessizliğini koruyordu.

Becker'ın yan tarafı artık yanmaya başlamıştı. Beyaz badanalı yollarda koyu kırmızı bir iz bırakıyor olduğundan korktu. Açık bir kapı, açık bir geçit, o boğucu kanyonlardan herhangi bir kaçış yolu aradı her yerde. Hiçbir şey yoktu. Yol daraldı.

"Socorro!" Becker'ın sesi zorlukla çıktı. "İmdat!"

Duvarlar her iki yanda da giderek daraldı. Yol kıvrıldı. Becker bir kavşak, bir dönemeç, herhangi bir çıkış yolu aradı. Yol daraldı. Kilitli kapılar. Daralan yol. Kilitli geçitler. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Dönemeçsiz bir yoldaydı, birden o dar yol yokuş yukarı gitmeye başladı. Giderek daha dik. Becker bacaklarının gerilerek zorlandığını hissetti. Yavaşlıyordu.

Sonunda oraya vardı.

Bütçesi yetmemiş bir karayolunun aniden kesilmesi gibi, dar sokak birdenbire bitti. Yüksek bir duvardan ve ahşap bir banktan başka hiçbir şey yoktu. Hiç kaçış yolu yoktu. Becker üç katlı binanın tepesine doğru baktı, sonra dönüp uzun, dar yolda ters yöne gitmeye başladı ama daha birkaç adım atmıştı ki hemen durdu.

Yokuş aşağı giden dümdüz yolun ucunda birisi belirdi. Adam ölçülü bir kararlılıkla Becker'a doğru ilerledi. Elindeki tabanca sabah güneşinde parıldadı.

Becker duvara doğru geri giderken ani bir berraklık hissetti düşüncelerinde. Yan tarafındaki acıyı birdenbire algıladı. O noktaya dokunup bakışlarını aşağı indirdi. Parmaklarında, Ensei Tankado'nun altın yüzüğünün üzerinde kan vardı. Başının döndüğünü hissetti. Yüzüğün üzerindeki yazılı şeride dikti gözlerini, şaşırmış bir halde. Onu taktığını unutmuştu. Sevilla'ya niçin geldiğini unutmuştu. Başını kaldırdı ve giderek yaklaşan adama baktı. Tekrar yüzüğe takıldı gözleri. *Megan'ın ölmesinin nedeni bu yüzük müydü? Kendisinin ölecek olmasının nedeni bu yüzük müydü?*

Karşısındaki gölge, eğimli dar geçitte yukarı doğru ilerliyordu. Becker çevresindeki duvarları gördü -arkasındaki çıkmazı. Aralarında birkaç tane kapılı giriş yeri vardı ama yardım istemek amacıyla bağırmak için artık çok geçti.

Becker sırtını çıkmaza dayadı. Birden ayaklarının altındaki her taş parçacığını, arkasındaki kum, kireç ve çimento karışımıyla sıvanmış duvarın her yumrusunu hissetti. Aklı gerilere, çocukluğuna, annesiyle babasına gitti... Susan'a.

Ah, Tanrım... Susan.

Becker, çocukluğundan beri ilk kez dua etti. Ölümden kurtulmak için değildi duası, mucizelere inanmazdı. Onun yerine, arkasında bıraktığı kadının güç bulabilmesi, en ufak bir kuşku duymaksızın sevildiğini bilmesi için dua etti. Gözlerini kapadı. Aklına gelen anıların ardı arkası kesilmiyordu. Bu anılar bölüm toplantıları, üniversiteyle ilgili işler, yani yaşamının yüzde doksanını oluşturan şeylerle ilgili değildi; Susan'a ilişkin anılardı hepsi. Basit anılar: ona Çinliler gibi çubukla yemek yemeyi öğretişi, Cape Cod'da denize açılmaları. *Seni seviyorum,* diye düşündü. *Bunu bil... sonsuza kadar.*

Yaşamının her savunması, her yalancı görünüşü, her tehlikeli abartısı silinip gitmişti. Çırılçıplak duruyordu orada -Tanrının huzurunda, sadece et ve kemikten ibaret. *Ben bir adamım,* diye düşündü. Sonra da tuhaf, gülünç bir zamanlamayla aklına geldi, üzerinde balmumu olmayan bir adam.

Tel çerçeveli gözlüklü adam gitgide yaklaşırken Becker ayakta durdu, gözleri kapalıydı. Yakınlarda bir yerde bir çan ağır ağır çalmaya başladı. Becker, karanlığın içinde, hayatını bitirecek olan sesi bekledi.

89

Sabah güneşi Sevilla'nın çatılarından süzülüp aşağıdaki kanyonlarda parıldamaya başlamıştı. Giralda'nın tepesindeki çanlar güneş doğduğunda yapılan sabah ayinini duyuruyordu. Santa Cruz sakinlerinin hepsinin beklediği andı bu. Antik mahalledeki her yerde kapılar açıldı ve aileler dar sokaklara döküldü. Yaşlı Santa Cruz'un damarlarında akan kan gibi, şehirlerinin kalbini, tarihlerinin merkezine, Tanrı'larına, tapınaklarına, katedrallerine doğru aktılar.

Becker'ın aklında bir yerlerde bir çan çalıyordu. *Ben öldüm mü?* Neredeyse istemeyerek gözlerini açtı ve kısık gözlerle günün ilk ışıklarına baktı. Nerede olduğunun tamamen farkındaydı. Gözlerini indirip dar sokakta suikastçısını aradı. Ama tel çerçeveli gözlüklü adam orada değildi. Tersine, başkaları vardı. Konuşarak, gülerek kapılarından dışarı çıkan, en güzel giysileri içindeki İspanyol aileler.

Dar sokağın bitiminde, Becker'ın görüş alanının dışında, Hulohot sinirle sövdü. Önce, onu avından ayıran tek bir çift vardı. Hulohot onların gideceğinden emindi. Ama çanların sesi başkalarını da evlerinden çıkartarak dar sokakta yankılanıp durdu. Çocuklarıyla birlikte ikinci bir çift. İki çift, birbirlerini selamladı. Konuşarak, gülerek, birbirlerini yanaklarından üç kez öperek. Bir başka grup belirdi, Hulohot artık avını göremiyordu. Şimdiyse, büyük bir hiddet içinde, giderek büyüyen kalabalığa daldı hızla. David Becker'a ulaşmak zorundaydı!

Katil, dar sokağın ucuna doğru ite kaka yolunu açtı. İnsanlardan oluşan bir denizde kaybolmuştu bir an için -ceketler ve kravatlar, siyah giysiler, kamburlaşmış kadınların üzerindeki dantelli baş örtüleri. Hepsi de Hulohot'un varlığına kayıtsız gibiydi; oradan oraya dolanıyorlardı, hepsi siyahlar giymiş, ayaklarını sürüyerek yürüyor, tek bir kişiymiş gibi Hulohot'un yolunu kapatarak hareket ediyorlardı. Hulohot kalabalıkta

kararlı bir şekilde yolunu açtı, silahını doğrultarak çıkmaza doğru dar sokağı hızla geçti. Sonra, sessizce ve canavarca bir çığlık koyuverdi. *David Becker gitmişti.*

Becker tökezleyerek, yan yan giderek kalabalıkta ilerledi. *Kalabalığı takip et,* diye düşündü. Onlar çıkış yolunu biliyor. Kavşakta sağa döndü ve dar sokak genişledi. Her yerde kapılar açılıyor, insanlar dışarı akıyordu. Çanların sesi giderek arttı.

Becker'ın yan tarafı hâlâ yanıyordu ama kanamanın durduğunu hissediyordu. Hızla devam etti. Arkasında bir yerde, elinde bir tabancayla hızla yaklaşan bir adam vardı.

Becker kiliseye giden gruplara dalıp çıktı ve başını aşağıda tutmaya çalıştı. Kilise çok ileride değildi; bunu hissedebiliyordu. Kalabalık yoğunlaşmıştı. Dar sokak genişlemişti. Artık küçük bir derede değildiler, bu nehrin kendisiydi.

Bir dönemeci dönünce Becker birden onu gördü, karşılarında dikiliyordu - katedral ve Giralda kulesi.

Çanlar kulakları sağır edercesine çalıyor, yüksek duvarlı meydanda sürekli yankılanıyordu. Kalabalık, bir noktaya yöneldi. Herkes siyahlar içindeydi, Sevilla Katedrali'nin açık kapılarına doğru birbirlerini iterek meydanı geçiyorlardı.

Becker, Mateus Gago'ya doğru sapmaya çalıştı ama kapana kısılmıştı. Birbirini sertçe iten kalabalık içinde, omuz omuza, kucak kucağaydı. İspanyollar daima dünyanın geri kalanından farklı bir yakınlık anlayışına sahip olmuşlardı. Becker iri kıyım iki kadının arasında sıkışmıştı; kadınların ikisi de kapalı gözleriyle kendilerini kalabalığın akıntısına bırakmıştı. Kendi kendilerine dualar mırıldanıyor, parmaklarının arasındaki tespih tanelerini sıkıca tutuyorlardı.

Kalabalık muazzam taş yapıya yaklaştığında, Becker yeniden sola sapmayı denedi ama bu kez akıntı daha da kuvvetliydi. Beklenti içinde olan, iten kakan, gözleri

kapalı, dualar mırıldanan bir kalabalık. İmkânsızdı, tıpkı bir kilometre derinliğindeki bir nehirde akıntıya karşı yüzmek gibiydi. Becker döndü. Katedralin kapıları önünde hayal gibi belirdi katılmamış olmayı dilediği karanlık bir karnaval yürüyüşüne açılan bir kapı gibi.

David Becker birden kiliseye gitmekte olduğunun farkına vardı.

90

Kripto'nun sirenleri çalıyordu. Strathmore'un, Susan gideli ne kadar zaman olduğuna dair bir fikri yoktu. Gölgelerin içinde tek başına oturuyordu, TRANSLTR'nin monoton sesi kulaklarına fısıldıyordu. *Her zaman ayakta kalansın... her zaman ayakta kalansın...*

Evet, diye düşündü. *Her zaman ayakta kalanım -ama onur olmadan ayakta kalmış olmanın hiçbir önemi yoktur. Gözden düşmenin gölgesinde yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim.*

Ve onu bekleyen şey de gözden düşmekti. Müdürden bilgi saklamıştı. Ulusun en güvenli bilgisayarına virüs bulaştırmıştı. İpliğinin pazara çıkarılacağına hiç kuşku yoktu. Niyeti vatanseverceydi ama hiçbir şey planladığı gibi gitmemişti. İşin içine ölüm ve ihanet karışmıştı. Mahkemeler, suçlamalar olacak, herkesin gözünde küçük düşecekti. Uzun yıllar ülkesine onur ve dürüstlükle hizmet etmişti, bu şekilde bitmesine izin veremezdi.

Her zaman ayakta kalanım, diye düşündü.

Sen bir yalancısın, diye karşılık verdi kendi düşünceleri.

Doğruydu. O bir yalancıydı. Dürüst davranmadığı insanlar olmuştu. Susan Fletcher da onlardan biriydi. Ona söylemediği o kadar çok şey vardı ki -şimdi ölesiye utanç duyduğu şeyler. Yıllar boyunca Susan onun hayali, canlı düşleri olmuştu. Geceleri rüyasına onu görmüş, uykusunda onun adını sayıklayarak uyanmıştı. Bu acıyı dindirememişti. Strathmore'un hayal edebileceği kadar zeki ve güzel bir kadındı Susan. Strathmore'un eşi sabretmeyi denemiş ama en sonunda Susan ile tanıştığı anda son umudunu da kaybetmişti. Bev Strathmore duygularından ötürü eşini hiç suçlamamıştı. Mümkün olduğunca bu acıya katlanmaya çalıştı ama son zamanlarda acı fazlasıyla büyümüştü.

Strathmore'a evliliklerinin bitmek üzere olduğunu söylemişti, hayatının geri kalanını geçireceği yer bir başka kadının gölgesi değildi.

Sirenler yavaş yavaş Strathmore'u sersemliğinden çıkardı. Analitik güçleri bir çıkış yolu aradı. Aklı, kalbinin kuşkulandığı şeyi istemeye istemeye onayladı. Tek bir gerçek kurtuluş vardı, tek bir çözüm.

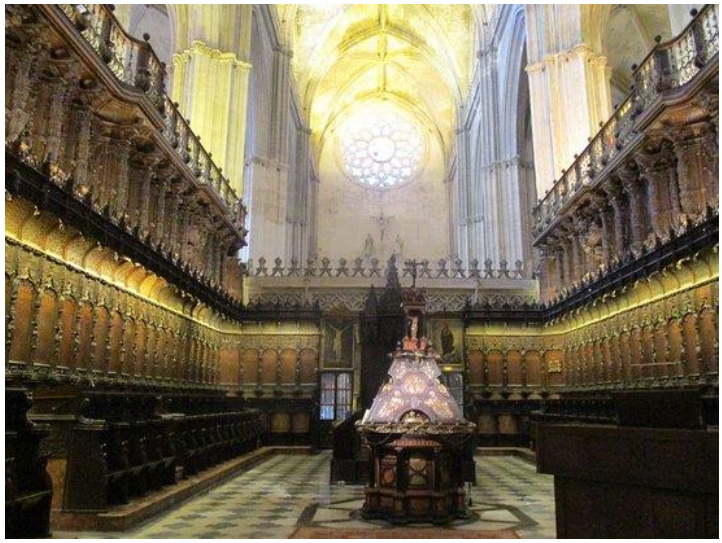
Strathmore gözlerini klavyeye dikti ve yazmaya başladı. Yazdıklarını görebilmek için monitörü döndürme zahmetine girmedi. Parmakları yavaş ve kararlı bir şekilde sözcükleri harf harf yazıyordu.

Sevgili dostlarım, bugün hayatıma son veriyorum ...

Bu şekilde, merak eden olmayacaktı. Hiçbir soru sorulmayacaktı. Suçlama olmayacaktı. Dünyaya neler olduğunu ayrıntılarıyla açıklayacaktı. Çok kişi ölmüştü... ama hâlâ alınacak bir can vardı.

91

Bir katedralde vakit daima gece vaktidir. Günün sıcaklığı orada nemli bir serinliğe dönüşür. Kalın granit duvarların ardında trafik kalmaz, sesler kesilir. Üstü işlemeli, kollu şamdanlardan kaç tane olursa olsun, tepedeki engin karanlığı aydınlatmaya yetmez. Her yere gölgeler düşer. Oldukça yukarıda, dışarıdaki dünyanın çirkinliklerini sessiz kırmızı ve mavi ışınlar halinde süzen vitraylar vardır sadece.

Sevilla Katedrali, Avrupa'nın diğer bütün büyük katedralleri gibi haç biçiminde tasarlanmıştı. Mabet ve mihrap orta noktanın hemen üstünde bulunuyor ve aşağı, ana ibadethaneye doğru açılıyordu. Mihraptan haçın kaidesine kadar, insanı hayrete düşüren 100 metrelik bir dikey ekseni ahşap sıralar dolduruyordu. Mihrabın soluna ve sağına doğru, haçın iki kanadında günah çıkartma odaları, kutsal lahitler ve ilave oturma yerleri bulunuyordu.

Becker kendini ortalardaki uzun bir sıranın ortasında sıkışmış buldu. Tepede, baş döndürücü boşlukta, yukarıdan sarkan bir halata asılı, bir buzdolabı büyüklüğündeki gümüş bir buhurdanlık, arkasında bir tütsü dumanı bırakarak ve muazzam kavisler çizerek sallanıyordu. Giralda'nın çanları çalmaya devam ediyor, taş üzerinden aktarılarak insanın içini titreten küçük şok dalgaları gönderiyordu.

Becker bakışlarını mihrabın arkasındaki yaldızlı duvara indirdi. Minnettar olacağı çok şey vardı. Hâlâ nefes alıyordu. Hayattaydı. Bu bir mucizeydi.

Rahip, açılış duasını yapmak için hazırlanırken Becker yan tarafını kontrol etti. Gömleğinde kırmızı bir leke oluşmuş, ama kanama durmuştu. Yara küçüktü, bir delikten çok bir yırtık gibiydi. Becker gömleğini tekrar pantolonunun içine sokup arkasına baktı. Arkasında, kapılar ağır ağır kapanıyordu. Takip edilmişse artık kapana kısıldığının farkındaydı. Sevilla Katedrali'nin kullanılan tek bir giriş kapısı vardı; bu, kiliselerin Arap istilasına karşı güvenli sığınaklar ya da kaleler olarak kullanıldığı günlerde çok yaygın olan bir tasarımdı. Tek bir giriş olunca, barikat yapılması gereken yalnızca tek kapı oluyordu. Şimdiyse bu tek giriş kapısının bir başka işlevi vardı -katedrale giren bütün turistlerin birer bilet almasını sağlıyordu.

Altı metre yetmiş santimetre yüksekliğindeki yaldızlı kapılar büyük bir gürültüyle çarparak kapandı. Becker Tanrı'nın evinde kapalı kalmıştı. Gözlerini kapadı ve geriye doğru kaykılarak sırasına gömüldü. Binada siyah giymemiş tek kişi oydu. Bir yerlerden ilahi sesleri gelmeye başladı.

Kilisenin arkasına doğru, bir karaltı, gölgelerin içinde kalarak sıraların yan tarafındaki yoldan yavaşça yukarı doğru ilerlemeye başladı. Kapılar kapanmadan hemen önce içeri süzülmüştü. Kendi kendine gülümsedi. Av giderek daha ilginç oluyordu. Becker burada... Bunu hissedebiliyorum. Düzenli bir şekilde ilerliyordu, her defasında bir sıra. Tepedeki buhurdanlık uzun, miskin kavislerle sallanmaya devam ediyordu. Ölmek için güzel bir yer, diye düşündü Hulohot. Umarım ben de beceririm. Umarım benim ölümüm de böyle olur.

Becker katedralin soğuk zeminine diz çöktü ve başını görüş alanının dışında kalacak şekilde eğdi. Yanında oturan adam ona dik dik baktı -Becker'in yaptığı, Tanrı'nın evinde hiç de yakışık almayan bir hareketti.

"Enfermo," diye özür diledi Becker. "Hastayım."

Becker başını aşağıda tutmak zorunda olduğunu biliyordu. Bir an için gözüne sıraların arasındaki yollardan birinde ilerleyen tanıdık bir siluet ilişmişti. *Bu o! O burada!*

Çok büyük bir cemaatin ortasında olmasına karşın, Becker kolay bir hedef olduğu korkusuna kapıldı -koyu bej spor ceketi, siyahların ortasında bir işaret fişeği gibiydi. Ceketi çıkarmayı düşündü ama ceketin altındaki beyaz penye tişörtü daha iyi sayılmazdı. Öyle yapmaktansa biraz daha çömeldi.

Yanındaki adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Turista," diye homurdandı. Sonra yarı alay ederek fısıldadı, "Llamo un medico? Bir doktor çağırayım mı?"

Becker başını kaldırıp yaşlı adamın benle dolu yüzüne baktı. "No, gracias. Estoy bien." (Hayır teşekkürler. Ben iyiyim)

Adam ona kızgın kızgın baktı. "Pues sientate! Öyleyse otur!"

Çevrelerinden 'sus' sesleri duyuldu ve yaşlı adam çenesini kapatıp önüne döndü.

Becker gözlerini kapatıp daha da çömeldi, ayinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Bir Protestan olarak yetiştirilen Becker daima Katoliklerin lafı uzattığı izlenimine sahip olmuştu. Bunun doğru olması için dua etti -ayin biter bitmez ayağa kalkıp diğerleriyle birlikte dışarı çıkmak zorunda kalacaktı. Üzerindeki koyu bej ceketle ölmüş sayılırdı o zaman.

Becker o sırada başka bir seçeneği olmadığını biliyordu. Orada, büyük katedralin soğuk taş zeminine diz çöküp kalmıştı. En sonunda yaşlı adam ona olan ilgisini kaybetti. Cemaat artık ayağa kalkmış bir ilahi söylüyordu. Becker aşağıda kaldı. Bacakları kasılmaya başlıyordu. Bacaklarını uzatacak yer yoktu. *Sabır,* diye düşündü Becker. *Sabır.* Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı.

Birinin, ayağının ucuyla ona vurduğunu hissettiğinde Becker'a yalnızca birkaç dakika geçmiş gibi geldi. Başını kaldırıp baktı. Yüzü benli adam sağ tarafında ayakta duruyor, sabırsızca tahta sıradan çıkmayı bekliyordu.

Becker paniğe kapıldı. Şimdiden gitmek mi istiyor? *Ayağa kalkmak zorunda kalacağım!* Becker adama üzerinden geçmesini işaret etti eliyle. Adam öfkesini zor kontrol edebiliyordu. Siyah ceketinin eteklerini tuttu, öfkeyle kenara çekti ve eğilip

çıkmayı bekleyen insanları gösterdi. Becker soluna baktı ve orada oturan kadının gitmiş olduğunu gördü. Solundaki sıra ortadaki yola kadar tamamen boşalmıştı.

Ayin bitmiş olamaz! Bu imkânsız! Daha yeni geldik buraya!

Ama Becker sıranın sonundaki mihrabın önünde bekleyen delikanlıyı ve mihraba doğru ortadaki yolda tek sıra halinde ilerleyen iki kuyruğu gördüğünde neler olduğunu anladı.

Komünyon, diye inledi Becker. *Lanet İspanyollar ilk önce komünyon yapar!*

(Komünyon: Hristiyanlıkta İsa'nın çarmıha gerilmeden önceki gece havarileri ile yediği Son Akşam Yemeği'nin anıldığı ayin)

92

Susan alt katlara giden merdivenlerden indi. TRANSLTR'nin kasasının çevresinde kaynaşıp duran yoğun bir buhar bulutu vardı artık. İskeleler yoğunlaşan buhardan dolayı ıslaktı. Neredeyse düşüyordu, altı düz ayakkabıları yeterince sürtünme sağlayamıyordu. TRANSLTR'nin daha ne kadar dayanabileceğini düşündü. Sirenler aralıklı çalmaya devam ediyordu. Acil durum ışıkları iki saniyede bir dönerek yanıp sönüyordu. Üç kat aşağıda, yedek güç jeneratörleri zorla inleyerek sarsılıyordu. Susan altta, sisli loşlukta bir yerde bir devre kesici olduğunu biliyordu. Zamanın akıp gittiğini hissetti.

Yukarıda, Strathmore Beretta'sını elinde tutuyordu. Yazdığı notu yeniden okudu ve onu içinde durduğu odanın zeminine bıraktı. Yapmak üzere olduğu şey korkakça bir hareketti, buna hiç kuşku yoktu. *Her zaman ayakta kalanım,* diye düşündü. NSA'nın veri bankasındaki virüsü düşündü, İspanya'daki David Becker'ı düşündü, arka kapı planlarını düşündü. Çokça yalan söylemişti. Çok şeyden suçluydu. Yapacağı şeyin, sorumluluktan kurtulabilmesinin tek yolu olduğunu biliyordu... utançtan kurtulabilmesinin. Dikkatlice doğrulttu silahını. Sonra gözlerini kapatıp tetiği çekti.

Susan silah sesini duyduğunda daha merdivenin altıncı basamağına inmişti. Çok uzak, jeneratörlerin sesi arasında ancak duyulabilen bir sesti. Susan daha önce televizyonda duyduklarının dışında hiç silah sesi duymamıştı ama duyduğunun ne olduğundan hiç kuşkusu yoktu.

Ansızın durdu, ses kulaklarında yankılanıyordu. Büyük bir dehşet içinde en kötüsünden korktu. Komutanın hayallerini düşündü -Dijital Kale'deki arka kapı, gerçekleşebilecek o inanılmaz darbe. Veri bankasındaki virüsü düşündü, başarısız evliliğini, yukarıda ayrılırken trajik bir ifadeyle başını sallayışını.

Adımları yavaşladı, tökezledi. İskeleye çıktı tırabzanı kavrayarak. *Komutanım! Hayır!*

Susan bir anlığına donakaldı, aklında hiçbir şey yoktu. Silah sesinin yankısı çevresindeki kaosu bastırmış gibiydi. Aklı ona ilerlemeye devam etmesini söyledi ama bacakları reddetti. *Komutanım!* Bir an sonra, kendini çevresindeki tehlikeyi tamamen unutmuş, geri geri sendeleyerek merdivenleri çıkarken buldu.

Kaygan metalin üzerinde kayarak kör gibi koştu. Havadaki nem yağmur gibiydi. Merdivene ulaşıp tırmanmaya başladığında, Susan'a, neredeyse onu zemindeki kapaktan yukarı fırlatacak muazzam bir buhar bulutu tarafından aşağıdan kaldırılıyormuş gibi geldi. Kripto katına yuvarlandı ve soğuk havanın her tarafını yaladığını hissetti. Beyaz bluzu sırılsıklam olmuş, üzerine yapışmıştı.

Karanlıktı. Susan duraklayıp kafasını toplamaya çalıştı. Silahın sesi kafasında susmak bilmeksizin çınlayıp duruyordu. Yerdeki kapaktan yukarı doğru sıcak buhar çıkıyordu, tıpkı patlamak üzere olan bir volkandan çıkan gazlar gibi.

Susan. Beretta'yı Strathmore'un yanında bıraktığı için kendine sövdü. Silahı onun yanında bırakmıştı, değil mi? Yoksa 3. bölümde mi bırakmıştı? Gözleri karanlığa alıştığında, 3. bölümün duvarında açılan deliğe göz attı. Monitörlerden yayılan parıltı belli belirsizdi ama uzakta Hale'in, bıraktığı yerde hareketsiz yattığını görebiliyordu. Strathmore'dan eser yoktu. Ne bulacağından korkarak komutanın ofisine yöneldi.

Ama ilerlemeye başladığında bir şeyin garip olduğunu fark etti. Birkaç adım geri gitti ve tekrar 3. bölüme baktı dikkatle. Soluk ışıkta Hale'in kolunu görebildi; vücudunun yan tarafında değildi. Hale artık bir mumya gibi bağlı değildi. Kolu yukarı, başına doğru kalkmıştı. Vücudu yerde, geriye doğru yayılmıştı. Kendini kurtarmış mıydı? Hiç hareket yoktu. Hale ölü gibi hareketsizdi.

Susan, komutanın, duvarın üstündeki iş istasyonuna baktı. "'Komutanım?"

Sessizlik.

Çekingen adımlarla 3. bölüme doğru ilerledi. Hale'in elinde bir şey vardı. Monitörlerin ışığında parıldıyordu. Susan biraz daha yaklaştı... biraz daha. Aniden Hale'in tuttuğu şeyi görebildi. Beretta'ydı bu.

Susan'ın nefesi kesildi. Gözleriyle Hale'in kolunun çizdiği kavisi takip ederek onun yüzüne baktı. Gördüğü manzara korkunçtu. Greg Hale'in başının yarısı kana bulanmıştı. Koyu renk leke halıya yayılmıştı.

Aman Tanrım! Susan geri geri sendeledi. Duyduğu tabanca sesi komutandan değil, Hale'den gelmişti.

Susan, hipnotize olmuş gibi, cesede doğru ilerledi. Görünüşe bakılırsa Hale kendini kurtarmayı başarmıştı. Yazıcının kabloları yanında duruyordu. *Tabancayı kanepede bırakmış olmalıyım,* diye düşündü. Hale'in kafatasındaki delikten akan kan maviye çalan ışıkta siyah görünüyordu.

Hale'in yanında, yerde bir kağıt parçası vardı. Susan titreyerek diğer tarafa geçip kağıdı aldı. Bir mektuptu.

Sevgili dostlarım, bugün hayatıma son veriyorum.

Aşağıda belirttiğim günahları işlediğim için pişmanım...

Susan elindeki intihar mektubuna bakakaldı; gördüklerine inanamıyordu hiçbir şekilde. Ağır ağır okudu. Gerçeküstüydü -Hale yazmış gibi görünmüyordu hiç- suçların yazıldığı bir kirli çamaşır listesiydi. Her şeyi itiraf ediyordu -NDAKOTA'nın bir uydurma olduğunu anladığını, Ensei Tankado'yu öldürüp yüzüğü almak için bir kiralık katil tuttuğunu, Phil Chartrukian'ı aşağı ittiğini, Dijital Kale'yi satmayı planladığını.

Susan son satıra geldi. Okuyacağı şeye hazırlıklı değildi. Mektubun son sözleri donup kalmasına neden oldu.

Her şey bir yana, David Becker için gerçekten üzgünüm. Beni bağışlayın, tutkum gözlerimi kör etmişti.

Susan Hale'in cesedinin yanında titreyerek ayakta dururken, arkasından koşarak yaklaşan ayak sesleri geldi. Çok ağır bir hareketle döndü Susan.

Strathmore kırık pencerenin yanında belirdi, yüzü sararmıştı, soluk soluğaydı. Göze çarpan bir şokla

Hale'in cesedine baktı.

"Aman Tanrım!" dedi. "Ne oldu?"

93

Komünyon.

Hulohot Becker'ı hemen ayırt etti. Koyu bej rengi ceketi gözden kaçırmak imkânsızdı, özellikle de bir tarafında küçük bir kan lekesi varken. Ceket siyah bir denizde ortadaki yolda yukarı doğru ilerliyordu. *Burada olduğumu bilmemeli.* Hulohot gülümsedi. *O artık ölü bir adam.*

Parmak uçlarındaki minicik metal temas noktalarına dokundu, Amerikalı bağlantısına iyi haberi vermeye can atıyordu. *Az kaldı,* diye düşündü, *çok az kaldı.*

Hulohot, rüzgâr altına doğru ilerleyen bir yırtıcı hayvan gibi, kilisenin arkasına doğru ilerledi. Sonra yaklaşmaya başladı -dosdoğru ortadaki yola. Hulohot, Becker'ı kiliseden ayrılan kalabalığın içinde izleyecek değildi. Avı tuzağa düşmüş, talihi dönmüştü. Tek ihtiyacı olan şey, Becker'ı sessizce ortadan kaldırmanın bir yolunu bulmaktı. Paranın satın alabileceğinin en iyisi olan susturucusu, ufacık bir öksürük kadar ses çıkarıyordu. Bu güzel olacaktı.

Hulohot koyu bej rengi cekete yaklaşırken, yanından geçtiği kişilerin sessiz mırıltılarının fark etmiyordu. Cemaat, bu adamın Tanrı'nın takdisini alma heyecanını anlayabilirdi ama yine de katı protokol kuralları vardı -tekli iki sıra.

Hulohot ilerlemeye devam etti. Hızla yaklaşıyordu. Ceket cebindeki revolverinin horozunu kaldırdı başparmağıyla. Beklediği an geliyordu. David Becker'ın şansı o ana dek olağanüstü yaver gitmişti, artık şansını zorlamanın hiç gereği yoktu.

Koyu bej rengi spor ceketle arasında yalnızca on kişi vardı; yüzü öne dönük, başı eğikti ceketi giyenin. Hulohot, işleyeceği cinayeti zihninde prova etti. Görüntü netti - Becker'ın arkasına geçiyor, tabancayı aşağıda, görüş alanının dışında tutuyor, Becker'ın sırtına iki kurşun sıkıyor, Becker yere yığılıyor, Hulohot onu yakalıyor ve arkadaşıyla ilgilenen biri gibi bir tahta sıraya gitmesine yardımcı oluyor... Sonra da Hulohot sanki

yardım aramaya gidecekmiş gibi hızla kilisenin arkasına doğru ilerleyecekti. Karışıklıkta daha kimse ne olduğunu anlamadan gözden kaybolacaktı.

Beş kişi. Dört. Üç.

Hulohot'un eli cebindeki tabancadaydı, tabancayı aşağıda tutuyordu. Kalça seviyesinden yukarıya, Becker'ın omurgasına doğru ateş edecekti. Bu şekilde kurşun kalbe ulaşmadan önce ya omurgaya yada akciğerlerden birine isabet edecekti. Kurşun kalbi ıskalasa bile. Becker yine de ölmüş olacaktı. Delik bir akciğer ölümcül bir yaraydı, belki dünyanın tıbbi açıdan ilerlemiş bölgelerinde değil ama İspanya'da ölümcül bir yaraydı.

İki kişi... bir.

Hulohot sonunda varmıştı. Hulohot, defalarca provası yapılmış bir figürü gerçekleştiren bir dansçı gibi sağına döndü. Elini koyu bej rengi spor ceketin omzuna koydu, tabancayı doğrultup nişan aldı ve... ateşledi. Belli belirsiz iki ses.

O anda adam kaskatı kesildi, yere yığılacaktı. Hulohot kurbanını koltuk altlarından yakaladı. Tek bir hareketle, sırtından kan lekesi yayılmadan önce adamı bir sıraya götürdü. Yakınlardaki insanlar dönüp baktılar. Hulohot kulak asmadı -az sonra gitmiş olacaktı.

El yordamıyla adamın cansız parmaklarında yüzüğü aradı. Yoktu. Tekrar yokladı. Parmaklarda hiçbir şey yoktu. Hulohot öfkeyle adamı çevirdi. O anda içinde büyük bir hiddet belirdi. Yüz, David Becker'ın yüzü değildi.

Sevilla'nın banliyölerinde bir bankacı olan Rafael de la Maza hemen ölmüştü. Elinde hâlâ, o garip Amerikalının ucuz bir siyah spor ceket için kendisine ödediği 50.000 peseta'yı sıkı sıkı tutuyordu.

94

Midge Milken konferans salonu girişindeki su soğutucunun yanında duruyordu öfkeyle. *Fontaine ne halt ediyor?* Elindeki kağıt bardağı sıkıp buruşturdu ve sertçe çöp tenekesine fırlattı. *Kriptoda bir şeyler oluyor! Bunu hissedebiliyorum!* Midge haklı olduğunu kanıtlamanın tek yolu olduğunu biliyordu. Gidip Kripto'yu kendisi kontrol edecekti -gerekirse Jabba'yı takip edecekti. Topuklarının üzerinde dönüp kapıya yöneldi.

Brinkerhoff bir anda önüne dikiliverdi, sanki yoktan var olmuştu. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve!" diye yalan söyledi Midge.

Brinkerhoff geçmesine izin vermedi.

Midge ters ters baktı. "Fontaine sana gitmeme izin vermemeni söyledi, değil mi?"

Brinkerhoff bakışlarını aşağı indirdi.

"Chad, sana söylüyorum, Kripto'da bir şeyler oluyor -büyük bir şeyler. Fontaine'in niçin budala rolü oynadığını bilmiyorum ama TRANSLTR'nin başı belada. Bu gece orada bir şeyler yanlış gidiyor!"

"Midge," diye onu sakinleştirmeye çalıştı Brinkerhoff, konferans salonunun perdeli pencerelerine doğru onun yanından yürüyüp geçerek, "bırakalım bununla müdür ilgilensin."

Midge'in bakışı sertleşti. "Soğutma sistemleri iflas ederse TRANSLTR'ye ne olacağına dair bir fikrin var mı?"

Brinkerhoff omuz silkip pencereye yaklaştı. "Elektrik büyük olasılıkla geri gelmiştir şimdi." Perdeleri açıp baktı.

"Hâlâ karanlık mı?" diye sordu Midge.

Ama Brinkerhoff yanıt vermedi. Büyülenmiş gibiydi. Aşağıda, Kripto'nun kubbesinde görülen sahne hayal edilebilecek bir sahne değildi. Bütün cam kubbe dönüp duran ışıklarla, yanıp sönen flaşlarla, girdaplar yapan buharla doluydu. Brinkerhoff olduğu yerde dondu kaldı, dönen başını cama dayamıştı. Sonra, çıldırmış gibi hızla koşup odadan çıktı.

"Müdür Bey! Müdür Bey!"

95

İsa'nın kanı... kurtuluş kâsesi...

İnsanlar tahta sıraya yığılmış olan adamın etrafına toplandılar. Tepede, buhurdanlık huzurlu kavislerini çizerek sallanıyordu. Hulohot birden öfkeyle ortadaki yola dönüp gözleriyle kiliseyi taradı. *Burada olmalı!* Tekrar mihraba doğru döndü.

Otuz sıra ötede, kutsal komünyon kesilmeden devam ediyordu. Asıl ayin kadehini taşıyan Peder Gustaphes Herrera ön sıralardan birinde meydana gelen sessiz kargaşaya göz attı merakla ama üzerinde durmadı. Bazen yaşlılardan biri kutsal ruhtan etkilenir ve kendinden geçerdi. Biraz hava almak genellikle sorunun çözmeye yeterdi.

Bu arada, Hulohot kendini kaybetmişçesine aramayı sürdürüyordu. Becker görünürdeki hiçbir yerde yoktu. Aşağı yukarı yüz kişi uzun mihrabın önünde diz çökmüş komünyon alıyordu. Hulohot onlardan birinin Becker olup olmadığını merak etti. Sırtlarına baktı. Kırk beş metre mesafeden ateş etmeye ve koşup oraya varmaya hazırdı.

El cuerpo de Jesus, el pan del cielo. (İsa'nın bedeni, cennetin ekmeği.)

Becker'a komünyon veren genç rahip ona kınar gibi baktı. Bu yabancının komünyon alma şevkini anlayabiliyordu ama sırayı bozup araya girmenin özrü yoktu.

Becker başını eğerek selamını verdi ve mayasız ince ekmeği çiğnedi elinden geldiğince. Arkasında bir şeyler olduğu hissine kapıldı -bir tür karışıklık. Ceketi aldığı adamı düşündü ve uyarısını dinleyip ceketi giymediğini umdu. Bakmak için dönmeye başladı ama tel çerçeveli gözlüklü

adamın bakıyor olacağından korktu. Üzerindeki siyah spor ceketin koyu bej rengi pantolonunu örteceği umuduyla çömeldi. Örtmüyordu.

Kadeh sağından hızla geliyordu. İnsanlar şaraplarını yudumlamaya, haç çıkarmaya ve gitmek için ayağa kalkmaya başlamışlardı. *Yavaşlayın!* Becker'ın mihraptan ayrılmak için hiç acelesi yoktu. Ama komünyonu bekleyen iki bin kişi ve ayini yöneten sadece sekiz papaz olduğu düşünüldüğünde, bir yudum şarap için oyalanmak pek de iyi bir şey olarak görülmezdi.

Hulohot siyah ceketle uyumsuz koyu bej pantolonu fark ettiğinde kadeh Becker'ın tam sağındaydı. "Estâs ya muerto," dedi fısıltıyla. "Sen artık ölüsün." Hulohot ortadaki yola doğru ilerledi. Artık inceliğe zaman yoktu. Sırtına iki kurşun, sonra yüzüğü kapıp kaçacaktı. Sevilla'daki en büyük taksi durağı bir sokak ötede, Mateus Gago'daydı. Silahına uzandı.

Adiös Senor Becker...

La sangre de Cristo, la copa de la salvaciön. (İsa'nın kanı, kurtuluşun kâsesi)

Padre Herrera elle parlatılmış gümüş kadehi indirdiğinde Becker'ın burun delikleri kesif bir kırmızı şarap kokusuyla doldu. *İçmek için biraz erken,* diye düşündü Becker öne doğru eğilirken. Ama gümüş kadeh göz seviyesine geldiğinde, belirsiz bir hareket fark etti. Hızla gelen, biçimi kadehin yansımasında eğri büğrü görülen birisi.

Becker'ın gözüne bir anlığına bir metal, çekilmiş bir silah ilişti. O anda, bilincinde olmaksızın, tıpkı bir tabancanın sesiyle çıkış tahtasından fırlayan bir koşucu gibi, Becker öne doğru atladı. Papaz, elindeki kadeh havada uçarken dehşet içinde geriye doğru düştü ve kırmızı şarap beyaz mermerin üzerine boşaldı. Becker komünyon tırabzanının üzerinden pike yaparken papazlar ve mihrap çocukları oraya buraya dağıldılar. Bir susturucu tek bir kez öksürdü. Becker sertçe yere indi, kurşun da yanındaki mermer zeminde patladı. Bir an sonra, Becker papazların girdiği dar bir geçit olan ve mihrabın üstündeyken sanki tanrısal bir inayetle yüksekte görünmelerini sağlayan küçük geçide doğru üç granit basamaktan aşağı yuvarlanıyordu.

Basamakların dibinde yere kapaklandı. Sonra da cilalı, kaygan taşın üzerinde kontrolsüzce kaymaya başladığını fark etti. Yan tarafının üzerine düşerken karın boşluğuna ince bir acı saplanmıştı. Göz açıp kapayıncaya kadar perdeli giriş yerinden sendeleyerek geçmiş, ahşap merdivenlerden aşağı iniyordu.

Acı. Becker bir soyunma odasında koşuyordu. Karanlıktı. Mihraptan çığlıklar geliyordu. Peşinden gelen ayak seslerini duyabiliyordu. Becker bir dizi ikili kapıdan hızla geçip bir tür çalışma odasına daldı. Oda karanlıktı, zengin şark işi kumaşla döşeliydi ve etrafta cilalı maunlar vardı. Uzaktaki duvarda, gerçek büyüklükte bir çarmıha gerilmiş İsa heykeli duruyordu. Becker sendeleyerek durdu. *Çıkmaz sokak.* Haçın ucundaydı. Hulohot'un hızla yaklaştığını duyabiliyordu. Becker çarmıhtaki İsa heykeline baktı. Sonra da şanssızlığına sövdü.

"Kahretsin!" diye bağırdı.

Becker'ın sol tarafından ani bir cam kırılma sesi geldi. Becker döndü. Kırmızı cüppeler giymiş bir adam soluk soluğaydı, büyük bir korku içinde dönüp Becker'a baktı. Ağzında kanaryayla yakalanmış kedi gibi, ruhani adam ağzını sildi ve ayaklarının dibindeki kırılmış kutsal komünyon şarabı şişesini gizlemeye çalıştı.

"Salıda!" dedi Becker. "Salida!" Bırak çıkayım!

Kardinal Guerra içgüdülerine dayanarak tepki verdi. Bir iblis kutsal odalarına girmiş, Tanrı'nın evinden kurtulmak için bağırıp duruyordu. Guerra onun bu isteğine rıza gösterecekti -hem de hemen. İblis en uygunsuz anda içeri girmişti.

Beti benzi atmış olan kardinal sol tarafındaki duvarda bulunan bir perdeyi gösterdi. Perdenin arkasında gizli bir kapı vardı. O kapıyı üç yıl önce yaptırmıştı. Doğrudan dışarıdaki avluya açılıyordu. Kardinal, basit bir günahkâr gibi kilisenin ön kapısından çıkmaktan bıkmıştı.

96

Susan ıslanmıştı ve titriyordu, 3. bölümün kanepesinde büzülüp kalmıştı. Strathmore takım elbisesinin ceketini Susan'ın omuzlarına örttü. Hale'in cesedi bir iki metre ötede yatıyordu. Sirenler çaldı. Donmuş bir gölde çözülen buz gibi, TRANSLTR'nin kasasından tiz bir çatlama sesi geldi.

"Ben gücü kesmeye gidiyorum," dedi Strathmore, elini Susan'ın omzuna koydu, onu yatıştırmaya çalışarak. "Hemen döneceğim."

Komutan, Kripto katını hızla geçerken Susan onun arkasından baktı dalgın gözlerle. Komutan, on dakika önce gördüğü o tükenmiş adam değildi. Komutan Trevor Strathmore geri dönmüştü -mantıklı, kontrollü, işin yapılması için ne gerekiyorsa onu yapan bir adam.

Hale'in intihar mektubundaki son sözler durmadan aklında dönüyordu. *Her şey bir yana, David Becker için gerçekten üzgünüm. Beni bağışlayın, tutkum gözlerimi kör etmişti.*

Susan Fletcher'in kabusu gerçek olmuştu. David tehlikedeydi... ya da daha kötüsü. Belki de artık çok geçti. *David Becker için gerçekten üzgünüm.*

Nota dikkatle baktı. Hale imza bile atmamıştı -yalnızca en alta adını yazmıştı: *Greg Hale.* İçindeki pislikleri dökmüş, YAZDIR tuşuna basmış, sonra da kendini vurmuştu -o kadar işte. Hale bir daha asla hapishaneye geri dönmeyeceğine yemin etmiş, yeminini de tutmuştu -hapishaneye dönmek yerine ölmeyi tercih etmişti.

"David..." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. *David!*

O sırada, Kripto katının üç metre altında. Komutan Strathmore merdivenden ilk iskeleye inmişti. Fiyaskolarla dolu bir gün olmuştu. Vatanseverce başlamış bir görev akıl almaz bir şekilde kontrolden çıkmıştı.

Komutan imkânsız kararlar almak, korkunç şeyler yapmak zorunda kalmıştı - yapabileceğini hiç düşünmediği şeyler.

Çözüm buydu! Lanet olası tek çözüm buydu!

Düşünülecek bir görev vardı: ülke ve onur. Strathmore hâlâ zaman olduğunu biliyordu. TRANSLTR'yi kapatabilirdi. Ülkenin en değerli veri bankasını kurtarmak için yüzüğü kullanabilirdi. *Evet,* diye düşündü, *hâlâ zaman var.*

Strathmore çevresindeki felakete baktı. Tepedeki yağmurlama sistemi çalışmaya başlamıştı. TRANSLTR inliyor, sirenler çalıyordu. Dönüp duran ışıklar, yoğun bir sisin içinde yaklaşan helikopterler gibi görünüyordu. Attığı her adımda, komutanın tek görebildiği Greg Hale'di -genç şifreci gözünü dikmiş bakıyor, gözleriyle yalvarıyordu, sonra silah patlamıştı. Hale'in ölümü ülkesi uğrunaydı... onur uğruna. NSA bir skandalı daha kaldıramazdı. Strathmore'un bir günah keçisine ihtiyacı vardı. Üstelik, Greg Hale meydana gelmeyi bekleyen bir felaketti.

Strathmore'un düşünceleri cep telefonunun sesiyle kesildi aniden. Sirenlerin ve tıslayan dumanların arasında ancak duyulabilir bir sesti. İlerlemeye devam ederek telefonunu kemerinden çıkardı.

"Konuş."

"Geçiş anahtarım nerede?" diye sordu tanıdık bir ses.

"Sen kimsin?" Strathmore gürültüyü bastırabilmek için bağırmıştı.

"Numataka!" diye karşılık verdi öfkeyle sesin sahibi. "Bana bir geçiş anahtarı sözü vermiştin!"

Strathmore ilerlemeye devam etti.

"Dijital Kale'yi istiyorum!" diye tısladı Numataka.

Strathmore ters ters karşılık verdi. "Dijital Kale diye bir şey yok!"

"Ne?"

"Çözülemez şifre diye bir şey yok!"

"Elbette var! Internet'te gördüm. Elemanlarım günlerdir onu çözmeye çalışıyor!"

"O şifreli bir virüs, seni ahmak, -üstelik açamadığın için de çok şanslısın!"

"Ama—"

"Anlaşma yattı!" diye bağırdı. "Ben North Dakota değilim. North Dakota diye biri yok! Sana ne söylediysem unut gitsin!" Cep telefonunu kapattı, zilin sesini kıstı ve telefonu tekrar kemerine taktı. Artık kimse rahatsız edemeyecekti.

Yirmi bin kilometre ötede Tokugen Numataka dökme cam penceresinin önünde taş gibi donup kalmıştı. *Umami* marka purosu ağzında düşecek gibi duruyordu. Hayatının anlaşması gözlerinin önünde dağılıp gitmişti.

Strathmore inmeye devam etti. *Anlaşma yattı.* Numatech A.Ş. çözülemez algoritmaya asla sahip olamayacaktı... NSA da asla arka kapısına sahip olamayacaktı.

Strathmore bu hayalini planlayalı çok olmuştu -Numatech'i dikkatlice seçmişti. Numatech varlıklı bir şirketti, geçiş anahtarı açık arttırmasını kazanabilecek bir adaydı. En sonunda anahtarı aldığında kimse iki kez düşünmeyecekti. Ayrıca, Amerikan hükümetiyle ilişkisi olduğundan en az kuşkulanılacak daha uygun başka bir şirket de yoktu. Tokugen Numataka eski kafalı bir Japon'du -şerefinin lekelenmesindense ölmeyi tercih ederdi. Amerikalılardan nefret ediyordu. Yiyeceklerinden nefret ediyordu, adetlerinden nefret ediyordu, hepsinden önemlisi de dünya yazılım piyasasındaki hâkimiyetlerinden nefret ediyordu.

Strathmore'un hayali çok cüretkâr bir hayaldi -NSA'nın arka kapı yerleştirdiği bir dünya şifreleme standardı. Hayallerini Susan ile paylaşabilir, onunla yan yana bu işi yapabilirdi ama bunu yapamayacağını biliyordu. Ensei Tankado'nun ölümü gelecekte binlerce kişinin hayatını kurtaracak olsa bile, Susan asla aynı fikirde olmayacaktı; o barış yanlısıydı. *Ben de bir barış yanlısıyım,* diye düşündü Strathmore, *sadece öyle biri gibi davranma lüksüne sahip değilim.*

Komutan'ın aklında, Tankado'yu kimin öldüreceğine dair en ufak bir kuşku olmamıştı hiçbir zaman. *Tankado İspanya'daydı ve İspanya demek Hulohot demekti.* Kırk iki yaşındaki bu Portekizli kiralık katil komutanın en gözde profesyonellerinden biriydi. Yıllardır NSA için çalışıyordu. Lizbon'da doğup büyüyen Hulohot Avrupa'nın dört bir

tarafında NSA için çeşitli işler yapmıştı. İşlediği cinayetlerin izi asla Fort Meade'e kadar takip edilememişti. Hulohot'un tek kötü özelliği sağır olmasıydı: telefonla iletişim imkânsızdı. Son zamanlarda, Strathmore Hulohot'a NSA'nın en yeni oyuncağını, gözlüğe takılı bilgisayarı ayarlamıştı. Kendine de bir SkyPager almış ve onu aynı frekansa programlamıştı. O andan itibaren. Hulohot ile iletişimi sadece eşzamanlı olmakla kalmamış, tamamen izlenemez hale de gelmişti.

Strathmore'un Hulohot'a gönderdiği ilk mesaj hiçbir yanlış anlaşılmaya yer bırakmıyordu. Çoktan konuşmuş oldukları bir konuydu.

Ensei Tankado'yu öldür. Geçiş anahtarını ele geçir.

Strathmore, Hulohot'a büyüsünü nasıl yaptığını hiç sormamıştı ama Hulohot yine yapacağını yapmıştı işte. Ensei Tankado ölmüş, yetkililer de bunun bir kalp krizi sonucu olduğuna ikna olmuşlardı. Ders kitaplarına geçecek bir cinayet -tek bir şey dışında. Hulohot yanlış bir cinayet yeri kararlaştırmıştı. Görünüşe bakılırsa, Tankado'nun halka açık bir alanda ölmesi bu yanılsamayı yaratmanın gerekli bir parçasıydı. Ama beklenmedik bir şekilde insanlar çok çabuk ortaya çıkmıştı. Hulohot geçiş anahtarını bulmak için cesedin üzerini araştıramadan önce saklanmak zorunda kalmıştı. Ortalık durulduğunda ise Tankado'nun cesedi artık Sevilla adli tabibinin elindeydi.

Strathmore küplere binmişti. Hulohot ilk kez bir görevi başaramamıştı -üstelik bunu yapmak için uğursuz bir zaman seçmişti. Tankado'nun geçiş anahtarını ele geçirmek çok önemliydi ama Strathmore Sevilla morguna sağır bir suikastçıyı göndermenin intihar etmek anlamına geleceğinin farkındaydı. Diğer seçenekleri gözden geçirdi. İkinci bir plan kendini göstermeye başladı. Strathmore birdenbire her şekilde kazanma şansı görmüştü - tek bir hayalinin yerine iki hayalini birden gerçekleştirme şansı.

O sabah saat altı buçukta David Becker'ı aramıştı.

97

Fontaine büyük bir hızla konferans salonuna daldı. Brinkerhoff ve Midge perişan haldeydi.

"Bakın!" dedi Midge, çılgına dönmüş gibi eliyle pencereyi işaret ederek, nefesi kesilmişti.

Fontaine pencereden dışarı, Kripto kubbesinde yanıp sönen ışıklara baktı. Gözleri büyüdü. Bu durum kesinlikle planın parçası değildi.

Brinkerhoff heyecanla konuştu. "Orası kahrolası bir diskoya dönmüş."

Fontaine dikkatle baktı, bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Son birkaç yıldır TRANSLTR çalışıyordu ama hiç böyle bir şey olmamıştı. *Aşırı ısınıyor,* diye düşündü. Strathmore'un TRANSLTR'yi niçin kapamadığını merak etti. Fontaine'in düşüncelerini toplayıp harekete geçmesi sadece bir an sürdü.

Konferans masasındaki ofisler arası telefonu kapıp Kripto'nun dahili numarasını tuşladı. Karşı taraftaki telefon, sanki dahili hat kullanım dışıymış gibi 'bip'lemeye başladı.

Fontaine elindeki telefonu çarparak kapattı. "Kahretsin!" Hemen tekrar kaldırıp Strathmore'un cep telefonu numarasını çevirdi. Bu kez telefon çaldı.

Altı kez çaldı.

Brinkerhoff ve Midge, Fontaine'i izliyordu. Fontaine zincire bağlı bir kaplan gibi görünüyordu telefon kablosuyla bir aşağı bir yukarı yürürken. Tam bir dakika sonra, Fontaine öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

Telefonu yine çarparak kapattı. "İnanılmaz!" diye bağırdı. "Kripto patlamak üzere ve Strathmore kahrolası telefonuna yanıt vermiyor!"

98

Hulohot, Kardinal Guerra'nın odasından göz kamaştıran sabah güneşine fırladı. Elini gözlerine siper ederek sövdü. Katedralin dışında, yüksek taş bir duvarla -Giralda kulesinin batı cephesi- ve iki demir parmaklıkla çevrili küçük bir avluda duruyordu. Avlu kapısı açıktı. Kapının dışında meydan görünüyordu. Boştu. Uzakta, Santa Cruz'un duvarları vardı. Becker'ın oraya bu kadar çabuk varabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Hulohot dönüp avluya göz gezdirdi. *O burada. Burada olmalı!*

O avlu, yani Jardin de los Naranjos, Sevilla'da çiçek açan yirmi portakal ağacıyla ünlüydü. Ağaçlar Sevilla'da İngiliz marmeladının doğum yeri olarak şöhret yapmıştı. On sekizinci yüzyılda bir İngiliz tüccar Sevilla kilisesinden otuz altı kile portakal satın almış ve portakalları Londra'ya götürmüş ama portakallar yenmeyecek kadar acı çıkmıştı. Tüccar daha sonra portakalların kabuklarından marmelat yapmayı denemiş, en sonunda da biraz yenebilir hale getirmek için kilolarca şeker katmıştı. Böylece portakal marmeladı doğmuştu.

Hulohot, elinde silahıyla portakal ağaçlarına doğru ilerledi. Ağaçlar yaşlıydı, yaprakları da gövdelerinin üst bölümlerinde kalmıştı. En alt dallara ulaşılabilirdi belki ama ince gövdeleri saklanmaya olanak tanımıyordu. Hulohot çok geçmeden avlunun boş olduğunu anladı. Başını kaldırıp yukarı baktı. Giralda.

Giralda'nın döne döne çıkan merdiveninin girişi yere paralel gerilmiş bir halat parçası ve küçük bir tahta tabelayla kapatılmıştı. Halat hareketsiz duruyordu. Hulohot'un gözleri 128 metrelik kuleyi tırmandı ve hemen bunun saçma bir düşünce olduğunun farkına vardı. Becker'in o kadar aptal olması mümkün değildi. Tek bir merdiven dosdoğru kare şeklindeki bir taş odacığa kadar kıvrıla kıvrıla çıkıyordu. Dışarıyı izlemek için duvarda dar açıklıklar vardı ama hiçbir çıkış yolu yoktu.

David Becker merdivenin son basamağını çıkıp ufacık taş bir odaya attı kendini nefes nefese. Dört bir yanında yüksek duvarlar, duvarların üzerinde de dar aralıklar vardı. Hiç çıkış yoktu.

Kader o sabah Becker'a hiç iltimas geçmemişti. Katedralden hızla açık avluya çıkarken, ceketi kapıya takılmıştı. Kumaş onu yarı yolda durdurmuş ve yırtılmadan önce sertçe sola savurmuştu. Becker birdenbire dengesini kaybedip sendeleyerek göz kamaştıran güneşin altına çıkmıştı. Başını kaldırıp baktığında bir merdivene doğru gidiyordu. Halatın üzerinden atlayıp hızla tırmanmaya başlamıştı. Nereye gittiğini fark ettiğinde ise dönmek için artık çok geç kalmıştı.

O anda ise dört tarafı çevrili bir hücrede ayakta durmuş soluğunu tutuyordu. Yan tarafı yanıyordu. Duvardaki açıklıklardan sabah güneşi içeri giriyordu ince şeritler halinde. Dışarı baktı. Tel çerçeveli gözlüklü adam çok aşağıda, sırtı Becker'a dönük, meydana bakıyordu. Becker daha iyi görebilmek için duvardaki açıklığın önüne doğru kaydırdı vücudunu. *Hadi, geç şu meydanı,* diye geçirdi içinden.

Giralda'nın gölgesi kesilip devrilmiş dev bir sekoya gibi boylu boyunca meydana düşüyordu. Hulohot gölgenin uzunluğuna baktı. Uzak tarafta kalan uçta, üç ışık huzmesi kulenin gözetleme aralıklarından geçip parke taşlarında düzgün dikdörtgenler oluşturuyordu. Bu dörtgenlerden birini bir adamın gölgesi bozmuştu. Hulohot kulenin tepesine doğru bakmaya gerek bile duymaksızın döndü ve hızla Giralda'nın merdivenine doğru ilerledi.

99

Fontaine yumruğunu avucuna vurdu. Konferans salonunda bir aşağı bir yukarı yürüdü ve dışarıya, dönüp duran Kripto ışıklarına baktı. "Durdur şunu! Kahretsin! Durdur şunu!"

Midge kapıda belirdi, elinde bir çıktıyı sallıyordu. "Müdür Bey! Strathmore durduramıyor!"

"Ne!" dedi Brinkerhoff ve Fontaine, aynı anda nefesleri kesilerek.

"Denemiş, efendim!" Midge raporu gösterdi. "Dört kez denemiş zaten! TRANSLTR sonsuz bir döngüde kilitlenmiş durumda."

Fontaine dönüp tekrar pencereden baktı. "Tanrım!"

Konferans salonunun telefonu çaldı sertçe. Müdür kollarını açtı. "Bu Strathmore olmalı! Artık zamanıydı, kahrolası!"

Brinkerhoff telefonu kaldırdı. "Müdürün ofisi."

Fontaine ahizeyi almak için elini uzattı.

Brinkerhoff huzursuzca bakıp Midge'e döndü. "Jabba. Seni istiyor."

Müdür, bakışlarını, salonu geçen Midge'e çevirdi. Midge telefonun hoparlörünü açtı. "Devam et, Jabba."

Jabba'nın metalik sesi salonda gümbürdedi. "Midge, ben ana veri bankasındayım. Burada garip bir şeyler oluyor. Merak ettiğim bir şey var..."

"Kahretsin, Jabba!" dedi Midge telaşla. "Sana anlatmaya çalıştığım şey buydu işte!"

"Belki de önemsiz bir şeydir," diye karşılık verdi Jabba kaçamak bir şekilde, "ama..."

"Bunu söylemeyi bırak artık! O önemsiz bir şey değil! Orada neler oluyorsa ciddiye al, hem de çok ciddiye al. Benim verilerim zırva değil hiçbir zaman olmadı, hiçbir zaman da olmayacak." Telefonu kapatacakken ekledi, "Aa, Jabba? Bu arada, sana bir sürpriz olmaması için söylüyorum... Strathmore Koridor'u devre dışı bırakmış."

100

Hulohot, Giralda'nın basamaklarını üçer üçer çıktı. Sarmal geçitteki tek ışık, her 180 derecede bir duvarda yer alan küçük açık hava pencerelerinden geliyordu. *Kapana kısıldı! David Becker ölecek!* Hulohot, elinde tabancası, merdivenlerden döne döne yukarı çıktı. Becker'ın yukarıdan saldırması olasılığına karşı dış duvara dayanarak çıkıyordu. Becker kullanmaya karar verirse, merdiven aralarındaki platformda bulunan ayaklı demir şamdanlar iyi bir silah olabilirdi. Ama Hulohot açıyı geniş tutarak Becker'ı zamanında görebilecekti. Hulohot'un tabancası bir buçuk metrelik bir ayaklıklı şamdandan elbette daha uzun bir menzile sahipti.

Hulohot hızlı ama dikkatli adımlarla ilerledi. Merdiven dikti, burada ölen turistler bile olmuştu. Burası Amerika değildi -hiçbir güvenlik tabelası yoktu, merdiven tırabzanı yoktu, sigorta feragatnamesi yoktu. Burası İspanya'ydı. Düşecek kadar aptalsanız, merdiveni kim yapmış olursa olsun bu sizin kendi kahrolası hatanızdı.

Hulohot omuz yüksekliğindeki açıklıklardan birinin önünde durup dışarı baktı. Kuzey taraftaydı ve görünüşe bakılırsa yolu yarılamıştı.

Tepedeki seyir platformuna girilen açıklık, köşeden görülebiliyordu. Tepedeki merdiven boştu. David Becker karşısına çıkmamıştı. Hulohot, Becker'ın, belki de kendisini kuleye girerken görmemiş olabileceğini düşündü. Bu, sürpriz unsurunun da Hulohot'un tarafında olduğu anlamına geliyordu -her ne kadar buna ihtiyacı olmasa da. Bütün kozlar Hulohot'un elindeydi. Kulenin tasarımı bile onun lehineydi; merdiven, seyir platformuyla güneybatı köşesinde buluşuyordu -Becker'ın, onun arkasına geçmesi mümkün olmadan Hulohot hücrenin her noktasına rahatlıkla ateş edebilecekti. Üstelik, işi bitirmek için, Hulohot karanlıktan aydınlığa çıkıyor olacaktı. *Bir ölüm hücresi,* diye düşünceye daldı.

Hulohot girişe olan uzaklığı ölçtü. Yedi basamak. Cinayetin provasını yaptı aklında. Girişe yaklaşırken sağ tarafta kalırsa, ulaşmadan önce platformun en sol köşesini görebilecekti. Becker oradaysa, Hulohot ateş edecekti. Değilse, içeriye süzülüp doğuya doğru hareket ederek girecek, sağ köşeyi, yani Becker'ın olabileceği tek yeri karşısına alacaktı. Gülümsedi.

HEDEF: DAVID BECKER - YOK EDİLDİ

Zaman gelmişti. Silahını kontrol etti.

Ani bir hareketle, Hulohot yukarı atıldı. Platform görüş alanına girdi. Sol köşe boştu. Hulohot, kafasında tekrarladığı gibi, içeri süzüldü ve sağ tarafı karşısına alan açıklıktan daldı. Köşeye ateş etti. Kurşun çıplak duvardan sekti, neredeyse Hulohot'a isabet edecekti. Hulohot çılgın gibi dönüp sessiz bir çığlık koyuverdi. Orada kimse yoktu. David Becker kayıplara karışmıştı.

Merdivenin üç kat aşağısında, boşlukta Jardin de los Naranjos'un yüz metre üstünde, David Becker bir pencere pervazında barfiks çeken bir adam gibi Giralda'nın dışında asılı duruyordu. Hulohot hızla merdivenden yukarı çıkarken, Becker da üç kat inmiş ve kendini açıklıklardan birinden aşağı sarkıtmıştı. Tam zamanında görüş alanından çıkmıştı. Katil hemen yanından koşarak geçmişti. Pencerenin çıkıntısını kavrayan parmaklarının beyaz boğumlarını fark edemeyecek kadar acelesi vardı.

Pencerenin dışında asılı dururken Becker her günkü squash çalışma programına Nautilus makinesinde yirmi dakika çalışma da dahil olduğu için Tanrı'ya şükretti, bunun amacı daha sert servis atmak için pazılarını geliştirmekti. Ama güçlü kollarına rağmen ne yazık ki Becker o anda kendini yukarı çekmekte zorlanıyordu. Omuzları yanıyordu. Yan tarafı sanki yırtılıp açılıyor gibiydi. Pencerenin kaba kesimli taş çıkıntısı tutunmayı zorlaştırıyor, Becker'in parmak uçlarına kırık cam parçaları gibi batıyordu.

Becker, sadece birkaç saniye içinde suikastçısının yukarıdan koşarak ineceğini biliyordu. Katil, kuşkusuz bu kez yüksekteki bir yerden Becker'ın pencere pervazındaki parmaklarını görecekti.

Becker gözlerini kapatıp kendini yukarı çekti. Ölümden kurtulması için bir mucizeye ihtiyacı olacağının farkındaydı. Parmakları gücünü yitirmeye başlamıştı. Aşağıya, sallanıp duran bacaklarına baktı. Aşağıdaki portakal ağaçlarına olası bir düşüşün uzunluğu bir futbol sahası kadardı. Hayatta kalmak mümkün değildi. Yan tarafındaki acı giderek kötüleşiyordu. Yukarıdan, basamakları hızla inen adımların çıkardığı ayak sesleri geldi o an gümbürtüyle. Becker gözlerini kapadı. Ya şimdi ya hiçbir zaman. Dişlerini sıkıp kendini çekti.

Kendini kuvvetle yukarı çekerken bileklerindeki deri taşa sürtünüp yırtıldı. Ayak sesleri hızla yaklaşıyordu. Becker, kendini emniyete almaya çabasıyla, açıklığın iç tarafını sıkıca kavradı. Ayaklarını atmaya çalıştı. Vücudu kurşun gibi ağır geliyordu kendisine; biri bacaklarına bir halat bağlamış onu aşağı doğru çekiyordu sanki. Pes etmedi. Dirseklerini çıkıntıya koymayı başardı. Artık açıkça görülebilir durumdaydı, giyotine bağlanmış bir adam gibi başı pencereden içerideydi. Kendini açıklığa çekmek için bacaklarını sallayıp kuvvet aldı. Yarı yarıya çıkmıştı. Gövdesi artık merdiven boşluğunda asılıydı. Ayak sesleri yaklaştı. Becker açıklığın kenarlarını kavrayıp tek bir harekette kendini boşluktan içeri fırlattı. Merdivene sert bir düşüş yaptı.

Hulohot, Becker'ın vücudunun hemen altındaki katta yere düştüğünü anladı. İleri doğru atıldı, tabancasını doğrultmuştu. Görüş alanına bir pencere girdi. *İşte bu!* Hulohot dıştaki duvara doğru ilerleyip aşağı, merdivene doğru nişan aldı. Becker'ın bacakları merdivenin kıvrımında hızla görüş alanından kayboldu. Hulohot sinirle ateş etti. Kurşun merdiven boşluğundan aşağı doğru sekti.

Hulohot avının peşinden aşağı doğru hızla inerken, en geniş açıyı sağlamak için dış taraftaki duvardan ilerliyordu. Merdiven, önünde dönerek indikçe Becker'ın kendinden hep 180 derece önde, görüş alanının hemen dışında kalıyormuş gibiydi. Becker, açıyı kapatmaya çalışarak merdivenin iç tarafından ilerliyor ve dörder beşer basamak atlayarak iniyordu. Hulohot takibini sürdürdü. Tek bir atış yetecekti. Hulohot arayı kapatıyordu. Becker aşağıya ulaşsa bile Hulohot onun kaçacak yeri olmadığının

farkındaydı, Hulohot Becker'ı açık avluyu geçerken sırtından rahatlıkla vurabilecekti. Umutsuz yarış aşağı doğru döne döne devam etti.

Hulohot takibinin hızını arttırmak için iç tarafa doğru kaydı. Arayı kapatmakta olduğunu biliyordu. Bir açıklıktan geçtikleri her seferinde Becker'ın gölgesini görebiliyordu. *Aşağı. Aşağı. Döne döne.* Becker her defasında köşeyi tam zamanında dönüyor gibiydi. Hulohot'un bir gözü Becker'ın gölgesinde, bir gözü de basamaklardaydı.

Birdenbire Hulohot'a, Becker'ın gölgesi tökezlemiş gibi geldi. Sanki sola doğru dengesiz bir yalpa, sonra havada bir dönüş yapmış ye merdiven boşluğunun ortasına doğru tekrar inmişti. Hulohot ileri atıldı. *Onu yakaladım!*

Hulohot'un önündeki basamaklarda aniden bir çelik parıltısı beliriverdi. Köşeden boşluğa doğru havalanan çelik bir nesne. Bir eskrimcinin ayak bileği seviyesindeki çalımı gibi ileri doğru fırlamıştı aniden. Hulohot sola kaymayı denedi ama çok geçti. Çelik nesne ayak bileklerinin arasına indi. Arkada kalan ayağı ileri doğru gitti, sertçe çelik nesneyi buldu ve çelik çubuk incik kemiğine hızla indi. Hulohot tutunmak için kollarını açtı ama ancak boşluğu kavrayabildi. Aniden, yan tarafına dönmüş uçarken buldu kendini. Hulohot aşağı doğru uçarken, karın üstü, kolları açık bir durumda David Becker'ın üstünden geçti. Becker'ın ellerindeki ayaklıklı şamdan, Hulohot aşağı doğru hızla giderken bacaklarına takılmıştı bu kez.

Hulohot merdivene iniş yapmadan önce dış tarafta kalan duvara şiddetle bindirdi. En sonunda yere indiğinde, takla atmaya başladı. Tabancası yerde yuvarlandı. Hulohot'un vücudu takla atarak düşmeye devam etti. Yuvarlanıp durmadan önce beş kez 360 derecelik tam dönüş yapmıştı. On iki basamak daha inse avluya düşmüş olacaktı.

101

David Becker hayatında hiç tabanca tutmamıştı ama şimdi elinde bir tabanca tutuyordu. Hulohot'un vücudu Giralda'nın merdiven karanlığında iki büklüm yatıyordu. Becker tabancanın namlusunu suikastçısının şakağına dayayıp dikkatlice diz çöktü. Ufacık bir harekette Becker ateş edecekti. Ama hiç hareket yoktu. Hulohot ölmüştü.

Becker tabancayı bırakıp basamaklara çöktü. Yıllardır ilk kez hıçkıra hıçkıra ağlamak geliyordu içinden. Gözyaşlarını bastırdı. Duygulara daha sonra zaman olacağını biliyordu, artık eve gitme zamanıydı. Becker ayağa kalkmaya çalıştı ama hareket edemeyecek kadar yorgundu. Tükenmiş bir halde, uzun bir süre taş merdivende oturdu.

Dalgın dalgın önünde iki büklüm yatan cesede göz gezdirdi. Katilin gözleri donuklaşmaya başlamış, boşluğa takılı kalmıştı. Her nasılsa, gözlüğü hâlâ sağlamdı. *Garip bir gözlük,* diye düşündü Becker, gözlüğün sapının kulağa gelen kısmından bir tel çıkıyor ve kemerindeki bir tür pakete gidiyordu. Becker meraklı olamayacak kadar bitkindi.

Merdivende tek başına oturup kafasını toplarken bakışları parmağındaki yüzüğe takıldı. Artık rahatlıkla görebiliyordu, en sonunda yüzüğün üzerindeki yazıyı okuyabildi. Tahmin ettiği gibi İngilizce değildi. Uzun bir süre o yazıya baktı, sonra kaşlarını çattı. *Uğruna adam öldürmeye değen şey bu mu?*

Becker sonunda Giralda'dan avluya çıktığında sabah güneşi göz kamaştırıyordu. Yan tarafındaki acı azalmıştı, görüşü de normale dönmüştü. Bir an, sersem bir halde, durup portakal çiçeklerinin güzel kokusunu içine çekti. Sonra ağır ağır avludan geçmeye başladı.

Becker kuleden uzaklaşırken, yakınlarda bir minibüs patinaj yaparak durdu. İçinden iki adam atladı. Gençtiler ve askerlerin talim giysilerinden giymişlerdi. Sanki iyi ayarlanmış birer makine gibi keskin adımlarla Becker'a doğru ilerlediler.

"David Becker?" diye sordu biri.

Becker durdu, adamların adını bilmesi onu şaşırtmıştı. "Siz... siz kimsiniz?"

"Bizimle gelin, lütfen. Derhal."

Bu karşılaşmada gerçekdışı bir şeyler vardı -Becker'ın sinir uçlarını tekrar ürperten birşey. Becker kendini adamlardan geriye doğru giderken buldu.

Daha kısa boylu olan adam Becker'a baktı buz gibi gözlerle. "Buradan, Bay Becker. Hemen."

Becker kaçmak için döndü. Ama yalnızca bir adım atabildi. Adamlardan biri bir silah çıkartıp ateş etti.

Becker'ın sırtında yakıcı bir acı patladı. Kafatasına kadar ulaştı anında. Parmakları kaskatı kesildi ve Becker düştü. Bir an sonra, karanlıktan başka bir şey kalmamıştı.

102

Strathmore TRANSLTR katına ulaştı ve iskeleden inip, ayağını zemine bastığında iki üç santimetre derinliğindeki suya girdi. Dev bilgisayar yanı başında titriyordu. Tepesinde dönüp duran sisin içinden kocaman su damlaları yağmur gibi yağıyordu. Uyarı sirenleri gök gürlemesi gibi ses çıkarıyordu.

Komutan, arızalı ana jeneratöre doğru baktı. Phil Chartrukian oradaydı, yanarak kömürleşmiş kalıntıları, soğutucunun kanatçıklarına serilmişti. Sahne, bir tür sapkın cadılar bayramı gösterisini andırıyordu.

Strathmore genç adamın ölümünden pişmanlık duymasına rağmen, bunun "ülke için bir zayiat" olduğuna hiç kuşku yoktu. Phil Chartrukian, Strathmore'a hiç seçenek bırakmamıştı. Sistem güvenlik görevlisi, *bir virüs var* diye bağırıp derinliklerden koşarak geldiğinde, Strathmore onu iskelede karşılamış ve onu makul olmaya çağırmıştı. Ama Chartrukian'ın aklı başında değildi. *Virüs bulaştı! Jabba'yı arayacağım!* Komutanı iterek geçmeyi denediğinde komutan onun önünü kesmişti. İskele dardı. Mücadele ettiler. Tırabzan alçaktı. *Chartrukian'ın en başından beri virüs konusunda haklı olması ne kadar ironik,* diye düşündü Strathmore.

Adamın aşağıya düşüşü tüyler ürpertici olmuştu -bir an süren dehşetli bir çığlık, sonra sessizlik. Ama Komutan Strathmore'un bir sonra gördüğü şey bunun en az iki katı tüyler ürperticiydi. Greg Hale aşağıdaki gölgelerin içinde, yüzünde mutlak bir korkuyla yukarıya, komutana bakıyordu. İşte o anda Strathmore, Greg Hale'in de öleceğini anlamıştı.

TRANSLTR çatırdadı, Strathmore dikkatini önündeki işe verdi tekrar. *Gücü kes.* Devre kesici cesedin sol tarafındaki freon pompalarının diğer yanındaydı. Strathmore onu net bir şekilde görebiliyordu. Tüm yapması gereken bir kolu çekmekti, Kripto'da

kalan güç kesilmiş olacaktı. O durumda, birkaç saniye bekleyip ana jeneratörleri yeniden başlatabilirdi; bütün girişler ve işlevler yeniden çalışmaya başlayacaktı. Freonlar yeniden akmaya başlayacak ve TRANSLTR güvende olacaktı.

Ama Strathmore kesiciye doğru zar zor ilerlerken, önünde son bir engel daha kaldığını fark etti: Chartrukian'ın cesedi hâlâ ana jeneratörün soğutma kanatçıklarının üzerinde duruyordu. Ana jeneratörü kapatıp yeniden başlatmak bu durumda sadece bir diğer güç arızasına neden olacaktı. Cesedin kaldırılması gerekiyordu.

Strathmore biçimsiz cesede bakıp devam etti. Uzanıp el bileklerinden birini kavradı. Et plastik gibi sertleşmişti. Dokular kavrulmuştu. Bütün vücut nemini kaybetmişti. Komutan gözlerini kapattı, bileği daha da sıkı kavradı ve çekti. Ceset birkaç santimetre kaydı. Strathmore daha sert çekti. Ceset biraz daha kaydı. Komutan ayaklarından destek alıp var gücüyle çekti. Aniden geriye düştü. Bir güç mahfazasına sırtını sertçe çarptı. Strathmore yükselen suyun içinde ayağa kalkmaya çalışırken, elindeki şeye bakakaldı dehşet içinde. Chartrukian'ın kolunun ön kısmıydı. Dirsekten kopmuştu.

Yukarıda, Susan beklemeye devam ediyordu. Felç olmuş bir halde 3. bölümün kanepesinde oturuyordu. Ayaklarının dibinde Hale yatıyordu. Komutanın işinin niçin bu kadar uzun sürdüğünü tahmin edemiyordu. Dakikalar geçti. Aklından David'i çıkarmaya çalıştı ama yararı yoktu. Öten her siren sesiyle birlikte Hale'in sözleri kafasında yankılanıyordu: *David Becker için gerçekten üzgünüm.* Susan'a aklını kaçıracakmış gibi geldi.

Strathmore kolu çekip bütün gücü kestiği zaman. Susan neredeyse Hale'in üzerinden atlayıp Kripto'ya doğru koşacak hale gelmişti.

Büyük bir sessizlik Kripto'yu bir anda içine aldı. Sirenlerin sesi yarıda kesildi ve 3. bölüm monitörleri sönerek karardı. Greg Hale'in cesedi karanlıkta görünmez oldu. Susan da içgüdüsel bir hareketle bacaklarını birden kanepenin üzerine çekti. Üzerindeki Strathmore'un ceketine sarındı.

Karanlık. Sessizlik.

Kripto'nun hiç bu kadar sessiz olduğuna şahit olmamıştı. Daima jeneratörlerin alçak vızıltısı olurdu. Ama o anda, büyük canavarın rahatlayarak verdiği nefes dışında hiçbir ses yoktu. Çatırdıyor, tıslıyor, yavaş yavaş soğuyordu.

Susan gözlerini kapatıp David için dua etti. Duası basitti -Tanrı'dan sevdiği adamı korumasını diliyordu.

Dindar bir kadın olmayan Susan duasına o kadar çabuk yanıt alacağını hiç beklemiyordu. Ama göğsünün üzerinde ani bir titreme hissettiğinde, büyük bir şaşkınlıkla ayağa fırladı. Göğsünü tuttu. Bir an sonra anladı. Hissettiği titreşimler Tanrı'nın eli falan değildi -titreşimler komutanın ceketinin cebinden geliyordu. Komutan Sky Pager'ının sessiz titreşimini açmıştı. Birisi Komutan Strathmore'a mesaj gönderiyordu.

Altı kat aşağıda, Strathmore devre kesicinin başında durdu. Kripto'nun alt düzeyleri en karanlık gece kadar karanlıktı artık. Bir an karanlığın tadını çıkararak öylece durdu. Yukarıdan sular akıyordu. Bir gece yarısı sağanağıydı bu. Strathmore başını arkaya yatırıp su damlalarının, duyduğu suçluluğu silip götürmesine izin verdi. *Her zaman ayakta kalanım*. Diz çöküp Chartrukian'ın etinden ellerinde kalmış olan son parçaları yıkadı.

Dijital Kale'ye ilişkin hayalleri suya düşmüştü. Bunu kabul edebilirdi. O anda bütün mesele Susan'dı. Onlarca yıldır ilk kez ülke ve onurun dışında da yaşanacak bir şeyler olduğunu fark etmişti. *Hayatımın en güzel yıllarını ülkem ve onurum için feda ettim.* Peki ya aşk? Kendini aşktan çok uzun bir süre mahrum bırakmıştı. Peki ne uğruna? Genç bir profesörün hayallerini elinden alıp gitmesini seyretmek için mi? Susan'ı Strathmore yetiştirmişti. Onu korumuştu. Onu kazanmıştı. Ve şimdi, en sonunda, Susan onun olacaktı. Dönecek başka hiçbir yer kalmadığında Susan onun kollarına sığınacaktı. Ona gelecekti çaresiz, yaralanmış bir halde ve zamanla Susan'a aşkın her şeyi iyileştirdiğini gösterecekti.

Onur. Ülke. Aşk. David Becker her üçü uğruna ölmek üzereydi.

103

Komutan, ölümden geri dönen Lazarus gibi çıktı kapak şeklindeki kapıdan. İyice ıslanmış giysilerine karşın adımları hafifti. Uzun adımlarla 3. bölüme doğru yürüdü - Susan'a doğru. Geleceğine doğru.

Kripto katı yeniden ışığa boğulmuştu. Freon, için için yanan TRANSLTR'de oksijenli, temiz kan gibi akıyordu. Strathmore soğutucu maddenin kasanın dibine ulaşıp en alttaki işlemcilerin tutuşmasını önlemesinin bir iki dakika süreceğini biliyordu ama tam zamanında harekete geçtiğinden de emindi. Gerçek durumdan -artık çok geç olduğundan- hiç kuşku duymadan, zafer duygusuyla derin bir nefes verdi.

Her zaman ayakta kalanım, diye düşündü. 3. bölümün duvarındaki deliğe aldırmadan elektronik kapılara doğru yürüdü. Kapılar tıslayarak açıldı. Strathmore içeri girdi.

Susan önünde duruyordu, ıslaktı, saçları darmadağındı, verdiği ceket omuzlarında duruyordu. Yağmura yakalanmış bir üniversite birinci sınıf öğrencisi gibi görünüyordu. Kendisi de ona süveterini vermiş son sınıf öğrencisiydi sanki. Yıllardır ilk kez kendini genç hissetti. Hayali gerçek oluyordu.

Ama Strathmore daha yakına geldiğinde, tanımadığı bir kadının gözlerine bakıyormuş gibi hissetti. Susan'ın bakışları buz gibiydi. Yumuşaklık gitmişti. Susan Fletcher kaskatı duruyordu, bir heykel gibi. Fark edilebilir tek hareket gözlerine dolan yaşlardı.

"Susan?"

Tek bir damla göz yaşı, titreyen yanağından aşağı süzüldü.

"Sorun ne?" diye sordu komutan yalvarır gibi bir sesle.

Hale'in cesedinin altındaki kan, topraktaki bir yarıktan yüzeye çıkan petrol birikintisi gibi halıya yayılmıştı. Strathmore huzursuzca önce cesede, sonra tekrar Susan'a baktı.

Biliyor olabilir mi? Bunun hiçbir yolu yoktu. Strathmore bütün ipuçlarını yok etmişti.

"Susan?" dedi daha yakına gelerek. "Sorun ne?"

Susan kımıldamadı.

"David için mi endişeleniyorsun?"

Susan'ın üst dudağı hafifçe titredi.

Strathmore daha da yakına geldi. Uzanıp ona dokunmak üzereydi ama duraksadı. David'in adının söylenmesi görünüşe bakılırsa acının önündeki barajı çatlatmıştı. İlk önce yavaşça bir titreme, bir ürperti. Derken sanki damarlarında gürleyen bir perişanlık dalgası akmaya başladı. Susan, titreyen dudaklarını zar zor kontrol ederek, konuşmak için ağzını açtı. Ama tek bir sözcük bile çıkmadı.

Strathmore'a kilitlenen buz gibi bakışlarını hiç ayırmadan elini Strathmore'un ceketinin cebinden çıkardı. Elinde bir şey vardı. Onu uzattı, eli titriyordu.

Strathmore başını indirip aşağı baktığında karnına doğrultulmuş Beretta'yı görmeyi bekledi neredeyse. Ama tabanca hâlâ yerde duruyordu, Hale'in elinde. Susan'ın tutmakta olduğu şey daha küçüktü. Strathmore o şeye baktı, bir an sonra da ne olduğunu anladı.

Strathmore gözlerini dikmiş bakarken, gerçeklik eğilip büküldü, zaman âdeta sürüklenerek ilerler oldu. Strathmore kendi kalbinin sesini duyabiliyordu. Onca yıldır devlere karşı birçok zafer, kazanmış olan adam bir anda çok gerilerde kalmıştı. Onu aşk öldürmüştü -kendi aptallığı öldürmüştü. Basit, şövalyece bir hareketle, ona ceketini vermişti. Ceketle birlikte de Sky Pager'ını.

Şimdi kaskatı olma sırası Strathmore'daydı. Susan'ın eli titriyordu. Çağrı cihazı Hale'in ayaklarının yanına düştü. Strathmore'un asla unutamayacağı, hayretler içinde ve ihanete uğramış bir bakışla Susan Fletcher onun yanından hızla geçip 3. bölümden çıktı.

Komutan onun geçişine müdahale etmedi. Ağır ağır hareketlerle eğilip çağrı cihazını yerden aldı. Okunmamış yeni mesaj yoktu -Susan hepsini okumuştu, Strathmore umutsuzca listeye baktı.

HEDEF: ENSEI TANKADO - YOK EDİLDİ
HEDEF: PIERRE CLOUCHARDE - YOK EDİLDİ
HEDEF: HANS HUBER - YOK EDİLDİ
HEDEF: ROCİ'O EVA GRANADA - YOK EDİLDİ...

Liste devam ediyordu. Strathmore içinde bir dehşet dalgası hissetti. *Açıklayabilirim! Beni anlayacaktır! Onur! Ülke!*

Ama henüz görmediği bir mesaj daha vardı -asla açıklayamayacağı bir mesaj. Elleri titreyerek son mesaja geldi.

HEDEF: DAVID BECKER - YOK EDİLDİ

Strathmore başını eğdi. Hayali sona ermişti.

104

Susan, sendeleyerek 3. bölümden dışarı çıktı.

HEDEF: DAVID BECKER - YOK EDİLDİ

Bir rüyadaymış gibi, Kripto'nun ana çıkışına doğru ilerledi. Greg Hale'in sesi kafasında yankılandı: *Susan, Strathmore beni öldürecek! Susan, komutan sana aşık!*

Susan, devasa, yuvarlak ana kapıya ulaştı ve tuş takımını tuşlamaya başladı. Kapı kımıldamadı. Yeniden denedi ama devasa levha dönmüyordu. Susan sessiz bir çığlık koyuverdi -görünüşe bakılırsa, güç kesintisi çıkış kodlarını silmişti. Hâlâ kapana kısılmış durumdaydı.

Hiç uyarıda bulunmaksızın, arkasından iki kol ona dolanıp yarı uyuşmuş haldeki vücudunu kavradı. Dokunuş tanıdıktı ama ona çok itici gelmişti. Greg Hale'in o kaba kuvvetine sahip bir dokunuş olmamakla birlikte, umutsuz bir kabalık, çelik gibi bir iç kararlılık vardı.

Susan döndü. Onu saran adam korkmuş, perişan bir haldeydi. Daha önce hiç görmediği bir yüzdü.

"Susan," diye yalvardı Strathmore, onu tutarak. "Açıklayabilirim."

Susan kendini çekip ayırmaya çalıştı.

Komutan daha sıkı tuttu.

Susan çığlık atmayı denedi ama hiç sesi çıkmadı. Kaçmayı denedi ama güçlü eller onu geriye doğru çekerek gitmesine engel oldu.

"Seni seviyorum," dedi ses fısıldayarak. "Seni hep sevdim."

Susan'ın midesi bulandı.

"Benimle kal."

Susan'ın aklından tüyler ürpertici sahneler geçti büyük bir hızla -David'in parlak yeşil gözleri, o gözlerin ağır ağır, son kez kapanışı; Greg Hale'in, halının üzerine kanlar sızan cesedi; Phil Chartrukian'ın, jeneratörlerin üzerindeki yanmış, paramparça olmuş vücudu.

"Bu acı geçecek," dedi ses. "Yeniden aşık olacaksın."

Susan hiçbir şey duymuyordu.

"Benimle kal," diye yalvardı ses. "Yaralarını iyileştireceğim."

Susan mücadele etti, çaresizdi.

"Bunu bizim için yaptım. Biz birbirimiz için yaratıldık. Susan, seni seviyorum." Sözcükler, sanki dudaklarından dökülmek için on yıl beklemiş gibi akıyordu. "Seni seviyorum! Seni seviyorum!"

O anda, yirmi otuz metre ötede, TRANSLTR, sanki Strathmore'un iğrenç itirafıyla alay ediyormuş gibi, acımasız, merhametsiz bir tıslama koyuverdi. Bu ses tamamen yeni bir sesti -silonun derinliklerinde bir yılan gibi büyümeye başlamış görünen, uzaktan gelen, meşum bir cızırtı. Anlaşılan, freon yerine zamanında ulaşmamıştı.

Komutan Susan'ı bıraktı ve yüzünü iki milyar dolarlık bilgisayara döndü. Gözleri dehşet içinde fal taşı gibi açılmıştı. Elleriyle başını tuttu. "Hayır!"

Altı katlı roket titremeye başladı. Strathmore gümbürdeyen kasaya doğru kararsız bir adım attı sendeleyerek. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, kızgın bir tanrının önündeki bir günahkâr gibi. Yararı yoktu. Silonun temelinde, TRANSLTR'nin titanyum-stronsiyum işlemcileri az önce tutuşmuştu.

105

Üç milyon silikon yongadan yukarı doğru hızla ilerleyen bir ateş topu benzersiz bir ses çıkarır. Bir orman yangınının çıtırtısı, bir hortumun uğultusu, bir gayzerin buhar püskürtmesi…hepsi yankı yapan bir kabuğun içinde kapalı kalmıştı. Şeytanın nefesiydi bu, mühürlenmiş büyük bir mağaradan bir kaçış arayarak akıyordu. Strathmore onlara doğru yükselen korkunç bir gürültüyle dizlerinin üzerinde donup kalmıştı. Dünyanın en pahalı bilgisayarı sekiz katlı bir cehenneme dönüşmek üzereydi.

Ağır hareketlerle Strathmore geriye, Susan'a doğru döndü. Susan, Kripto'nun kapısının yanında felç olmuş gibi duruyordu. Strathmore onun gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüne baktı. Susan floresan ışığın altında titrek titrek parlıyor gibi görünüyordu. *O bir melek,* diye düşündü Strathmore. Cenneti görmek için gözlerine baktı Susan'ın ama tüm görebildiği ölümdü. Güvenin ölümü. Aşk ve onur göçüp gitmişti dünyadan. Bütün o yıllar boyunca Strathmore'u hayatta tutan hayal yok olmuştu. Hiçbir zaman Susan Fletcher'a sahip olamayacaktı. Asla. Strathmore'u kıskacına alan o ani boşluk çok bunaltıcıydı.

Susan belli belirsiz TRANSLTR'ye baktı. Seramik kabuğun içinde kapana kısılmış bir ateş topunun onlara doğru hızla geldiğinin farkındaydı. O ateş topunun yanan yongaların açığa çıkardığı oksijenle beslenerek giderek daha hızlı yükseldiğini hissediyordu. Çok geçmeden Kripto kubbesi alev alev yanan bir cehenneme dönecekti.

Susan'ın aklı ona kaçmasını söylüyordu ama David'in ölümünün verdiği ağırlık her yanını sarmıştı. David'in, kendisine seslenen, kaçmasını söyleyen sesini duyduğunu sandı ama kaçacak hiçbir yer yoktu. Kripto mühürlenmiş bir mezar odasıydı. Mesele değildi zaten, ölüm düşüncesi onu korkutmuyordu. Ölüm acıyı dindirecekti. Yeniden David'le birlikte olacaktı.

Kripto katı, sanki kudurmuş bir deniz canavarı derinliklerden çıkıyormuşçasına titremeye başladı. David'in sesi gelir gibi oldu kulağına. *Kaç, Susan! Kaç!*

Strathmore ona doğru ilerliyordu, yüzü eskilerde kalmış bir anıydı artık. Soğuk gri gözleri cansızdı. Susan'ın aklında bir kahraman olarak yaşamış olan o vatansever ölmüştü -bir katile dönüşmüştü. Strathmore'un kolları ansızın yeniden Susan'a sarılıp umutsuzca kavradı onu. Susan'ın yanaklarını öptü. "Beni bağışla," diye yalvardı. Susan kendini çekip kurtarmayı denedi ama Strathmore direndi.

TRANSLTR fırlatılmaya hazır bir füze gibi sarsılmaya başladı. Kripto katı titriyordu. Strathmore daha sıkı kavradı Susan'ı. "Sarıl bana, Susan. Sana ihtiyacım var."

Susan'ın bütün kollarını, bacaklarını şiddetli bir öfke kapladı bir anda. David sesleniyordu yine uzaklardan. *Seni seviyorum! Kaç!* Bir anlık bir enerji patlamasıyla, Susan kendini kurtardı. TRANSLTR'den gelen gümbürtü kulakları sağır edecek düzeydeydi artık. Ateş silonun tepesine ulaşmıştı. TRANSLTR, kasasının kaynak yerlerinden zorlanarak gürültüyle inledi.

David'in sesi Susan'ın aklındaki bulutları dağıtmış, ona yol gösteriyor gibiydi. Susan Kripto katını koşarak geçip Strathmore'un iskelesine çıkan merdiveni tırmanmaya başladı. Arkasında TRANSLTR'den kulakları sağır eden bir gümbürdeme geldi.

Kalan son silikon yongalar da parçalandığında, müthiş bir ısı dalgası silonun üst kaplamasını yırtarak yükseldi ve seramik parçalarını on metre havaya fırlattı. O anda Kripto'nun oksijenle dolu havası o muazzam vakumu doldurmaya üşüştü.

Susan vücuduna o muazzam hava akımı hücum ettiğinde, üstteki iskeleye ulaşmış ve tırabzanı kavramıştı. Hava akımı onu kendi çevresinde döndürdü; tam o sırada Susan çok aşağıda, TRANSLTR'nin yanında gözlerini dikmiş kendisine bakan harekât dairesinden sorumlu müdür yardımcısını görebildi. Dört bir yanında şiddetle esen bir fırtına olmasına karşın yine de gözlerinde huzur vardı. Dudakları aralandı ve son bir sözcük döküldü. "Susan."

TRANSLTR'ye akın eden hava, alevlere temas ettiği anda tutuştu. Gözleri kör eden bir ışıkla Komutan Trevor Strathmore bir insandan, önce bir siluete, sonra geçmişe ait bir efsaneye dönüştü.

Patlama Susan'a ulaştığında onu geriye, Strathmore'un ofisine doğru beş metre uçurdu. Susan'ın tüm hatırladığı yakıp kavuran bir sıcaklıktı.

106

Müdürün konferans salonunun penceresinde, Kripto kubbesinden çok yukarılarda, üç yüz görünüyordu. Patlama bütün NSA tesisini sarsmıştı. Leland Fontaine, Chad Brinkerhoff ve Midge Milen, üçü de büyük bir dehşet içinde sessizce bakakalmıştı.

Yirmi metre aşağıda, Kripto kubbesi alev alev yanıyordu. Polikarbon çatı hâlâ sağlamdı ama o saydam kabuğun altında bir yangın patlak vermişti bütün gazabıyla. Kubbenin içinde tıpkı bir sis gibi siyah dumanlar dönüp duruyordu.

Üçü de tek bir söz bile etmeksizin aşağı baktı. Manzara tekinsiz bîr görkem taşıyordu. Fontaine uzun bir süre öylece durdu. En sonunda konuştuğunda sesi zayıf çıkmıştı ama titremiyordu. "Midge, oraya bir ekip gönder... hemen." Süitin diğer tarafında Fontaine'in telefonu çalmaya başladı.

Arayan Jabba'ydı.

107

Susan'ın ne kadar zaman geçtiğine dair bir fikri yoktu. Boğazında duyduğu yanma hissi onu kendine getirmişti. Yönünü şaşırmış bir halde. çevresine bakındı. Bir masanın arkasında bir halının üzerindeydi. Odadaki tek ışık, titreşen, garip bir turuncu renkteydi. Havada yanık plastik kokusu vardı. İçinde bulunduğu odaya oda denemezdi aslında, harabeye dönmüş bir kabuktu sadece. Perdeler tutuşmuştu, pleksiglas duvarlar için için yanıyordu.

Derken her şeyi hatırladı.

David.

Artan bir panik duygusuyla ayağa kalktı. İçine çektiği nefes genzini yakıyordu. Bir çıkış yolu arayarak kapı aralığına doğru sendeleye sendeleye ilerledi. Kapının eşiğini geçtiğinde, bacağı boşluğa doğru sallandı; tam zamanında kapının kasasını kavrayabildi. İskele yok olmuştu. On beş metre aşağıda, dumanlar çıkaran metalden bir enkaz duruyordu. Susan dehşet içinde Kripto katına baktı. Aşağısı bir ateş denizine dönüşmüştü. TRANSLTR'den üç milyon silikon yonganın erimiş kalıntıları bir lav gibi püskürmüştü. Yoğun, kesif bir duman yukarı doğru dalgalanıyordu. Susan kokuyu tanıdı. *Silikon kokusu. Ölümcül bir zehir.*

Strathmore'un ofisinin kalıntılarına doğru geri çekildiğinde bayılacak gibiydi. Boğazı yanıyordu. Her yer ateşten yükselen aydınlıkla dolmuştu. Kripto ölüyordu. *Ben de öleceğim,* diye düşündü Susan.

Bir an için, tek olası çıkış yolu geçti aklından -Strathmore'un asansörü. Ama bunun faydasız olduğunu biliyordu, elektronik sistemler o patlamadan hasar görmeden çıkmış olamazdı.

Ama Susan giderek yoğunlaşan dumanın içinde tökezleyerek ilerlerken, Hale'in sözlerini hatırladı. *Asansör ana binadan gelen güçle çalışıyor! Şemaları görmüştüm!* Susan bunun doğru olduğunu biliyordu -asansör boşluğunun tamamının betonarme kaplı olduğunu da.

Etrafında dumanlar dönüp duruyordu. Dumanın içinde sendeleyerek asansör kapısına doğru ilerledi. Ama oraya vardığında, asansörün çağrı düğmesinin ışığının yanmadığını gördü. Susan karanlık panelle boş yere oynadı, sonra da dizlerinin üzerine çöktü kaldı ve kapıyı yumruklamaya başladı.

Yumruklar yumruklamaz durdu. Kapıların arkasından bir vınlama sesi geliyordu. İrkilmiş bir şekilde başını kaldırıp baktı. Asansör kabini sanki tam orada gibiydi! Susan yeniden asansörün düğmesini yumrukladı. İşte yine, kapıların arkasında bir vınlama sesi.

Ansızın fark etti.

Çağrı düğmesi bozuk değildi -sadece siyah isle kaplanmıştı. İs bulaşmış parmak uçlarının altında düğme belli belirsiz parıldıyordu.

Güç kesik değil!

İçinde aniden beliren bir umutla düğmeyi yumrukladı. Bir daha, bir daha, her defasında kapıların arkasında bir şey harekete geçiyor gibiydi. Asansör kabinindeki havalandırma vantilatörünün sesini duyabiliyordu. *Kabin burada! Bu lanet kapılar niye açılmıyor?*

Dumanların arasından küçücük, ikinci bir tuş takımı ilişti gözüne -üzerinde A'dan Z'ye kadar harflerin yazılı olduğu düğmeler. Bir umutsuzluk dalgası içinde hatırlayıverdi. *Parola.*

Erimiş pencere kasalarından büküle büküle duman çıkmaya başladı. Yeniden asansörün kapılarına vurdu sertçe. Ne yapsa kapılar açılmıyordu. *Parola!* diye düşündü. *Strathmore bana parolayı hiç söylemedi ki!* Silikon dumanı artık ofise dolmaya başlamıştı. Boğulacak gibi olan Susan yenilgiyi kabullenerek asansöre dayandı. Havalandırma vantilatörü yalnızca birkaç adım ötesinde çalışıyordu. Orada öylece yattı Susan, sersemlemiş bir halde, dumanı yutarak.

Gözlerini kapadı ama David'in sesi onu tekrar uyandırdı. *Kaç, Susan! Kapıyı aç! Kaç!* David'in yüzünü, o pırıl pırıl yeşil gözlerini, neşeli gülüşünü görmeyi umarak gözlerini açtı. Ama gözünün önünde A'dan Z'ye kadar harfler vardı. *Parola...* Susan tuş takımının üzerindeki harflere dikti gözlerini. Zar zor görebiliyordu. Tuşların altındaki LED'in üzerinde girilmeyi bekleyen beş adet boş giriş yeri vardı. Beş karakterli bir parola, diye düşündü. İhtimalleri hemen hesapladı: yirmi altının beşinci kuvveti; 11.881.376 olası seçenek. Her saniyede bir tahmin girse, on dokuz hafta sürecek demekti...

Susan Fletcher tuş takımının hemen altında boğazı dumanla dolu bir halde yerde yatarken, komutanın acıklı sesi geldi kulaklarına. Yine ona sesleniyordu.

Seni seviyorum Susan! Seni hep sevdim! Susan! Susan! Susan...

Susan komutanın öldüğünü biliyordu ama sesi yine de kesilmiyordu.

Susan... Susan...

Derken, aklındaki bulutların dağıldığı tüyler ürpertici bir berraklık anında farkına vardı.

Hafifçe titreyen elleriyle tuş takımına uzanıp parolayı yazdı. S...U...S...A...N

Bir an sonra, kapılar açıldı.

108

Strathmore'un asansörü hızla aşağı indi. Kabinin içinde Susan derin derin soluk alıyor, ciğerlerine temiz hava dolduruyordu. Sersemlemiş bir halde, yavaşlayıp duran kabinin duvarına yaslandı. Bir an sonra, bazı çarklar birbirine geçti ve taşıyıcı bu kez yatay olarak tekrar hareket etmeye başladı. Susan NSA'nın ana tesisine doğru gümbürdeyerek gitmeye başladığında kabinin hızlandığını hissetti. Sonunda kabin vınlayarak durdu ve kapılar açıldı.

Susan Fletcher tökezleyerek betonla kaplı, karanlık bir koridora çıktı, hâlâ öksürüyordu. Kendini bir tünelde buldu -alçak tavanlı ve dar bir tünel. Önünde ikili sarı bir çizgi uzanıyordu. Çizgi karanlık, boş bir oyukta gözden kayboluyordu.

Yeraltı Otoyolu...

Tünele doğru sendeleyerek ilerledi, yolunu kaybetmemek için duvara tutunuyordu. Arkasında asansörün kapısı kapandı. Susan Fletcher bir kez daha karanlığa daldı.

Sessizlik.

Duvarlarda belli belirsiz bir vızıltıdan başka bir şey yoktu.

Giderek büyüyen bir vızıltı.

Birdenbire sanki şafak sökmüş gibi oldu. Karanlık, puslu bir griliğe dönüşüverdi. Tünelin duvarları biçim kazanmaya başladı. Aynı anda, küçük bir araç köşeyi döndü; farı Susan'ın gözlerini kör etti. Susan duvara sırtını dayayıp elini gözlerine siper etti. Ani bir hava akımı oldu ve araç yanından geçip gitti.

Bir an sonra betonda kulakları sağır eden çok tiz bir lastik sesi duyuldu. Vızıltı, bu kez ters taraftan bir kez daha yaklaştı. Birkaç saniye sonra araç Susan'ın yanında durdu.

"Bayan Fletcher!" diye bağırdı şaşkına dönmüş bir ses.

Susan elektrikli bir golf arabasının sürücü koltuğunda oturan belli belirsiz tanıdık karaltıya dikti gözlerini.

"Tanrım," dedi adam soluk soluğa. "İyi misiniz? Sizin öldüğünüzü sanmıştık!"

Susan boş gözlerle baktı.

"Chad Brinkerhoff," dedi adam heyecanla, sanki bir savaştan çıkmış gibi şokta görünen kriptografı süzerek. "Müdürün Özel Kalemi."

Susan sersemlemiş bir halde, zorlukla konuşabildi inler gibi bir sesle. "TRANSLTR..."

Brinkerhoff başını salladı. "Unutun onu. Atlayın arabaya!"

Golf arabasının farlarından çıkan ışık beton duvarlarda kayıyordu. "Ana veri bankasında bir virüs var," dedi Brinkerhoff pat diye.

Susan, ancak duyulabilir bir sesle, "Biliyorum," diye karşılık verdi.

"Yardımınıza ihtiyacımız var."

Susan gözyaşlarını tutmaya uğraşıyordu. "Strathmore... o..."

"Biliyoruz," dedi Brinkerhoff. "Koridor'u devre dışı bıraktı."

"Evet... ve..." Sözleri boğazında düğümlenip kaldı. *O David'i öldürdü!*

Brinkerhoff bir elini Susan'ın omzuna koydu. "Neredeyse geldik, Bayan Fletcher. Biraz daha dayananın."

Süratli Kensington golf arabası bir köşeyi dönüp patinaj yaparak durdu. Yan taraflarında, tüneli dikey olarak kesen, zemindeki kırmızı ışıklarla aydınlatılmış loş bir koridor vardı.

"Gelin." dedi Brinkerhoff, Susan'ın çıkmasına yardım ederken.

Susan'ı koridora yöneltti. Susan, bir sisin içinde Brinkerhoff'un arkasından sürükleniyordu. Yerleri karo döşeli geçit aşağı doğru dik bir eğimle devam ediyordu. Susan kenardaki tırabzanı kavradı ve aşağı doğru Brinkerhoff'u izledi. Hava giderek serinlemeye başladı. İnmeye devam ettiler.

Giderek daha aşağılara doğru indikçe tünel daraldı. Arkalarında bir yerden bir ayak sesi geldi yankılanarak -sağlam, kararlı adımların sesi. Ayak sesleri daha da yükseldi. Brinkerhoff da Susan da durup geriye döndüler.

Onlara doğru iri yapılı, siyahi bir adam geliyordu uzun adımlarla. Susan onu daha önce hiç görmemişti. Adam yaklaştığında, insanın içine işleyen bir bakışla gözlerini Susan'a dikti.

"Bu kim?" diye sordu.

"Susan Fletcher," diye yanıtladı Brinkerhoff.

İri yapılı adam kaşlarını kaldırdı. Üstü başı ıslak, her tarafı ise bulanmış olduğu halde bile Susan Fletcher'ın düşündüğünden çok daha çarpıcı bir görünümü vardı. "Peki ya komutan?" diye sordu.

Brinkerhoff başını salladı.

Adam hiçbir şey demedi. Bir an uzaklara baktı. Sonra tekrar Susan'a döndü. "Leland Fontaine," dedi elini uzatırken. "İyi olduğunuza sevindim."

Susan bakakaldı. Bir gün müdürle tanışacağı hep aklında olmuştu ama kafasında canlandırdığı tanışma böyle değildi.

"Gelin, Bayan Fletcher," dedi Fontaine, yolu göstererek. "Alabileceğimiz her yardıma ihtiyacımız var."

Tünelin dibinde kırmızıya çalan bir pus içinde önlerini kesen çelik bir duvar belirdi hayal meyal. Fontaine duvarın içindeki bir oyukta kalan şifre kutusuna yaklaşıp bir giriş kodu girdi. Sonra sağ elini küçük bir cam panele yerleştirdi. Panelden elektronik bir ışık gelip geçti. Bir an sonra heybetli duvar gümbürdeyerek sola döndü.

Kripto'dan daha kutsal olan tek bir NSA odası vardı ve Susan Fletcher o odaya girmek üzere olduğunun farkındaydı.

109

NSA'nın ana veri bankasının kumanda merkezi, küçültülmüş bir NASA görev kontrol merkezine benziyordu. Bir düzine iş istasyonu odanın uzakta kalan ucundaki duvarda bulunan dokuz metreye on iki metrelik bir ekrana bakıyordu. Ekranda, büyük bir hızla ardı ardına rakamlar ve diyagramlar beliriyor; ekran, sanki birisi televizyon kanalları arasında zapping yapıyormuş gibi görünüyordu. Az sayıda teknisyen, bir yanda ellerindeki uzun bilgisayar çıktılarını sürükleyip bir yandan da komutlar yağdırarak çılgın gibi bir istasyondan diğerine koşuyordu. Tam bir kaos vardı.

Susan, insanın başını döndüren bu hareketliliğe bakakaldı. Burayı yapmak için 250 ton toprağın kazılarak çıkarıldığını belli belirsiz hatırlıyordu. Bu özel oda, yerin 65 metre altına inşa edilmişti; burada elektromanyetik bombalardan ve nükleer patlamalardan tamamen korunmuş durumdaydılar.

Odanın ortasındaki yükseltilmiş bir iş istasyonunda Jabba duruyordu. Üzerinde durduğu platformdan, ordusuna komuta eden bir kral gibi emirler veriyordu sağa sola. Hemen arkasındaki ışıklı ekranda bir mesaj vardı. Mesaj Susan için fazlasıyla tanıdıktı. İlan tahtası büyüklüğündeki bir metin uğursuz bir şekilde Jabba'nın kafasının üzerinde asılı duruyordu:

SİZİ ARTIK YALNIZCA GERÇEK KURTARIR
GEÇİŞ ANAHTARINI GİRİN

Sanki gerçeküstü bir kâbusun içinde kapana kısılmış gibi Susan podyuma doğru Fontaine'in peşinden yürüdü. Dünyası ağır çekimdeki bir bulanıklıktı.

Jabba onların geldiğini gördü ve azgın bir boğa gibi onlara döndü. "Benim Koridor'u yapmamın bir nedeni vardı!"

"Koridor gitti," diye yanıt verdi Fontaine ifadesiz bir ses tonuyla.

"Bu eski bir haber, Müdür Bey," dedi Jabba tıslar gibi. "Şok dalgası beni kıçüstü oturttu! Strathmore nerede?"

"Komutan Strathmore öldü."

"Kahrolası şairane adalet."

"Sakin ol, Jabba," diye emretti müdür. "Bize hız kazandır. Bu virüs ne kadar kötü?"

Jabba uzun bir süre müdüre baktı, sonra hiç kimsenin beklemediği bir şekilde kahkahayla güldü. "Virüs mü?" Acı kahkahası yer altındaki odada yankılandı. "Siz bunun virüs olduğunu düşünüyorsunuz demek?"

Fontaine soğukkanlılığını korudu. Jabba'nın arsızlığı çizgiyi fazlasıyla aşmıştı ama Fontaine o an bununla uğraşmanın yeri ya da zamanının olmadığını biliyordu. Orada, aşağıda, Jabba Tanrı'dan da yüksekteydi. Bilgisayar sorunları normal komuta zincirinin göz ardı edileceği bir şeydi.

"Virüs değil mi yani?" dedi Brinkerhoff umutla.

Jabba küçümseyerek konuştu. "Virüslerin kopyalama dizgileri vardır, tatlı çocuk! Bunun yok!"

Susan ortalıkta dolanıyor, dikkatini konuya veremiyordu.

"Öyleyse neler oluyor?" diye sordu Fontaine. "Ben bir virüs bulaştığını sanıyordum."

Jabba derin bir nefes aldı ve sesini alçaktı. "Virüsler..." dedi yüzündeki teri silerek. "Virüsler kendilerini kopyalarlar. Klonlar yaratırlar. Kibirli ve dangalaktırlar -ikili düzendeki egomanyaklar. Tavşandan daha hızlı ürerler. Zayıf yanları da budur işte -ne yaptığını bilirsen onları melezleyebilirsin, yok olurlar. Ama ne yazık ki bu programın bir egosu yok, üremeye ihtiyacı yok. Bu çok mantıklı ve bir amaca odaklanmış durumda. Aslında, buradaki hedefine ulaştığında, büyük olasılıkla intihar edecek; dijital bir intihar." Jabba devasa ekrana yansıtılmış hasarı gösterdi sahnedeki oyuncuyu sunar gibi, kollarını iki yana açarak. "Bayanlar, baylar." İç geçirdi. "Bilgisayar istilacılarının kamikazesiyle tanışın... karşınızda solucan."

"Solucan mı?" diye homurdandı Brinkerhoff. Sinsi istilacıyı tanımlamak için sıradan bir terim gibi görünüyordu.

"Solucan." Jabba'nın gözlerinde için için yanan bir ateş vardı sanki. "Karmaşık yapılar değil, sadece içgüdü -ye, pisle, sürün. Bu kadar. Basitlik. Ölümcül bir basitlik. Yapmaya programlandığı şeyi yapar, sonra da çıkıp gider."

Fontaine Jabba'ya baktı sert sert. "Peki bu solucanın yapmaya programlandığı şey ne?"

"Hiç ipucu yok," diye yanıtladı Jabba. "Şu anda, yayılıyor ve kendisini gizli verilerimizin hepsine iliştiriyor. Bu işi bitirdikten sonra, ne isterse yapabilecek. Bütün dosyaları silmeye de karar verebilir, Beyaz Saray arşiv dökümleri üzerine gülen suratlar basmaya da, kim bilir."

Fontaine'in sesi hâlâ sakin ve kontrollüydü. "Onu durdurabilir misin?"

Jabba derin bir iç çekip ekrana döndü. "Hiçbir fikrim yok. Yazanın ne kadar sinirli olduğuna bağlı tamamen." Duvardaki mesajı işaret etti. "Bu kahrolası şeyin ne anlama geldiğini bana söylemek isteyen kimse yok mu?"

SİZİ ARTIK YALNIZCA GERÇEK KURTARIR
GEÇİŞ ANAHTARINI GİRİN

Jabba bir yanıt bekledi ama alamadı. "Birisi bizimle uğraşıyor gibi görünüyor, Müdür Bey. Şantaj. İlk kez görüyor olsam bile anlarım, bu bir fidye notu."

Susan'ın sesi bir fısıltıydı, boşluktan gelen bir fısıltı. "O... Ensei Tankado."

Jabba ona döndü. Bir an baktı, şaşkındı. "Tankado?"

Susan başını hafifçe sallayarak onayladı. "Bizim TRANSLTR'yi... itiraf etmemizi istemişti... ama ona pahalıya mal ol..."

"İtiraf mı?" diye araya girdi Brinkerhoff, sersemlemiş görünüyordu. "Tankado elimizde TRANSLTR diye bir şey olduğunu itiraf etmemizi mi istiyor? Bence bunun için artık biraz geç."

Susan konuşmak için ağzını açtı ama Jabba hemen atılıverdi. "Tankado bir kesme şifresi istiyor gibi görünüyor," dedi, ekrandaki mesaja gözlerini dikip bakarak.

Herkes ona döndü.

"Kesme şifresi mi?" diye sordu Brinkerhoff.

Jabba başını salladı. "Evet. Bu solucanı durduracak bir geçiş anahtarı. Basitçe söylemek gerekirse, TRANSLTR'ye sahip olduğumuzu itiraf edersek Tankado da bize bir kesme şifresi verir. Biz de o şifreyi girip veri bankasını kurtarırız. Dijital haraç devrine hoş geldiniz."

Fontaine bir kaya gibi ayakta duruyordu kararlıkla. "Ne kadar zamanımız var?"

"Yaklaşık bir saat," dedi Jabba. "Bir basın toplantısı yapıp ağzımızdaki baklaları çıkarmak için ancak yeter."

"Tavsiyen?" diye sordu Fontaine. "Ne yapmamızı önerirsin?"

"Tavsiye mi?" dedi Jabba duyduklarına inanamamış gibi hiç düşünmeden. "Bir tavsiye mi istiyorsunuz? Size bir tavsiye vereyim! İşleri b.k etmeye bir son vereceksiniz, yapacağınız şey bu!"

"Sakin ol," diye uyardı müdür.

"Müdür Bey," dedi Jabba heyecanla. "Şu anda bu veri bankasının sahibi Ensei Tankado! O ne isterse verin. İstediği şey dünyanın TRANSLTR'yi öğrenmesiyse, CNN'i arayın ve eteğinizdeki taşları dökün. TRANSLTR artık toprakta bir delik -ne halt etmeye umursuyorsunuz!"

Sessizlik oldu. Fontaine önündeki seçenekleri tartıyor gibi görünüyordu. Susan konuşmaya başladı ama Jabba'nın sesi onunkini bastırdı.

"Neyi bekliyorsunuz, Müdür Bey! Tankado'yu arayın! Onunla birlikte çalışacağınızı söyleyin! O kesme şifresine ihtiyacımız var, yoksa batacağız!"

Hiç kimse kımıldamadı.

"Hepiniz delirdiniz mi?" diye bağırdı Jabba. "Tankado'yu arayın! Ona havlu attığımızı söyleyin. Bana o kesme şifresini verin! ŞİMDİ!" Jabba cep telefonunu çıkarıp açtı. "Boş versenize! Bana numarasını verin siz! O ufaklığı ben kendim arayacağım!"

"Zahmet etme," dedi Susan fısıltıyla. "Tankado öldü."

Bir anlık şaşkınlıktan sonra, Susan'ın sözleri Jabba'nın kafasına dank etti. Karnından silahla vurulmuş gibiydi. Devasa sistem güvenlik görevlisi ufalıp küçülmüş gibi görünüyordu. "Öldü mü? Ama öyleyse... demek ki... hiçbir şey yapamayacağız..."

"Demek ki yeni bir plana ihtiyacımız olacak," dedi Fontaine heyecan göstermeksizin.

Biri odanın arka tarafında deli gibi bağırmaya başladığında Jabba'nın bakışları, yaşadığı şoktan dolayı hâlâ donuktu. "Jabba! Jabba!"

Jabba'nın baş teknisyeni Soshi Kuta'ydı. Kadın, elinde uzun bir çıktıyı sürükleyerek podyuma doğru koşa koşa geliyordu. Dehşete düşmüş gibiydi.

"Jabba!" dedi nefes nefese. "Solucan... ne yapmaya programlandığını az önce buldum!" Soshi elindeki kağıdı Jabba'nın ellerine tutuşturdu. "Bunu sistem faaliyet dökümünden aldım! Solucanın manevra komutlarını izole ettik -programına bir baksana! Ne yapmayı planladığına bir bak!"

Sistem güvenlik amiri serseme dönmüş bir halde okudu çıktıyı. Sonra destek almak için tırabzana tutundu.

"Ah, Tanrım." dedi Jabba, nefesi kesilmişti. "Tankado... seni p.ç!

110

Jabba boş gözlerle Soshi'nin kendisine uzattığı çıktıya baktı. Beti benzi atmış bir halde alnındaki teri koluna sildi. "Müdür Bey, hiç seçeneğimiz yok. Veri bankasına giden gücü kesmek zorundayız."

"Kabul edilemez," diye yanıtladı Fontaine. "Bunun sonuçları korkunç olacaktır."

Jabba müdürün haklı olduğunu biliyordu. Dünyanın her tarafında NSA veri bankasına bağlı olan üç bini aşkın ISDN bağlantısı vardı. Her gün askeri birliklerin komutanları düşman hareketlerinin uydudan çekilmiş fotoğraflarına anında ulaşmak için bu veri bankasını kullanıyordu. Lockheed şirketinin mühendisleri yeni silahların teknik çizimlerini parça parça oradan indiriyorlardı. Sahadaki ajanlar görev güncellemelerine oradan ulaşıyorlardı. NSA veri bankası Amerikan hükümetinin binlerce operasyonunun belkemiği demekti. Hiçbir uyanda bulunmaksızın gücü kesmek, dünyanın dört bir yanındaki istihbarat faaliyetlerinde ölüm kalım meselesi haline gelen karartmalara yol açardı.

"Doğuracağı sonuçların farkındayım, efendim," dedi Jabba, "ama hiçbir seçeneğimiz yok."

"Ne demek istediğini açıkla," diye emretti Fontaine. Podyumda yanında duran Susan'a çabucak bir göz attı. Susan kilometrelerce uzakta gibi görünüyordu.

Jabba derin bir soluk alıp tekrar alnını sildi. Yüzündeki ifadeden anlaşıldığı kadarıyla, podyumdakilerin, "söyleyeceklerinden hoşlanmayacakları açıktı.

"Bu solucan," diye başladı Jabba. "Bu solucan sıradan bir yıkıcı döngü değil. Seçici bir döngü. Başka bir deyişe, bu tat alma duyusu olan bir solucan."

Brinkerhoff konuşmak için ağzını açtı ama Fontaine eliyle işaret ederek onu susturdu.

"Yok edici programların çoğu bir veri bankasını silip tertemiz eder," diye devam etti Jabba, "ama bu daha karmaşık. Yalnızca belli parametrelere uygun dosyaları siliyor."

"Yani, veri bankamızın bütününe saldırmayacak mı diyorsun?" diye sordu Brinkerhoff umutla. "Bu iyi bir şey değil mi?"

"Hayır!" diye patladı Jabba. "Kötü. Felaket derecede kötü hem de!"

"Sakin ol!" diye emretti Fontaine. "Bu solucanın aradığı parametreler hangileri? Askeri? Gizli operasyonlar?"

Jabba hayır anlamında başını salladı. Susan'a baktı. Susan hâlâ uzaklarda görünüyordu, sonra da Jabba müdürle göz göze geldi. "Efendim, bildiğiniz gibi, bu veri bankasına dışarıdan bağlanmak isteyen herhangi birisi içeriye kabul edilmeden önce bir dizi güvenlik geçidinden geçmek zorundadır."

Fontaine başını sallayarak onayladı. Veri bankasının erişim hiyerarşileri zekice düşünülmüştü, yetkili personel sisteme internet ve World Wide Web aracılığıyla bağlanabiliyordu. Yetki düzeylerine bağlı olarak da bölümlere ayrılmış bilgiler içinden kendi bilgilerine erişmelerine izin veriliyordu.

"Küresel internete bağlı olduğumuz için," diye açıkladı Jabba, "bilgisayar korsanları, yabancı devletler ve EFF'in köpekbalıkları günün her saati bu veri bankasının çevresinde dolanıp içeri sızmaya çalışıyorlar."

"Evet," dedi Fontaine, "bizim güvenlik filtrelerimiz de onları günün yirmi dört saati dışarıda tutuyorlar. Demek istediğin ne?"

Jabba çıktıya baktı. "Demek istediğim de bu işte. Tankado'nun solucanı verilerimizi hedeflemiyor. Boğazını temizledi. "Güvenlik filtrelerimizi hedefliyor."

Fontaine'in benzi attı. Görünüşe bakılırsa, bunun doğuracağı sonuçları anlamıştı -bu solucan NSA veri bankasının gizli kalmasını sağlayan filtreleri hedef alıyordu. O filtreler olmazsa, veri bankasındaki bütün bilgilere dışarıdaki herkes erişebilir demekti.

"Kapatmamız gerek," diye tekrarladı Jabba. "Aşağı yukarı bir saat içinde. elinde bir modemi olan her lise öğrencisi, en üst düzey Amerikan güvenlik veri erişim yetkisine sahip olacak."

Fontaine bir süre hiçbir şey söylemeden öylece durdu.

Jabba sabırsızlıkla bekledi, en sonunda da Soshi'ye döndü. "Soshi! SG! DERHAL!"

Soshi koşturarak dışarı çıktı.

Jabba SG'ye sık sık başvururdu. Bilgisayar ortamlarının çoğunda SG "sanal gerçeklik" anlamına geliyordu ama NSA'da *sim-gös*, yani *simgesel gösterim* demekti. Hepsi farklı düzeyde teknik bilgiye sahip olan teknisyenler ve politikacılarla dolu bir dünyada, önemli bir şeyi söylemenin tek yolu genellikle simgesel bir gösterim olurdu; duvara yansıtılan tek bir grafik, çoğunlukla sayfalar dolusu tablonun on katı bir etki yapardı. Jabba o anki krize ilişkin bir SG'nin durumu anında açıklığa kavuşturacağını biliyordu.

"SG!" diye bağırdı Soshi odanın arka tarafındaki bir terminalden.

Önlerindeki duvarda bilgisayarda üretilmiş bir diyagram belirdi. Susan dalgın dalgın başını kaldırıp yukarı baktı, çevresindeki delilikten uzakta gibiydi. Odadaki herkes Jabba'nın ekrana dikilen gözlerini takip etti.

Önlerindeki diyagram bir hedef tahtasına benziyordu. Ortasında VERİLER yazılı kırmızı bir daire görülüyordu. Dairenin çevresinde farklı renk ve kalınlıkta iç içe geçmiş beş daire vardı. En dıştaki daire silikleşmişti, neredeyse saydamdı.

"Bizim beş katmanlı bir savunma düzenimiz var," diye açıkladı Jabba. "Birincil olarak bir Dış Cephe Koruması, FTP Dosya Aktarım Protokolü, (File Transfer Protocol) ve X-eleven için iki paket filtre seti, bir tünel bloğu, son olarak da Truffle projesinin hemen dışında bir PEM Gizliliği Artırılmış Elektronik Posta, (Privacy-Enhanced Electronic Mail) temelli izin penceresi. Gözden kaybolan dıştaki kalkan, açıkta kalan yeri gösteriyor. Neredeyse gitmiş durumda. Bir saat içinde beş kalkan da onu takip edecek. Ondan sonra da bütün dünya içeri akacak. NSA verilerinin her biti kamuya açık bilgi olacak."

Fontaine SG'yi inceledi, gözlerinde için için yanan bir alevle.

Brinkerhoff hafif bir inilti koyuverdi. "Bu solucan bizim veri bankamızı dünyaya açabilir mi yani?"

"Tankado için çocuk oyuncağı," dedi Jabba ters ters. "Koridor bizim son korumamızdı. Strathmore onu yok etti."

"Bu, bir savaş nedeni," diye fısıldadı Fontaine, sesinde bir gerginlik vardı.

Jabba başını salladı. "Tankado'nun bu kadar ileri gitmeyi amaçladığından kuşku duyuyorum gerçekten. Sanırım o bu işi durdurmak için ortalıklarda olmayı amaçlamıştı."

Fontaine başını kaldırıp ekrana baktı ve beş duvarın ilkinin tamamen yok oluşunu izledi.

"Dış Cephe Koruması gitti!" diye bağırdı bir teknisyen odanın arka tarafından. "İkinci kalkan açıkta."

"Kapatma işlemini başlatmak zorundayız," dedi Jabba ısrarlı bir tonla. "SG'nin görünüşüne göre, aşağı yukarı kırk beş dakikamız var. Kapatma işlemi karmaşık bir süreçtir."

Doğruydu. NSA veri bankası, hiçbir zaman -ister kazara olsun, ister bir saldırı karşısında- gücünü kaybetmemesi sağlanacak biçimde yapılmıştı. Telefon bağlantısı ve elektrik için çok sayıda emniyet tertibatı yerin derinliklerinde takviye edilmiş çelikten kutulara gömülmüştü, ayrıca NSA tesisinin içinden aldığı beslemelere ek olarak ana şebekelerden sağlanan çok sayıda yedek telefon ve elektrik hattı da vardı. Kapatma işlemi karmaşık bir onaylama ve protokol dizisi gerektiriyordu -sıradan bir nükleer denizaltı füze fırlatma işleminden çok daha karmaşık.

"Zamanımız var," dedi Jabba, "elimizi çabuk tutarsak tabii. Elle kapatma yaklaşık otuz dakika sürecektir."

Fontaine gözlerini SG'ye dikmiş, bakmaya devam ediyordu. Anlaşılan, seçeneklerini tartıyordu aklında.

"Müdür Bey!" diye patladı Jabba. "Bu koruma duvarları düştüğünde bu gezegenin üzerindeki her kullanıcı en üst düzey veri erişim yetkisine sahip olacak! Üst düzey, diyorum! Gizli operasyonların kayıtları! Denizaşırı ajanlar! Federal tanık

koruma programındaki herkesin adı ve yeri! Füze fırlatma kodu onayları! Kapatmamız gerek! Hemen, şimdi!"

Müdür etkilenmemiş görünüyordu. "Başka bir yol olmalı."

"Evet." dedi Jabba tıslar gibi, "var! Kesme şifresi! Ama onu bilen tek adam da ölmüş işte!"

"Peki ya kaba kuvvet?" diye sordu Brinkerhoff düşünmeden. "Kesme şifresini tahmin edebilir miyiz?"

Jabba kollarını havaya kaldırdı. "Tanrı aşkına! Kesme şifreleri, şifreleme anahtarları gibidir -rasgeledirler! Tahmin etmek imkânsızdır! Önümüzdeki kırk beş dakika içinde klavyeden 600 trilyon girdi yapabileceğini düşünüyorsan, buyur gel!"

"Kesme şifresi İspanya'da," dedi Susan cılız bir sesle.

Podyumdaki herkes döndü. Susan'ın uzun bir süredir söylediği ilk şeydi bu.

Susan başını kaldırıp baktı, sulanmış gözleriyle. "Tankado ölürken onu birine verdi." Herkes şaşırmış görünüyordu.

"Geçiş anahtarı..." Susan konuşurken ürperdi. "Komutan Strathmore onu bulması için birini göndermişti."

"Ya sonra?" diye sordu Jabba. "Strathmore'un adamı onu buldu mu?"

Susan kendini tutmaya çalıştı ama gözünden yaşlar akmaya başladı. "Evet," diyebildi zorlukla. "Sanırım buldu."

111

Kontrol odasından, kulakları sağır eden bir ses geldi. "Köpekbalıkları!" Bağıran Soshi'ydi.

Jabba SG'ye doğru döndü. Ortak merkezli dairelerin dışında iki ince çizgi belirmişti. Gönülsüz bir yumurtayı döllemeye çalışan spermler gibi görünüyorlardı.

"Suda kan var, millet!" Jabba tekrar müdüre döndü. "Bir karara ihtiyacım var. Ya kapatma işlemine başlarız ya da o işlemi asla yapamayız. Bu iki saldırgan Dış Cephe Koruması'nın düştüğünü görür görmez bir savaş çığlığı atacaklar."

Fontaine tepki vermedi. Derin düşüncelere dalmıştı. Susan Fletcher'ın İspanya'daki geçiş anahtarına ilişkin verdiği haber ona umut verici görünmüştü. Odanın arka tarafındaki Susan'a göz attı. Kendi dünyasında görünüyordu; bir sandalyeye yığılıp kalmış, başını ellerinin arasına gömmüştü. Fontaine bu tepkiyi tam olarak neyin tetiklediğinden emin değildi ama her ne idiyse, onu düşünmek için şu an zamanı yoktu.

"Bir karara ihtiyacım var!" dedi Jabba ısrarla. "Şimdi!"

Fontaine başını kaldırıp baktı. Sakin bir sesle konuştu. "Tamam, işte kararım: Kapatma işlemini yapmıyoruz. Bekleyeceğiz."

Jabba'nın ağzı açık kaldı. "Ne? Ama bu..."

"Bir kumar," diye sözünü kesti Fontaine. "Kazanabileceğimiz bir kumar." Jabba'nın cep telefonunu alıp birkaç tuşa bastı. "Midge," dedi. "Ben Leland Fontaine. Dikkatle dinle..."

112

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur, Müdür Bey," dedi Jabba tıslar gibi. "Kapatma işlemine başlama şansımızı kaybetmek üzereyiz."

Fontaine karşılık vermedi.

Kontrol odasının arka tarafındaki kapı açıldı ve sanki sahne alma sırası gelmiş gibi Midge koşturarak içeri girdi. Podyuma vardığında soluk soluğaydı. "Müdür Bey! Santral şu anda bağlantıyı kuruyor!"

Fontaine ön duvardaki ekrana doğru döndü beklenti içinde. On beş saniye sonra ekranda bazı görüntüler belirdi.

İlk başta ekrandaki görüntü karlı ve donuktu ama giderek netleşti. Bir QuickTime dijital yayınıydı -saniyede yalnızca beş kare. Görüntüde iki adam vardı. Birinin saçları asker tıraşı kesilmişti ve yüzü soluk renkteydi; diğeri ise sarışın, tam bir Amerikalıydı. Yayına geçmeyi bekleyen iki haber spikeri gibi oturmuş, kameraya bakıyorlardı.

"Bu da ne böyle?" diye sordu Jabba.

"Sessiz ol ve bekle," dedi Fontaine emrederek.

Adamlar bir tür minibüsün içinde gibiydiler. Etraflarında elektronik kablolar vardı. Ses bağlantısı sağlandı. Birden arka plandan gürültüler geldi.

"Gelen ses iletimi," diye seslendi arkalarından bir teknisyen. "İki yönlü iletişim için beş saniye."

"Bunlar da kim?" diye sordu Brinkerhoff endişeyle.

"Gökyüzündeki göz," diye yanıtladı Fontaine, İspanya'ya gönderdiği iki adama bakarak. Böyle bir önlem alması gerekmişti. Fontaine, Strathmore'un planının neredeyse her yönüne inanmıştı -Ensei Tankado'nun üzücü ama gerekli ölümü, Dijital Kale'nin yeniden yazılması- hepsi tamamdı. Ama Fontaine'i endişelendiren tek bir şey vardı:

Hulohot'un işe karıştırılması. Hulohot ustaydı ama bir kiralık katildi. Güvenilir miydi? Geçiş anahtarını aldıktan sonra kendisine saklar mıydı? Fontaine, gerekli olur diye Hulohot'un izlenmesini istemiş ve gerekli önlemleri almıştı.

113

"Kesinlikle olmaz!" Asker tıraşlı adam kameraya doğru bağırdı. "Aldığımız emirler kesin! Sadece ve sadece Müdür Leland Fontaine'e rapor vereceğiz!"

Fontaine'in dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı sanki. "Benim kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?"

"Bunun önemi yok, öyle değil mi?" diye karşılık verdi sarışın olan sertçe.

"Size bir açıklamada bulunayım," diye araya girdi Fontaine. "Hemen şu anda, size birşey açıklayacağım."

Birkaç saniye sonra, Ulusal Güvenlik Teşkilatı'nın müdürüyle konuşurken iki adamın da yüzü kıpkırmızıydı. "Mü-müdür Bey," dedi sarışın olan kekeleyerek, "ben Ajan Coliander. Bu da Ajan Smith."

"Güzel," dedi Fontaine. "Bize hemen bir brifing verin."

Odanın arka tarafında, Susan Fletcher oturmuş, her yanını ezen boğucu bir yalnızlıkla boğuşuyordu. Gözleri kapalı, kulakları çınlarken ağlıyordu. Vücudu uyuşmuştu. Kontrol odasındaki kargaşa kasvetli bir uğultu gibi geliyordu ona.

Ajan Smith brifingini yapmaya başladığında podyumdaki topluluk kulak verdi, huzursuzca.

"Emirleriniz üzerine, Müdür Bey," diye başladı Smith, "iki gündür burada. Sevilla'da. Bay Ensei Tankado'yu izliyoruz."

"Bana temizliği anlatın." dedi Fontaine sabırsızlıkla.

Smith başını salladı. "Aşağı yukarı elli metre mesafeden, minibüsün içinden izledik. Temizlik pürüzsüzdü. Hulohot'un bir profesyonel olduğu çok açıktı. Ama daha sonrasında işi ters gitti. Gelenler oldu. Hulohot hedef nesneyi ele geçiremedi."

Fontaine başını sallayarak onayladı. Ajanlar onunla Güney Amerika'dayken bağlantı kurup yanlış giden bir şeyler olduğunu söylemişlerdi, bunun üzerine Fontaine de yolculuğunu kısa kesmişti.

Coliander sözü aldı. "Emrettiğiniz gibi, Hulohot'u izlemeye devam ettik. Ama o morga gitmek için bir harekette bulunmadı. Onun yerine, başka bir adamın peşine takıldı. Sivil görünümlü bir adamın. Ceketli ve kravatlı."

"Sivil mi?" diye sordu Fontaine düşüncelere dalarak. Bir Strathmore oyunu gibi görünüyordu -NSA'yı işin dışında tutmak için akıllıca bir yol.

"FTP filtreleri gidiyor!" diye bağırdı bir teknisyen.

"O nesneye ihtiyacımız var," dedi Fontaine üstüne basarak. "Hulohot nerede şimdi?"

Smith omzunun üzerinden geriye doğru baktı. "Şeyy... o bizim yanımızda, efendim." Fontaine nefesini bıraktı. "Nerede?" Bu bütün gün boyunca aldığı en iyi haberdi.

Smith ayarlama yapmak için objektife uzandı. Kamera minibüsün içinde sırtları duvara dayanmış duran iki adama doğru döndü. İkisi de hareketsizdi. Biri bükülmüş tel çerçeveli gözlüklü, iri yapılı bir adamdı. Diğeriyse koyu renk saçlı, üzerinde kanlı bir gömlek olan genç bir adamdı.

"Hulohot soldaki," dedi Smith.

"Hulohot öldü mü?" diye sordu müdür.

"Evet, efendim."

Fontaine açıklama için daha sonra zaman olacağının farkındaydı. Göz ucuyla, ekranda giderek incelen kalkanlara baktı. "Ajan Smith," dedi yavaşça ve tane tane. "O nesne. Ona ihtiyacım var."

Smith utanmış görünüyordu. "Efendim, o nesnenin ne olduğuna dair hâlâ bir fikrimiz yok. Bu konuda bilgiye gereksinimimiz var."

114

"Öyleyse bir daha bakın!" diye emretti Fontaine.

Müdür, ajanların rasgele rakamlar ve harflerden oluşan bir liste bulmak için hareketsiz yatan iki vücudu araştıran robot gibi görüntülerini izledi dehşet içinde.

Jabba'nın beti benzi atmıştı. "Aman Tanrım, bulamıyorlar. İşimiz bitti!"

"FTP filtrelerini kaybediyoruz!" diye bağırdı bir ses. "Üçüncü kalkan saldırıya açık!" Odada yeni bir telaş dalgası yaşandı.

Karşıdaki ekranda, asker tıraşlı ajan kollarını iki yana açtı yenilgiyi kabul etmiş gibi. "Efendim, geçiş anahtarı burada değil. İki adamı da aradık. Cepler. Giysiler. Cüzdanlar. Hiç işaret yok. Hulohot'un gözlüğünde bir bilgisayar takılıymış, onu da inceledik. Rasgele karakterlere uzaktan-yakından benzeyen herhangi bir şey iletmiş gibi görünmüyor -sadece öldürdüklerinin listesi var."

"Kahretsin!" Fontaine ansızın soğukkanlılığını kaybetmiş, öfkeden köpürmüştü. "Orada olmalı! Aramaya devam edin!"

Jabba anlamış gibiydi görünüşe bakılırsa -Fontaine bir kumar oynamış ve kaybetmişti. Jabba işi ele aldı. Devasa sistem güvenlik görevlisi, dağdan aşağı yuvarlanan bir çığ gibi kürsüsünden indi. Emirler yağdırarak programcılar ordusunun arasında hışımla yürüdü. "Yedek güç kesicilere ulaşın! Kapatma işlemine başlayın! Hemen, şimdi!"

"Asla kapatamayacağız!" diye bağırdı Soshi. "Yarım saat gerek! Kapattığımız zaman artık çok geç olacak!"

Jabba karşılık vermek için ağzını açtı ama odanın arka tarafından gelen acı dolu bir feryat konuşmasına olanak tanımadı.

Herkes döndü. Susan Fletcher, bir hayalet gibi odanın arka tarafındaki, üzerine yığılıp kaldığı sandalyeden kalktı. Yüzü bembeyazdı. Gözleri, minibüste yerde hareketsiz ve kanlar içinde yatan David Becker'in görüntüsünün donduğu kareye sabitlenmişti.

"Onu öldürdünüz!" diye bağırdı. "Onu öldürdünüz!"' Sendeleyerek görüntüye doğru ilerleyip elini uzattı. "David..."

Herkes şaşkın bir halde kafasını kaldırıp baktı. Susan, gözlerini David'in vücudunun görüntüsünden hiç ayırmadan haykırmaya devam ederek ilerledi. "David." İleri doğru tökezledi, nefesi kesilmişti. "Ah, David... sana bunu nasıl..."

Fontaine hiçbir şey anlamamış gibi görünüyordu. "Bu adamı tanıyor musunuz?"

Susan podyumu geçti sendeleyerek. Kocaman projeksiyonun birkaç adım önünde durdu. Sersemlemiş, bütün duyguları uyuşmuştu; sevdiği adama sesleniyordu adıyla, tekrar tekrar.

115

David Becker'ın zihnindeki boşluk mutlak bir boşluktu. *Ben öldüm.* Ama yine de bir ses vardı. Uzaklardan gelen bir ses...

"David."

Kolunun altında, başını döndüren bir yangın vardı. Damarları ateşle dolmuştu sanki. *Bu vücut benim vücudum değil.* Yine de bir ses vardı, adını çağırıyordu. Zayıf, uzaklardan gelen bir ses. Ama onun bir parçasıydı. Başka sesler de vardı -tanıdık olmayan, önemsiz sesler. Seslenip duruyorlardı. Onları kesmeye çalıştı. Önemi olan tek bir ses vardı. Uzaklaşıp yakınlaşan bir ses.

"David... çok üzgünüm..."

Alacalı bir ışık vardı. İlk başta belirsiz, tek bir gri çizgi; sonra büyüyen. Becker hareket etmeyi denedi. *Acı.* Konuşmayı denedi. *Sessizlik.* O ses kendisini çağırmaya devam ediyordu.

Yakınlarda onu kaldıran biri vardı. Becker sese doğru ilerledi. Yoksa başka biri tarafından mı taşınıyordu? Ses onu çağırıyordu. Aydınlık görüntüye baktı dalgın dalgın. Onu küçük bir ekranda görebiliyordu. Bir kadındı, başka bir dünyadan gözlerini dikmiş ona bakan bir kadın. *Benim ölmemi mi izliyor?*

"David..."

Ses tanıdıktı. Bir melekti o kadın. Onun için gelmişti. Melek konuştu. "David, seni seviyorum."

Ansızın David onu tanıdı.

Susan, ağlayarak, gülerek, bir duygu selinde kaybolmuş bir halde ekrana doğru uzandı. Gözyaşlarını sildi sert hareketlerle. "David, ben... ben sanmıştım ki..."

Ajan Smith, David Becker'ı monitörü gören bir koltuğa yerleştirdi. "Biraz sersemlemiş durumda, hanımefendi. Ona birazcık zaman tanıyın."

"A-ama," dedi Susan kekeleyerek, "ben gönderilen mesajı gördüm. O mesajda..."

Smith başını sallayarak onayladı. "Onu biz de gördük. Hulohot tavuklarını biraz erken saymış."

"Ama kan..."

"Yaralanmış," diye yanıtladı Smith. "Yaranın üzerine bir gazlı bez koyduk."

Susan konuşamadı.

Ajan Coliander görüntüye girdi. "Onu yeni J23 ile vurduk -uzun süre etkili bir sersemletici silah. Muhtemelen deli gibi acıtmıştır ama onu etkisiz hale getirmemiz gerekiyordu."

"Üzülmeyin, hanımefendi," diye rahatlattı Smith. "Bir şeyi kalmayacak."

David Becker önündeki TV monitörüne baktı. Kafası karışmıştı, başı dönüyordu. Ekrandaki görüntü bir odanın görüntüsüydü -kaos içindeki bir odanın. Susan oradaydı. Bir platformun üzerinde duruyor, gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

Susan ağlıyor, gülüyordu. "David. Tanrı'ya şükür. Seni kaybettiğimi sanmıştım!"

David alnını ovdu. Ekranın önüne doğru eğilip küçük mikrofonu ağzına yaklaştırdı. "Susan?"

Susan hayretler içinde bakakaldı. David'in sert yüz hatları önündeki duvarı tümüyle doldurmuştu o anda. Sesi odanın içinde gümbürdedi.

"Susan, sana sormam gereken bir şey var." Becker"in sesinin titreşimi ve gücü veri bankasındaki hareketi bir anlığına durdurmuş gibiydi. Herkes işini bırakmış, o tarafa dönmüştü. "Susan Fletcher," diye tınladı ses. "benimle evlenir misiniz?"

Odayı derin bir sessizlik kapladı. Klipsli bir tahtadaki not defteri, bir kupa dolusu kalemle birlikte yere düştü. Kimse toplamak için eğilmedi.

Terminallerin fanlarının donuk vızıltısı ve David Becker'ın mikrofondaki düzenli nefes alıp verişinin sesi vardı yalnızca.

"D-David..." diye kekeledi Susan, arkasında gözünü dikmiş seyreden otuz yedi kişi olduğundan habersiz bir halde. "Bunu bana zaten sormuştun, unuttun mu? Beş ay önce. Ben de sana evet demiştim."

"Biliyorum." David gülümsedi. "Ama bu kez" -sol elini kameraya doğru uzatıp yüzük parmağına taktığı bir altın şeridi gösterdi- "bu kez yüzüğüm de var."

116

"Okuyun, Bay Becker!" diye emretti Fontaine.

Jabba, elleri klavyesinin üzerinde, hareketsiz bir halde ter içinde oturuyordu. "Evet," dedi, "oku şu kutsal yazıtı!"

Susan Fletcher yanlarında duruyor, perişan ama mutlu görünüyordu. Odadaki herkes yaptığı işi bırakmış David Becker'ın ekrandaki devasa görüntüsüne bakıyordu. Profesör, yüzüğü parmaklarının arasında çevirip üzerindeki yazıyı inceledi.

"Ve dikkatli okuyun!" dedi Jabba emir verir gibi bir sesle. "Tek bir yazım hatasında ayvayı yeriz!"

Fontaine, Jabba'ya sert sert baktı. NSA'nın müdürünün bildiği bir şey varsa, o da baskı altında çalışılan durumlarda fazladan gerilim yaratmanın hiç de akıllıca bir hareket olmadığıydı. "Sakin olun, Bay Becker. Hata yapacak olursak, doğrusunu yapana dek şifreyi yeniden gireriz."

"Kötü bir tavsiye Bay Becker," dedi Jabba ters bir şekilde. "İlkinde doğrusunu yapmalıyız. Kesme şifreleri genellikle hata kabul etmezler -deneme yanılma yoluyla tahmin etmeyi engellemek için. Yanlış bir girdi yaparsak döngü büyük olasılıkla hızlanacaktır. İki yanlış girdi yaparsak, bizi bir daha asla içeri almayacak demektir. Oyun biter."

Müdür kaşlarını çatıp tekrar ekrana döndü. "Bay Becker? Benim hatam. Dikkatle okuyun -son derece dikkatle okuyun."

Becker başını sallayarak onayladı ve bir süre yüzüğü inceledi. Sonra sakince yazıyı harf harf okumaya başladı. "Q... U... I... S... boşluk ... C..."

"Boşluk mu?" diye Jabba ve Susan aynı anda araya girdiler. Jabba yazmayı bıraktı.

"Boşluk mu var?"

Becker omzunu silkti yüzüğü kontrol ederek. "Evet. Birkaç tane var."

"Bir şey mi kaçırıyorum?" diye sordu Fontaine. "Neyi bekliyoruz?"

"Efendim," dedi Susan, görünüşe bakılırsa şaşırmıştı. "Bu sadece... bu sadece..."

"Aynı fikirdeyim," dedi Jabba. "Bu sadece biraz tuhaf. Parolalarda asla boşluk olmaz."

Brinkerhoff yutkundu. "Yani ne diyorsun?"

"Diyor ki." diye araya girdi Susan, "bu bir kesme şifresi olmayabilir."

Brinkerhoff bağırdı, "Elbette, kesme şifresi o! Başka ne olabilir ki? Yoksa neden Tankado onu versin? Kim, ne halt etmeye bir yüzüğün üzerine bazı rasgele harfler yazar?"

Fontaine Brinkerhoff'u ters bir bakışla susturdu.

"Hey... millet?" diye araya girdi Becker, işe karışmak konusunda tereddüt ediyor gibi görünüyordu. "Rasgele harfler deyip duruyorsunuz. Sanırım söylemem gerek... bu yüzüğün üzerindeki harfler rasgele değil."

Podyumdaki herkes bir ağızdan konuştu. "Ne!"

Becker endişeli görünüyordu. "Üzgünüm ama burada kesinlikle bazı sözcükler yazılı. Harflerin birbirine çok yakın kazındığını itiraf etmeliyim; ilk bakışta rasgele görünüyor ama yakından bakıldığında bu yazının aslında... şey... Latince olduğu görülüyor."

Jabba'nın ağzı açık kaldı. "Dalga geçiyorsun!"

Becker başını salladı. "Hayır. Şöyle yazıyor, 'Quis custodiet ipsos custodies.' Kabaca şöyle çevrilebil..."

"Bekçilere kim bekçilik edecek!" diye araya girdi Susan. David'in cümlesini tamamlayarak.

Becker bakakaldı. "Susan, senin Latince çeviri yapabildiğini..."

"Juvenal'in Satires'inden," diye açıkladı. "Bekçilere kim bekçilik edecek? Biz dünyaya bekçilik ederken NSA'ya kim bekçilik edecek? Tankado'nun en sevdiği söz!"

"Yani," dedi Midge üzerine basarak, "geçiş anahtarı bu mu, değil mi?"

"Geçiş anahtarı bu olmalı,'" diye konuştu Brinkerhoff hararetle.

Fontaine sessiz kalmıştı, anlaşılan bu yeni bilgileri kafasında tartıyordu.

"Anahtar bu mu, değil mi, bilmiyorum," dedi Jabba. "Tankado'nun rasgele olmayan bir yapı kullanması bana pek mümkün gelmiyor."

"Aradaki boşlukları atın." dedi Brinkerhoff yüksek sesle, "sonra da şu lanet şifreyi girin!"

Fontaine Susan'a döndü. "Sizin görüşünüz nedir, Bayan Fletcher?"

Susan bir an düşündü. İşin sırrını pek çözemiyordu ama bir şeyler doğru görünmüyordu. Susan, Tankado'yu basitliği çok sevdiğini bilecek kadar iyi tanıyordu. Tankado'nun yaptığı ayarlar ve programlamalar daima apaçık ve kesin olmuştu. Aradaki boşlukların atılması gerektiği fikri tuhaf gözüküyordu. Küçücük bir ayrıntıydı ama bu bir kusurdu, kesinlikle temiz değildi -Susan'ın, Ensei Tankado'nun asıl darbesi olarak beklediği şey değildi.

"Bana doğru gibi gelmiyor," dedi Susan en sonunda. "Anahtarın bu olduğunu sanmıyorum."

Fontaine derin bir nefes aldı, kara gözleri Susan'ın gözlerinde bir şeyler arıyordu. "Bayan Fletcher, peki size göre, anahtar bu değilse Ensei Tankado onu niçin birine verdi? Onu bizim öldürdüğümüzü biliyorsa -yüzüğü ortadan yok ederek bizi cezalandırmak istediğini düşünmüyor musunuz?"

Konuşmayı yeni bir ses kesti. "Eee... Müdür Bey?"

Bütün gözler ekrana döndü. Sevilla'daki Ajan Coliander'di. Becker'ın omzunun üzerinden eğilmiş, mikrofona konuşuyordu. "Önemi var mı yok mu bilmiyorum ama Bay Tankado'nun öldürüldüğünün farkında olduğundan emin değilim."

"Nasıl yani?" diye sordu Fontaine üzerine basarak.

"Hulohot bir profesyoneldi, efendim. Biz temizliği gördük -aramızda sadece elli metre vardı. Bütün kanıtlar Tankado'nun, öldürüldüğünün farkında olmadığını akla getiriyor."

"Kanıtlar mı?" diye sordu Brinkerhoff. "Ne kanıtı? Tankado yüzüğü öylece birisine verdi. Bu yeterli bir kanıt!"

"Ajan Smith," diye araya girdi Fontaine. "Size, Ensei Tankado'nun, öldürüldüğünün farkında olmadığını düşündüren şey ne?"

Smith boğazını temizledi. "Hulohot onu bir VGTK -vücuda girmeyen travma kurşunu- ile öldürdü. Bu, göğse çarpıp dağılan kauçuk bir kesedir. Sessiz. Çok temiz. Bay Tankado bir kalp krizi geçirmeye başlamadan önce keskin bir acı hissetmiştir ancak."

"Bir travma kurşunu," diye konuştu Becker kendi kendine. "Göğsündeki çürüğü açıklıyor bu."

"Tankado'nun," diye ekledi Smith, "hissettiği acıyı bir silahla vurulmayla ilişkilendirmiş olduğu kesin değil."

"Ama yine de yüzüğünü verdi," dedi Fontaine.

"Doğru, efendim. Ama kendisine saldıranı görmek için etrafa bakınmadı hiç. Bir kurban, vurulduğu zaman daima kendisine saldıranı görmek için etrafa bakınır. Bu bir içgüdüdür."

Fontaine şaşırmış görünüyordu. "Yani siz Tankado'nun Hulohot'u görmek için etrafına bakınmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Evet. efendim, bakınmadı. İzlemek isterseniz, bunu filme almıştı..."'

"X-eleven filtresi gidiyor!" diye bağırdı bir teknisyen. "Solucan yolu yarıladı!"

"Filmi unutun," dedi Brinkerhoff. "Şu lanet olası kodu girip bu işi bitirin!"

Jabba iç geçirdi, birdenbire soğukkanlı biri olup çıkmıştı. "Müdür Bey, yanlış kodu girecek olursak..."

"Evet," diye sözünü kesti Susan, "Tankado onu bizim öldürdüğümüzden kuşkulanmadıysa, yanıtlamamız gereken sorularımız var demektir."

"Ne kadar zamanımız var, Jabba?" diye sordu Fontaine.

Jabba başını kaldırıp SG'ye baktı. "Aşağı yukarı yirmi dakika. Zamanı akıllıca kullanmamızı öneririm."

Fontaine bir süre sessiz kaldı. Sonra derin bir iç çekti. "Pekâlâ. Filmi gösterin."

117

"Video görüntüsü on saniye içinde iletiliyor," dedi Ajan Smith hoparlörden gelen çatırtılı sesiyle. "Her kareyi aynı zamanda sesli olarak da geçeceğiz -gerçek zamana mümkün olduğunca yakın çalıştıracağız."

Podyumdaki herkes sessizdi, izliyor ve bekliyorlardı. Jabba birkaç tuşa basıp duvardaki ekranı yeniden düzenledi. Tankado'nun mesajı ekranın en sol tarafında belirdi:

SİZİ ARTIK YALNIZCA GERÇEK KURTARIR

Duvarın sağ tarafında, minibüsün içinin parazitli bir görüntüsü vardı; Becker ve iki ajan kameranın başına toplanmışlardı. Ekranın ortasında, içi bulanık bir kutu açıldı. Parazitliydi, sonra siyah-beyaz bir park görüntüsüne dönüştü.

"Aktarılıyor," diye bildirdi Ajan Smith.

Çekim, eski bir film gibi görünüyordu. Donuk ve sarsıntılıydı -gönderilen bilgi miktarını yarıya düşürüp daha hızlı iletim sağlayan bir işlem olan film karesi sayısını azaltmanın sonucuydu bu.

Çekim, bir ucunda yarım daire biçiminde bir bina cephesinin olduğu çok büyük bir alanı -Sevilla Ayuntamiento'su -gösteriyordu. Ön planda ağaçlar vardı. Park boştu.

"X-eleven gidiyor!" diye bağırdı bir teknisyen. "Bu kötü çocuk çok aç!"

Smith anlatmaya başladı. Anlatımı, bu işlere alışkın bir ajanın ifadesizliğini taşıyordu. "Bu minibüsten yaptığımız çekim," dedi, "temizlik bölgesinden yaklaşık elli metre mesafede. Tankado sağdan yaklaşıyor. Hulohot soldaki ağaçların arasında."

"Burada bir zaman kısıtlamamız var," dedi Fontaine, üzerine basarak. "Asıl noktaya gelelim."

Ajan Coliander birkaç düğmeye dokundu ve film kareleri hızlandı.

Podyumdaki herkes, eski iş arkadaşları Ensei Tankado'nun kareye girişini beklentiyle izledi. Hızlandırılmış çekim, bütün görüntüyü komik bir hale getirmişti. Tankado sallanarak alanı geçti küçük adımlarla, görünüşe bakılırsa manzarayı izliyordu. Elini gözlerine siper edip bakışlarını büyük yapının kule uçlarına çevirdi.

"İşte bu," diye uyardı Smith. "Hulohot bir profesyonel. İlk açık atışını yaptı."

Smith haklıydı. Ekranın solundaki ağaçların arkasında bir an için bir ışık yanıp söndü. Bir an sonra Tankado göğsünü tuttu. Biraz sendeledi. Kamera, yakından göstermek için ona zoom yapmaya başladı. Görüntü oynuyordu -bir iyi odaklanıyor, bir bulanıklaşıyordu.

Kayıt büyük bir hızla akıp giderken, Smith ifadesiz bir ses tonuyla anlatmaya devam etti. "Gördüğünüz gibi, Tankado anında kalp krizi geçirmeye başlıyor."

Susan görüntüyü izlerken kendini kötü hissetti. Tankado deforme olmuş elleriyle göğsünü tutuyordu, yüzünde karmaşık bir korku ifadesi vardı.

"Fark edeceksinizdir," diye ekledi Smith, "gözleri aşağıya, kendine odaklanmış durumda. Bir kez bile çevresine bakınmıyor."

"Bu önemli bir şey?" dedi Jabba yarı bilgi verir, yarı sorar bir şekilde.

"Oldukça." dedi Smith. "Tankado bir dalavereden kuşkulanmış olsaydı, içgüdüsel bir şekilde gözleriyle alanı tarardı. Ama sizin de gördüğünüz gibi, böyle bir şey yapmıyor."

Ekranda, Tankado dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ göğsünü tutuyordu. Bir kez bile başını kaldırıp bakmadı. Ensei Tankado yalnız bir adamdı, ölümü de yalnız başına, doğal bir ölüm oluyordu.

"Bu tuhaf." dedi Smith, şaşırmıştı. "Travma keseleri genellikle bu kadar çabuk öldürmezler. Hatta kimi zaman, hedef yeterince büyükse, hiç öldürmeyebilirler."

"Zayıf bir kalp," dedi Fontaine ifadesiz bir ses tonuyla.

Smith kaşlarını kaldırdı, etkilenmişti. "İyi bir silah seçimi, öyleyse."

Susan, Tankado'nun dizlerinin üzerinden yan tarafına, sonunda da sırtının üzerine yığılmasını izledi. Öylece yatıyordu, yukarı bakarak, göğsünü tutarak. Birdenbire kamera Tankado'dan ayrılıp ağaçlara doğru döndü. Bir adam belirdi. Tel çerçeveli gözlükler takıyor ve büyük bir evrak çantası taşıyordu. Adam, alanı geçip

sancıyla kıvranan Tankado'ya yaklaşırken, parmakları eline iliştirilmiş bir mekanizmanın üzerinde tuhaf, sessiz bir dans yapmaya başladı.

"Gözlüğünü kullanıyor," diye açıkladı Smith. "Tankado'nun yok edildiğini söyleyen bir mesaj gönderiyor." Smith, Becker'a dönüp kıkırdadı. "Hulohot'un, kurbanı gerçekten ölmeden önce onun öldüğünü bildirmek gibi kötü bir alışkanlığı varmış galiba."

Coliander filmi biraz daha hızlandırdı, kamera Hulohot'u takip ediyordu kurbanına doğru yaklaşırken. Ansızın yaşlı bir adam yakındaki bir avludan çıkıp hızla Tankado'ya doğru koştu ve yanına diz çöktü. Hulohot adımlarını yavaşlattı. Bir an sonra, avludan çıkan iki kişi daha belirdi -oldukça şişman bir adam ve kızıl saçlı bir kadın. Onlar da Tankado'nun yanına geldiler.

"Talihsiz bir cinayet yeri seçimi," dedi Smith. "Hulohot kurbanı yalnız başına yakalayacağını düşünmüştü."

Hulohot durup bir an onları izledi, sonra da görünüşe bakılırsa beklemek için ağaçlara doğru geri çekildi.

"İşte el değiştirme geliyor," dedi Smith. "İlkinde fark etmemiştik."

Susan ekrandaki korkunç görüntüye dikti gözlerini. Tankado nefes almaya çalışıyor, görünüşe bakılırsa yanına diz çökenlere bir şey anlatmaya çalışıyordu. Sonra, umutsuzluk içinde, sol elini onlara doğru kaldırıp neredeyse yaşlı adamın gözüne soktu. Üç eğri büğrü parmağını açarak yaşlı adamın gözlerinin önünde tuttu. Kamera Tankado'nun üç deforme parmağını yakın çekime aldı. Parmaklardan birinde İspanya güneşinin altında açıkça bir altın yüzük parıldıyordu. Tankado yine uzattı parmaklarını. Yaşlı adam geri çekildi. Tankado kadına döndü. Üç deforme parmağını doğrudan kadının yüzüne doğru uzattı, sanki anlaması için yalvarıyor gibiydi. Yüzük güneşin altında parıldadı. Kadın bakışlarını kaçırdı. Artık nefes alamayan, tek bir ses bile çıkaramayan Tankado şişman adama dönüp son kez denedi.

Yaşlı adam, büyük olasılıkla yardım çağırmak için, aniden ayağa kalkıp hızla uzaklaştı. Tankado'nun gücü tükeniyor gibiydi ama hâlâ yüzüğü şişman adamın yüzüne doğru tutuyordu. Şişman adam uzanıp ölmekte olan adamın bileğini tuttu destek

vererek. Tankado kendi parmaklarına, kendi yüzüğüne, sonra da adamın gözlerine baktı. Ensei Tankado, ölmeden önce son kez yalvarır gibi, adama sanki evet dermişçesine, onaylarmışçasına belli belirsiz başını salladı.

Sonra Tankado gücü çekilmiş bir halde yığılıp kaldı. "Tanrım," diye inledi Jabba.

Birdenbire kamera Hulohot'un saklandığı yere doğru döndü. Suikastçı gitmişti.

Avenida Firelli'yi büyük bir hızla geçerek yaklaşan bir polis motosikleti belirdi.

Kamera tekrar Tankado'nun yattığı yere döndü. Yanına diz çökmüş olan kadın, anlaşılan polis sirenlerini duymuştu; çevresine endişeyle bakındı, sonra da oradan ayrılmak için yalvarır gibi şişman arkadaşını çekiştirmeye başladı. İkisi de aceleyle uzaklaştılar.

Kamera Tankado'ya yakın çekime geçti, Tankado'nun elleri artık inip kalkmayan göğsünün üzerine düşmüştü. Parmağındaki yüzük gitmişti.

118

"İşte kanıt," dedi Fontaine kararlı bir ses tonuyla. "Tankado yüzüğü verdi. Kendinden mümkün olduğunca uzakta olmasını istedi -böylece biz..."

"Ama, Müdür Bey," diye itiraz etti Susan, "bu hiç de anlamlı değil. Tankado öldürüldüğünün farkında değilse, niçin kesme şifresini birine versin ki?"

"Aynı fikirdeyim," dedi Jabba. "Bu çocuk bir asi ama vicdanı olan bir asi. Bize TRANSLTR'yi itiraf ettirmek başka bir şey, gizli veri bankamızı açığa çıkarmak başka bir şey."

Fontaine dikkatle baktı, duyduklarına inanamıyormuş gibi. "Siz Tankado'nun bu solucanın durdurulmasını istediğini mi düşünüyorsunuz? Onun ölürken zavallı NSA'yı düşündüğüne mi inanıyorsunuz?"

"Tünel bloğu gidiyor!" diye bağırdı bir teknisyen. "En fazla on beş dakika içinde etkiye tam açık!"

"Bakın," dedi müdür, kontrolü ele alarak. "On beş dakika içinde, bu gezegendeki bütün Üçüncü Dünya ülkeleri kıtalararası bir balistik füzenin nasıl yapıldığını öğrenmiş olacak. Bu odadaki herhangi bir kişinin kesme şifresi için bu yüzüğün dışında aklında daha iyi bir aday varsa can kulağıyla dinliyorum." Müdür bekledi. Kimse konuşmadı. Bakışlarını Jabba'ya çevirip onunla göz göze geldi. "Tankado bu yüzüğü bir nedenden ötürü verdi, Jabba. İster bizden saklamaya çalışıyor olsun, ister o şişman adamın bir ankesörlü telefona koşup bizi arayacağını ve bu bilgiyi vereceğini düşünüyor olsun, gerçekten umurumda değil. Ama ben kararımı verdim. Yüzüğün üzerindeki alıntıyı giriyoruz. Şimdi."

Jabba derin bir soluk aldı. Fontaine'in haklı olduğunu biliyordu -daha iyi bir başka seçenek yoktu. Zamanı hızla tüketiyorlardı.

Jabba oturdu. "Tamam... hadi yapalım şu işi." Klavyeye doğru yaklaştı. "Bay Becker? Yazı, lütfen. Yavaş ve tane tane."

David Becker yazıyı okudu, Jabba da yazdı. İşleri bittiğinde, harfleri bir kez daha kontrol ettiler ve bütün boşlukları çıkardılar. Duvardaki ekranın ortasındaki panelde, üst tarafta harfler yazıyordu:

QUISCUSTODIETIPSOSCUSTODES

"Bu hoşuma gitmedi," diye mırıldandı Susan alçak sesle. "Temiz değil."

Jabba duraksadı, parmağı ENTER tuşunun üzerinde duruyordu.

"Bas şu tuşa." diye emir verdi Fontaine.

Jabba tuşa bastı. Birkaç saniye sonra odadaki herkes bunun bir hata olduğunu anlamıştı.

119

"Hızlanıyor!" diye bağırdı Soshi odanın arka tarafından. "Yanlış kod!"

Herkes sessiz bir dehşet içinde durdu. Önlerindeki ekranda bir hata iletisi yazıyordu:

YANLIŞ GİRİŞ.

YALNIZCA SAYISAL ALAN

"Kahretsin!" diye bağırdı Jabba. "Yalnızca sayısal! Tanrının cezası bir sayıymış aradığımız! Bittik! Bu yüzük bi b.k değilmiş!"

"Solucanın hızı iki katına çıktı!" diye bağırdı Soshi. "Ceza turu!"

Ortadaki ekranda, hata iletisinin sağ altında, SG korkunç bir görüntü gösteriyordu. Üçüncü ateş duvarı çökerken, çapulcu korsanları temsil eden yarım düzine kadar siyah çizgi, merkeze doğru acımasızca, büyük bir hızla ilerliyordu. Her geçen an yeni bir çizgi beliriyordu. Sonra biri daha.

"Başımıza üşüşüyorlar!" diye bağırdı Soshi.

"Denizaşırı yerlerden de bağlanıyorlar!" dedi bir diğer teknisyen yüksek sesle. "Her yerde duyulmuş!"

Susan bakışlarını çökmekte olan ateş duvarlarının görüntülerinden kenardaki ekrana çevirdi. Ensei Tankado'nun ölümünün yer aldığı film dosyası dönüp duruyordu ekranda. Her defasında aynıydı -Tankado göğsünü tutuyor, yere yığılıyor ve umutsuz bir panik ifadesiyle yüzüğünü hiçbir şeyden haberi olmayan bir turist grubuna vermeye çalışıyordu. *Hiç anlamı yok*, diye düşündü Susan. *Bizim onu öldürdüğümüzü bilmiyorsa...* Susan hiçbir sonuç çıkaramıyordu. Çok geçti. *Bir şeyi gözden kaçırıyoruz.*

SG'de, kapılara dayanan korsanların sayısı son birkaç dakika içinde ikiye katlanmıştı. O andan itibaren, bu sayı üstel olarak artacaktı.

Korsanlar, tıpkı sırtlanlar gibi, tek bir büyük aileydi, daima yeni bir ölüm haberini yaymaya can atarlardı.

Leland Fontaine yeterince seyretmişti anlaşılan. "Kapatın şunu," diye bağırdı. "Kapatın şu lanet şeyi."

Jabba batan bir geminin kaptanı gibi dosdoğru ileri dikti gözlerini "Çok geç, efendim. Batıyoruz."

120

Yüz seksen kiloluk sistem güvenlik görevlisi hareketsiz duruyordu. Elleri başının üzerinde, yüzünde inanmayan bir ifade ile donup kalmıştı. Gücün kesilmesini emretmişti ama bunun için yirmi dakika kadar geç kalmışlardı. Yüksek hızlı modemleri olan köpekbalıkları o penceredeki gizli bilgilerin önemli bölümünü bilgisayarlarına indirebileceklerdi.

Jabba'yı kabusundan uyandıran şey elinde yeni bir çıktıyla podyumu koşarak geçen Soshi oldu. "Bir şey buldum, efendim!" dedi heyecanla. "Kaynaktaki öksüzler! Harf grupları. Her yerde!"

Jabba etkilenmemişti. "Kahretsin, biz bir sayı arıyoruz! Harf değil! Kesme şifresi bir sayıl"

"Ama elimizde öksüzler var! Tankado geride öksüz bırakmayacak kadar iyidir - özellikle de bu kadar çok sayıda!"

"Öksüz" terimi, programın amacına hiçbir şekilde hizmet etmeyen fazladan programlama satırlarına karşılık geliyordu. Hiçbir şeyi beslemezler, hiçbir şeye gönderme yapmazlar, hiçbir yere götürmezlerdi ve genellikle nihai ayıklama sırasında derleme işleminin bir parçası olarak atılırlardı.

Jabba çıktıyı alıp inceledi. Fontaine sessiz duruyordu.

Susan Jabba'nın omzunun üzerinden çıktıya baktı. "Tankado'nun solucanının kaba bir taslağı mı bize saldırıyor?"

"Cilalı yada değil," diye karşılık verdi Jabba sertçe, "kıçımıza tekmeyi basıyor."

"Ben bunu kabul etmiyorum," diye karşı çıktı Susan. "Tankado bir mükemmeliyetçiydi. Bunu sen de bilirsin. Onun programında ayıklanacak bir şeyler bırakmasının hiçbir yolu yok."

"Onlardan bir sürü var!" diye bağırdı Soshi. Jabba'nın elinden çıktıyı alıp Susan'ın önüne itti. "Bak!"

Susan başını sallayarak onayladı. Gerçekten de aşağı yukarı her yirmi program satırında başı boş dolanan dört karakterlik bir grup vardı. Susan onlara göz gezdirdi.

HİAR NRAA İLKU

"Dört-bitlik harf grupları," dedi, şaşırmıştı. "Bunlar kesinlikle programın parçası değiller."

"Unut gitsin," dedi Jabba ters ters. "Boşuna uğraşıyorsun."

"Belki de öyle değildir," dedi Susan. "Birçok şifrelemede dört-bit gruplandırma kullanılır. Bu bir şifre olabilir."

"Tabii," diye homurdandı Jabba. "Şöyle diyorlar -'Ha, ha, ha. İşiniz bitik.'" Başını kaldırıp SG'ye baktı. "Yaklaşık dokuz dakika içinde."

Susan Jabba'yı duymazlıktan geldi ve Soshi'ye döndü. "Kaç tane öksüz var orada?"

Soshi omuz silkti. Jabba'nın terminaline geçip bütün gruplamaları yazdı. İşini bitirdiğinde terminalden kalktı. Odadaki herkes başını kaldırıp ekrana baktı.

HİAR NRAA İLKU UAKR REİM NRİK ONDL SAAL ŞAEU USSI İGNO RIIL MASL LNLl MZOA ADFK

İçlerinde tek gülümseyen kişi Susan'dı. "Kesinlikle çok tanıdık," dedi. "Dörtlü bloklar -tıpkı Enigma gibi."

Müdür başını sallayarak onayladı. Enigma tarihin en ünlü şifre yazma makinesiydi - Nazi'lerin şifreleme canavarı. Enigma dörtlü bloklar halinde şifreleme yapıyordu.

"Harika," diye söylendi. "Ortalıkta bu makinelerden bir tanesi olsaydı ne iyi olurdu, değil mi?"

"Konu bu değil!" dedi Susan, birden canlanmıştı. Bu onun uzmanlık alanıydı. "Konu bunun bir şifre olması. Tankado bize bir ipucu bırakmış! Bize sataşıyor alay ederek, bizi tam zamanında geçiş anahtarını çözmeye itiyor. Tam da ulaşabileceğimiz bir yere ipuçları bırakıyor!"

"Saçma," diye tersledi Jabba. "Tankado bize tek bir çıkış bıraktı -TRANSLTR'yi açıklamak. İşte buydu. Kurtuluşumuzdu o. Biz de onu havaya uçurduk."

"Ben de onunla aynı fikirdeyim," dedi Fontaine. "Tankado'nun kesme şifresini gizlice söyleyerek bizim oltadan kurtulmamıza olanak tanıma riskine gireceğinden kuşkuluyum."

Susan başını salladı belli belirsiz ama Tankado'nun onlara NDAKOTA'yı nasıl verdiğini de hatırlıyordu. Oyunlarından bir diğerini oynayıp oynamadığını merak ederek harflere dikti gözlerini.

"Tünel bloğunun yarısı gitti!" diye bağırdı bir teknisyen.

SG'de, bir yığın siyah bağlantı çizgisi geriye kalan iki kalkanın daha da derinlerine akın etmişti.

David, önündeki monitörde sergilenen dramı izleyerek sessizce oturuyordu. "Susan?" diye araya girdi. "Bir fikrim var. Bu metin on altı tane dörtlü gruplandırma halinde değil mi?"

"Tanrı aşkına," diye alçak sesle söylendi Jabba. "Şimdi herkes oynamak mı istiyor?"

Susan onu duymazlıktan gelip gruplandırmaları saydı. "Evet. On altı."

"Boşlukları kaldır," dedi Becker sakince.

"David," diye yanıtladı Susan, biraz utanmış bir halde. "Anladığını sanmıyorum. Dörtlü gruplandırmalar..."

"Boşlukları kaldır." diye tekrarladı David.

Susan bir duraksadı, sonra da Soshi'ye dönüp başını sallayarak onayladı. Soshi çabucak aradaki boşlukları kaldırdı. Sonucun eskisinden daha aydınlatıcı olduğu söylenemezdi.

HİARNRAAİLKUUAKRREİMNRİKONDLSAAL
ŞAEUUSSİİGNORIILMASLLNLIAZOAADFK

Jabba patladı. "YETER! Oyun zamanı bitti! Bu şey iki kat hızla ilerliyor! Burada aşağı-yukarı sekiz dakikamız var! Bir sayı arıyoruz biz, ne olduğu belirsiz bir yığın harf değil!"

"Dörde on altı," dedi David sakince. "Matematiğine ne oldu, Susan."

Susan David'in ekrandaki görüntüsüne baktı. *Matematiğime ne mi oldu? David matematikte berbattır! David'in fiil çekimlerini ve yabancı dillerdeki kelimeleri bir fotokopi makinesi gibi ezberleyebildiğini biliyordu, ama matematik?..*

"Çarpım tabloları," dedi Becker.

Çarpım tabloları, diye düşündü Susan. *Neyden bahsediyor bu adam?*

"Dörde on altı," diye tekrar etti Susan. "Çarpım tablolarını dördüncü sınıfta ezberlemek zorunda kalmıştım."

Susan standart ilkokul çarpım tablosunu gözünün önüne getirdi. Dörde on altı. "Altmış dört," dedi Susan boş gözlerle. "Ne olmuş?"

David kameraya doğru eğildi. Yüzü bütün kareyi doldurdu. "Altmış dört harf..."

Susan başıyla onayladı. "Evet, ama onlar..." Susan durdu.

"Altmış dört harf," diye tekrarladı David.

Susan'ın nefesi kesildi. "Ah Tanrım! David, sen bir dâhisin!"

121

“Yedi dakika!" diye bağırdı bir teknisyen.

"Sekiz satıra sekiz sütun!" dedi Susan haykırarak, heyecanlanmıştı.

Soshi yazdı. Fontaine sessizce izliyordu. Son kalkandan önceki kalkan giderek inceliyordu.

"Altmış dört harf!" Susan kontrolü ele almıştı. "Bu bir tam kare!"

"Tam kare?" diye sordu Jabba üzerine basarak. "Eee, ne olmuş yani?"

On saniye sonra Soshi ekrandaki görünüşte rasgele harfleri yeniden düzenlemişti. Şimdi sekizli sekiz sütun halindeydiler. Jabba harfleri inceledi ve ellerini havaya kaldırdı umutsuzluk içinde. Bu yeni yerleşim ilkinden daha aydınlatıcı değildi.

"B.k gibi açık," diye homurdandı Jabba.

"Bayan Fletcher," dedi Fontaine üzerine basarak, "ne demek istediğinizi açıklayın."

Bütün gözler Susan'a döndü.

Susan gözlerini dikmiş metne bakıyordu. Yavaş yavaş başını sallamaya başladı, sonra da bütün yüzünü bir gülümseme kapladı. “David, hay kör şeytan!"

Podyumdaki herkes birbirine şaşkın şaşkın baktı.

David önündeki ekrandaki Susan Fletcher'in ufacık görüntüsüne göz kırptı. "Altmışdört harf. Jül Sezar hortladı."

Midge hiçbir şey anlamamış gibi bakıyordu. "Siz neyden söz ediyorsunuz?"

"Sezar kutusu." Susan'ın yüzü sevinçle parlıyordu. "Yukarıdan aşağıya doğru okuyun. Tankado bize bir mesaj gönderiyor.”

122

"Altı dakika!" diye bağırdı bir teknisyen.

Susan emirler yağdırdı. "Yukarıdan aşağıya doğru yeniden yazın! Yana değil, aşağıya doğru okuyun!"

Soshi metni yeniden yazarak sütunları kaldırdı aceleyle.

"Jül Sezar şifreleri bu yolla gönderirdi!" dedi Susan düşünmeden. "Onun harf sayısı daima bir tam kareydi!"

"Tamam!" diye bağırdı Soshi.

Herkes başını kaldırıp duvardaki ekranda tek bir satır halinde yazan yeniden düzenlenmiş metne baktı.

"Hâlâ çöplük gibi." diye alay etti Jabba yüzünü buruşturarak. "Şuna bak. Tamamen rasgele bir..." Sözcükler ağzından çıkamadı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ah... ah Tanrım..."

Fontaine de anlamıştı. Kaşlarını kaldırdı, etkilendiği açıktı.

Midge ve Brinkerhoff bir ağızdan. "Kutsal... pislik."

Altmış dört harf artık şöyle görünüyordu:

HİROŞİMAİLENAGAZAKÎDENSORUMLUOLAN
UNSURLARARASINDAKİASILFARKLILIK

"Araya boşlukları yerleştir," diye emretti Susan. "Çözmemiz gereken bir bilmecemiz var."

Beti benzi atmış bir teknisyen koşarak podyuma geldi. "Tünel bloğu gitmek üzere!" Jabba SG ekranına döndü. Saldırganlar ilerlemişti, beşinci ve nihai duvara saldırmaları an meselesiydi.

123

Susan çevresindeki kaosun düşüncelerini etkilemesine izin vermedi. Tankado'nun garip mesajını tekrar tekrar okudu.

HİROŞİMA İLE NAGAZAKİDEN SORUMLU OLAN UNSURLAR ARASINDAKİ ASIL FARKLILIK

"Bu bir soru bile değil!" diye bağırdı Brinkerhoff. "Nasıl yanıtı olsun ki?"

"Bize bir sayı lazım," diye hatırlattı Jabba. "Bu kesme şifresi sayısal."

"Sessiz olun," dedi Fontaine ifadesiz bir ses tonuyla. Susan'a döndü. "Bayan Fletcher, bizi buraya kadar getirdiniz. En iyi tahmininize ihtiyacım var."

Susan derin bir soluk aldı. "Kesme şifresi alanı, yalnızca sayısal girdileri kabul eder. Benim tahminime göre, bu bizi doğru sayıya götürecek bir tür ipucu. Metinde Hiroşima ile Nagazaki'den söz ediliyor -atom bombası atılan iki şehir. Belki de bu kesme şifresi ölülerin sayısı, dolar üzerinden tahmini zarar gibi şeylerle ilişkilidir..." Susan bir an durdu, ipucunu tekrar okuyarak. "'Farklılık' sözcüğü önemli görünüyor. Nagazaki ile Hiroşima arasındaki asıl farklılık. Anlaşılan, Tankado bu iki olayı bir şekilde birbirinden farklı görüyor."

Fontaine'in ifadesi değişmedi. Bununla birlikte, umut hızla yok oluyordu. Tarihteki en büyük yıkıma neden olan bu iki patlamanın ardındaki siyasi zeminlerin analiz edilmesi, karşılaştırılması ve sihirli bir değnek değmişçesine bir sayıya dönüştürülmesi gerekiyor gibi görünüyordu... üstelik bunların hepsi önlerindeki beş dakika içinde yapılmak zorundaydı.

124

"Son kalkan saldırı altında!"

SG'de, PEM izin programı eriyordu. Kalkanın içine giren kara çizgiler son koruyucu kalkanı geçmiş, merkezine doğru önlerini açarak ilerliyorlardı.

Etrafta sinsi sinsi dolaşan korsanlar artık dünyanın her tarafından geliyor gibiydiler. Sayıları her geçen dakika neredeyse ikiye katlanıyordu. Çok geçmeden, bir bilgisayarı olan herkes -yabancı casuslar, radikaller, teröristler- Amerikan hükümetinin gizli bilgilerinin tümüne erişebilecekti.

Teknisyenler boş yere gücü kesmeye çalışırlarken, podyumun üzerindeki grup mesajı inceliyordu. David ve iki NSA ajanı bile İspanya'daki minibüslerinden şifreyi çözmeye çalışıyorlardı.

HİROŞİMA İLE NAGAZAKİDEN SORUMLU OLAN UNSURLAR ARASINDAKİ ASIL FARKLILIK

Soshi yüksek sesle düşündü. "Hiroşima ile Nagazaki'den sorumlu olan unsurlar... Pearl Harbor? Hirohito'nun kabul etmemesi..."

"Bize bir sayı lazım," diye tekrarladı Jabba, "siyasi kuramlar değil. Burada tarihten değil, matematikten bahsediyoruz!"

Soshi sessizleşti.

"Peki ya taşınan bomba yükü?" diye bir soru attı ortaya Brinkerhoff. "Kayıplar? Dolar üzerinden zarar?"

"Kesin bir sayı arıyoruz," diye hatırlattı Susan. "Zarar tahminleri değişiklik gösterir." Mesaja dikti gözlerini. "Sorumlu olan unsurlar..."

Dört bin sekiz yüz kilometre ötede, David Becker'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Unsurlar!" diye bağırdı. "Matematikten konuşuyoruz, tarihten değil!"

Bütün yüzler uydu ekranına doğru döndü.

"Tankado sözcük oyunları yapıyor!" dedi Becker heyecanla. "'Unsurlar' sözcüğünün birden fazla anlamı var!"

"Ağzınızdaki baklayı çıkarın, Bay Becker," dedi Fontaine ters ters.

"Tankado kimyasal unsurlardan, yani kimyasal elementlerden söz ediyor -işin içindeki sosyopolitik unsurlardan değil!"

Becker'ın söyledikleri boş bakışlarla karşılandı.

"Elementler!" dedi tekrar. "Periyodik tablo! Kimyasal elementler! Hiçbiriniz Şişman Adam ve Küçük Çocuk filmini seyretmediniz mi -Manhattan Projesi hakkında? İki atom bombası birbirinden farklıydı. Ana malzemeleri farklıydı -farklı elementleri"

Soshi ellerini çırptı. "Evet! Haklı! Ben bunu okumuştum! İki bombanın kullandığı yakıtlar farklıydı! Biri uranyum, diğeri plütonyum! İki farklı element!"

Odayı bir anda derin bir sessizlik kapladı.

"Uranyum ve plütonyum!" diye bağırdı Jabba, birden ümitlenmişti! "Metinde iki element arasındaki farklılık soruluyor!" Çalışanlar ordusuna döndü. "Uranyum ile plütonyum arasındaki farklılık! Kim biliyor bunu?"

Her tarafta boş boş bakan gözler.

"Hadi!" dedi Jabba. "Siz üniversiteye gitmediniz mi çocuklar? Biriniz! Herhangi biriniz! Plütonyum ile uranyum arasındaki farklılık lazım bana!"

Yanıt yok.

Susan Soshi'ye döndü. "İnternete girmem gerek. Buralarda bir tarayıcı var mı?"

Soshi başını sallayarak onayladı. "Netscape'inki en boş olanı."

Susan onun elini tuttu. "Hadi bakalım. Sörf yapmaya gidiyoruz."

125

"Zamanımız ne kadar kaldı?" diye bağırdı Jabba podyumun üzerinden.

Arkadaki teknisyenlerden yanıt gelmedi. Hepsi gözünü SG'ye dikmiş öylece duruyordu. Son kalkan da tehlikeli biçimde incelmişti.

Yakınlarda, Susan ve Soshi yaptıkları internet aramasının sonuçlarına bakıyorlardı dikkatle. "Kanun Dışı Laboratuvar?" diye sordu Susan. "Onlar da kim?"

Soshi omuz silkti. "Açmamı ister misin?"

"Lanet olsun," dedi Susan. "Uranyum, plütonyum ve atom bombalarına gönderme yapan altı yüz kırk yedi metin var. En iyi şansımız bu gibi."

Soshi bağlantıyı açtı. Bir bilgi notu belirdi.

Bu dosyadaki bilgiler yalnızca akademik kullanım içindir. Konunu uzmanı olmadıkları halde, hakkında bilgi verilen cihazları yapmaya çalışan kişiler radyasyon zehirlenmesi ve/veya kendini havaya uçurma riskiyle karşı karşıya kalırlar.

"Kendini havaya uçurmak mı?" diye sordu Soshi. "Tanrı aşkına."

"Ara," dedi Fontaine omzunun üzerinden ters ters. "Elimizde ne var bir görelim."

Soshi belgenin içinde gezindi. Dinamitten on kat daha güçlü bir patlayıcı olan amonyum nitrat'ın tarifini geçti. Bilgiler kurabiye tarifiymiş gibi gözünün önünden akıp gitti.

"Plütonyum ve uranyum," diye tekrarladı Jabba. "Hadi işimize odaklanalım."

"Geri dön," dedi Susan emreder gibi. "Bu belge çok büyük. İçindekiler bölümünü bul."

Soshi içindekiler bölümünü bulana kadar geriye doğru gitti.

I . Bir Atom Bombasının Mekanizması

A) Al time tre

B) Hava Basıncı Patlatıcısı

C) Patlatıcı Başlıklar
D) Patlayıcı Yükler
E) Nötron Saptırıcısı
F) Uranyum & Plütonyum
G) Kurşun Kalkan
H) Fünyeler

II. Nükleer Fisyon / Nükleer Füzyon
A) Fisyon (A-bombası) & Füzyon (H-bombası) B) u-235, U-238 ve Plütonyum

III. Atom Silahlarının Tarihi
A) Gelişimi (Manhattan projesi)
B) Patlama
1) Hiroşima
2) Nagazaki
3) Atomik Patlamanın Yan ürünleri
4) Patlama Bölgeleri

"İkinci kısım!" diye bağırdı Susan. "Uranyum ve plütonyum! Devam et!"

Soshi doğru kısmı ararken herkes bekledi. "İşte bu," dedi. "Dur bir dakika!" Verilere çabucak bir göz attı. "Burada bir sürü bilgi var. Koca bir çizelge. Hangi farklılığı aradığımızı nereden bileceğiz? Biri doğal olarak oluşuyor, diğeri insan yapımı. Plütonyumun ilk olarak keşfi..."

"Bir sayı," diye hatırlattı Jabba. "Bize bir sayı lazım."

Susan Tankado'nun mesajını yeniden okudu. Elementler arasındaki asıl farklılık... arasındaki farklılık... bize bir sayı lazım... "Dur bir dakika!" dedi. "'Farklılık' sözcüğü de birden fazla anlama geliyor. Bize bir sayı lazım -matematikten bahsettiğimize göre. Bu

da Tankado'nun sözcük oyunlarından biri- 'farklılık' burada çıkarma işlemi anlamına geliyor."

"Evet!" diye onayladı Becker tepedeki ekrandan. "Belki bu elementler farklı proton ya da nötronlara veya öyle bir şeye sahiptir? Onları birbirinden çıkarırsak..."

"Haklı!" dedi Jabba, Soshi'ye dönerek. "Orada hiç sayı var mı? Proton sayıları? Yarılanma süreleri? Çıkarma işlemi yapabileceğimiz herhangi bir şey?"

"Üç dakika!" diye bağırdı bir teknisyen.

"Süperkritik kütlelerine ne dersin?" diye atıldı Soshi. "Plütonyumun süperkritik kütlesinin 15,98 kilo olduğu yazıyor."

"Evet!" dedi Jabba. "Uranyuma bak! Uranyumunki ne?"

Soshi aradı. "Eee... 49,94 kilo."

"Kırk dokuz virgül doksan dört?" Jabba aniden ümitlenmiş göründü. "49,94'ten 15,98'i çıkarırsak ne kalıyor?"

"Otuz üç virgül doksan altı," dedi Susan ters ters. "Ama ben bunun bizim aradığımız..."

"Çekil," diye emretti Jabba, klavyeye doğru hızla ilerlerken. "Kesme şifresi bu olmalı! Kritik kütleleri arasındaki fark! Otuz üç virgül doksan altı!"

"Dur biraz," dedi Susan, Soshi'nin omzunun üzerinden dikkatle monitöre bakarak. "Burada dahası var. Atom ağırlıkları. Nötron sayıları. Üretme teknikleri." Susan çizelgeye göz gezdirdi. "Uranyum, baryum ve kriptona ayrılıyor; plütonyum ise başka bir şeye. Uranyumun 92 protonu ve 146 nötronu var ama..."

"Bize gereken en belli fark," diye araya girdi Midge. "İpucunda 'elementler arasındaki asıl fark' diyor."

"Tanrı aşkına!" dedi Jabba. "Tankado'nun asıl fark diye neyi düşündüğünü biz nasıl bileceğiz?"

David lafa karıştı. "Belki de ipucunda kastedilen şey asal olabilir, asıl değil."

Bu sözcük Susan'ı beyninden vurulmuşa döndürdü. "Asal!" diye bağırdı. "Asal!" Jabba'ya döndü. "Kesme şifresi bir asal sayı! Düşünsene! Bu çok anlamlı!"

Jabba hemen Susan'ın haklı olduğunu anladı. Ensei Tankado kariyerini asal sayılar üzerine yapmıştı. Bütün şifreleme algoritmalarının temel yapı taşları asal sayılardı - yani, bir ve kendileri dışında başka hiçbir tam böleni olmayan benzersiz sayılar. Asal sayılar şifre yazma işinde çok işe yarıyorlardı çünkü bilgisayarların, tipik sayı ağacına göre çarpanlara ayırma işlemini kullanarak onları tahmin etmesi imkânsızdı.

Soshi atıldı. "Evet! Bu mükemmel! Asal sayılar Japon kültürü için de temeldir! Haiku'larda (Bir Japon şiiri formu) asal sayılar kullanılır. Üç mısra ve bu mısralarda beş, yedi, beş hece. Hepsi asal. Tokyo'daki tapınakların hepsinde de..."

"Yeter!" dedi Jabba. "Kesme şifresi bir asal sayı olsa bile, ne çıkar? Sonsuz olasılık var!"

Susan Jabba'nın haklı olduğunu biliyordu. Sayı doğrusu sonsuz olduğu için, biraz daha ileri bakıldığında bir başka asal sayı bulunabilirdi. Sıfırla bir milyon arasında 70.000'in üzerinde seçenek vardı. Her şey, Tankado'nun ne kadar büyük bir asal sayı kullanmaya karar verdiğine bağlıydı. Ne kadar büyük olursa, tahmin etmesi de o kadar zor olurdu.

"Çok büyük olmalı," diye homurdandı Jabba. "Tankado'nun seçtiği asal sayı hangisiyse kesinlikle çok büyük olmalı."

Odanın arka tarafından biri bağırdı. "İki dakika uyarısı!"

Jabba yenilgiyi kabul etmiş gibi SG'ye baktı. Son kalkan da çökmeye başlıyordu.

Teknisyenler oradan oraya koşuşturup duruyorlardı.

Susan'a içinden bir ses çözüme yaklaştıklarını söylüyordu. "Bunu yapabiliriz!" dedi kendinden emin bir sesle, kontrolü ele alarak. "Uranyumla plütonyum arasındaki bütün farklar içinde sadece bir tanesinin asal sayı olduğuna bahse girerim! İşte son ipucumuz. Aradığımız sayı asal sayı!"

Jabba monitördeki uranyum/plütonyum çizelgesine baktı ve kollarını havaya kaldırdı. "Burada en az yüz tane girdi olmalı! Hepsini birbirinden çıkarıp asal sayıları kontrol etmemizin hiçbir yolu yok."

"Girdilerin çoğu sayısal değil," diye cesaret vermeye çalıştı Susan. "Onları göz ardı edebiliriz. Uranyum doğal, plütonyum insan yapımı. Uranyum silah namlusu biçiminde bir patlatıcı kullanıyor, plütonyum ise bir iç patlayıcı. Bunlar sayısal değil, o yüzden bizimle ilgileri yok!"

"Yapın şunu," diye emretti Fontaine. SG'de, son duvarın kalınlığı artık bir yumurta kabuğu kadar görünüyordu.

Jabba alnını sildi. "Tamam, başlayalım bakalım. Çıkarmaya başlıyoruz. Ben üst kısmı alacağım. Susan, orta kısım senin. Geri kalan kısmı da siz bölüşün. Asal sayı olan bir fark arıyoruz."

Birkaç saniye geçmişti ki, bunu asla yapamayacakları açığa çıktı. Muazzam miktarda sayı vardı, birçok durumda da birimler birbirine uymuyordu.

"Elmalar ve lanet olası armutlar," dedi Jabba. "Elektromanyetik atmaya karşı gama ışınlarımız var. Fisyonlanabilene karşı fisyonlanamayan. Bazıları tam sayı. Bazıları yüzdeli. Bu tam bir keşmekeş!"

"Burada olmalı!" dedi Susan kendinden emin bir ses tonuyla. "Düşünmemiz gerek. Plütonyumla uranyum arasında bizim gözden kaçırdığımız bir fark olmalı! Basit bir şey!"

"Hey... millet?" dedi Soshi. İkinci bir belge penceresi açmış, Kanun Dışı Laboratuvar belgesinin geri kalanını okuyordu dikkatle.

"Ne var?" diye sordu Fontaine. "Bir şey mi buldun?"

"Eee, öyle gibi." Sesi endişeli gibiydi. "Nagazaki bombasının bir plütonyum bombası olduğunu söylemiştim, hatırlarsanız."

"Evet," dediler bir ağızdan.

"Şey..." Soshi derin bir soluk aldı. "Bir hata yapmışım gibi görünüyor."

"Ne!" Jabba donup kaldı. "Biz yanlış şeyi mi arıyoruz yani?"

Soshi ekranı işaret etti. Hepsi birden başına üşüşüp metni okudular:

...Nagazaki bombasının bir plütonyum bombası olduğu şeklinde yaygın bir yanlış kanı vardır. Aslında, bu bombada da uranyum kullanılmıştır, Hiroşima'da kullanılan kardeş bombası gibi.

"Ama..." Susan bir an diyecek bir şey bulamadı. "İki element de uranyumsa, ikisinin arasındaki farkı nasıl bulacağız?"

"Belki Tankado da bir hata yaptı," diye bir fikir ileri sürdü Fontaine. "Belki o da bombaların aynı olduğunu bilmiyordu."

"Hayır." Susan içini çekti. "O bu bombalar yüzünden sakat kalmıştı. Gerçeği çok iyi bilirdi."

126

"Bir dakika!"

Jabba SG'ye baktı. "PEM izni hızla gidiyor. Son savunma hattı. Kapıda da büyük bir kalabalık var."

"Elinizdeki işe odaklanın!" diye emretti Fontaine.

Soshi Web tarayıcısının önünde oturmuş, yüksek sesle okuyordu. "...Nagazaki bombasında plütonyum değil, uranyum 238'in yapay olarak üretilmiş, nötronla doyurulmuş bir izotopu kullanılmıştır."

"Kahretsin!" diye sövdü Brinkerhoff. "İki bomba da uranyum. Hiroşima ile Nagazaki'nin sorumlusu elementlerin ikisi de uranyum. Arada hiçbir fark yok!"

"İşimiz bitti," dedi Midge.

"Bekle," dedi Susan. "Son kısmı bir daha oku!"

Soshi metni tekrar etti. "...uranyum 238'in yapay olarak üretilmiş, nötronla doyurulmuş bir izotopu..."

"238 mi?" diye bağırdı Susan. "Hiroşima bombasında farklı bir uranyum izotopu kullanıldığını söyleyen bir şey görmemiş miydik biz?"

Hepsi birbirine baktı şaşkın gözlerle. Soshi çılgına dönmüş gibi sayfada geriye doğru gidip aradıkları yeri buldu. "Evet! Burada Hiroşima bombasında farklı bir uranyum izotopu kullanıldığını söylüyor!"

Midge'in nefesi kesilmişti. "İkisi de uranyum -ama türleri farklı!"

"İkisi de uranyum mu?" Jabba eğilip terminale dikti gözlerini. "Elmalarla elmalar! Mükemmel!"

"İki izotop arasındaki fark ne?" diye sordu Fontaine. "Basit bir şey olmalı."

Soshi belgenin üzerinde gezindi. "Bir dakika... bakıyorum... tamam..."

"Kırk beş saniye!" diye bağırdı bir ses.

Susan başını kaldırıp baktı. Son kalkan artık neredeyse görünmez olmuştu.

"İşte burada!" diye bağırdı Soshi.

"Oku!" Jabba terliyordu. "Fark ne! İkisinin arasında bir fark olmalı!"

"Evet!" Soshi monitörünü işaret etti. "Bakın!" Hepsi metni okudu:

...iki bombada farklı yakıt kullanılmıştır... tam olarak özdeş kimyasal karakteristikler. Hiçbir sıradan kimyasal çıkarım yöntemi bu iki izotopu birbirinden ayıramaz. Bunlar, ağırlıklarındaki çok küçük farklar dışında, tam olarak özdeştirler.

"Atom ağırlığı!" dedi Jabba heyecanla. "İşte bu! Aralarındaki tek fark ağırlıkları! İşte anahtar! Bana ağırlıklarını söyleyin! Onları birbirinden çıkaracağız!"

"Bekle," dedi Soshi, belgenin üzerinde ilerlerken. "İşte geliyor! E-vet!" herkes metne baktı.

...ağırlıktaki fark oldukça küçük...

...birbirinden ayırmak için gaz difüzyonu...

...birininki 19,39484X10^23 diğerininki 10,032498X10^134.**

"İşte buradalar!" diye bağırdı Jabba. "İşte bu! Ağırlıklar bunlar!"

"Otuz saniye!"

"Devam et," diye fısıldadı Fontaine. "Farklarını hesapla. Çabuk."

Jabba hesap makinesini eline alıp numaraları girmeye başladı.

"O yıldız işaretleri ne?" diye sordu Susan üzerine basarak. "Rakamlardan sonra iki yıldız işareti var!"

Jabba onu duymazlıktan geldi. Parmakları hesap makinesinin tuşlarının üzerinde hızla çalışmaya başlamıştı bile.

"Dikkatli ol!" dedi Soshi. "Bize bir tam sayı gerekiyor."

"Yıldız işareti." diye tekrar etti Susan. "Bir dipnot var."

Soshi paragrafın sonuna indi faresiyle tıklayarak.

Susan yıldız işareti konmuş dipnotu okudu. Bembeyaz kesildi bir anda. "Ah... aman Tanrım."

Jabba başını kaldırıp baktı. "Ne var?"

Hepsi monitöre eğildiler; yenilgiyi kabul etmiş bir halde, aynı anda iç geçirdiler. Küçücük dipnotuokumuşlardı:

**%12 kata payı. Yayınlanan rakamlar laboratuardan laboratuara farklılık gösterir.

127

Podyumdaki grubun içinde, bir anda ağır başlı bir sessizlik oldu. Sanki bir güneş ya da ay tutulmasını veya bir volkanın patlayışını -üzerinde hiçbir kontrollerinin olmadığı inanılmaz bir olaylar dizisini- izliyorlarmış gibiydi. Zaman çok ağır ilerliyordu sanki.

"Kaybediyoruz!" diye bağırdı bir teknisyen. "Bağlantılar! Hepsi sırada!"

Sağ taraftaki ekranda David, Ajan Smith ve Ajan Coliander önlerindeki kameraya boş gözlerle baktılar. SG'de, son yangın duvarı artık incecik bir dilim kadardı. Çevresi simsiyah olmuştu, yüzlerce hat bağlanmayı bekliyordu. Soldaki ekranda ise Tankado vardı. Son anlarının donuk kareleri yeni baştan geçip duruyordu ekrandan. Umutsuz ifadesi -uzatılmış parmaklar, güneşin altında parıldayan yüzük.

Susan, görüntünün bir odaklı bir bulanık olduğu karelere baktı. Tankado'nun gözlerine dikti gözlerini - pişmanlıkla dolu gibi görünüyordu o gözler. *Asla işlerin bu kadar ileri gitmesini istemedi,* dedi kendi kendine. *Bizi kurtarmak istedi.* Ama işte, Tankado parmaklarını önündeki insanların yüzüne doğru ısrarla uzatıyor, yüzüğü almaya zorluyordu. Konuşmaya çalışıyor ama konuşamıyordu. Sadece parmaklarını ileri doğru uzatıp duruyordu.

Sevilla'da ise Becker zihninde bir şeyler evirip çeviriyordu hâlâ. Kendi kendine mırıldandı, "Bu iki izotopun ne olduğunu söylemişlerdi? U238 ve U...?" Derin bir nefes aldı -sorun değildi. O bir dil öğretmeniydi, fizikçi değil.

"Gelen bağlantılara giriş izni verilmek üzere!"

"Tanrım," diye bağırdı Jabba, sesi hem sinirli, hem üzgündü. "Bu kahrolası izotoplar birbirinden nasıl farklı? Kimse bilmiyor mu nasıl farklı olduklarını?!" Yanıt yoktu. Bir oda dolusu teknisyen, ayakta SG'yi izliyordu. Jabba monitöre geri dönüp kollarını açtı iki yana yenilgiyi kabul ederek. "Tam da ihtiyacın olduğu zaman nerede olur bu kahrolası nükleer fizikçiler!"

Susan duvardaki ekrandaki QuickTime filmine dikkatle baktı, her şeyin bittiğinin farkındaydı. Yavaş çekim halinde, Tankado'nun ölümünü defalarca izledi. Tankado konuşmaya çalışıyor ama sözcükler ağzından çıkmıyordu, deforme elini ileri doğru uzatıyordu... bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. *Veri bankasını kurtarmaya çalışıyordu,* dedi Susan kendi kendine. *Ama biz nasıl olduğunu asla bilemeyeceğiz.*

"Kapıda misafirlerimiz var!"

Jabba ekrana baktı. "İşte gidiyoruz!" Yüzünü ter kapladı.

Ortadaki ekranda, son ateş duvarının geriye kalan belli belirsiz tek çizgisi de neredeyse gözden kaybolmuştu. Merkezi kuşatan çizgilerin oluşturduğu siyah şerit yanıp sönüyordu. Midge başka tarafa döndü. Fontaine kaskatı duruyor, gözleri ileri bakıyordu. Brinkerhoff kusacakmış gibi görünüyordu.

"On saniye!"

Susan'ın gözleri Tankado'nun görüntüsünden hiç ayrılmıyordu. Umutsuzluk. Pişmanlık. Elini uzatıyor, tekrar tekrar, parıldayan yüzük, deforme parmakları yabancıların yüzlerinde eğri büğrü. *Bir şey söylemeye çalışıyor. Ama ne?*

Tepedeki ekranda, David derin düşüncelere dalmış gibiydi. "Fark," kendi kendine mırıldanıp duruyordu. "U238 ile U235 arasındaki fark. Basit bir şey olmalı."

Bir teknisyen geriye doğru saymaya başladı. "Beş! Dört! Üç!"

O sözcük İspanya'ya saniyenin onda birinden biraz daha az bir zamanda ulaştı. Üç... üç.

David Becker sanki tekrar sersemletici silahla vurulmuş gibi oldu. Bütün dünyası yavaşlayıp durdu.

Üç... üç... üç. 238 eksi 235! Fark üç! Ağır ağır mikrofona uzandı...

Aynı anda, Susan Tankado'nun uzattığı eline bakıyordu. Birden yüzüğün arkasına geçti gözleri... üzerine yazının kazınmış olduğu yüzüğü geçti... altındaki ete... parmaklara. Üç parmak. Yüzük değildi. Parmaktı. Tankado onlara bir şey anlatmıyordu, onlara gösteriyordu. Sırrını söylüyordu, kesme şifresini açıklıyordu -birisi anlasın diye yalvararak... sırrının NSA'ya zamanında ulaşmasının yolunu bulması için dua ederek.

"Üç," diye fısıldadı Susan, sersemlemiş bir halde.

"Üç!" diye bağırdı Becker İspanya'dan.

Ama o kaosun içinde hiç kimse onları duymuşa benzemiyordu.

"Korumamız yok!" diye bağırdı bir teknisyen.

Merkez, akına dayanamayıp düşerken, SG de deli gibi yanıp sönmeye başladı. Tepede sirenler bir yaygara kopardı.

"Veriler dışarı akıyor!"

"Bütün sektörlerde yüksek hızlı bağlantılar kuruldu!"

Susan bir rüyadaymış gibi ilerledi. Jabba'nın klavyesine doğru yöneldi. Dönerken, bakışları nişanlısına, David Becker'a takıldı. Becker'ın sesi bir kez daha tepelerinde patladı.

"Üç! 235 ile 238'in arasındaki fark üç!"

Odadaki herkes başını kaldırıp baktı.

"Üç!" diye bağırdı Susan sirenlerin ve teknisyenlerin kulakları sağır eden karmaşasını bastırarak. Ekranı işaret etti. Bütün gözler Tankado'nun uzattığı eline, Seville güneşi altında umutsuzca sallanan eline baktı.

Jabba kaskatı kesildi. "Oh, aman Tanrım!" Ansızın özürlü dahinin onlara en başından beri yanıtı gösterip durduğunu anladı.

"Üç, asal sayıdır!" dedi Soshi düşünmeden. "Üç bir asal sayıdır!"

Fontaine afallamış görünüyordu. "Bu kadar basit olabilir mi?"

"Veriler dışarı akıyor!" diye haykırdı bir teknisyen. "Hızla gidiyorlar!"

Podyumdaki herkes terminale üşüştü -uzanmış ellerden oluşan bir yumak. Ama kalabalığın içinden, Susan, bir beyzbol vuruşunda yere yakın ve düz giden bir topa uzanan savunma oyuncusu gibi hedefine ulaştı. Üzerinde 3 yazan tuşa bastı. Herkes duvardaki ekrana döndü. Kaosun üzerinde yazan şey basitti:

GEÇİŞ ANAHTARINI GİRİN? 3

"Evet!" diye emretti Fontaine. "Bas şu tuşa!"

Susan nefesini tutup parmağını ENTER tuşuna indirdi. Bilgisayar bir kez, bip'ledi. Kimse kımıldamadı.

Istırap veren üç koca saniye sonra, hiçbir şey olmadı.

Sirenler çalmaya devam ediyordu. Beş saniye. Altı saniye.

"Veriler dışarı gidiyor!"

"Değişen bir şey yok!"

Aniden Midge deli gibi yukarıdaki ekranı işaret etmeye başladı. "Bakın!"

Ekranda, bir mesaj belirmişti.

KESME ŞİFRESİ ONAYLANDI.

"Kalkanları yükleyin!" diye emretti Jabba.

Ama Soshi ondan bir adım öndeydi. Emri zaten vermişti.

"Dışarı akış kesildi." diye bağırdı bir teknisyen. "Bağlantılar kesildi!"

Tepedeki SG'de, beş kalkanın ilki yeniden görünmeye başladı. Merkeze saldıran siyah çizgiler anında kesildi.

"Eski haline dönüyor!" diye haykırdı Jabba. "Bu lanet şey eski haline dönüyor!"

Kararsız bir bekleyiş oldu, bir inanmazlık. Sanki her an her şey yeniden bitecekmiş gibi. Ama sonra ikinci kalkan yeniden belirmeye başladı... sonra da üçüncüsü. Çok geçmeden bütün kalkanlar yeniden belirmişti. Veri bankası güvendeydi.

Odada bir sevinç tufanı koptu. Büyük bir kargaşa. Teknisyenler, ellerindeki bilgisayar çıktılarını kutlama yaparak havaya fırlatırken birbirine sarıldılar. Sirenler sustu. Brinkerhoff Midge'i tutup sarıldı. Soshi birden ağlamaya başladı.

"Jabba," dedi Fontaine. "Ne kadar aldılar?"

"Çok az," diye yanıtladı Jabba, monitörünü inceleyerek. "Çok az. Üstelik hiçbiri tam değil."

Dudağının köşesi bir gülümsemeyle kıvrılan Fontaine yavaşça başını salladı. Susan Fletcher'a bakındı ama o çoktan odanın ön tarafına doğru yürümeye başlamıştı. Önündeki duvarda, David Becker'ın yüzü ekranı doldurmuştu.

"David?"

"Hey, güzelim." Gülümsedi.

"Eve gel," dedi Susan. "Hemen eve gel."

"Taş Köşk'te buluşalım mı?" diye sordu David.

Susan başını salladı, gözünden yaşlar boşanıyordu. "Anlaştık."

"Ajan Smith?" diye seslendi Fontaine.

Smith ekranda göründü, Becker'ın arkasında. "Evet, efendim?"

"Anlaşılan Bay Becker'ın bir randevusu var. Onu hemen eve getirebilir misiniz?"

Smith başıyla onayladı. "Jetimiz Malaga'da." Becker'ın sırtına vurdu. "Sanırım misafirimiz olacaksınız Profesör. Bir Learjet 60'ta hiç uçtunuz mu?"

Becker kendi kendine güldü. "Dünden beri hayır."

128

Susan uyandığında güneş parlıyordu. Hafif bir ışık perdelerden geçip kaz tüyü yatağına düşüyordu. David'e uzandı. *Rüya mı görüyorum?* Vücudu hareketsizdi, üzerinde önceki geceden kalma bir yorgunluk, bir sersemlik vardı hâlâ.

"David?" dedi neredeyse fısıltıyla.

Yanıt yoktu. Gözlerini açtı, teni hâlâ tatlı tatlı ürperiyordu. Yatağın diğer tarafı soğuktu. David gitmişti.

Rüya görüyorum, diye düşündü Susan. Doğruldu. Oda, danteller ve antik eşyalarla dolu Victoria tarzı bir odaydı -Taş Köşk'ün en güzel süiti. Bir geceliğine yanına aldığı çantası sert parke zeminde duruyordu... iç çamaşırlarıyla geceliği ise yatağın yanındaki Kraliçe Anne tarzı bir sandalyenin üzerinde.

David gerçekten gelmiş miydi? Bazı şeyler hatırlıyordu -vücudunu kendisininkine yaslaması, onu tatlı öpücüklerle uyandırması. *Bunların hepsini rüyasında mı görmüştü?* Yatağın başucundaki masaya döndü. Boş bir şampanya şişesiyle iki kadeh vardı... bir de not.

Uykulu gözlerini ovuşturarak yorganı çıplak vücuduna dolayıp mesajı okudu.

Sevgili Susan, Seni seviyorum.

Üzerinde balmumu olmayan, David.

Yüzü sevinçle parladı ve notu göğsüne bastırdı. David'di bu, tabii ki. Üzerinde balmumu olmayan... Susan'ın hâlâ çözemediği tek şifreydi.

Köşede bir hareket oldu, Susan başını kaldırıp baktı. Pelüş bir sedirde, kalın bornozuna sarınmış güneşlenen David Becker sessizce onu izliyordu. Susan elini uzatıp yanına gelmesini işaret etti.

"Üzerinde balmumu olmayan mı?" dedi, tatlı bir sesle adama sarılırken.

"Üzerinde balmumu olmayan." David gülümsedi.

Susan onu uzun uzun öptü. "Ne anlama geldiğini söyle bana."

"Hiç şansın yok." David güldü. "Bir çiftin sırlara ihtiyacı vardır -ilişkiyi ilgi çekici kılar."

Susan utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Dün geceden daha ilgi çekici bir şey olursa, korkarım bir daha asla yürüyemeyeceğim."

David onu kollarına aldı. Kendisini hiç ağırlığı yokmuş gibi hissediyordu. Dün az kalsın ölecekti ama işte buradaydı yine de, hayatında hiç hissetmediği kadar canlı hissediyordu kendini üstelik.

Susan başını David'in göğsüne koydu, kalbinin atışını dinliyordu. Onu sonsuza kadar kaybettiğini düşündüğüne inanamadı.

"David." Susan, içini çekti, masanın yanındaki nota göz ucuyla bakarak. "'Üzerinde balmumu olmayan' ne demek, söyle hadi. Çözemediğim şifrelerden nefret ederim, bilirsin."

David sessiz kaldı.

"Söylesene." Susan somurttu. "Bak yoksa bir daha asla bana sahip olamazsın."

"Yalancı."

Susan ona yastıkla vurdu. "Söyle! Hemen şimdi!"

Ama David bunu asla söylemeyeceğini biliyordu. "Üzerinde balmumu olmayan" ifadesinin arkasındaki sır çok basit, sevimli bir sırdı. Kökeni eski zamanlara dayanıyordu. Rönesans döneminde, pahalı mermerleri oyarken hata yapan İspanyol heykeltıraşlar bu hatalarını genellikle cera -yani "balmumu"- ile kapatırlardı. Üzerinde hiçbir hata olmayan ve balmumu ile düzeltme yapmayı gerektirmeyen bir heykele "sin cera heykel" yani "üzerinde balmumu olmayan heykel" denirdi. Bu deyim sonunda dürüst yada hakiki anlamına gelen her bir şey için kullanılmaya başlandı. İngilizce'deki "sincere (Samimi, içten)" sözcüğü de İspanyolca sin cera -" üzerinde balmumu olmayan"- ifadesinden türemişti.

David'in gizli şifresinin öyle çok büyük bir sırrı yoktu -David mektuplarını "sincerely (Samimiyetle, içtenlikle)" diye imzalıyordu. Bir şekilde, bunun Susan'ın pek ilgisini çekmeyeceğini düşünmüştü.

"Hoşuna gidecek bir şey söyleyeyim," dedi David konuyu değiştirmeye çalışarak, "dönerken uçaktan üniversitenin rektörünü aradım."

Susan başını kaldırıp baktı umutla. "Bana bölüm başkanlığından istifa ettiğini söyle."

David başını sallayarak onayladı. "Gelecek dönem sınıfa dönüyorum."

Susan içini çekti, çok rahatlamıştı. "En başından beri ait olduğun yere."

David tatlı tatlı gülümsedi. "Evet, sanırım İspanya bana neyin önemli olduğunu hatırlattı."

"Tekrar üniversiteli kızların kalbini kırmayı mı?" Susan onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Güzel, en sonunda kitabımın redaksiyonuna yardım edecek zamanın olacak demek ki."

"Kitabın?"

"Evet. Yayımlamaya karar verdim."

"Yayımlamak?" David anlamamış gibiydi. "Neyi yayımlamak?"

"Varyant filtre protokolleri ve ikinci dereceden artıklar üzerine bazı fikirlerimi."

David homurdandı. "Gerçek bir çok satan olacak gibi görünüyor."

Susan güldü. "Şaşıracaksın."

David elini bornozunun cebine atıp küçük bir şey çıkardı. "Gözlerini kapa. Sana vereceğim bir şey var."

Susan gözlerini kapadı. "Bırak tahmin edeyim -her tarafında zevksizce Latince şeyler yazan altın bir yüzük mü?"

"Hayır." David kendi kendine güldü. "Ensei Tankado'nun akrabalarına ulaştırılması için Fontaine'e verdim onu." Susan'ın elini tutup parmağına bir şey geçirdi.

"Yalancı." Susan güldü, gözlerini açarak. "Biliyordum işte..."

Ama Susan sözünü bitiremedi. Parmağındaki yüzük hiç de Tankado'nun yüzüğü değildi. Bir tek taş yüzüktü, platin bir yuvanın ortasında bir elmas pırıldıyordu.

Susan'ın nefesi kesildi.

David onun gözlerinin içine baktı. "Benimle evlenir misin?"

Susan'ın boğazı düğümlendi sevinçten. David'e baktı, sonra tekrar yüzüğe. Birden gözlerinden yaşlar gelmeye başladı. "Ah, David... ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Evet de."

Susan hiçbir şey söylemeden diğer tarafa döndü.

David bekledi. "Susan Fletcher, seni seviyorum. Evlen benimle."

Susan başını kaldırdı. Gözlerine yaşlar dolmuştu. "Üzgünüm, David," diye fısıldadı. "Ben... ben yapamam."

David büyük bir şaşkınlıkla bakakaldı. Susan'ın gözlerinde ondan görmeyi umduğu o oyunbaz pırıltıyı aradı. Ama yoktu. "S-Susan," diye kekeledi. "B-ben anlamıyorum."

"Yapamam," diye tekrarladı Susan. "Seninle evlenemem." Diğer tarafa döndü tekrar. Omuzları titremeye başladı. Elleriyle yüzünü kapadı.

David afallamıştı. "Ama, Susan... ben düşünmüştüm ki..." Susan'ın titreyen omuzlarını tutup onu kendine doğru çevirdi. Ancak o zaman anladı. Susan Fletcher ağlamıyordu aslında, bir kahkaha nöbetine kapılmıştı.

"Seninle evlenmeyeceğim!" Susan güldü, yeniden yastıkla saldırıya geçerek. "Bana üzerinde balmumu olmayan'ın ne anlama geldiğini açıklayana kadar asla! Beni çıldırtıyorsun?"

Son

Derler ki, ölüm anında her şey açıklığa kavuşur. Tokugen Numataka artık bunun doğru olduğunu biliyordu. Osaka gümrük bürosundaki küçük tabutun başında dururken, o ana kadar hiç tatmadığı kadar acı bir gerçek netleşmişti aklında. Numataka'nın dininde yaşamların birbirine bağlı olduğundan, döngülerden söz edilirdi ama Numataka'nın dine ayıracak zamanı olmamıştı hiç.

Gümrük yetkilileri ona, içinde doğum kayıtları ve evlat edinme belgelerinin olduğu bir zarf vermişlerdi. "Bu çocuğun hayatta olan tek akrabası sizsiniz," demişlerdi. "Sizi bulana kadar çok uğraştık."

Numataka'nın düşünceleri otuz iki yıl öncesine, o yağmurlu geceye, özürlü doğan çocuğunu ve ölen eşini bırakıp gittiği o hastane koğuşuna döndü. Artık bomboş bir gölge olan menboku -onur- adına yapmıştı bunu.

Zarfın içinde, kağıtlarla birlikte altın bir yüzük vardı. Üzerine Numataka'nın anlamadığı bazı yazılar kazınmıştı. Önemli değildi zaten, o sözcüklerin Numataka için artık bir anlamı yoktu. Tek oğlunu yüzüstü bırakmıştı. Şimdiyse, kaderin en acımasız oyunu onları yeniden birleştirmişti.

85 114 125 105 56 105 125
105 3 21 105 48 105 125 2 36

w e c g
e w h y
a a i o
r t n u
şeklinde çıkıyormuş soldan aşağıya doğru wearewatchingyou (gözümüz üstünüzde).

SON